

Gả Hạnh Không Hẹn

Contents

Gả Hạnh Không Hẹn	2
1. Q.1 - Chương 1: Ta Muốn Thành Thân	2
2. Q.1 - Chương 2: Chân Tuyền Phu Quân	8
3. Q.1 - Chương 3: Hạng Người Lang Sói	13
4. Q.1 - Chương 4: Đi Tối Vành Đường	17
5. Q.1 - Chương 5: Không Ngại Đánh Cuộc Một Lần	21
6. Q.1 - Chương 6: Lâm Ngụy Tranh Giành	27
7. Q.1 - Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	33
8. Q.1 - Chương 8: Ân Oán Không Ngừng	39
9. Q.1 - Chương 9: Ai Cũng Có Mưu Đồ Riêng	46
10. Q.1 - Chương 10: Đề Phòng Có Trá	52
11. Q.1 - Chương 11: Vô Song Say Rượu	58
12. Q.1 - Chương 12: Thuật Khích Tướng	64
13. Q.1 - Chương 13: Trộm Hương Trong Nước	69
14. Q.1 - Chương 14: Quân Bảo Tổ Tình	75
15. Q.1 - Chương 15: Mưu Đồ Bí Mật Đào Hôn	80
16. Q.2 - Chương 1: Sau Đây Còn Gặp Lại	85
17. Q.2 - Chương 2: Như Hình Với Bóng	91
18. Q.2 - Chương 3: Bắt Phàm Thu Hoạch	97
19. Q.2 - Chương 4: Không Thở Buông Tha	102
20. Q.2 - Chương 5: Tranh Phong	105
21. Q.2 - Chương 6: Mọc Cánh Thành Tiên	109
22. Q.2 - Chương 7: Động Phòng Hoa Chúc	115
23. Q.2 - Chương 8: Vương Mắc Không Ngừng	119
24. Q.2 - Chương 9: Chung Đụng Quỷ Dị	124
25. Q.2 - Chương 10: Oan Oan Tương Báo	127
26. Q.2 - Chương 11: Quanh Co	132
27. Q.2 - Chương 12: Thời Gian Ngọt Ngào	139
28. Q.2 - Chương 13: Sống Chung	141
29. Q.2 - Chương 14: Tuyệt Thế Tao Nhã	144
30. Q.2 - Chương 15: Đùa Giỡn Giai Nhân	149
31. Q.3 - Chương 1: Không Khí Kỳ lạ	152
32. Q.3 - Chương 2: Tưởng Niệm Thành Hóa	156
33. Q.3 - Chương 3: Ký Hiệp Nghị	162
34. Q.3 - Chương 4: Chuyện Cũ Như Gió	165
35. Q.3 - Chương 5: Nồng Tình Mật Ý	169
36. Q.3 - Chương 6: Bị Bắt Cóc	175
37. Q.3 - Chương 7: Đại Kết Cục	179

Gả Hạnh Không Hẹn

Giới thiệu

Nàng quá tài giỏi, nên đến năm 27 tuổi dù nhan sắc nghiêng thành đổ nước nhưng chưa một nam nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-hanh-khong-hen>

1. Q.1 - Chương 1: Ta Muốn Thành Thân

Trên đường tẩu lên khúc nhạc buồn.

Tiền vàng bạc bay đầy trời.

Ngày hôm đó đưa tang Cổ lão gia tử, tốn tiền mướn đội ngũ trùng trùng điệp điệp đưa linh cữu, mua một khối mộ phần ở Hà Tây phong thủy bảo địa*, hạ thổ quan tài, cũng coi là được đi nở mày nở mặt. (* Phong thủy bảo địa: có thể hiểu được chôn cất ở nơi phong thủy bảo địa sẽ giúp cho con cháu đời sau thịnh vượng, phú quý, phát đạt)

Từ đó Trần Quy Trần, Thổ Quy Thổ. (cát bụi về với cát bụi, đất về với đất)

Cổ Vô Song quỳ gối khấu đầu ba cái trước mộ phần của phụ thân, đau thương trong lòng đi vòng quanh, quay đầu lại dập đầu trước mộ phần phụ thân một lần nữa, sau đó mới đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đi theo là nha đầu Xuân Đào chạy tới vỗ vỗ bụi đất cho Cổ Vô Song, giúp nàng lau vết bẩn trên mặt, lại cố gắng giúp nàng che ánh mặt trời nóng hừng hực trên đỉnh đầu.

Cổ Vô Song phát tay, thật thâm sâu ngắm nhìn bia mộ, nàng cùng cha nói lời cáo biệt cuối cùng.

Nhìn trên gò má của đệ đệ Cổ Nguyên Bảo và em dâu còn chảy nước mắt, đột nhiên có cảm giác gì đó truyền tới tim, nặng nề thở dài.

Lúc này mới xoay người, rời đi.

Cổ Vô Song lên kiệu trước nhìn Xuân Đào, đột nhiên nói ra một câu: “Ta muốn lập gia đình.”

“Vâng”

Hả? Sau khi Xuân Đào lên tiếng trả lời bỗng dưng trợn to hai mắt, thật lâu sau cũng không hồi phục lại được tinh thần.

Nàng, nàng vừa mới nghe được cái gì?

Gả.

Lập gia đình?

Tiểu thư muốn lập gia đình?!

Nhìn Cổ Vô Song đã đi vào trong kiệu, Xuân Đào có chút ngạc nhiên buông rèm xuống, vẫn chưa khôi phục lại từ trong khiếp sợ.

Thật ra thì có một câu, nàng chỉ dám vụng trộm nói trong lòng: sẽ có người cưới sao?

Sợ không ai. Dám cưới thôi.

Xưa nay anh hùng đều cô đơn, chỉ có người giàu lưu kỳ danh.

Ở thành Nhữ An ai mà không biết Cổ Vô Song.

Một kẻ nữ lưu, từ một vô danh tiểu tốt, trở thành thương gia giàu có ở thành Nhữ An này, mà chỉ mất mấy năm.

Ánh mắt của nàng độc đáo, thủ đoạn cao siêu, có quyết đoán có tầm nhìn xa lại dám dùng người, hơn nữa cũng có rất nhiều nam nhân không quyết đoán như nàng, làm rất nhiều tay lão luyện trong thương trường lau mắt mà nhìn, hoàn toàn bá phục.

Thương hội ở thành Nhữ An lần đầu tiên phá lệ cho phép nữ nhân gia nhập, mà lại đứng hàng trên cao.

Nghe nói Cổ lão gia này vốn chỉ là một tiểu thương trong thành Nam, gia cảnh giàu có.

Cổ phu nhân thân thể yếu ớt, sinh hạ con trai không bao lâu liền buông tay quy thiên. Không quá mấy năm sau, Cổ lão gia cũng bệnh không dậy nổi, tiền trong nhà để dành xem bệnh hết rồi cũng không còn dư lại bao nhiêu.

Đệ đệ còn nhỏ tuổi, cho nên toàn bộ gánh nặng gia đình rơi vào trên vai trưởng nữ Cổ Vô Song.

Khi đó nàng mới mười tuổi.

Cổ Vô Song cũng không kêu khổ, im lặng cắn răng chịu đựng, mỗi ngày đi sớm về trễ, cái gì bẩn khổ cực cũng chịu làm, nhưng đều làm không lâu dài.

Chính là nàng có mục đích tính đi làm những việc khác nhau, từ thành Nam đến thành Bắc, thành Đông sang thành Tây, thậm chí đi theo gia đình nông dân học làm ruộng.

Cổ Vô Song là người chân thành, giải quyết công việc vừa dững cảm lại thận trọng, không so đo lợi ích lại chịu giúp người khác.

Sau mấy năm, tất cả mấy trăm tiểu thương lớn nhỏ ở thành Nhữ An, nàng đều quen mặt.

Đảo mắt đã đến tuổi đợi gả, nhưng Cổ Vô Song bị người nhà liên lụy, bệnh cũ của em trai nhỏ trong nhà lại tái phát, thậm chí không có đồ cưới.

Khi còn bé định ra hôn ước với gia đình kia cũng không đưa kiệu hoa tới, mà là một tờ giấy từ hôn.

Cái người thanh mai trúc mã kia, thậm chí không một lời tạm biệt.

Năm 18 tuổi ấy, có bà mai thấy nàng lớn tuổi, sợ không ai thèm lấy nàng, chủ động giúp nàng làm mai.

Nàng cũng không có ý kiến, nhưng người có số tuổi tương đương, điều kiện tốt một chút, phần lớn lại ngại nàng lớn tuổi, tài sản cũng không có, cũng cự tuyệt. Còn dư lại, không phải gả ột gia đình giàu có làm vợ kế sao, tất nhiên là không thuận theo rồi.

Vì vậy hôn sự này liền kéo dài

Trong lúc Cổ Vô Song chớp đúng thời cơ kiếm tiền, mua nhà, đi ra đi vào cũng có người hầu hạ.

Nàng lại bận tới mảy tới mắt gây dựng sự nghiệp, đợi đến khi ổn định, thì đã theo thời gian hoa rơi nước chảy, năm tháng vô tình người đã già. (ý nói lúc chị hết bận thì đã qua tuổi kết hôn thành gái già rồi)

Trong nháy mắt, hoa cúc trong đất cũng đã tàn. (hoa cúc được ví như hoàng hoa khuê nữ - những cô gái còn trẻ đến tuổi lấy chồng)

Cuối cùng Cổ Vô Song trở thành gái lỡ thì.

Hai năm trước rốt cuộc Cổ Vô Song cũng an bài hôn sự cho đệ đệ Nguyên Bảo, hôm nay hai người kia khánh ta ta, ngọt ngọt ngào ngào.

Năm trước em dâu lại sinh cho Cổ gia một con trai, nàng cũng vinh quang lên chức đại cô rồi.

Cổ gia buôn bán theo một khuôn khổ có nề nếp, các chi nhánh đều có người chiếu cố, nhân thủ đều là người tự mình cất nhắc lựa chọn, đều tin được.

Chuyện lớn nhỏ trong phủ đều được quản gia trông nom rất tốt, Xuân Đào cũng khéo léo hiểu lòng người, vấn đề ăn uống cũng thu xếp trước sau.

Cộng thêm nhân khẩu Cổ gia luôn ít ỏi, nên phiền não người thân thích cũng không có.

Cuộc sống có thể nói là khổ tận cam lai.

Phải nói là Cổ Vô Song không còn gì vướng bận nữa, chỉ là phụ thân được hưởng phúc quá muộn, vì bệnh cũ quăn thân, không cách nào trị tận gốc.

Hôm nay lão nhân gia cũng an nghỉ rồi.

Trong lòng Cổ Vô Song có một khoảng trống.

Đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ vô tâm.

Chỗ khuê phòng vắng lặng.

Hôm đó vẽ mặt Xuân Đào khiếp sợ hiện rõ mồn một trước mắt, thế nào, nha đầu kia nhận định nàng sẽ một mình cô độc đến cuối cuộc đời sao?

Nàng chỉ mới 27 tuổi.

Chỉ nói nàng phiếu mai đã qua, gả hạnh lại không hện. (nói nữ 9 qua tuổi lấy chồng, nhưng nữ 9 từ chối lấy chồng chứ không phải không lấy)

Cổ Vô Song nằm lăn qua lộn lại ở trên giường, 27 tuổi chính là gái lỡ thì thì sao?

Già rồi không ai chịu lấy sao?

Nắm tay lại, dùng sức ngồi dậy từ trên giường, lại nhú mày, nàng cứ không tin Cổ Vô Song nàng muốn làm chuyện gì lại làm không được!

Nàng càng muốn trong vòng một năm thuận lợi vui vẻ gả ra ngoài!

Ừm. chỉ còn hai năm nữa mà thôi.

Một tháng sau, mãn hạn tang sự.

Ngày hôm đó Cổ phủ cho truyền ra, nói là Cổ Vô Song muốn chiêu người ở rể.

Cũng chỉ có Cổ Vô Song mới có loại khí thế này, quang minh chính đại liệt kê điều kiện tìm bạn trăm năm.

Điều kiện như sau:

Một, dung mạo đoan chính;

Hai, không bệnh tật;

Ba, về tuổi thì trên 27 dưới 37;

Bốn, chiều cao trên 1m8;

Năm, không có hôn ước;

Sáu, không có sở thích bất lương;

Người nào đồng thời thỏa mãn các điều kiện trên, đều có thể tới cửa tham gia tuyển chọn. Ưu tiên người có sở trường đặc biệt.

Thời gian tuyển chọn là một tháng sau.

(Trong chương này có liên quan đến Mạt chược nhưng mà editor không biết (có nghiên cứu qua mà vẫn không hiểu) nên editor không giải thích)

Điều kiện tìm bạn trăm năm vừa xuất hiện, trong giấy lát toàn bộ thành Nhữ An đều xôn xao.

Rất nhiều nam nhân rục rịch góc đầu dãy, cho dù khác biệt, tuy nói Cổ Vô Song có chút lớn tuổi, nhưng tướng mạo cũng không tệ lắm, thậm chí còn ý vị hơn rất nhiều nữ nhân, chủ yếu nhất, là nhà nàng giàu có!

Lấy vợ như thế, là được ngồi mát ăn bát vàng, từ đó tiền tài ào ào chảy tới, thư thái mà hưởng thụ!

Hướng chi, trong lòng tất cả nam nhân ở đây cũng có tính toán: từ xưa thê tử tôn kính vi phu (ý nói lấy chồng phải thờ chồng), chỉ cần cưới được rồi, xuất bản lĩnh, ở trên giường thuần phục nữ nhân này phải ngoan ngoãn nghe lời, đến lúc đó muốn lấy mấy vợ mà chả được!

Lui vạy bước mà nói, coi như không thể cưới, có tiền muốn trộm thịt còn không dễ dàng sao!

Chỉ là.

Phần lớn đều thỏa mãn ở điều kiện thứ tư, dừng lại ở điều kiện thứ năm.

Trong lúc nhất thời bao nhiêu nam nhân đắm ngực giậm chân, hận sao mình lấy vợ quá sớm.

Chỉ thỏa mãn bốn điều kiện, không phải thiếu một thì thiếu hai.

Nếu là liên tiếp thỏa mãn năm điều kiện, lại không phù hợp điều kiện thứ sáu.

Cho nên trừ người đi xem náo nhiệt, không đếm xỉa đến, không đáng nhận thức, không ôm hy vọng, cảm thấy hoang đường, nam nhân phù hợp tất cả điều kiện trên, còn dư lại không mấy người.

Nhưng mà! Cái này cũng không ngăn cản được quyết tâm muốn thử của những nam nhân không phù hợp với điều kiện đó!

Rất nhanh, tin tức đã vượt ra ngoài phạm vi thành Nhữ An, thẳng đến những vùng khác.

Nhưng mà trong quá trình truyền từ nơi này sang nơi khác khó tránh khỏi xảy ra chút ít sai lầm.....

Nghe nói Cổ Vô Song chiêu người ở rể?

Ừm, nghe nói điều kiện thế nào thế nào đó.

.....

Nghe nói Cổ Vô Song tuyển người ở rể, đối tượng chỉ cần là nam là được!

.....

Nghe nói Cổ Vô Song muốn tuyển chọn nam nhân!

Cổ Vô Song là ai?

Là một nữ nhân! Là một lão nữ nhân có tiền!

.....

Nghe nói có một nữ nhân gọi là Cổ Vô Song, vừa già vừa xấu, Thiên Hạ Vô Song.

Bây giờ đang dùng tiền mua nam nhân!

.....

Có câu nói là vì tiền mà sinh, vì tiền mà chết, vì tiền mà bỏn ba cả đời.

Cưới một lão nữ nhân, là nửa đời không cần bận rộn, cũng là việc có giá trị nên cân nhắc chuyện này.

Vì vậy, có những nam nhân mang theo hành lý, gió thổi hiu hiu trên dòng nước lạnh, quá giang thuyền tiến về thành Nhữ An?

Còn hồi hộp chờ mong.

Cổ Vô Song là một người tích cực.

Là chuyện mà nàng đã quyết định, thì thường không có chỗ để thương lượng.

Ngày hôm đó cảnh xuân tươi đẹp, sắc xuân trên người.

Trong một đình viện, Cổ Vô Song cùng ba vị phu nhân tuổi tương tự nhau, mỗi người chiếm một góc của chiếc bàn vuông, xáo bài mặt chược.

Nhẹ tay ném xúc xắc, lộc cộc lộc cộc âm thanh xúc xắc va vào bàn nảy lên.

Tất cả nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ, có những đứa bé đang chơi đùa xung quanh, đều rất vui vẻ.

Tướng công của Vương phu nhân là ông chủ tiệm gạo lớn nhất thành Nhữ An, đều có chi nhánh trên cả nước.

Tướng công của Mã phu nhân là người chuyên vận chuyển hàng hóa buôn bán.

Tướng công của Lưu phu nhân là ông chủ tửu lâu được tổ tiên truyền lại, nổi tiếng khắp cả nước.

Vương phu nhân thả “Cạch” ra một bài, đột nhiên than thở một tiếng.

Cổ Vô Song hiểu ý, mò bài, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tỷ tỷ có chuyện phiền lòng sao?”

“Ài.” Vương phu nhân rất mong đợi câu hỏi thăm này, lại cố ý thờ dài, lúc này mới nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Cổ Vô Song, “Muội muội người chưa lập gia đình, cho nên không biết chúng ta vì những chuyện gì mà khổ cả, nhà ta cái đó. Gần đây vừa bị một con tiểu hồ ly tinh mê hoặc.”

“À!” Mã phu nhân vội vàng tỏ vẻ quan tâm, “Ông chủ Vương lại tìm người mới? Gió thổi phương nam sao?”

“Đúng vậy.” Vương phu nhân vừa mới buồn bã, nhất thời cặp mắt sáng lên, kêu một tiếng, “Cạch!” Thả một lá bài ra, “Cửu Tác.”

Lưu phu nhân nhìn bài, từ lúc bắt đầu thì có mấy phần lạnh nhạt, lúc này cũng đáp lời nói, “Nam nhân ah, đều thích câu ba đáp bốn.”

Cổ Vô Song chỉ cười không nói, tiếp tục mò bài, sau đó nhẹ nhàng nhìn lướt qua lá bài trong tay, đột nhiên mở ra một đôi, “Đồng Nhất.”

Xuân Đào cau mày, buồn bực, không hiểu hành động của mấy người này.

“Cạch!” Mã phu nhân cười vui vẻ, sau đó nhìn Cổ Vô Song nói, “Muội muội người là người ngoài cuộc, người ngoài cuộc sáng suốt người trong cuộc u mê, nếu không muội nghĩ cho Vương phu nhân một biện pháp được không?”

Cổ Vô Song nhếch miệng, vẻ mặt rảnh rỗi nói, “Biện pháp sao, không phải là không có.”

“Thật?” Vương phu nhân vui vẻ, biết mình hỏi đúng người rồi! Cổ Vô Song ở đâu cũng được hoan nghênh, cộng thêm tâm tư kín đáo, nghe nói giúp không ít người nghĩ ra các biện pháp, cũng giải quyết không ít vấn đề.

Cổ Vô Song nhẹ nhàng nháy mắt ra dấu, ý bảo Vương phu nhân kê lỗi tai tới đây, mới tiến tới nói nhỏ, chỉ thấy Vương phu nhân kinh ngạc, “Này.”

“Yên tâm.” Cổ Vô Song cũng không giải thích.

Một câu yên tâm, tự có sức thuyết phục lòng người.

Lưu phu nhân là người cuối cùng mò bài, đột nhiên cười một tiếng, “Vô Song muội muội tại sao không nói điều kẻ đó ra ngoài? Cũng để ấy người chúng ta học hỏi một chút.”

Vừa dứt lời, Mã phu nhân đã nói giúp, “Có biện pháp, sợ nói ra liền không linh! Ngược lại ông chủ Lưu luôn là một mảnh si tình với Lưu phu nhân, cả thành đều biết, chúng ta hâm mộ muốn chết!”

Là không thể để Lưu phu nhân, ù toàn hàng.

Loại tiền này, thường là tích tiểu thành đại, cũng không thể không công đưa cho người ta.

Ở trên thương trường, có lúc không thắng chính là thua.

Mà có lúc, không thua, chính là thắng.

“À. . . .” Học vấn, Xuân Đào gật đầu một cái, đột nhiên lại tức giận, “Tiểu thư, người mới không có hoa tàn ít bướm!” Chỉ là điều kiện tìm bạn trăm năm kia thật sự hữu dụng sao.

Cổ Vô Song ừ một tiếng, vẻ mặt không thay đổi, “Ta biết.”

Không thu lại chút ý cười, nghiêm túc mở miệng nói, “Ta sẽ gả ra ngoài.”

Hơn nữa, nàng sẽ tự mình lựa chọn tướng công, ít nhất so với họ, sẽ tốt hơn.

2. Q.1 - Chương 2: Chân Tuyển Phu Quân

(Chân là thẩm định, tra xét => Chân tuyển có thể hiểu là xét tuyển, tuyển chọn phu quân)

Cổ Vô Song làm kinh doanh buôn bán, có thể dùng hai chữ để hình dung: hỗ trợ.

Thành Nhữ An có lịch sử lâu đời, rất nhiều Đại Thương Gia đều là truyền qua nhiều thế hệ, lấy Cổ Vô Song là nữ tử không hề có bối cảnh mà nói, muốn trong khoảng thời gian ngắn kinh doanh một cửa tiệm mới cạnh tranh được với cửa hiệu lâu năm, đây là việc làm phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Cho nên cái gì nàng cũng làm hết.

Hơn nữa nàng đều đề cập tới mọi mặt, dần dà, trong đầu tự có phương án vận chuyển buôn bán, cho nên cái gì mà phân đoạn tạo hình dáng hàng hóa, nên tìm người mua như thế nào, đều có tính toán trong lòng.

Cộng thêm nàng tiến hành chính sách có tiền thì cùng nhau kiếm, nếu có kế hoạch gì tốt, trong hội nghị thường kỳ sẽ chủ động tặng cho bọn họ (ở đây chỉ mấy người trong thương hội), lợi ích cũng chỉ lấy phần ít.

Cho nên chỗ cửa tiệm nàng kinh doanh cũng không lớn, nhưng có vị trí tốt, giao thiệp rộng rãi, cộng thêm mượn danh tiếng cửa cửa hiệu lâu đời, cho nên về cơ bản cũng ổn định.

Về phần những thứ này nọ trong cửa tiệm của Cổ Vô Song, rất nhiều đều là nàng tích lũy lâu dài, từ những thứ mà chủ chuyển nhượng lại, những nơi kinh doanh bất tiện, còn có những nơi kinh doanh lương thiện lại khổ nỗi không đủ điều kiện, nàng đều rõ ràng.

Đầu tiên là nhiệt tình giúp đỡ thay hình đổi dạng một ít nhưng mà rải rác khắp nơi, tiến hành trao đổi, nếu nguyện ý, liền chuyển cửa tiệm lại cho nàng, nếu không muốn, nàng cũng không miễn cưỡng, mà cùng nhau kiếm tiền.

Tích lũy từ số ít lên.

Từ từ, Cổ Vô Song mới có sự nghiệp của chính mình. Đến nay bàn về trình độ giao thiệp và dùng người của nàng, có thể nói ở thành Nhữ An không ai sánh bằng.

Từ xưa nam chủ ngoại nữ chủ nội, Cổ Vô Song biết thành công của nàng, ở rất nhiều địa phương bị nói rất khó nghe.

Ví dụ như nàng là một phú thương hoặc là con riêng của một hoàng thân quốc thích nào đó.

Ví dụ như nàng hiểu được thuật mê hoặc, chuyên đi lừa gạt tiền bạc của nam nhân.

Ví dụ như nàng thật ra là đạo tặc Uông Dương.

Còn có rất nhiều rất nhiều tin đồn ly kỳ về nàng nói nàng sau một đêm đột nhiên giàu có.

Nhưng trên thực tế, ít nhất nàng đã phấn đấu 17 năm.

Mặc kệ thế nào, một đêm cũng được, vài chục năm cũng được, đều không ảnh hưởng người đời xưng nàng là Kỳ Nữ Tử. (một cô gái có tài)

Chỉ nói nữ tử này, là Thiên Hạ Vô Song.

Đương nhiên rồi, thần kỳ của nàng còn ở đây, 27 tuổi rồi, lại chưa gả ra ngoài. (gả ra ngoài: tức là lấy chồng í)

Càng thần kỳ hơn chính là, đến 27 tuổi rồi, chưa gả ra ngoài thì cũng thôi, vậy mà hôm nay còn tính toán——

Gả ra ngoài.

Một tháng thì có bao lâu.

Thời gian một cái nháy mắt đã trôi qua rồi.

Y theo như trên tờ giấy liệt kê điều kiện tìm bạn trăm năm tạo thành xôn xao ở thành Nhữ An, ngày hôm đó trước cửa Cổ phủ nên đứng một hàng dài náo nhiệt.

Vậy mà, thật sự đến ngày Cổ Vô Song kén rể.

Bên ngoài Cổ phủ, không ngờ trước cửa lại hết sức yên tĩnh, vắng vẻ, một mảnh đìu hiu.

Khụ.

Thật ra thì theo lẽ thường suy đoán, người phù hợp yêu cầu này, vốn đã ít ỏi, hơn nữa chuyện tới cửa ở rể này lại không có cốt khí, quả thật sẽ làm nam nhân dừng bước, cho nên nghĩ như vậy, lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Khách quan mà nói, điều kiện Cổ Vô Song tìm bạn trăm năm trên tờ giấy kia hai chữ “Chân tuyển”, gần như thành chuyện cười.

So với sự vắng vẻ bên ngoài Cổ phủ, bên trong phủ ngược lại náo nhiệt vô cùng.

Từ mấy ngày trước liền bắt đầu thu xếp.

Cổ Vô Song còn thận trọng mời đại phu nổi tiếng ở thành Nhữ An có mặt.

Chỗ ngồi chính giữa là đại phu nhân của Lý đại nhân tri phủ Thành Nhữ An, đại phu nhân của thủ phủ Hoàng lão gia. (Thủ phủ là nhà giàu có nhất)

Chỗ ngồi bên trái là tam đại bà mai nổi danh nhất trong thành.

Đối diện bên phải là Thiết khẩu thần toán thành Nhữ An nổi danh thiên hạ.

Kế tiếp chính là các vị phu nhân đặc biệt chạy tới “Giúp đỡ bày mưu tính kế, đưa ra những ý kiến quý giá”.

Vậy mà chủ nhân của bữa tiệc lại không thấy trong đại sảnh, nàng tự mình, ngồi ở phía bên phải trong góc nào đó của chỗ ngồi dành cho khách, rất dễ dàng bị bỏ qua.

Chỉ là mọi người đều biết, Cổ Vô Song làm chuyện như vậy tự nhiên có tính toán của nàng, cũng không tiện nói nhiều.

Chỉ là bắt đầu “Chân tuyển” rồi, mà vẫn không ai trình diện “Nghiên cứu đại sảnh” Cổ phủ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, khó tránh khỏi có mấy phần lúng túng.

Còn có người không phúc hậu, hé miệng cười trộm ——

Đã nói rồi, nữ tử đã lớn tuổi, còn làm trò như vậy, mà còn làm nhiều lần!

Vì thế một đám hạ nhân Cổ phủ nôn nóng, cảm thấy mất mặt giùm chủ tử.

Chuyện của chủ tử, cũng là chuyện của hạ nhân bọn họ.

Cho nên chủ tử mất mặt, thì bọn họ cũng mất mặt!

Ách.

Kỳ thật, một mặt cũng cảm thấy nằm trong dự liệu, dù sao mấy đại nương bên trong phủ đều nói, nam nhân tốt phù hợp với điều kiện kia không thể nào còn chưa lấy vợ, hơn nữa chuyện tới cửa ở rể này, tương đương ném mặt mũi nam nhân, ai chịu tới?

Mặt khác là ngoài ý muốn, bởi vì điều kiện kết hôn này, khiến cho bên trong thành nghị luận âm ỉ, tạo thành ảnh hưởng cực lớn, có thể nói một lớp sóng kéo theo mấy ngàn lớp sóng, một lớp sóng tiếp một lớp sóng.

Cảm giác vẫn có rất nhiều nam nhân muốn thử.

Dù sao.

Cho dù thế nào.

Nói tóm lại.

Cũng không nên giống như bây giờ. Một người cũng không có.

Ài, cũng thật là, nữ tử này lớn tuổi rồi còn chưa gả ra ngoài, tất sẽ sinh ra nhiều mặt trái của nhiều khía cạnh. Đúng vậy, sức phán đoán của chủ tử bọn họ hôm nay cũng xuất hiện sai lầm.

Sớm biết, cũng đừng làm lớn như vậy, lén vụng trộm tiến hành. Cũng tốt hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cả đại sảnh Cổ phủ, vừa mới bắt đầu còn nói cười, hiện tại thì, im lặng như tờ.

Không khí trầm lắng, quả thật là muốn mạng người.

Vậy mà Cổ Vô Song mang vẻ mặt bí ẩn ngồi ở chỗ ngồi vòng ngoài cùng dành cho người mới đi vào, khoe miệng còn như có như không mỉm cười, thỉnh thoảng uống một hai ngụm trà, nhìn xung quanh, hoàn toàn không nhìn ra được nàng đang suy nghĩ gì.

Lần này bọn hạ nhân lại nghĩ, chẳng lẽ chủ tử không chịu được đã kích!

Lần ngồi này chính là một canh giờ, rốt cuộc có người không ngồi yên, đi vệ sinh, sau đó ra ngoài thư giãn gân cốt, hít thở không khí trong lành, xúm lại nhỏ giọng bàn luận một phen.

Sau khi cân nhắc, lại tiếp tục trở về đại sảnh.

Hay là rời khỏi đây thôi, cũng ngồi lâu như vậy rồi, nhưng mà không thấy kết quả lại không cam tâm!

Thời gian vừa qua một nén nhang, đột nhiên có một nha đầu mặt mày mừng rỡ từ bên ngoài chạy vào, hô to gọi nhỏ kêu la: “Tiểu thư tiểu thư! Có, có.”

Sau khi đi vào nhìn thấy da mặt mọi người ngồi ở đây cười đến cứng ngắc mấy phần, cũng không biết làm thế nào, mặt mày co quắp.

Nha đầu này ý thức hoàn cảnh ở đây, phút chốc thu liễm lại thần sắc, khẽ khom người, tiếp theo bình tĩnh mà nói: “Bẩm tiểu thư, có người tới cửa.”

Phù ——

Một nha đầu khác lén lau mồ hôi một phen, rốt cuộc cũng có người tự chui đầu vào lưới rồi.

Cổ Vô Song từ đầu tới cuối đều thông thả, hôm nay nghe được có người tới cũng không kích động, rồi sau đó nhẹ nhàng liếc Xuân Đào, Xuân Đào hiểu ý: “Mang vào đi.”

Người bên cạnh rốt cuộc cũng có chuyện để làm, đều thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng lẽ là kiên trì chính là thắng lợi trong truyền thuyết sao, được mây mờ trăng tỏ chiếu sáng?

Người tới chiều cao 1m9, mắt to mày rậm, là một người cao to, lại mặc quần áo thư sinh, nhìn như hơi chật, ngược lại có cảm giác dờ dờ ương ương, chỉ là cảm giác, giống như phù hợp với toàn bộ điều kiện.

Chỉ thấy vẻ mặt hần phách lối, xoắn bước lớn đi tới đứng ở giữa.

“Các người ai là Cổ Vô Song?” Sau đó hai mắt hần nhìn mọi người, nói to, “Ta tới đây tham gia tuyển chọn!”

Đầu tiên là toàn trường im lặng, rồi tiếp đó Lý phu nhân ngồi ở ghế đầu đột nhiên đánh vỡ im lặng, “Người họ tên là gì?”

Giống như ném một hòn đá nhỏ xuống mặt nước yên tĩnh ——

“Người làm gì?”

“Nhà ở nơi nào?”

“Trong nhà có bao nhiêu người?”

“Ngày tháng năm sinh?”

“Quần áo trên người người là ai làm hay là tự làm?”

“Giọng nói người sao khàn như vậy?”

“Diện mạo cũng không đẹp mắt, cũng coi như đoan chính!”

Lời này vừa nói ra, liền im lặng.

Đại phu kia cũng mở miệng, “Xem sắc mặt người tái xanh, nhìn như có bệnh không tiện nói ra!”

“Còn tuổi, thì nhìn như 70-80 tuổi rồi?”

“Nói ra, ta còn cảm thấy có chút lùn, tuyệt không cân xứng với Vô Song!”

“Ta nói này, giống như là ta đã gặp qua hần, hần.” Hạ thấp giọng, “Giống như có đi thanh lâu.”

Từ đầu đến cuối, người ứng tuyển không có cơ hội mở miệng nói một câu.

Đã đổ mồ hôi lạnh, hoàn toàn không còn phách lối như trước.

Không lâu Cổ Vô Song rút cuộc mở ra kim khẩu, “Chư vị,” khiến đại sảnh khôi phục lại an tĩnh, “Vị này.”

“Không được!”

“Không hợp!”

“Bác bỏ!”

“Không xứng!”

“Không thể!”

.

Vì vậy Cổ Vô Song nhẹ nhàng cười cười, giống như trong dự liệu gặt đầu một cái, liếc mắt nhìn nam tử kia, “Mời về.”

Cứ như vậy, dưới phê phán của mọi người, nam tử kia chán nản rời khỏi.

Phá tan giấc mơ phát tài của hần.

Con người ở thành Nhữ An cởi mở, cho phép nữ tử ra ngoài làm việc. Phần lớn là các công việc thuê thùa may vá kéo tơ.

Mặc dù vẫn là nam tử vì tôn như cũ, nhưng mà so sánh thì, địa vị nữ tử đã lên cao không ít.

Nghe nói mười mấy năm trước, đương triều có một vị nữ quan, đề xứng nữ tử nên tự chủ tự lập.

Song quan cùng thương lại khác nhau, phần lớn đóng vai hiền lương thực đức, giúp đỡ bày mưu tính kế. Hoặc là lúc lớn tuổi, cầm quyền nội vụ (việc trong nhà). Nhiều hơn nữa thì chỉ là mua bán nhỏ.

Thật ra Cổ Vô Song cũng không coi là nữ tử đầu tiên theo nghề thương (thương ở đây là thương gia - buôn bán ấy), nhưng là người đầu tiên lấy danh nghĩa cá nhân là nữ thương gia tiến vào Hội thương gia.

Lần này tìm bạn trăm năm, cũng không phải mục đích chủ yếu của nàng, tất nhiên cũng biết không chọn được người, nàng còn có tính toán khác.

Thật là vạn sự khởi đầu nan (khó khăn lúc đầu), có lẽ là đã có người đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Tiểu nha đầu lại tới thông báo, nói là bên ngoài có nhiều người tới, đang chờ bên ngoài.

Dẫn dụ đến, một người tiếp một người.

Người thứ hai bước vào sắc mặt không được tự nhiên, xoa xoa hai bàn tay, có cảm giác không phóng khoáng. Nói cái gì cũng như bị mắc nghẹn trong cổ họng vậy, cho nên chỉ nói được hai câu, một nữ tử có vẻ hơi chút hào sảng lắc đầu một cái nói, “Hong cả mắt.”

Một nhóm người tái diễn lại tiết mục vừa nãy, phê phán một cách tàn nhẫn làm người kia thương tích đầy mình.

Thật ra thì Cổ Vô Song bày ra điều kiện ngoại trừ tuổi tác cùng hôn ước, thì yêu cầu cũng không quá cao, nhưng bây giờ xem lại, giống như yêu cầu này cũng không thấp.

Khụ! Xuân Đào đi theo sau lưng Cổ Vô Song, không biết vì sao, trong lòng dâng lên một cảm giác mãnh liệt, nàng cảm thấy trải qua trận “Chân tuyển” này, sợ là. Thật sự không ai thêm lấy rồi.

Cổ Vô Song cảm thấy đói bụng, lấy khối bánh điểm tâm, khê cắn vài miếng, người tới tham gia tuyển chọn thật đúng là càng lúc càng nhiều, chỉ là nói giả số tuổi, giấu giếm bệnh tật, nói là độc thân thực ra đã sớm lập gia đình, cộng thêm xấu vô cùng, thật đúng là làm cho người ta không dám nhìn.

Nhưng mà mọi người, cộng thêm ba bà mai kia nói đến đau cả lưỡi, coi như là ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, khi đi ra thì cũng thương tích đầy mình.

**

Đang lúc hội tuyển chọn bừng bừng khí thế, đột nhiên có một người lén lút đi vào.

Người này môi hồng răng trắng, tay cầm quạt, có chút râu ria trên cằm, khoe miệng khê nhếch lên, ánh mắt cợt nhả, nhưng cũng không lỗ mãng. Chỉ thấy hắn tùy ý nhìn quanh, liếc nhìn chính xác vị trí của Cổ Vô Song, trực tiếp đi tới.

Sau khi đến gần Cổ Vô Song lại tùy tiện lấy một khối điểm tâm trên bàn, đưa vào trong miệng, lại quay sang nhìn Xuân Đào, cười híp mắt.

“Làm xong rồi hả?” Cổ Vô Song cũng không để ý tính tình càn rỡ của hắn, hỏi.

“Ta làm việc, mà ngài vẫn chưa yên tâm sao.”

“Ừm, Xuân Đào, tiễn khách.” Sau đó nhàn nhạt bồi thêm một câu, “Đi cửa sau.” Diện mạo tiêu chuẩn này nếu đi ra ngoài, đoán chừng thật sự không ai dám tiến vào.

“Chắc, ngài cũng lưu ta lại xem thử.” Người nọ oán trách, rồi lại ngẩng đầu mập mờ nói, “Vậy làm phiền Xuân Đào tỷ tỷ!”

Mặt Xuân Đào khê đỏ một chút, sau đó đi lên phía trước, đến gần cửa, “Phó sư gia, đi theo nô tỳ.”

Người này họ Phó tên Hiểu Sinh, vốn là sư gia bên cạnh Lý đại nhân, giúp đỡ xử lý qua không ít vụ án khó khăn, ở thành Nhữ An cũng có chút danh tiếng. Nhưng sau đó lại biết Cổ Vô Song, hai người rất ăn ý với nhau, liền nghỉ làm sư gia, trở thành một người đa mưu túc trí bên cạnh Cổ Vô Song, giúp Cổ Vô Song xử lý rất nhiều chuyện mà nàng không thể làm được.

Chỉ nói Phó Hiệu Sinh trời sinh phong lưu, hảo sắc mà không dâm, đi lại bên đường làm không ít nữ tử vui sướng.

“Phó sư gia, ngài nói tiểu thư có thể gả ra ngoài sao?” Về mặt Xuân Đào lo lắng.

Phó Hiệu Sinh khoan thai cười một tiếng, cũng không trả lời ngay, “Tiểu Đào tỷ tỷ khắp nơi vì tiểu thư mà suy nghĩ, khiến Hiệu Sinh rất cảm động.” Xong rồi vô cùng quyến rũ trêu chọc Xuân Đào cười một tiếng.

Nhất thời mặt Xuân Đào đỏ lên, nhưng ở cùng với tiểu thư đã lâu, cũng có mấy phần bản lĩnh nhìn người, ai không biết Phó sư gia trời sinh đào hoa, thấy cô nương nhà nào thì miệng ngọt như mật, nhưng trên thực tế là ăn tươi nuốt sống.

Vì vậy coi như thanh tỉnh, không bị câu hồn đi. Rồi sau đó lại thở dài, “Phó sư gia ngài nói, tất cả đều phù hợp với điều kiện của tiểu thư, nam nhân như vậy vẫn tồn tại sao?”

Phó Hiệu Sinh cầm quạt nâng cằm Xuân Đào lên, nhìn một cách quyến rũ, “Tiểu Đào tỷ tỷ quá lo lắng rồi.” Đột nhiên thay đổi giọng nói mang mấy phần đùa giỡn, “Không phải là Hiệu Sinh sao?”

“A.”

Ai? Xuân Đào lại kinh hãi, vừa rồi, vừa rồi Phó sư gia nói cái gì?

Hắn. Đột chút, đột nhiên Xuân Đào nhớ lại một vấn đề, vẻ mặt buồn bực, hiện nay Phó sư gia bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

Cũng không có người biết, cũng không hỏi qua.

Thoạt nhìn rất trẻ tuổi, nhưng lớn hơn nàng, dù sao lúc trước hắn còn đi theo bên cạnh Tri Phủ hai năm, chỉ là hắn thấy ai cũng kêu tỷ tỷ.

Về phần Phó Hiệu Sinh, thì ném xuống một câu tỷ tỷ không tiền, sau đó tiêu sái rời đi.

3. Q.1 - Chương 3: Hạng Người Lang Sói

Buổi trưa mọi người nghỉ ngơi dùng bữa.

Vậy mà hạ nhân nói, bên ngoài vẫn không ít người như cũ, thì ra vừa bắt đầu những nam tử kia bởi vì chuyện này quá mới mẻ, cần phải quan sát, ẩn núp ở một bên, xem tình huống trước cái đã?

Nghĩ tới người đầu tiên như thế, ngược lại đám người chờ bên ngoài, như đốt một ngọn đèn sáng, mở ra cánh cửa thần bí.

Ăn trưa xong, các vị phu nhân phát biểu cảm nghĩ với các hoạt động đơn giản trong lần tuyển chọn này, người một câu ta một câu, một câu một câu, rất náo nhiệt.

Mặc dù cảm nhận của mọi người khác nhau, quan điểm khác nhau, nhưng tổng kết cũng chỉ có một câu: không người nào đạt tiêu chuẩn.

Cổ Vô Song à một tiếng, cũng không phát biểu ý kiến, chỉ là tươi cười như thường, ngược lại có khí chất trời sinh của tiểu thư nhà giàu, giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ phong cách quý phái.

Chỉ có Cổ Vô Song biết, có rất nhiều việc đều là do dưỡng thành theo năm tháng, chỉ là năm tháng lắng đọng mà thôi, có ít cô nương nào mà không có trầm ổn cùng khí khái.

Nói một câu làm phiền chư vị, tuyên bố buổi tuyển chọn vào buổi chiều tiếp tục, mọi người đều có vị trí và cương vị riêng, vẫn hào hứng như cũ.

Cũng vậy, những phu nhân nhà giàu này, thường ngày buồn bực ở nhà quá lâu, không có việc gì, rất khó khăn mới có thể trở tài ăn nói, còn không dùng hết sức biểu hiện sao?

Cho nên người hưởng ứng lệnh triệu tập bước vào đại sảnh Cổ phủ đầu tiên, cũng bị ép phải đối diện với thực tế, lúc đi ra ngoài cũng nhận thức được bản thân mình không đủ, đều tồn tại khuyết điểm.

Buổi tuyển chọn vẫn liên tục như sóng gợn, nhưng không có ai phù hợp nên vẫn tiếp tục.

Mắt thấy mặt trời lặn phía tây đã lặn mất, buổi tuyển phu này cũng nên đi vào hồi kết chứ vị phu nhân trông có vẻ chưa thỏa mãn, hỏi nha đầu, nói là người bên ngoài còn nữa không, nhưng phần lớn liếc thấy người ra sân đều không ra gì, hôm nay liền ở đây đánh một trận được ăn cả ngã về không cùng với thời gian giao nhau giữa ngày và đêm, dây dưa không nghỉ. (còn chút nữa là trời tối mà khi trời tối thì buổi tuyển chọn này kết thúc, cho nên đánh trận cuối cùng)

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một dáng người màu trắng xuất hiện, cũng không chờ thông báo, đã sải bước đi vào cửa chính Cổ phủ, đứng lại ở trước đại sảnh.

Nha đầu, gã sai vặt cuối cùng cũng phản ứng kịp, đang muốn cản lại, cũng từ cái dáng người màu trắng kia, phát ra một tiếng rất có khí thế, “Tránh ra!”

Ánh sáng buổi chiều chiếu xuống, nhiễm đỏ trường sam màu trắng của hắn, nhẹ nhàng theo gió, diện mạo anh tuấn.

Nhất thời quên nhìn mặt của hắn, đã tự động tránh đường.

Người nọ sải bước đi vào đại sảnh.

Lúc đi tới chỗ ngồi dành cho người mới đi vào ở vòng ngoài cùng, dừng bước.

Trong đại sảnh, bởi vì sự thay đổi của ánh sáng, lúc đó đã hơi mờ mờ, vẫn còn chưa đốt đèn lên.

Nắng chiều ít đi, ánh sáng che mất nửa người trên của hắn.

Cái bóng kia, từ bên ngoài phòng, kéo dài thật dài, rất có ý cảnh.

Tiếp đó hai tay hắn để sau lưng, chậm rãi nhìn xung quanh bên trong đại sảnh.

Sau đó cười một tiếng nói, “Ta là người hưởng ứng lệnh triệu tập.”

Năm chữ, rõ ràng bình thản không có gì lạ, cũng là nói năng có khí phách.

(câu trên trong tiếng trung có 5 chữ)

Người đang ngồi thoảng sững sờ, thật lâu, Lý phu nhân đánh vỡ cục diện bế tắc, tái diễn lại tiết mục lúc trước, “Người họ tên là gì?”

“Người làm gì?”

.

Chỉ trả lời hai câu hỏi này trong khoảng thời gian vô cùng ngắn, người bình thường thì không cách nào phản ứng kịp, cộng thêm các vấn đề sau đó theo nhau mà đến, vì vậy người tới thường bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Ngay lúc đó, không ngờ người nọ trả lời, “Tiền Quân Bảo.”

Câu hỏi thứ hai vừa nói xong, mọi người mới ý thức được, không ngờ hắn trả lời, “Bán hàng rong.”

Trong lời nói, rõ ràng có mấy phần bình tĩnh.

Lúc này Cổ Vô Song ngồi một bên nhắm mắt, thu lại ba phần tiểu ý, môi mấp máy, bắt đầu tìm kiếm ba chữ Tiền Quân Bảo trong trí nhớ.

Trong đại sảnh đã tối mờ, che giấu sự tồn tại của nàng. Rồi sau đó ánh mắt nàng nhìn kỹ, rơi vào mặt bên của Tiền Quân Bảo.

“Nhà ở nơi nào?”

“Thành Vành Đường.”

“Xa như vậy?”

“Có thể nói là không xa ngàn dặm,” cười cười, “Có thể nói đây là nhân duyên ngàn dặm.”

“Trong nhà có bao nhiêu người?”

“Nhất mạch đơn truyền.” Tiền Quân Bảo đối đáp tự nhiên, tốc độ cực nhanh trả lời từng câu hỏi một.

“Diện mạo này.” Có một người đang muốn lấy tướng mạo để công kích, vậy mà Tiền Quân Bảo vừa vịn đứng bên cạnh, đối diện bà ấy. Diện mạo này.

Rất tuần tú!

Răng trắng mắt sáng, đẹp trai có một không hai, nhìn vào mắt thôi, cũng đủ để sinh tử tương hứa*.

(*) Sinh tử tương hứa: nói về tình cảm nam nữ, cùng sinh cùng tử, sinh tử gắn bó không thay đổi

Chỉ đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, chuyển thành than thở trong lòng.

“Tuổi của người xem ra —— nhiều lắm là hơn hai mươi.”

“Phu nhân xem ra cũng khoảng 15,16,17 tuổi, tại hạ chỉ là mang vẻ mặt trẻ con mà thôi.”

Tổn thọ rồi...!

Một bà mai xấu hổ che mặt lại, bà đã lẫn lộn ở đây cũng không chỉ mười lăm mười sáu bảy năm.

Đại phu ngồi ở chỗ thượng tịch (chỗ ngồi dành cho người có vai vế hoặc bề trên, người lớn tuổi trong nhà), đột nhiên mở miệng, “Xem sắc mặt người tái xanh, có phải có bệnh không tiện nói ra!”

“Hả?” Tiền Quân Bảo không để ý, “Tại hạ ngược lại cảm thấy thần sắc đại phu không tốt, những ngày gần đây dạ dày khó chịu phải không?” Thật đúng là làm đại phu nhưng không thể tự chữa trị ỉn.

Đại phu không nói gì.

Có người không phục, nhất thời nói không nên lời, “Người ——”

“Hỏi thế này thì quá hư vô,” Bị cướp mất lời nói, “Còn phải mời Vô Song tiểu thư xem thế nào.” Rồi sau đó ánh mắt của hắn nhìn sang một bên, như có như không liếc về phía Cổ Vô Song, “Không phải sao?”

Bởi vì hắn hơi nghiêng đầu, cho nên Xuân Đào nhìn thấy hơn phân nửa mặt, không khỏi chấn động, tuy nói buổi sáng mới tiến một ngọc diện thư sinh Phó Hiểu Sinh, vậy mà người trước mắt này, thật đúng là một gương mặt tuyệt đẹp!

Xuân Đào thoáng chần chờ. Ừm, mà đẹp, thì cũng vô dụng thôi.

Cổ Vô Song vẫn không biến sắc như cũ, nàng quen biết bao nhiêu người, tuổi nam tử trước mắt này tuyệt đối không vượt qua 20.

Dĩ nhiên, quả thật có người trời sinh mang vẻ mặt trẻ con, mặc dù là khuất bóng, trong đôi mắt nam tử họ Tiền này che dấu vẻ đùa giỡn, so sánh mà nói thì nam tử này còn hơi non nớt.

Cổ Vô Song cười cười, tiểu hài tử mà thôi, chắc là đến tìm niềm vui.

Nghĩ tới đây, trong lòng cũng đã nắm chắc.

Thiên hạ rộng lớn, muốn tìm nam tử chưa cưới kì thực không khó, khó khăn là khó khăn ở đây, là muốn tìm một người xứng đôi.

Cổ Vô Song cũng không phải là nhìn trúng môn đăng hộ đối, trên thực tế, nàng cũng chỉ là xuất thân từ một gia đình tiểu thương mà thôi. Vậy mà nàng lại biết, nếu hôm nay nàng chỉ là một nữ tử bình thường trong thành Nhữ An, như vậy tìm gã ột nam tử chưa cưới, nói không chừng còn có thể tôn trọng nhau như khách (tương kính như tân), đầu bạc răng long.

Vậy mà hôm nay Cổ Vô Song nàng cũng có thể nói là công thành danh toại (thành đạt giàu có rồi), phàm là nam tử thì trong lòng họ luôn tồn tại chữ “đố kị” với nàng rồi, sợ rằng không ai dám cưới.

Đổi lại thì, nàng cùng những hạng người như vậy nói chuyện yêu đương, cũng không tránh khỏi có chút buồn cười.

Trên thực tế, nói dễ nghe, nàng là vì phụ thân, vì ấu ố phần ấu cố gắng, nhưng mà trong lòng nàng hiểu, những năm này dốc sức làm, thực ra là vì thích thú, thậm chí làm không biết mệt.

Nàng là người không chịu ngồi yên, cũng không phải là nữ nhân bám vào sau lưng nam nhân.

Không phải là nàng không nghĩ tới sẽ sống cô ố suốt quăng đời này, chỉ là phụ thân vừa mất, cộng thêm mọi việc vừa mới tiến vào quỹ đạo, nàng cũng có chút không thích ứng kịp.

Chung quy vẫn là nữ tử mà thôi, đời người là bể khổ, nàng muốn, ít nhất cũng nên làm những chuyện mà nữ tử có thể làm, đều hoàn thành, mới không tiếc nuối mà rời đi.

Vấn đề hỗ trợ lẫn nhau này, ngược lại nên làm tiếp, đã như vậy, còn không bằng gả ột nam tử mà hai bên đều có lợi.

Ít nhất là người có năng lực, là một nam tử không “đổ kị” với nàng.

Cho nên liền quyết định để cuộc hôn nhân này, làm thành một việc buôn bán.

Về phần có yêu hay không, lại chấp nhận nhà trai đã có hôn sự. Thật ra thì, nàng cũng không để ý nhà trai cưới vợ bé, chỉ là ít nhất nàng phải là thê tử danh chính ngôn thuận.

Dùng thân phận này nói chuyện, mới kích thích.

Vừa nãy nghe Phó Hiểu Sinh nói chuyện, nói là đã khai thông con đường thành Hoán Sa, mấy ngày nữa nàng quyết định đi thành Hoán Sa nói chuyện buôn bán một chút.

Song lần này, chuyện làm ăn cũng không phải mục đích chủ yếu.

Trên thực tế, lần gả ra ngoài này, nàng tha thiết cầu xin, ở trong lòng đã sớm có một loạt danh sách, những người này, đều bằng tuổi với nàng, đều chưa lập gia đình, lại có gia nghiệp riêng. Ví dụ như, Hoa Thanh Phong của thành Hoán Sa.

Nếu người này không chấp nhận, hôn nhân mua bán, nàng vẫn có thể thu lợi như cũ, tiếp chính là Trình Tuấn Mật Châu.

Còn có Liễu Nhất Hoan thành Tích Nghiệp.

Hoặc là Lê Thuấn Hi Trần Châu.

Từ từ như thế, vừa rồi nàng mới nói, phải hoàn thành trước khi xuất giá, thì có lẽ phải cần hai năm.

Nam tử không giống nữ tử, muốn thành thân một cách dễ dàng, nhất định phải có cửa cải vốn liếng.

Nhất định người làm mai nối liền không dứt, người trong nhà cũng sẽ gấp gáp, vì vậy những người đến nay vẫn còn ố thân, nhất định có vấn đề, hoặc là phóng dăng không kềm chế được, hoặc là tính tình quái gở, hoặc là cố ý không cưới.

Nhưng cũng có cái gọi là, chỉ cần hốt thuốc đúng bệnh, tóm lại sẽ có biện pháp.

Về phần việc tuyển chọn phu quân này.

Thứ nhất là gọn gàng dứt khoát, đến lúc đó bàn bạc chuyện cưới gả, không cần quanh co lòng vòng, nói thẳng vẫn đề là được.

Thứ hai là truyền miệng, mọi người chỉ cần tò mò Cổ Vô Song đến tốt cùng là người thế nào, Cổ gia có thể nhân tiện nổi danh. Cổ Vô Song nhếch miệng cười khế, đến lúc đó nàng một ông chủ buôn bán nhỏ này nói không chừng có thể đi ra khỏi thành Nhữ An, làm sao mà không vui được đây?

Vậy Tiền Quân Bảo này, tất nhiên không nằm bên trong danh sách rồi.

Lúc này Tiền Quân Bảo đã trực tiếp nhìn nàng, bỗng nhiên mở miệng, “Xem ra vị này chính là Vô Song tiểu thư.”

Cổ Vô Song gật đầu một cái, cười khê, sắc trời hơi lộ vẻ mờ mờ, che mất lông mày của nàng, sau đó nàng cười nói, “Nói đi, đi chuyện này là vì chuyện gì?”

Tiền Quân Bảo nháy mắt, giả bộ ngu, “Hôn sự.”

Cổ Vô Song cười, đột nhiên bảo Xuân Đào nói một câu, nhất thời mặt Xuân Đào đỏ bừng, nhưng mà có lệnh trong người, ập a ập ứng đi tới bên cạnh Tiền Quân Bảo, ghé vào lỗ tai hắn nói một câu.

Chờ nói xong, mặt của Xuân Đào đỏ hồng như là cánh hoa đào.

Nhưng mà Tiền Quân Bảo lại đứng tại chỗ thật lâu, chỉ cần trao đổi ánh mắt cùng Cổ Vô Song liền biết rõ là chuyện gì, đột nhiên cười to, tiếp nhẹ nhàng lắc đầu, nói, “Vô Song tiểu thư, thật ra tại hạ tới đây muốn làm một chuyện buôn bán.”

“Sau đó?”

“Chân Bất Phàm, thành Vành Đường.”

Ừm, Cổ Vô Song nhíu lông mày, cái tên này, cũng ở trong danh sách của nàng. Chỉ là ở cuối cùng.

Dưới cùng của cuộc tuyển chọn.

“Xuân Đào, tiểu thư nhà ngươi đến tột cùng là nói cái gì với ngươi vậy?”

“Không, không thể nói.” Tại Xuân Đào vẫn đỏ như cũ, có mấy phần ngượng ngùng.

Tiểu, tiểu thư nói: Quân Bảo đệ, không bằng tối nay liền động phòng hoa chúc luôn đi?

Tiểu thư lẩn lộn cùng một đám nam nhân đã lâu, lại thường cùng Phó sư gia làm việc.

Đều, đều trở thành hạng người lang sói rồi!

4. Q.1 - Chương 4: Đi Tới Vành Đường

Lại nói Chân Bất Phàm này, nằm trong danh sách, thực ra là một người có gia cảnh giàu có nhất.

Nói không khoa trương, hôm nay thân gia (gia đình và bản thân) Cổ Vô Song nàng, về mặt tài lực, hoàn toàn vô lực đối kháng. Dù vậy, nàng cũng không suy nghĩ gì, liền trực tiếp để cái tên này cuối cùng, không còn cách nào mới chọn.

Nếu như có thể, thậm chí Cổ Vô Song không muốn cùng người này có bất kỳ dính dáng gì, nguyên nhân, là phải nói đến Chân Bất Phàm này.

Tên của người này cũng có mấy phần tình thơ ý họa, leng keng khí khái.

(tình thơ ý họa: gây cảm hứng khi sáng tác thơ, họa; leng keng khí khái: chính trực)

Lại cố tình như xuất thân nơi hoang dã, nghe nói cử chỉ thô tục không chịu nổi.

Nghe được trên phố truyền nhau hắn làm giàu từ con đường cướp đoạt. Lấy hắn cầm đầu, tụ tập đông đảo đám ô hợp trong thời gian dài, lập thành một đội ngũ, cực kì phách lối. Chính là nguyên nhân như thế, quan phủ cũng kiêng kị hắn ba phần, hắn mới nhón nhơ ngoài vòng pháp luật đến nay.

Chỉ hơn 10 năm, hắn nhanh chóng đứng vững chân ở thành Vành Đường, nỗ lực phát đạt thành công, sản nghiệp kéo dài đến các thành trấn lớn nhỏ ở phương nam, thủ hạ vô số. Những năm gần đây, danh tiếng có một không hai, có thể nói muốn gió được gió, muốn mưa có mưa.

Tạm thời vì nguyên nhân gì, Chân Bất Phàm quen biết khắp thiên hạ, cũng là mọi người đều biết, chỉ là những quan hệ này thành lập dựa trên lợi ích nào, mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau.

Chỉ bằng vào mấy điểm này, hấn quả thật nên được xưng tụng không phải là phàm nhân.

Thậm chí mấy lão hồ ly trên thương trường còn gọi đùa, Nam có Chân Bất Phàm, Bắc có Cổ Vô Song.

Nửa câu sau nàng tự biết rõ, những người này nói, nàng cùng Chân Bất Phàm, đều là dị số trên thương trường.

Nhưng mà tin đồn dù sao cũng là tin đồn, Cổ Vô Song biết chỉ nên nghe một chút là được, không cần tin hoàn toàn.

Nhưng chính là không có lửa làm sao có khói, ít nhiều nàng còn lưu tâm, nhưng mà có chuyện nàng hiểu rõ, nói là có rất nhiều người mẹ trong thành Vành Đường, nói ra ba chữ Chân Bất Phàm để dọa con mình.

Ý chỉ người này rất đáng sợ.

Sở dĩ nàng vẫn đưa hấn vào danh sách, một là vì lợi, hai là.

Mặt không biến sắc híp mắt, người này kiêu căng ngạo mạn, không để người khác trong mắt, hơn nữa càng không để nữ nhân trong mắt. Trước đây ở nơi nào đấy có trường hợp công khai bày tỏ Cổ Vô Song nàng hôm nay có thành tựu như vậy hoàn toàn dựa vào việc cởi vảy mà thôi.

Nàng đã từng nghe những lời còn khó nghe hơn, cũng không đến nỗi ảnh hưởng tâm tình. Chỉ là ngộ nhỡ không ai thềm lấy nàng, sầu lo đến nỗi thành bệnh rồi, thì đi tìm người này giải quyết giải u buồn, nhân tiện áp chế uy phong của hấn, cũng vì mình mà thở ra một hơi.

Dĩ nhiên, nói thì nói như thế, nhưng trong lòng nàng còn chưa được mười phần nắm chắc.

Tiếp theo Cổ Vô Song lại liếc mắt nhìn Tiền Quân Bảo, lúc này mới đứng dậy, đi từ từ tới đại sảnh, cười nhạt mở miệng, “Sắc trời đã tối, chư vị cũng vì Vô Song vất vả một ngày, Vô Song vô cùng cảm kích. Ngày khác nếu có thể lập gia đình, nhất định sẽ mở tiệc mời chư vị, tạm thời biểu lộ lòng biết ơn. Như vậy. . . .” Vừa cười một tiếng, “Buổi tuyển chọn hôm nay chấm dứt tại đây.”

“Chuyện này, cũng không thể vì người tuyển một vị phu quân tốt.” Một người nói, lại nhìn Tiền Quân Bảo, hơi nhìn kỹ, cân nhắc đây có thể là người được chọn.

Cổ Vô Song chỉ cười không nói, lại nghe được một người nói, “Vậy chúng ta đi về trước.”

“Đi thông thả. Xuân Đào, tiễn khách.”

Tiếp theo Cổ Vô Song mới nhìn Tiền Quân Bảo, “Ta rất có hứng thú với chuyện mua bán này, xin rửa tai lắng nghe.”

“Là hành động sáng suốt.” Tiền Quân Bảo cười cười.

Cổ Vô Song xoay người, đi tới thiên sảnh (là phòng đón tiếp khách ở phòng riêng), Tiền Quân Bảo đi theo sau lưng.

Một đường trên hành lang, vậy mà sắc trời lại tối mờ, chỉ nhìn thấy mờ mờ mà thôi. Tiền Quân Bảo cũng không che giấu hào hứng của hấn, thưởng thức cảnh trí dọc đường đi, trong giây lát, lại mở miệng nói, “Đình viện phương Bắc, cùng phương Nam, tương đối khác biệt.” (Đình viện: kiến trúc bao quanh sân, vườn hoa)

“Vậy sao?” Cổ Vô Song cười cười, “Ta nhớ rõ ràng đã phân phó thợ, xây giống như phương Nam mà, không ngờ, vẫn có khác biệt.”

Tiền Quân Bảo nhếch miệng, nghe được nhạo báng trong lời nói Cổ Vô Song, liền cười nói: “Khác biệt lớn nhất, không phải là Vô Song tiểu thư cùng người khác khác biệt sao?”

Cổ Vô Song khẽ nhú mày, nhẹ nhàng cắt đứt lần đối thoại này, ngược lại nói thẳng vào vấn đề chính, “Có thể để cho. . . .” Nàng nói đến đây nhìn hấn một cái, nhẹ nhàng suy nghĩ, hạ quyết định, “Quân Bảo tiểu đệ đi xa ngàn dặm mà đến, ta tin tưởng, nhất định là một chuyện buôn bán lớn. . . .” Rẽ vào ngã rẽ trên hành lang, “Không ngại nói nghe một chút.”

Tiền Quân Bảo cười ha hả, “Quân Bảo tiểu đệ?” Hấn lặp lại, nhìn bóng lưng Cổ Vô Song nói, “Đại ca cũng kêu ta là tiểu đệ.”

“Đại ca?” Cổ Vô Song không biến sắc nâng cao khóe miệng, nhẹ giọng nhả ra mấy chữ, “Người nói là Chân. Bất Phàm?” Nói xong hai chữ đó nàng lại quay đầu thăm dò vẻ mặt Tiền Quân Bảo, đáp án, đã nằm trong lòng.

“Đúng vậy. Chuyện mua bán này, có liên quan đến đại ca ta.”

“Sau đó?”

Tiền Quân Bảo bỗng đứng lại, nhìn thẳng nàng, nhàn nhạt nói, “Ta thiếu một đại tẩu.”

Cổ Vô Song cười cười, “Mua cái gì?”

“Mua bản lãnh quản lý tài sản hơn người của Cổ Vô Song.”

“Bán cái gì?”

“Bán tiền tài quyền thế không ai bằng của Chân gia ở phương Nam.” Tiếp theo hắn cười cười, “Chỉ cần có thể gả cho đại ca ta, ta tin tưởng được lợi hơn mất, trong đầu Vô Song tiểu thư rõ ràng nhất.”

“Mới vừa nãy người nói người nhất mạch đơn truyền.”

“Đại ca coi ta là thân đệ.” (đệ đệ ruột)

“Ừm.” Ngay sau đó Cổ Vô Song lại tiếp tục đi hai bước, “Quân Bảo tiểu đệ cũng không nói là hôn sự.”

“Cho nên mua bán thành công hay không, còn phải xem duyên phận của tỷ cùng đại ca ta.” Tiền Quân Bảo tiếp tục theo phía sau, duy trì khoảng cách một trượng. (1 trượng = 3,33 m)

Xem ra người trong cuộc chẳng hay biết gì, chỉ là tiếp xúc trong thời gian ngắn, Cổ Vô Song nhìn ra được giữa hai lông mày Tiền Quân Bảo có một cổ ngạo khí*, cũng không phải là vật trong ao, đợi một thời gian sau nhất định thành đại sự, mà hắn cam tâm gọi Chân Bất Phàm một tiếng đại ca, xem ra là cùng vào sinh ra tử với Chân Bất Phàm trong truyền thuyết, rốt cuộc cũng nổi dậy ham muốn.

(*ngạo khí: là một người có lòng tự trọng rất mạnh, cực kì kiêu ngạo; vật trong ao: ý nói anh không phải là người tầm thường.)

Lúc này Cổ Vô Song cũng không nhìn hắn, mà là nhẹ nhàng đứng lại, nhìn một chút cảnh trí quen thuộc bên trong phủ, vừa cười vừa nói, “Trước khi người tới thì có mấy phần nắm chắc?”

“Đại ca nói rồi, phàm là người làm chuyện lớn, cần phải quyết tâm, mà không phải là nắm chắc.”

“Có đạo lý,” Cổ Vô Song cười cười, “Thật ra thì ta cũng vậy muốn tận mắt nhìn đình viện phương Nam khác biệt thế nào.” Phải đi để biết Chân Bất Phàm trong truyền thuyết này.

Chuyến đi thành Hoán Sa, cũng tạm thời dừng lại.

Xấu hổ mà nói, mặc dù Cổ Vô Song ở thành Nhữ An hô phong hoán vũ, cũng chỉ đi thành trấn lân cận, vẫn không chân chính đi xa.

Cho nên một đường rất hăng hái, nhấc màn che trên xe ngựa lên, nhìn phong cảnh dọc đường.

Về mặt kinh tế phương Nam cùng phương Bắc từ trước đến giờ đều độc lập, tập tính, cuộc sống và ăn uống hàng ngày đều có chút khác biệt, khí hậu cũng khác biệt rất lớn.

Thành Vành Đường chính là một trong thành trấn chủ yếu nhất ở Phương Nam, vị trí địa lý luôn gặp may mắn, được Lâm Ô Hạo xây dựng kênh đào, thì giao thông tiện lợi, bốn phương thông suốt. Tài nguyên phong phú, lương thực thừa thãi, cộng thêm nổi danh về đồ sứ, lá trà, cùng với ngư nghiệp, là nơi nổi danh giàu có.

(Ngư nghiệp: nghề đánh bắt cá)

Những thứ này đều là thiếu sót của thành Nhữ An, cho nên đi chuyến này, bàn bạc một mua một bán, cũng có thể thu lợi không ít từ bên trong.

Xuân Đào nhìn tiểu thư như vậy, trong lòng cũng không cảm thụ được gì.

Ngày trước tuổi còn nhỏ, liền nghe nói trong thành có một nữ tử cả gan làm loạn, thậm chí dám quang minh chính đại ra vào nơi hoa bướm (thanh lâu), có lúc ở nơi tập hợp một đám ô hợp còn có thể nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Cho nên trong ấn tượng của nàng, một nữ tử như vậy phải là người cao to, phóng khoáng không kềm chế được, thậm chí còn phóng đảng tùy tiện, vậy mà lần đầu tiên thấy tiểu thư, ngược lại thật sự là kinh hãi, thật khó tin tưởng, là người có nụ cười nhẹ nhàng, là người đối xử hiền hoà, là một nữ tử có cử chỉ tao nhã, chính là Kỳ Nữ Tử sẽ cùng một đám nam nhân nâng cốc nói cười trong truyền thuyết.

Tiểu thư cũng không quá cao, diện mạo thanh tú, thân thể mảnh khảnh, một người thông minh lanh lợi, làm cho người ta rất khó hiểu rõ, không hiểu tinh lực của nàng ấy cuộn cuộn không dứt đến tột cùng là từ đâu mà tới vậy.

Từ khi đi theo bên cạnh tiểu thư, có một lần ở chi nhánh phố Bắc gặp vấn đề, tiểu thư liền chạy vạy bên ngoài, sau khi trở lại đốt đèn tra sổ sách tìm chỗ sai lầm đó, liên tục hai ba lần tìm cách xoay chuyển, vẫn không nghĩ chút nào, thế nhưng ngày kế tiếp, tinh thần vẫn sáng láng như cũ.

Thường ngày tiểu thư cũng tiết kiệm, phần son đồ trang sức quần áo, đi theo bên người lâu như vậy, cũng không thấy mua thêm đồ mới, chỉ là đối xử với hạ nhân cũng rất hào phóng, cũng không khó khăn gì về tiền bạc.

Trong ngày thường người nào có chuyện gì, tiểu thư đều không cần báo đáp mà giúp đỡ giải quyết, khen thưởng cũng thoải mái. Mỗi tháng cũng sẽ cố định lấy chút tiền ra ngoài làm việc thiện, cho nên mỗi bọn họ đều trung thành và tận tâm với tiểu thư.

Chỉ là đi theo bên cạnh tiểu thư đã lâu, biết tiểu thư chỉ là nhìn như dễ nói chuyện mà thôi, cũng biết việc mà tiểu thư đã quyết định, là tuyệt không dễ dàng thay đổi. Ừm, là không thay đổi.

Cho nên, họ cứ đi tới Thành Vành Đường như vậy.

Tiểu thư không sợ bị người ta lừa sao?

Xuân Đào suy nghĩ một chút, vẫn có chút rối rắm, coi như không phải lừa gạt. Thì cái tên Chân, Chân Bất Phàm này, nàng ít nhiều cũng có nghe

Nghe nói, là một người phi thường hung ác, tàn bạo không chịu nổi đấy.

Cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Sau đó Xuân Đào lại nhìn Lý đại thúc, hẳn là người mà tiểu thư muốn tới để bảo vệ an toàn, Xuân Đào nghĩ một chút, lại có chút không an tâm, không phải là tiểu thư có linh cảm đến cái gì chứ?

Khụ, còn có Tiền công tử kia, sao nàng lại cảm thấy ánh mắt của Tiền công tử kia nhìn tiểu thư, có cái gì đó không nói ra được, giống như. Giống như hưng phấn mong đợi kịch hay vậy

Phù, phiền quá à!

Xe ngựa chạy trên đường mấy ngày, dần dần cảnh vật có chút bất đồng.

Lời nói, y phục mặc trên mấy người đi lại đó, cũng thấy được sự khác biệt.

Lúc đi vào khách điểm ăn cơm, thì thấy có nhiều loại cá hơn, còn có nhiều đồ chơi mới lạ.

Đợi đến lúc tới thành Vành Đường, thì đã tới rồi.

Tiền Quân Bảo lấy một phòng lớn an bài ba chủ tớ nàng nghỉ ngơi, nói rõ với tiểu nhị và chưởng quầy, sau đó cáo từ, nói là các nàng nghỉ ngơi cho tốt, sau đó sẽ cùng nàng thương lượng kế sách vẹn toàn (kế hoạch tốt nhất), rồi đi gặp đại ca hắn.

Dĩ nhiên Cổ Vô Song không có dị nghị.

Sau khi Tiền Quân Bảo đi không bao lâu, cảm thấy đói bụng, lên phòng để hành lý và sửa sang lại một chút, ba người Cổ Vô Song cùng Xuân Đào và Lý Huy xuống lầu dùng bữa.

Bên dưới đã sớm hết chỗ, rất là náo nhiệt, chỉ có cái bàn ở trong cùng là không có ai, đang định ngồi xuống, một tiểu nhị chợt xông về phía trước vỗ cái bàn, chặn trụ ba người nàng, có chút cấp bách, bật thốt lên, “Vị trí này là chỗ các người có thể ngồi sao?”

Tiếp đó thấy Tiền Quân Bảo dẫn khách tiến vào, vẻ mặt có mấy phần lúng túng, tất thì trên mặt liền lộ ra tươi cười, “Tiểu nhân nói là, khách quan, nếu ngồi chỗ lâu dài, chi bằng đến ngồi trong phòng?”

Xuân Đào bị dọa giật mình, trong lòng tràn đầy không vui, “Chỉ là một cái bàn, hiếm lạ gì! Mà người phải dọa người như vậy sao!”

Cổ Vô Song cũng không có ý kiến gì, cười cười, đang muốn rời đi, chợt nghe bên ngoài một tiếng ngựa hí.

Nhìn tới chỗ có tiếng ngựa hí, thấy một bóng dáng màu đen tung người xuống ngựa.

Động tác tiêu sái tự nhiên.

Chưởng quầy vừa thấy, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười nghênh đón.

Thân hình người vào cửa cao lớn khôi ngô, tư thế anh hùng cao ngất.

Mày kiếm mắt ưng, ánh mắt sắc bén mà cuồng vọng.

Một thân vải vóc thượng đẳng, nhìn ra được đây là tỉ mỉ làm ra, áo trường bào đen, thêu một con ưng kim sắc hung hãn, rõ ràng người này khí phách mười phần, cuồng ngạo tứ phía không kềm chế được, còn không giấu được một loại tục khí.

Roi ngựa trong tay tuy ngắn mà tinh xảo, được kim tuyến quần quanh.

Mặt cứng lại, chân mày cũng tự nhiên mà nhíu lại, môi mỏng hé mở.

Hắn vừa tiến vào, trong tửu lầu vốn là đang ồn ào náo nhiệt nhất thời yên tĩnh lại.

Cổ Vô Song gặp người vô số, hơi đánh giá, cảm thấy người này tám chín phần mười là dễ tức giận dễ nổi nóng.

Sau đó thay đổi chủ ý, mắt thấy tâm tư tiểu nhị không có bên cạnh nàng, liền tiến tới cái bàn đó, chậm rãi ngồi xuống.

5. Q.1 - Chương 5: Không Ngại Đánh Cuộc Một Lần

Nam tử kia thấy Cổ Vô Song ngồi xuống, vẻ mặt nhất thời trầm xuống, ánh mắt tối sầm, chân mày nhíu lại, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía nàng, đôi mắt trong suốt nhưng mà có thể thấy rõ là hắn không vui.

Chỉ là Cổ Vô Song và nam tử kia hơi liếc mắt nhìn nhau, liền xoay đầu, cầm ly trà trên bàn, mắt nhìn tiểu nhị kia, khẽ nhíu mày, “Tiểu nhị, rót trà.”

Thân thể tiểu nhị kia hơi run rẩy, càng khoa trương hơn là trên trán còn chảy ra giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu, xem ra là hết sức kiêng kỵ nam tử kia. Vì vậy giọng nói không vang như lúc trước, còn có chút cà lăm nói: “Vị tiểu, tiểu thư này, đã nói chỗ này không thể ngồi”

Nam tử kia đợi tiểu nhị nói xong 1 câu, chuyển tầm mắt về phía hắn, cũng không mở miệng, chỉ là ánh mắt lại tối thêm ba phần, khí thế cũng tăng thêm vài phần, rõ ràng là không thoả mái khi bị đón tiếp chậm trễ.

Nhưng vào lúc này, Cổ Vô Song nhẹ tay cầm ống tay áo, chỉ vào vị trí đối diện, thản nhiên mở miệng, đối khách làm chủ nói: “Mời ngồi.”

So với Cổ Vô Song thản nhiên, Xuân Đào cũng cảm thấy không khí có chút không đúng, nam tử trước mắt này tản ra một loại hơi thở người lạ chớ tới gần, nhất là đôi mắt ưng khí thế bức người. Nhưng mà rành rành như thế, lại dễ dàng lấy sự chú ý người khác, làm cho người ta không rời tầm mắt được.

Đồng thời, cũng làm cho người ta cảm thấy. Đứng ngồi không yên, giống như là đối mặt với một mãnh thú vậy.

Nhìn lại xung quanh một chút, đều không tự chủ mà ngừng động tác trên tay, lẳng lặng nhìn hấn, còn có cảm giác xúc động muốn xông ra cửa bỏ chạy.

Cho nên Xuân Đào không nhận được, lặng lẽ kéo kéo vạt áo tiểu thư nhà nàng, nhắc nhở tiểu thư bây giờ đang ở vùng khác, nên cẩn thận là hơn, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Chỉ là Cổ Vô Song ngoảnh mặt làm ngơ, nếu không ngồi chẳng phải thẹn với hai chữ tao nhã sao?

“Cút.” Đột nhiên từ trong kẽ răng của nam tử phun ra một chữ, nhú đầu lông mày càng chặt.

Cổ Vô Song cười cười, “Đây là đạo tiếp khách của Chân công tử sao? Ta cũng chỉ là muốn cùng người nói một chút về kiện bảo vật trong tay ông chủ Chu mà thôi.”

“Chân!?”

Xuân Đào đột ngột đứng dậy, lúc này hoàn toàn cấm khẩu, đứng thẳng tắp, chỉ là đôi chân có hơi run, chẳng lẽ đây chính là Chân Bất Phàm trong truyền thuyết sao? Ô ô ô, thật là khí thế dọa người.

Không sai. Từ lúc đầu tiên nhìn thấy người nam nhân này, Cổ Vô Song cũng biết, người nam nhân này chính là Chân Bất Phàm.

Mới vừa nãy chưởng quầy cùng tiểu nhị cũng khúm núm với Tiền Quân Bảo, cung kính không thôi, nhưng vừa quay đầu, liền vì cái bàn rách này lại bất kính với “Khách quý” như thế, đổi lại mà nói, giữ lại chỗ ngồi này chắc chắn địa vị sẽ cao hơn Tiền Quân Bảo. Mà người này vừa mới vào cửa đã khí thế như vậy, cộng thêm vẻ dứt khoát từ bên trong đến bên ngoài, đáp án đã miêu tả rất sinh động rồi.

Ừm, Cổ Vô Song đột nhiên cảm thấy, nàng thật tới đúng chỗ rồi.

Về phần Chân Bất Phàm cùng người ta đánh cược muốn bảo vật này, là lúc liệt kê danh sách nhân tiện nghe được, không nghĩ tới lại để nàng đụng phải. Mà ông chủ Chu này, ngược lại nàng cũng có nghe qua

“Bảo vật?” Chỉ thấy Chân Bất Phàm hừ một tiếng, “Lão hồ ly lại phái nữ nhân tới nói chuyện cùng ta? Thứ gì đâu!” Rất có ý khinh thường. Sau đó lại quay mặt trừng mắt nhìn chưởng quầy, “Một chỗ ngồi cũng không giữ được, lưu người lại thì có lợi ích gì?”

Hai chân chưởng quầy kia mềm nhũn, “Bẩm, bẩm đại đương gia, nữ tử này là khách quý của Tiền công tử, tiểu nhân mới không, không dám thất lễ!”

“Quân Bảo?”

Cổ Vô Song nhàn nhạt liếc hấn một cái, cũng không tính toán tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ, mà là tiếp tục, “Nếu ba ngày sau còn không lấy được kiện bảo vật kia, ta cùng Giang nhị công tử ở Nguyên Châu đánh cược, Chân công tử thắng không được.”

“Vậy thì sao!”

“Nếu như ta không có đoán sai, Chân công tử.” Cổ Vô Song chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, “Là không thua nổi.”

“Hừ” Tất cả thần thái của Chân Bất Phàm đều cương quyết không kèm chế được, lại tràn đầy tự tin, “Không tới cuối cùng, làm sao biết thắng thua?”

“Vậy sao?” Cổ Vô Song cười cười, “Mặc dù Chân công tử không keo kiệt tiền tài, chỉ là kỳ hạn sắp tới gần, ông chủ Chu vẫn không chịu bán đồ cho người. Trên phố đã có tin đồn, nói công tử đã sớm sử dụng thủ đoạn hạ lưu.”

“.” Chân Bất Phàm từ từ nheo mắt lại, chậm rãi nói, “Có liên quan gì tới người?” Lại thấy hấn nhú mày, “Cho dù là như thế thì sao?”

“Không có gì, ” Chỉ là nếu cần dùng đến thủ đoạn, cũng cảm thấy Chân Bất Phàm này chỉ dùng thủ đoạn thôi thì..., tầm mắt cũng không rời khỏi hắn, thoải mái nói, “Nhưng mà ta chỉ muốn cùng công tử đánh cược một lần, đánh cược ta và người ai có thể lấy kiện bảo vật kia từ tay ông chủ Chu trước.”

Chân Bất Phàm hừ giễu cợt một tiếng, “Đánh cược gì?”

“Nếu là ta thắng, công tử chỉ cần an bài ba người chủ tớ chúng ta ở quý phủ một phen, mà phải là được tiếp đãi tử tế.”

“Nếu là ta thắng.”

“Khiến công tử chê cười, ” Cổ Vô Song cầm ly trà trên tay nhẹ nhàng thưởng thức, “Chỉ là ta không làm chuyện gì mà không có nắm chắc cả. Dĩ nhiên, nếu được, kiện bảo vật kia nhất định hai tay dâng lên, là lễ ra mắt cho công tử .”

Cuối cùng Chân Bất Phàm cũng nhìn thẳng vào nữ tử trước mắt này, chỉ thấy hắn từ từ tiến tới gần cái bàn vuông kia.

Ép Xuân Đào đang bất an bước lùi một bước về phía sau, mà Lý đại thúc đang cầm kiếm trong tay, rõ ràng cũng đang ở trong trạng thái căng thẳng.

Lúc này chậm chậm đi tới, đột nhiên Chân Bất Phàm vung tay lên, roi ngựa trong tay nháy mắt đánh ra, đánh vào trên cái bàn vuông kia.

Roi ngựa mang theo gió, làm tóc mai hai bên của Cổ Vô Song khê bay bay.

Tiếp đó hắn thu hồi roi ngựa, “Mấy ngày nay người cùng Quân Bảo ở cùng nhau?”

“Đúng vậy”

“Không được!” Chân Bất Phàm tức giận phản đối, khẽ nâng cằm lên, liếc nhìn Cổ Vô Song từ trên xuống dưới — Trước vài ngày khi Tiền Quân Bảo đi, có viết lại: “Đi tìm vợ.”

Nếu là nàng —

Quan sát tỉ mỉ một phen, chân mày càng nhíu chặt, mở miệng nói một cách trắng trợn, “Người quá già!”

Cùng tiểu tử Quân Bảo kia hoàn toàn không xứng! Cho nên, coi như lấy kiện bảo vật kia lấy lòng hắn, cũng không được!

Mà Cổ Vô Song, bởi vì những lời này, yên lặng thu lại nụ cười, chậm rãi hít một hơi, khước miệng từ từ mím chặt.

Nhưng vào lúc này, cái bàn vuông kia đột nhiên chia ra làm hai.

Chân Bất Phàm không thèm để ý chút nào, lại đổ thêm dầu vào lửa, “Huống chi, ta cũng không bao giờ cùng nữ tử đánh cược.”

**

Người quá già.

Nữ tử.

Nghe được lời này của hắn Cổ Vô Song trào ra ngọn lửa vô danh.

Thật ra thì nàng cũng không phải là chưa từng nghe những lời nói như vậy, nàng một nữ tử một mình xông xáo thương trường nhiều năm, cái gì mà vẻ mặt khinh bỉ này nọ nàng chưa từng thấy qua sao? Cái gì mà lời khó nghe nàng chưa từng nghe qua sao? Chỉ là, những thứ kia nàng có thể chịu đựng được.

Nói đến điểm này, trước không đề cập tới bản lĩnh, riêng chữ nhẫn (nhẫn nại, chịu đựng) trong công việc nàng nhận thứ hai thì không người nào dám nhận thứ nhất, cho dù nói có khó nghe hơn nữa thì cũng có thể cười một tiếng mà cho qua.

Càng về sau buôn bán có lời, liền làm đại tiểu thư có dáng vẻ như các tiểu thư khuê các. Kể cả cười đùa đón tiếp với các nữ nhân đó, sau mới học được bản lĩnh.

Vốn là cảm thấy cái mặt nạ đeo trên mặt này, biểu cảm gì trên mặt cũng đã sớm lộ hóa thanh thuần*, không ngờ được ——

(*) Lô hỏa thanh thuần có thể hiểu là vận dụng cái gì đó một cách thuần thực

Hừ. Cổ Vô Song cười tự giễu, không ngờ được tuổi mình từ từ tăng thêm, thì sự nhẫn nại lại không được như xưa.

Suy nghĩ một chút, mấy năm gần đây, những người ở bên cạnh nàng, phần lớn cũng đều thông minh hiểu được kiêng kị, không dám mặt đối mặt mà nói, nhiều lắm là nói quanh co lòng vòng.

Ừm, Cổ Vô Song liền nheo mắt lại âm thầm liếc Chân Bất Phàm, với số tuổi này, trong ngày thường lấy ra tự giễu một chút đó là nàng tự nguyện, hiện tại nàng không muốn bị người khác ném lên mặt bàn chỉ ra như thế!

Nếu không nghe thấy mọi người sau lưng bàn luận xôn xao, nàng cũng không bắt đầu tính toán tìm cách, muốn gả mình gả ngoài.

Nắm chặt tay thành nắm đấm, ngồi ở bên cạnh cái bàn đã vỡ làm hai kia suy nghĩ, Cổ Vô Song chậm rãi tao nhã đứng lên, giận quá hóa cười —— hẳn cũng chỉ là lão nam nhân!

Trên đầu chữ nhẫn là một thanh đao, chẳng qua là nhịn không được, thì cần gì phải nhịn nữa?

(Chữ nhẫn được ghép bởi hai chữ: chữ đao ở trên và chữ tâm ở dưới.

Có thể hiểu nghĩa của nó: có những việc trong cuộc sống nhẫn nhịn được thì bình an nếu không nhẫn được có thể sẽ dẫn tới tai họa

Đây là links: hoilamnghiep-pto.com/vi/spct/id4 ... CHU-NHAN-/

Các bạn có thể vào đó nghiên cứu)

Chính là cười cười theo dõi hắn, trong lời nói tựa như thật mà không phải giả, “Xem ra Chân công tử quyết tâm muốn thua.”

Chân Bất Phàm xuy một tiếng, thậm chí lưỡi phải ứng, không chút nào che giấu khinh thường, hiển nhiên cũng đang tính toán không chừng cho nàng một chút mặt mũi nào.

Tổng kết lại, người này hoàn toàn không để Cổ Vô Song ở trong mắt.

Cũng tự nhiên không xem trọng những lời nói của nàng.

Có lẽ là vấn đề thủy thổ*, chiều cao nam tử phương nam kém hơn đại hán** phương bắc.

(*thủy thổ: điều kiện khí hậu đất đai ở Phương Bắc khác Phương Nam; **đại hán: con to vạm vỡ)

Chân Bất Phàm lại không phải.

Tuy là người phương nam, nhưng lại có thân hình cao lớn. Tuy hắn không phải cường tráng nhất, nhưng mơ hồ có thể cảm thấy được bên trong thân quần áo kia cơ bắp hiện lên rõ ràng. Cộng thêm gương mặt góc cạnh rõ ràng, mày kiếm mắt ưng cùng với một thân khí phách, so với Cổ Vô Song đứng đối diện, có vẻ đặc biệt bé nhỏ —— chỉ là trong đôi mắt đẹp của nàng không giống với những nữ tử tầm thường khác mà có một phần trầm ổn cùng sành đời, cùng với một loại trải qua mưa gió tự nhiên toát ra cảm giác sắc bén, cộng thêm nhiều sự khác nhau với những nữ tử đã kết hôn như kiểu tóc, Cổ Vô Song lại cứ một đầu tóc dài đen nhánh, làm nổi bật khuôn mặt, rõ ràng nàng tồn tại không hợp với lễ thường như vậy, mới khiến Chân Bất Phàm cảm thấy nàng ——

Già.

Chỉ là tất cả khí thế đều bị Chân Bất Phàm áp bức bên dưới, cộng thêm thân hình nam nữ cùng với quyết đoán về mặt trời sinh đã là khác nhau, cho dù Xuân Đào không thừa nhận cũng không được, tiểu thư cùng hắn giằng co như vậy, thật đúng là có chút. Yếu thế.

Nhìn tình hình trước mắt này làm người có con mắt tinh đời như chương quỳ cũng phải tấm tắc khen ngợi, có nữ tử tầm thường nào dám nhìn thẳng vào mắt của Chân Bất Phàm? Ánh mắt kia quá mức sắc bén, có cảm giác như thú dữ, mà nữ tử này lại dám.

Hơn nữa, mới vừa rồi nàng còn nói lời khiêu khích nữa.

Hắn là.

Tiền thiếu gia mang nữ tử này về, quả nhiên không tầm thường.

Cổ Vô Song cũng không để ý tới những thứ này, mà trực tiếp đi về phía Chân Bất Phàm.

Đi tới bên cạnh hắn, từ từ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mới quay người đi lên lầu.

Đi được hai bước lại ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, “Chương quỳ, bữa tối còn làm phiền ngài sai người đi một chuyến. Về phần cái bàn này.” Cổ Vô Song quay người lại, “Ghi vào chỗ của ta là được.”

Về sau từ từ tính toán với nhau.

**

Thật ra thì Cổ Vô Song cũng không hề thu thập những đồ chơi quý giá lỗi thời (đồ cổ).

Đối với nàng mà nói, thì tiền thực tế hơn.

Cho nên lúc nàng chưa giàu có, có thể nói là một chữ cũng không biết.

Chỉ là tất cả những nhà phú quý, tiền càng nhiều, cần chút bảo bối để bày biện ra bên ngoài, rõ ràng lấy tài sản để thưởng thức. (nhìn ở bên ngoài là biết giàu có hay không)

Dĩ nhiên cũng không thiếu kẻ chân chính yêu thích, lấy thu thập trân bảo làm thú vui.

Nhiều năm như vậy, Cổ Vô Song dùng nhiều thủ đoạn nhất, chính là đầu tư.

Nhằm vào người nào nói gì, làm chuyện gì, phần lớn trong lòng nàng đều có tính toán, cho nên khi có tiền là chuyện thứ nhất, sau đó liền mời tiên sinh dạy học, cầm kỳ thư họa, bài mạt chược, cửu xúc xắc, đánh cược lớn nhỏ, bao gồm uống rượu, nấu thức ăn ngon, cái gì nên học, nàng đều không bỏ cái nào.

Trong đó, có đồ cổ, cũng là đặc biệt học hỏi hơn người.

Trong vòng luẩn quẩn này, danh tiếng ông chủ Chu lại vang dội nhất, cứ nghe chỗ nào kiếm được, liền đầu nhập vào đó, yêu bảo như mạng. Nhưng mà nói cho cùng thì cũng một Nam một Bắc, cho nên Cổ Vô Song chỉ nghe thấy, còn chưa gặp nhau bao giờ.

Chỉ là cơ duyên xảo hợp, nàng lấy được một vật, mà theo như lời của người tặng vật này cho nàng, thì ông chủ Chu từng nói nguyện ý dùng bất cứ giá nào để lấy được nó.

Người nói vô ý, người nghe có lòng, Cổ Vô Song liền ghi nhớ.

Nói đến vật này, cũng chỉ là lúc trước ở một niên đại nào đấy truyền xuống một cái giấy trần, đối với Cổ Vô Song mà nói, thật sự là một cái giữ giấy mà thôi, nhưng lần này đi thành Vành Đường, liền nhớ lại, mới mang theo nó bên cạnh.

(Giấy trần: được làm từ kim loại hoặc gỗ, hoặc đá các loại; dùng để giữ cho những tờ giấy thẳng để vẽ tranh hoặc ghi gì đó.)

Hôm nay nàng chủ ý muốn làm một cầu nối hữu nghị. Chỉ là có người không biết phân biệt, như vậy, nàng cần gì chấp nhất với cầu nối hữu nghị này?

Cho tới bây giờ Cổ Vô Song luôn là phái hành động, sáng sớm ngày kế tiếp đã gặp mặt ông chủ Chu nói chuyện.

Không ngờ được ông chủ Chu vừa thấy cái giấy trần kia cặp mắt đã sáng lên, lại rất sáng khoái cảm đồ đánh cược với Chân Bất Phàm tới trao đổi, vẻ mặt giống như vít một củ khoai lang phồng trên tay.

Vừa nhìn kiện bảo vật kia, cũng chỉ là khối Ngọc Thạch rách nát, trong nhất thời Cổ Vô Song sinh ra một loại ảo giác lần này buồn bán lỗ vốn rồi, tự nhiên cũng giận lây sang lão nam nhân Chân Bất Phàm kia.

Một khoản này, cũng phải ghi vào sổ sách!

**

Lại nói tới ngày hôm đó là một ngày trước khi Chân Bất Phàm đánh cược.

Tuy nói văn hóa Nam Bắc khác nhau, nhưng cũng không ngại với tinh thần nhệch nhệch bát quái của quần chúng.

Cổ Vô Song có lòng nói ra, đoán chừng dưới sự nỗ lực của con dân Vạn Đường, thì đã truyền vào trong tai Chân Bất Phàm.

Không sai, hẳn muốn kiện bảo vật đó, nhưng hôm nay lại ở trong tay nàng.

Cổ Vô Song biết hẳn có lẽ giống nàng, cũng không chấp nhất với khối ngọc rách nát này.

Mà là thắng thua.

Cùng nàng có được dân được không giống nhau, người nam nhân này ——

Không thua nổi.

Cho nên hôm nay Cổ Vô Song dậy thật sớm, ở tửu lâu ăn điểm tâm sáng, liền mang theo Xuân Đào cùng Lý đại thúc ra ngoài đi dạo.

Mục đích, rất rõ ràng.

Nàng cũng chỉ muốn nhiều người làm chứng.

Quả nhiên, không hề ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Chân Bất Phàm, Cổ Vô Song cười yếu ớt lấy xuống một chuỗi kẹo đường Hồ Lô của người bán hàng rong bên cạnh.

Chỉ là Chân Bất Phàm không chút nào khách khí với nàng, trực tiếp đưa tay ra, nói một câu, “Lấy ra!”

Cổ Vô Song nhíu mày, quyết định không nhìn. Sau đó đưa kẹo đường Hồ Lô vào trong miệng.

Chính là Chân Bất Phàm bước ba bước thành hai bước, sải bước trực tiếp đi tới.

Cổ Vô Song nhíu mày, thoáng lui một bước, đứng lại, “Chẳng lẽ ngươi định cướp?”

Chân Bất Phàm mới dừng lại lạnh lẽo nhìn nàng một cái, đột nhiên năm sáu tuần mã, chở người lộc cộc lộc cộc đi tới, người cầm đầu kia “Xùy ——” một tiếng, ổn định ngựa xong, liền nhìn nàng chăm chăm vô cùng hung dữ quát: “Giao bảo vật ra đây!”

Có lẽ Cổ Vô Song đã đánh giá thấp lực lượng quần chúng rồi, ừm, hoặc là nói, uy lực của lời đồn.

.....

Nghe nói ở một tửu lâu có một khách là nữ tử có được một kiện bảo vật.

Kiện bảo vật kia, chính là Chân Bất Phàm trăm phương ngàn kế muốn có mà không ngờ gì đó lại.

.....

Nghe nói có một nữ tử ở tửu lâu lấy được 1 kiện bảo vật, mà Chân Bất Phàm trăm phương ngàn kế lại không có được, là bảo vật có một không hai.

Nghe nói Chân Bất Phàm lúc trước dựa vào kiện bảo vật này mà phát tài.

.....

Nghe nói người nào lấy được bảo vật này, vinh hoa phú quý, từ đó hưởng không hết!!

.....

.....

Cổ Vô Song chỉ hơi nhìn người tới một cái, liền cắn kẹo đường Hồ Lô trong miệng, bắt đầu lấy xuống khuyên tai, trâm cài đầu, lấy ra hà bao thêu hoa, cùng với cuộn “Trần bảo hiểm thấy trong lòng”, xong rồi, còn cắn một miếng kẹo đường Hồ Lô rồi đưa tất cả ra.

Một trong bí quyết chiến thắng trong thương trường của Cổ Vô Song: kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.

Không ngờ Chân Bất Phàm lại hung hăng trợn mắt nhìn Cổ Vô Song một cái, chỉ dựa vào một tay, liền lấy toàn bộ “Cống phẩm” mà nàng định nộp. Nắm ở trong tay, tiếp tục trừng nàng, nói: “Hạng người nữ lưu tham sống sợ chết!” (nữ lưu: đàn bà con gái)

Chân Bất Phàm hấn cả đời hận nhất hai loại người.

Thứ nhất là hạng người nữ lưu.

Thứ hai là đồ sợ chết.

Hiển nhiên, Cổ Vô Song đều có cả hai điều trên.

6. Q.1 - Chương 6: Lâm Ngụy Tranh Giành

Trong tay Cổ Vô Song chỉ còn lại kẹo đường Hồ Lô.

Liếc hẩn một cái, cười cười, “Công tử tựa hồ có đề nghị tốt hơn?”

Chân Bất Phàm hừ một tiếng, cũng không sợ đối phương người đông thế mạnh, “Đám ô hợp, khó làm nên trò trống gì, vì sao phải kiêng dè lo sợ?”

Người cầm đầu túm chặt dây cương, chỉ thấy tuần mã giương chân lên (hai chân trước con ngựa giơ lên), bụi đất tung bay, nhóm người xem náo nhiệt cả kinh vội vàng lui về sau. Ngay sau đó nghe thấy người kia rống giận, “Người nói cái gì!?”

Người cầm đầu kia vốn là hạng người vạm vỡ, tất nhiên không cách nào nhịn được, hầy một tiếng đánh roi về phía Chân Bất Phàm.

Cổ Vô Song âm thầm sờ khối ngọc rách nát giấu ở giữa đai lưng, sau đó lui lại mấy bước.

Thành thật mà nói, hôm nay đã ở trong tay Chân Bất Phàm, xen lẫn ở trong khối “Trần bảo hiểm thấy” kia có “Vật ngoại thân” của nàng. Ừm, so sánh mà nói, hình như sáng long lanh hơn bảo bối chân chính một chút. Bản thân so với Ngọc Thạch mà nói, cũng đáng tiền hơn mới đúng.

Ài, thất sách.

Tiếp theo Cổ Vô Song làm ra bộ dáng bị hoảng sợ, phối hợp với Xuân Đào thét chói tai, vinh quang thành lập một tổ hai người nhất gan.

Lý đại thúc kia nhận tiền của người, đương nhiên phải thay người tiêu tai, trượng nghĩa ngăn ở trước hai người nàng, mang bộ mặt nghiêm túc.

Tình thế, hết sức căng thẳng.

Không ngờ Chân Bất Phàm không trốn không tránh, đứng yên.

Ngay tại lúc cái roi kia sắp đánh vào trên người hẩn, hẩn đột nhiên đưa một tay ra, cứng rắn đón lấy cái roi kia — trái lại chân mày cũng không nhíu một lần.

Người cầm đầu nhóm đạo tặc kia cũng không ngờ tới lại có người có thể dễ dàng đón lấy một roi của chính mình, còn chưa kịp khiếp sợ, cái roi trong tay đột nhiên bị một lực kéo làm mất thăng bằng, không kịp buông roi ra, bị lôi xuống ngựa.

Con ngựa bị giật mình, giương chân hí lên.

Đạo tặc kia giận dữ gầm lên, nhảy xuống, một chân quỳ xuống đất làm chậm lại lực kéo, ngay sau đó hai chân hẩn xuất lực, ổn định chính mình, ngoặt khuỷu tay lại, cố định roi ở bên trong tay mình .

Cố gắng cùng Chân Bất Phàm giằng co.

Về mặt Chân Bất Phàm hoàn toàn khinh thường sức lực của đối phương, lại giống như sức mạnh của một người đã ăn uống no nê, mà không cần ăn no bụng, hôm nay liền dễ dàng kéo cái roi kia, nhìn góc độ này, bàn tay kia ẩn giấu sức mạnh, lúc trước đỡ một kích kia làm nơi hở khẩu* hơi ửng hồng, lại càng lộ rõ khí khái hơn. (*Hở khẩu: khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ)

Làm cho người ta không thể không phỏng đoán, người nam nhân này, rất mạnh.

Đột nhiên một đạo tặc khác vung tới thêm một roi, thêm hai người khác cũng ôm roi trong tay, vội vàng nói “Lão đại”, liền thấy đạo tặc kia buông lỏng roi, bàn giao lại cho người kia.

Nhảy lên ngựa, hét một tiếng: “Giá!”

Cả người lẫn ngựa đều chạy về phía Chân Bất Phàm.

Roi dài chừng hai thước ba. (1 thước = 1/3 m)

Trong lúc đó đội ngũ kia đặc biệt tiến gần. Chân Bất Phàm vẫn không nói một lời, nhưng chân mày thoáng xiết chặt, mím chặt môi, gân tay nổi lên, hiển nhiên bắt đầu bạo phát sức lực ——cùng một người một ngựa giằng co lần nữa.

Giờ phút này một người cưỡi ngựa vừa tới, roi thứ ba rơi xuống.

Tay phải Chân Bất Phàm nắm những thứ “Tài vật bên thân ” kia của Cổ Vô Song, chỉ là khi phản ứng, hấn là nên nắm những thứ kia thì lại tiếp được roi.

Một khuyen tai bằng ngọc trai rơi xuống .

Cái túi rớt xuống đất.

Lại tiếp tục giằng co, bởi vì một vật nhọn nào đó, đã mấy ngón tay chảy máu.

Nhiễm đỏ cái roi kia một chút.

Ủm, hấn là do trâm cài đầu.

Thở dài, mặc dù nàng yêu tiền tài, vì tiền tài mà có thể chảy mồ hôi bốn ba, nhưng mà chảy máu rơi lệ thì thật không cần—— lúc này mặc dù đoạt trâm cài đầu kia về, cũng không thể sử dụng rồi, đưa cho hấn là được rồi.

Chỉ là lại có thể cùng hai con ngựa giằng co, nam nhân này quả nhiên là dã man.

Ngộ nhỡ hấn thật muốn đánh, nàng chẳng phải là.

Cổ Vô Song đột nhiên bị một sức mạnh kiềm chế tại chỗ.

Hiển nhiên nàng đánh giá thấp sự thông minh của kẻ địch, có lẽ là bản thân nàng không đủ cẩn thận, không vội vàng thoát khỏi hiện trường.

Người này từ phía sau nàng ra tay, cánh tay chế trụ ở cổ nàng, nặng nề đè ở trước vai nàng, trong nháy mắt làm nàng khó thở.

Tiếp theo một cây chủy thủ bén nhọn lạnh như băng để ở trước cổ nàng, chính là nghe người nọ mang theo một hơi thở đầy mùi tỏi hôi thúi rống lên một câu, “Giao bảo vật ra đây!”

Vốn là Xuân Đào đang bị kịch hay trước mắt thu hút đi sự chú ý, bây giờ quay đầu lại, chợt thét lên một tiếng, hai tay che miệng lại. Nhưng lại làm người sau lưng dùng sức kiềm chế Vô Song hơn.

Lý đại thúc e sợ sẽ đả thương nàng, không có biện pháp, chỉ có thể duy trì tư thế đứng ở một bên.

Người vây quanh cũng rất nể mặt, còn phân ít sự chú ý tới trên người nàng.

Cổ Vô Song đè ép lo lắng, nặn ra một nụ cười, cố gắng hóa giải làm giảm bớt cảm xúc của đạo tặc, không chút do dự trốn tránh trách nhiệm, “Bây giờ toàn bộ đồ đều ở trong tay Chân công tử Chân Bất Phàm.”

Chân Bất Phàm cũng phát hiện tình thế biến hóa, bỗng nhiên buông lỏng hai tay ra, thả rơi ra, hai con ngựa đột nhiên không yên, lại lộc cộc lộc cộc chạy mất.

Mắt thấy ở bên trong tay kia, dưới cái trâm cài đầu, Ngọc Thạch đã vỡ vụn, thành bột theo gió biến mất. Nát.

Cổ Vô Song quẩn rồi.

Trên người cũng không có Ngọc Thạch khác, thật muốn hai tay giao ra khối ngọc thạch kia?

Chỉ là nàng cũng không hiểu rõ kẻ đạo tặc phía sau, ngộ nhờ giết con tin thì làm sao?

Hơn nữa.

Cổ Vô Song chỉ có thể chính mình thừa nhận, vào lúc này, nàng lại tin tưởng Chân Bất Phàm. Bởi vì bây giờ nhìn Lý đại thúc xác thực có chút không đáng tin.

Nhưng nàng cũng không có nắm chắc, rốt cuộc Chân Bất Phàm có ra tay cứu nàng hay không.

Chỉ là tiếp đó Chân Bất Phàm lạnh mặt nói một câu, “Đây thật sự là ngọc thạch kia?”

Một cổ cảm giác bị áp bức cuộn cuộn không dứt.

Cổ Vô Song nhíu mày, thầm nghĩ có phải vừa bắt đầu Chân Bất Phàm đã biết ngọc thạch kia là giả hay không.

Nhưng nếu như nói ở trong tay nàng, sợ rằng đạo tặc sẽ tiến hành lục soát trên người nàng.

Nếu là giả bộ ngu, đoán chừng sẽ phiền não cho Chân Bất Phàm.

“Giao ra đây!” Đạo tặc sau lưng rõ ràng muốn tấn công Chân Bất Phàm bằng khí thế, tay chân không rung, chỉ là giữ chủy thủ chặt hơn, hiển nhiên cũng không phải là hạng người thương hoa tiếc ngọc, chủy thủ trực tiếp đâm rách da, làm máu chảy ra.

Một cảm giác nhói nhói đột ngột xâm nhập.

Khốn kiếp!

Mặc dù nàng đã 27, nhưng da nàng vẫn mềm mịn như cũ có được hay không!

Da nào chịu nổi tàn phá như vậy!

Chỉ là tên đạo tặc này rõ ràng là người liều mạng, mới có thể được phái tới đảm đương nhiệm vụ lớn như thế. Cẩn rằng nghiêng lợi. Cổ Vô Song dứt khoát mạnh tay một lần, vào lúc này, dù thế nào cũng không thể để tên đạo tặc kia biết mình đang sợ, khê cẩn rằng hít sâu, tận lực hòa hoãn giọng nói: “Giao ra đây? Chủy thủ của ngươi làm ta cảm thấy sinh mạng của mình đang bị uy hiếp, nếu giao ra, sao biết được ngươi có thuận tiện giờ tay chém xuống hay không? ”

“Vậyngươi muốn đi đòi nhà ma?”

Cổ Vô Song hí mắt, người sau lưng có gan lớn, mạnh mẽ ngoan độc, hung thần, miệng thối. Thậm chí còn có thể nói một đôi câu thành ngữ, thật sự không dễ ứng phó.

“Tất nhiên không muốn.” Cổ Vô Song cố gắng trì hoãn thời gian, “Cho nên ta có ý định giao ngọc thạch ra.”

Không ngờ Chân Bất Phàm nhíu lông mày, “Ngươi dám!”

Im lặng một hồi lâu.

“Ta có gì không dám!” Cổ Vô Song đột nhiên rống lên một câu!

Bây giờ nàng đang chảy máu, mục nội nó con gấu! Mỗi tháng phải trải qua một lần thì thôi (chuyện hàng tháng của phụ nữ đó), tại sao lại muốn nàng thấy máu bây giờ! Hắn là một người Hán dã man tại sao lại rống nàng?

Đoán chừng chưa bao giờ có nữ tử nào dám rống với hần, Chân Bất Phàm mơ hồ ngẩn ra, cũng nheo mắt lại, “Người chỉ có thể giao cho ta!”

“Không thể nào!” Cổ Vô Song cũng lười giả bộ, nàng cũng từng là thanh niên, cũng từng nhiệt huyết mười phần, “Nếu người nhận thua, chịu để người khác cười nhạo!”

“Giao ngọc thạch ra đây!”

“Nằm mơ!”

Đạo tặc kia không muốn làm người ngoài cuộc, kiềm chế không cho nàng động đậy, rống lên, “Người không giao?”

“Giao!” Rõ ràng Chân Bất Phàm đang cố gắng kiềm chế, mắt của Cổ Vô Song cũng không nháy mắt một lần.

“Người dám!” Chân Bất Phàm rống lên một tiếng.

“Tại sao không dám?”

“Có bản lĩnh thì người giao cho hần!”

“Vậy người hãy mở mắt to ra mà xem, nhìn cho rõ ràng!”

Cổ Vô Song hơi hơi nghiêng mặt, thoáng ngừng thở ngẩn không phải nghĩ thấy miệng thối của kẻ kia, sau đó nói rõ ràng: “Người buông ta ra trước, ta sẽ lập tức đưa cho người!”

“Người dám!” Chân Bất Phàm tiến lên, một đạo tặc khác vội vàng tiến lên ngăn cản.

Tổn công vô ích mà thôi.

“Ta liền dám!” Cổ Vô Song nói với người sau lưng, “Người buông ta ra!”

Đạo tặc kia biết nữ tử này vì tranh hơn thua mà không có gì là không dám, suy nghĩ trong chốc lát, lại thật sự buông nàng ra.

Lý đại thúc tiềm phục một bên đã lâu, giờ phút này chớp đúng thời cơ, một kiếm đi tới.

Cổ Vô Song lão đảo bước chân, Xuân Đào tiến lên.

Rốt cuộc thoát khỏi nguy hiểm.

Vậy mà lúc này đây Chân Bất Phàm cũng nhích tới gần nàng, đôi mắt ưng khóa chặt trên người nàng, một tay đưa ra, nói: “Đưa đây!”

Cổ Vô Song không hề nghĩ ngợi cũng nói, “Người mơ đi!”

Đột nhiên Chân Bất Phàm nhảy qua, níu lấy nàng, kéo nàng tới gần.

Tiếp đó hơi cúi người xuống, vác cả người nàng trên vai.

Đứng thẳng dậy.

Tuy nói hiện giờ nữ tử không phải không được ra khỏi khuê phòng, không được ra khỏi nhà, nhưng trước mặt mọi người, một nữ tử bị vác trên vai một nam tử, làm mọi người xôn xao một trận.

Dù sao Lý đại thúc cũng coi như là một cao thủ ở thành Nhữ An, rất nhanh chế ngự được đạo tặc kia.

Mà những người này không phải là những đạo tặc biết chừng mực, bị Chân Bất Phàm tiến lên một cước đá bay.

Chỉ thấy Chân Bất Phàm không chút cử động, cũng không nhiều lời, đứng thẳng, vác Cổ Vô Song lên liền đi về trước.

Đột nhiên thân thể Cổ Vô Song bay trên không trung, sợ hết hồn. Cộng thêm tư thế này làm người ta vô cùng không dễ chịu, máu tập trung về não, tâm tình thiếu chút nữa mất khống chế.

Xuân Đào mặc dù sợ, nhưng vẫn phản ứng xông lên, nghĩ muốn cứu vớt tiểu thư nhà nàng thoát khỏi đau khổ trước mắt. Bất đắc dĩ nam tử kia quả thật là dã man, lại lấy ống tay áo đánh qua, làm nàng ngã ngồi trên mặt đất, nhất thời không bò dậy nổi, chỉ có thể không hề có khí chất kêu la: “Cứu người! Cứu cứu tiểu thư nhà ta!”

Cứu người?

Hừ, nói giỡn. Cũng không nghĩ xem Chân Bất Phàm ở thành Vành Đường là nhân vật nào, mặc dù có lòng cứu người, cũng không dám cứu người, chỉ có thể thờ ơ đứng ở một bên, không dám lăm mồm nói nửa câu.

Thấy Chân Bất Phàm vác người không biết muốn đi tới đâu, Xuân Đào vội vàng bò dậy đuổi theo, sốt ruột suy nghĩ xem có người nào có thể cứu tiểu thư nhà nàng.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn lại cái người ngọc diện Tiểu Ca Tiền Quân Bảo kia.

Nhưng lúc này cũng không biết Tiền Quân Bảo ở đâu, hơn nữa tiểu thư cũng không biết là bởi vì tức giận hay là tư thế có vấn đề, hiện tại cả mặt đều đỏ lên, lộ ra mấy phần nhếch nhác chưa bao giờ có.

Gặp tình hình này, Xuân Đào lập tức hoang mang lo sợ.

Chỉ có thể tạm thời theo phía sau, tùy cơ ứng biến vậy. (Hành sự theo hoàn cảnh)

**

Cổ Vô Song hít một hơi thật sâu, mấy phen đánh nhưng lại mang hiệu quả quá nhỏ. Vì vậy nheo mắt lại, giọng nói lạnh đến cực điểm, “Chân Bất Phàm, nếu người không thả ta xuống, ta bảo đảm người nhất định sẽ hối hận!”

Nhưng mà vào giờ phút này tư thế này, loại uy hiếp này không một chút hiệu quả.

Chân Bất Phàm xem nàng như hàng hóa chính lại tư thế, lại mở miệng, “Đồ đâu?”

Bờ vai của hắn vừa dày vừa rắn chắc, làm cái bụng của nàng rất đau.

Thật ra thì viên đá kia Cổ Vô Song nàng cũng không lạ gì, nhưng mà không lạ gì là một chuyện, bị người uy hiếp hay hai tay dâng lên lại là một chuyện khác.

Con người có lúc chính là như vậy, không thể nào đụng vào ranh giới cuối cùng, không ngờ Chân Bất Phàm này lại một cước đạp lên ranh giới cuối cùng của nàng, bắt trả lại mấy viên ngọc bị nghiền nát, giọng điệu này thì sao nàng có thể nuốt trôi?

Nàng không tin hắn có thể vác nàng cả đời, nghĩ đến đây nàng để mặc cho hắn vác.

Chân Bất Phàm không hề ép nàng nữa, tự có phía sau. Sức nặng trên vai không chút nào ảnh hưởng bước chân của hắn, từng bước từng bước ổn định mà có lực.

Thành Vành Đường là nơi có nhiều nước, có mấy dòng nước đi ngang qua bên trong thành, cho nên cầu nhỏ nước chảy, người ngồi thuyền đánh cá cũng là một cảnh đẹp.

Không lâu lắm sẽ đến bên bờ Vành Đường Hà, một cầu bằng đá kéo dài qua sông, nối liền hai bờ sông.

Chỉ là cây cầu này với những cây cầu khác có chút khác biệt, nó không có rào chắn. Nếu trời mưa xuống, xe ngựa đi lại trên cầu, không cẩn thận sẽ có thể rơi xuống sông, cũng không mười phần an toàn.

Thật may cây cầu này bắc qua sông hẹp nhất Vành Đường Hà, thân cầu không dài, ở trên cầu có thể chứa được 4-5 người, cho nên qua cầu không có vấn đề lớn.

Cổ Vô Song vẫn bị vác trên vai, tầm mắt bị hạn chế, đợi nàng xem rõ tình hình của cây cầu thì Chân Bất Phàm đã đứng thẳng dừng lại ở giữa cầu.

Trong lòng nàng sinh ra một dự cảm xấu, lúc còn đang suy đoán tính toán của hắn, đột nhiên hắn “kéo” nàng như hàng hóa từ trên vai xuống, ôm ngang trước ngực hắn, rồi sau đó ánh mắt nhìn xuống ngực, đột nhiên khóe miệng nhếch nhẹ, “Giao ra đây.”

Thật ra thì tư thế này rất là mập mờ, vì một câu nói khó nghe, mà cái gì mập mờ cũng bị bay đi sạch hết! Mặc dù nàng là một khối đậu phụ mềm, nhưng nam nhân này đến tột cùng có hiểu cái gì gọi là nam nữ thụ bất thân hay không?

Cổ Vô Song cũng nhìn lại hắn, vẫn giận dữ không mở miệng, nhưng mà nàng có thể nghe rõ ràng tiếng nước chảy róc rách phía dưới, chảy vù vù qua cầu đó cũng là một loại buồn bực, cũng cảm nhận được rõ ràng thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua quét vào mặt, kèm theo một mùi vị đặc biệt của nước sông.

Nàng nhận thức đến tình thế bây giờ của mình —— người nam nhân này đang uy hiếp nàng!

Quả nhiên, hắn cứ ôm nàng như vậy tiếp tục tiến về phía trước hai bước.

Lần này, Cổ Vô Song lại có cảm giác trống không, vô cùng không nỡ.

Cổ Vô Song bị gió sông thổi trúng làm cho tỉnh táo, lại nhớ tới vụ thức thời mới là trang tuần kiệt. Suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân có phải nên giữ được núi xanh, không lo không có củi đốt hay không?

Dù sao trốn khỏi hòa thượng cũng không trốn khỏi tòa miếu*, sớm muộn nàng sẽ bắt người nam nhân này trả lại cả vốn lẫn lời!

(*Nguyên văn là bào đắc liễu hòa thượng bào bất liễu miếu (): có thể hiểu tránh được nhất thời cũng không tránh được sau này)

Đúng lúc này, Xuân Đào đột nhiên “A ——” thét lên một tiếng, tiếp theo giống như khuyển bảo bắt đầu kêu la, “Tiểu thư! Người đưa đồ cho hắn đi! Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!”

Vừa nhìn quanh bốn phía, không nghĩ tới chỉ một cái chớp mắt, mà hai bên bờ sông đứng đầy quần chúng vây xem, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé, liếc nhìn một cái không ngờ lại nhiều như vậy.

Đứng chi chít người với người, nhưng mà thật chỉnh tề.

Tựa hồ cũng đang đợi câu trả lời của nàng.

Đoán chừng trong lòng cũng nghĩ tới cường long không áp nổi địa đầu xà*, để cho nàng từ từ thôi.

(*) Cường long không áp nổi địa đầu xà: Nghĩa đen: Rồng có mạnh thì ngay từ đầu cũng khó đánh được rắn; Nghĩa bóng: Làm việc gì ban đầu cũng sẽ gặp khó khăn.

Quả nhiên, không lâu đã có người giúp đỡ Xuân Đào kêu lên, “Cô nương, người đáp ứng đi, không cần vì vật ngoài thân mà làm mất tính mạng!”

Tiếp đó có nhiều người phụ họa hơn, cũng la hét nói nàng nên ngoan ngoãn thuận theo Chân Bất Phàm, giao tảng đá rách nát kia ra.

Vừa quay đầu lại, xú nam nhân Chân Bất Phàm kia lại hừ một tiếng, giống như thấy nàng sẽ giao đồ ra mà không cần suy nghĩ, vẻ mặt rất là chắc chắn.

Xuân Đào này làm rồi lên hết rồi!

Cổ Vô Song âm thầm cắn răng, nếu lúc này nàng đưa đồ cho hắn, nàng thật sự là thứ hèn nhất tới từ phương bắc!

Vừa nghĩ tới sau khi giao đồ ra sẽ bị giễu cợt thế nào.

Vừa xuất hiện ý nghĩ này thì trong nháy mắt trở thành hư không.

Hay là tự bảo vệ mình, vì vậy giọng điệu uyển chuyển, giả bộ cười, “Hòn đá kia ta có ý định giữ lại làm của hồi môn cho vị hôn phu tương lai của ta, Chân công tử cũng muốn có sao?”

“Thì ra người thật sự không lập gia đình.” Hắn nhú nhú lông mày, “Người hắn là ba mươi đi.”

Cái gì?!

Lúc này Cổ Vô Song không để ý an nguy của bản thân, đánh vào ngực hắn một đấm, không ngờ Chân Bất Phàm hoàn toàn không có phản ứng, mà tiếp tục giễu cợt, “Người biết Quân Bảo bao nhiêu tuổi không? Người có thể làm mẹ đẻ ấy luôn đấy.”

Nói xong Chân Bất Phàm suy nghĩ, lúc này càng muốn lấy bảo ngọc kia vào trong tay hơn, nếu không đến lúc đó nữ tử này cầm đi lừa gạt Quân Bảo tiểu đệ, giết hại mầm non của quốc gia.

“Chân Bất Phàm!” Cổ Vô Song nặng nề kêu lên một tiếng, bị hắn làm cho tức giận sôi máu. Đột nhiên tay từ giữa đai lưng lấy ngọc thạch kia ra, cầm ngọc thạch đưa ra trước mặt hắn, bỗng dừng cười nói tự nhiên, “Vâng, lão nhân gia người nên thấy rõ ràng ——”

Nhất Phách Lương Tán! (Có thể hiểu: vì có thể đạt được mục đích mà hai bên có hại cũng không sao)

Chính là trước mặt mọi người ném ra theo đường vòng cung——

Vang lên một tiếng trầm đục.

Ngọc thạch chìm xuống dòng sông.

Chân Bất Phàm cực kỳ không thoải mái.

Nữ nhân này đang gây hấn với hắn, rõ ràng khiêu khích. Tại thời điểm trước mắt, nàng đúng là không biết sống chết đi khiêu khích hắn!

Hắn tất nhiên biết không có ngọc thạch hắn sẽ thất bại, hơn nữa sắp bị một người mà hắn xem thường là con nhà giàu cười nhạo.

Mặt đành lại nhìn nữ tử trước mắt không biết sống chết vuốt râu hổ.

Đột nhiên buông hai tay ra, ném người trong ngực về phía trước——

Trong tiếng thét chói tai của Xuân Đào, Cổ Vô Song “tôm” một tiếng!

Bị ném xuống sông rồi.

Xuân Đào trợn mắt há mồm thật lâu, bỗng dừng kêu to, “Cứu, cứu mạng a! Tiểu thư không biết bơi!”

Toàn trường yên tĩnh một hồi lâu, đột nhiên trong đám người có một nam tử lao ra, dũng cảm nhảy xuống sông.

Cứu người?

Không, là cứu tảng đá kia.

7. Q.1 - Chương 7: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Nói thế nào, mặc dù cứu người là việc cấp bách, nhưng người là Chân Bất Phàm ném xuống, hiện tại hắn còn dậm chân tại chỗ, nếu như trước mặt hắn cứu người, chẳng phải là cùng hắn đối đầu sao?

Những người ở chỗ này không phải người ngu, không cần thiết đi mạo phạm “thể lực ác bá” nhất bốn thành.

Chỉ là, trên phố sớm lưu truyền, nếu ai lấy được bảo vật kia thì người đó về sau tài vận thuận lợi, tài nguyên cuộn cuộn, làm giàu trên một con đường thên thưng! Cho nên tâm ngứa khó nhịn, hơn nữa bảo bối kia lại ở ngay trước mặt mình ném xuống sông, quả thực là phá hủy bảo vật!

Suy nghĩ một chút, dù sao là đồ người ta không cần, cho nên tính toán liều mạng vớt nó lên ——

Đến lúc đó nếu thật sự có thể phát tài, sẽ không phải sợ Chân Bất Phàm rồi!

Người thứ nhất nhảy xuống, chính là có suy nghĩ này.

Cho nên Xuân Đào trơ mắt nhìn hần không bối tới chỗ của tiểu thư, hận đến cắn răng nghiêng lợi nhưng lại bất lực.

Không bao lâu, lại có một người nhảy bùm xuống sông, vậy mà hi vọng lại bị tan biến lần nữa, người nọ cũng không cứu tiểu thư nhà nàng.

Một người, một người nữa, bùm bùm bùm bùm.

Chỉ thấy vốn là nước sông đang chảy bởi vì người người rối rít nhảy xuống mà càng thêm nhấp nhô bất định, sóng to sóng nhỏ, Cổ Vô Song nước chảy bèo trôi, toàn thân chìm nổi, thể hiện rõ mình không biết bơi. (Nước chảy bèo trôi: buông xuôi phó mặc cho đời)

**

Cổ Vô Song uống một ngụm nước lớn.

Miệng tai mất mũi. Vẽn vẹo trong nháy mắt bị nước sông bao phủ bốn phương tám hướng.

Khó khăn theo sức nổi nâng mặt lên khỏi mặt nước nặng nề hít một hơi, lại bởi vì không biết bơi lại chìm xuống.

Hai chân nàng liều mạng đạp lung tung, nhưng lại sinh ra một loại ảo giác nước sâu không thấy đáy, trong lúc bối rối, rốt cuộc Cổ Vô Song cũng la to lên một tiếng: “Cứu.”

Lại chìm vào trong nước.

Giãy giụa.

Nổi lên trên mặt nước.

“Cứu mạng! Cứu.”

Kêu cứu kêu cứu, lại uống mấy ngụm nước.

Ừng ực ừng ực.

Vào giờ khắc này Cổ Vô Song cực kỳ cảm nhận được giờ khắc tử vong, giờ phút này nàng cảm thấy đời này mình không gả ra ngoài được rất là tiếc nuối, không thể báo thù thật là quá rối rắm, nàng còn rất nhiều mối làm ăn chưa thành công.

Nàng không cam tâm, chết không cam tâm!

Nổi trên mặt nước lần nữa, dưới ánh trăng mờ nhìn thấy Chân Bất Phàm như núi đứng thẳng trên cầu. Vẻ mặt hần màu đen giống như quần áo màu kim sắc bình thường cương quyết không kèm chế được.

Tiếp đó, nàng cái gì cũng không kịp nghĩ, đột nhiên mất đi tất cả sức lực, nước ngăn cản nàng hô hấp, gần như hít thở không thông.

Lại chìm xuống.

Xuân Đào khóc lên, vội chạy lên, cả gan làm loạn lôi kéo vạt áo của hần, lã chã khóc, “Chân công tử, van cầu người! Cứu cứu tiểu thư nhà ta!”

Ở thành Nhữ An gần như không có người nào biết bơi, Lý đại thúc kia coi như chứng chạc, nhưng mà chỉ lo chạy đi tìm dây thừng phụ cận.

Thật ra Chân Bất Phàm cũng không muốn mạng của nàng, thấy thời cơ không sai biệt lắm, đột nhiên nhảy lên, một tư thế hoàn mỹ rơi xuống nước, có thể nói thể như chẻ tre!

Tiếp đó hần bơi tới chỗ Cổ Vô Song mặc kệ sóng to sóng nhỏ, lặn xuống nước, nhất thời không có âm thanh gì.

Xuân Đào ở trên cầu lòng như lửa đốt, chỉ đành phải lớn tiếng la hét tiểu thư! Tiểu thư!

Hôm nay trong lòng như bước trên tảng băng mỏng, kinh hãi không thôi, thật khó khăn, mặt nước rốt cuộc có động tĩnh, Chân Bất Phàm đặt tay dưới cổ Cổ Vô Song, bơi về phía bờ.

Xuân Đào mừng rỡ, nặng nề thở ra một hơi, thả lỏng xuống, giọt nước mắt lớn chùng hạt đậu rơi xuống liên tục, lúc này mới vội vàng đi tới chỗ của tiểu thư.

Lúc này, Lý đại thúc cũng ôm dây thừng vội vàng đi tới, nhìn nhiều người dưới nước như vậy, vẻ mặt mờ mịt hỏi một câu, “Cứu thế nào đây?”

Mẹ nó! Miệng Xuân Đào thiếu chút nữa phun ứ ngôn, đừng bảo là nàng không hiểu được kính già yêu trẻ, nàng thật muốn đá hấn xuống quá. (Uế ngôn: lúc này xuân đào muốn chửi á)

Chân Bất Phàm liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, mắt phượng nhắm chặt, môi tím tái, mặt mày nhếch nhác.

Trong lòng có chút không vui, không ngờ được trên đời này lại có người không biết bơi, nghĩ tới mọi người ở thành Vành Đường, người nào không phải vừa mới sinh ra liền ném vào trong nước? Biết bơi một chút, có thể ở dưới nước nghỉ ngơi nửa canh giờ, nghĩ tới đây lại cảm thấy nữ nhân quả thật là, phiền toái vô cùng.

Sau đó ấn ngón trỏ vào huyệt nhân trung, thăm dò chút hơi thở của nàng ta, có vẻ hơi suy yếu. (Huyệt nhân trung là phần ngắn rãnh môi trên thẳng từ mũi xuống, nếu ấn vào đó có thể làm cho người bất tỉnh tỉnh lại)

Sau đó liền đặt hai tay trên ngực của nàng, đè xuống.

“A ——” Xuân Đào thét lên một tiếng, vừa nghĩ thăm tiểu thư ơi tiểu thư! Tính mạng người chưa được bảo toàn, mà lại bị người ta cợt nhả rồi, nhưng người ta thường nói con kiến còn ham sống, cho nên tiểu thư nhất định phải tham sống sợ chết!

Sau đó còn có chút run rẩy la hét, “Công tử, công tử” Sau đó bỗng nhiên nhắm mắt lại rống lên một tiếng, nói “không nhọc công tử! Loại việc chân tay nặng nhọc này giao cho Xuân Đào làm là được!”

Chân Bất Phàm thậm chí nhìn cũng không nhìn nàng một cái, đè xuống, thậm chí còn tăng thêm sức lực —— rất cuộc, Cổ Vô Song cau mày khắc ra một ngụm nước.

Thoáng có phản ứng, nhưng mắt cũng không có mở ra.

Tiếp theo Chân Bất Phàm dùng bàn tay vỗ vỗ vào trên mặt nàng.

Bành bạch!

Sạch sẽ lưu loát.

Được rồi, mặc dù Chân Bất Phàm có dụng ý tốt, nhưng hấn hiển nhiên không có kinh nghiệm thương hoa tiếc ngọc, cho nên xuống tay cũng không biết tiết chế.

Chỉ là hiệu quả không tệ, bởi vì Cổ Vô Song chẳng những tỉnh táo, hơn nữa gò má có thêm mấy phần huyết sắc.

Cổ Vô Song rất không thoải mái, hiển thị rõ ở trên mặt đang nhú chặt chân mày cùng khóe miệng rên rỉ của nàng.

Nàng thế này, thu lại sự khôn khéo lão luyện giữa hai lông mày, sắc bén cùng lão luyện giấu ở trong đôi mắt, cũng chỉ là một nữ tử mà thôi, còn trẻ tuổi hơn lúc bình thường.

Hai mắt Chân Bất Phàm không nhịn được nhìn nhiều hơn một chút, thăm nghĩ nữ tử này lại có một mặt nhu nhược như thế, thậm chí còn được. ừm, châm chọc dùng từ, đầm đậm đáng yêu?

Hắn tự có mấy phần bản lãnh nhìn người, không thể không nói, nàng cũng không phải là một người dễ trêu chọc, nhất là thời điểm nàng tươi cười nhẹ nhàng, mặc dù che giấu rất tốt, nhưng trong mắt vẫn thỉnh thoảng không cẩn thận tiết lộ mấy phần tính toán, lộ rõ nàng sắp tâm bất lương.

Mười phần là lão hồ ly trên thương trường, Tiểu Diện Hồ, thậm chí so một số lão gian thương che đậy còn tốt hơn.

Nữ tử như vậy, phải đề phòng!

Người gặp nguy hiểm đã tỉnh lại, Chân Bát Phàm nhìn lại sau lưng một chút, thấy một đám người ngu ngốc phía sau tiếp tục nhảy xuống bơi lại trong Vành Đường Hà, nhú chắt chân mày ——

Chắc, cũng chỉ là khối tảng đá rách nát mà thôi!

Tiếp hần lại nheo mắt nhìn người mặt lạnh như băng trên tảng đá, toàn thân ướt đầm, nàng tên gọi là gì?

Còn chưa hết tức giận, tại sao một nữ tử, lại dám không biết sống chết khiêu khích hần?

Vừa nghĩ tới cái người nào đó không biết lấy cái đồ chơi gì đùa cợt, tâm tình của hần càng thêm khó chịu, nàng nói đúng, hần thua không nổi, không, chắc chắn sẽ không thua!

Suy nghĩ một chút cảm thấy nữ tử này phải chịu trách nhiệm, cho nên Chân Bát Phàm cũng không quản đối phương là một người bị thương, liền tùy tiện vác nàng lên lại trên vai.

“Ngài, ngài muốn làm gì?” Xuân Đào vẫn chưa hết kinh hoảng.

Chân Bát Phàm xiết chặt lồng mày, lần này cũng không nhìn nàng, mà là lạnh mặt nói một câu, “Về nhà.”

Về nhà? Trở về nhà của người nào?!

Về, dĩ nhiên là về nhà của Chân Bát Phàm.

Vậy. thì đuổi theo thôi. Xuân Đào bất đắc dĩ.

Cổ Vô Song cảm thấy khó chịu.

Y phục dính vào trên người, ướt nhẹp vốn đã khó chịu, cộng thêm thỉnh thoảng có gió, càng thêm lạnh hơn. Hơn nữa lỗ mũi cổ họng, gai gai, lưu lại cảm giác sắc nước, khó chịu vô cùng.

Cổ Vô Song rên rỉ ra tiếng, rốt cuộc mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện cùng một dạng lúc trước, bị người ta vác trên vai, rất không thoải mái, lập tức phản hận không chịu nổi, bỗng dưng hốc mắt có chút ướt ướt.

Nhưng gần như lập tức, nàng nháy mắt mấy cái đơn giản nuốt nước mắt, rồi sau đó lại nhắm mắt lần nữa.

Điều dưỡng khí tức.

Ngựa Chân Bát Phàm dừng ở bên ngoài tửu lâu, hần vốn tới đây tìm người, bị “chỉ dẫn”, mới đi nơi ở Cổ Vô Song.

Thật ra đây là thủ đoạn nhỏ của Cổ Vô Song, đến lúc này, là cố ý khiến Chân Bát Phàm xông vào, thứ hai, nàng còn tính toán không buông tha cùng hần làm ăn, cho nên dẫn dụ thử —— cái hành động nhỏ này, ví dụ như chờ, thoáng bên ba, thường thường có thể khiến lúc đàm phán có lợi thế hơn.

Mơ hồ nghe được giọng nói của chuông quây, biết mình đã trở lại tửu lâu, Cổ Vô Song chóng mặt mở mắt ra, sớm biết sẽ luân lạc đến thế này, nàng cũng không cố ý đi ra ngoài. Theo ý tưởng ban đầu của nàng, rất nhiều việc còn có thể thương lượng.

Chỉ là nàng đánh giá thấp bản lĩnh tức giận của người nam nhân này, lại đánh nát sự kiêu ngạo nhẵn nại của nàng, ép nàng phải ném hòn đá kia vào đáy sông.

.

.

Đầu choáng váng.

Chân Bát Phàm bố trí Cổ Vô Song ở trước yên ngựa, động tác vẫn thô lỗ như cũ. Áo của hần cũng ướt toàn bộ, chỉ là nam tử hần như hần, không hề để ý, vẫn hành động tự nhiên như cũ.

Nhìn toàn thân Cổ Vô Song mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi cũng ngồi không vững, các loại động tác thô lỗ đã thành chuyện nhỏ, cũng lười để ý cái gì gọi là nam nữ khác biệt, có thể lợi dụng được thì đừng lãng phí, đợi sau khi lên ngựa liền dựa vào trước ngực hần, ổn định thân thể, trong mơ hồ nghe được Xuân Đào khoa trương thét chói tai, cũng vô tâm phản ứng, lại chìm vào hôn mê.

.

Ngủ một cái, khi tỉnh lại người đã ở Chân phủ thành Bắc.

**

Xuân Đào cầm khăn tay canh giữ ở một bên, xem ra cũng là bộ dạng mệt mỏi không chịu nổi, tựa hồ thức trắng đêm chưa ngủ.

Trong nháy mắt đầu óc Cổ Vô Song trống rỗng, nhìn bố cục phòng một chút, cũng có mấy phần thưởng thức. Nàng trầm tĩnh chậm rãi hít thở, sau đó ánh mắt tối lại, giọng nói lúc mở miệng có chút khàn: “Ta còn sống?”

“Tiểu thư, nói cái gì! Người.”

“Xuân Đào,” Cổ Vô Song nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của nàng, “Tại sao ta ở Vành Đường?”

“Cái đó.” Tế bào não Xuân Đào đang liều mạng đánh nhau (ý nói chị đang suy nghĩ), nói chuyện làm ăn? Không đúng, thành hôn? Không đúng, du ngoạn? Không đúng. Nghĩ tới nghĩ lui, khụ, cảm thấy giống như là. Giống như là, cái người đó tên gì.

“Tự mình chuốc lấy cực khổ?” Chung đụng đã lâu, Cổ Vô Song tự nhiên biết rõ trong lòng Xuân Đào đang suy nghĩ gì, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó bỗng nhiên nở nụ cười, hơi tự giễu, “Chân công tử đâu?”

“Tiểu thư, người nọ làm hại tiểu thư.” Thế nào còn tìm hấn!

“Đến nơi hẹn đi?” Còn nói nàng ngủ mê ba ngày ba đêm ...? Vì vậy lại hỏi, “Ta ngủ mê bao lâu?”

“Một đêm. Về phần Chân công tử.” Sự xưng hô này có chút không tình không nguyện, chu môi lên, “Ngày hôm qua hấn ném tiểu thư ở nơi này liền không thấy người, cho nên Xuân Đào cũng không rõ ràng!”

“Ừm.” Cổ Vô Song vẫn cảm thấy mệt mỏi, khép mắt muốn suy nghĩ rõ ràng, không ngờ lúc này cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra —

Chân Bất Phàm đỉnh đạc đứng ở cửa, áp lực vô hình nhất thời bao phủ không gian, khí thế lăng nhân. (Có thể hiểu khí thế ép người)

Nghe hấn mở miệng, “Còn chưa tỉnh lại sao?”

“Người. Đây, ” Mặc dù đây là nhà hấn, nhưng dù sao cũng là cô nương. Được rồi, lớn tuổi hơn một chút, nhưng vẫn là cô nương chưa gả! “Đây.”

“Xuân Đào, ” Cổ Vô Song nằm ở trên giường nhàn nhạt kêu, “Đỡ ta lên.”

Xuân Đào chần chờ một chút, chỉ có thể làm theo, nâng Cổ Vô Song ngồi dậy.

Cổ Vô Song nhẹ nhàng hít một hơi, đột nhiên cười nhạt, vì mang nợ “Vô Song tạ ân Chân công tử cứu mạng.”

A! Xuân Đào bỗng chốc trừng lớn hai mắt, ngày hôm qua đại phu đến xem, không nói tiểu thư phát sốt mà.

Lang băm! Đồ lang băm! Tiểu thư biến thành như vậy, rõ ràng, rõ ràng chính là người đưa đến, tuyệt đối không có khả năng nói cảm ơn!

Ừ, tuyệt đối không có khả năng!

Hai mắt Chân Bất Phàm khóa chặt nữ tử trước mắt, cảm thấy quái dị không nói nên lời, nhưng hiện tại vẻ mặt nàng nhu hòa, mặt mũi hơi có vẻ tiêu tụy, không hề có lực sát thương.

Chỉ là cảm giác, nàng. Không nên như thế.

Thái độ này cùng hôm qua đột nhiên nghịch chuyển tựa như khác hoàn toàn. Không nghĩ ra, vì vậy từ từ xiết chặt chân mày.

Cổ Vô Song cũng không tính toán, “Nếu Vô Song đoán không sai, công tử là muốn cho Vô Song thay người giải quyết chút ít phiền toái. . . .” Nàng ho nhẹ hai tiếng hóa giải cổ họng không khỏe, khôi phục tự nhiên cười nhạt, “Vì đáp tạ ân cứu mạng, Vô Song tự nhiên sẽ cố hết sức.”

Trái lại Chân Bất Phàm dừng lại, từ từ nhìn cẩn thận nữ tử trước mắt, trong lời nói sinh ra mấy phần không kiên nhẫn, “Người ở đây mưu ma chước quỷ gì?”

“Công tử quá lo lắng.” Cổ Vô Song cũng không giải thích, duy trì nụ cười, “Kính xin công tử ở đại sảnh chờ một chút, đợi Vô Song sửa soạn lại. Dĩ nhiên, mong rằng công tử lưu nha đầu chờ bên ngoài phòng, vì chủ tớ ta chỉ đường.”

“” Chân Bất Phàm không hiểu bất động thanh sắc nhìn nàng, thậm chí nhìn bộ dáng thành khẩn được xưng tụng của nàng, quyết định yên lặng theo dõi biến hóa, sau đó không nói tiếng nào rời khỏi.

“Tiểu thư!” Xuân Đào đi theo phía sau Chân Bất Phàm đóng cửa phòng lại, vừa quay đầu lại vội vàng nói một câu, “Tại sao tiểu thư.”

“Không nghe thấy sao?” Cổ Vô Song kéo thân thể mệt mỏi mà đau nhức, bắt đầu xuống giường. “Báo ân.”

Hai chữ, ý vị sâu xa.

“” Đầu óc Xuân Đào cứng lại, suy nghĩ một chút đột nhiên à một tiếng, “Bây giờ tiểu thư tính toán để cho tên kia buông lỏng cảnh giác, sau đó giết hắn trở tay không kịp?”

Cổ Vô Song hơi cong môi một cái, cũng không đáp lời.

Không nhìn ra nàng đang suy nghĩ gì.

**

Phía bên này, đại sảnh to lớn trống rỗng, trừ mấy chiếc ghế thừa thớt, không một có một chút đồ vật gì.

Chân Bất Phàm liền ngồi trên ghế bạch đàn thượng đẳng ở chính giữa, quanh mình cũng không một người đi theo phục vụ.

Chỉ thấy biểu tình yên lặng, chỉ là ngồi, tự có một thân khí phách làm người ta không dám bỏ qua.

Ngón tay Chân Bất Phàm chậm chạp mà có tiết tấu gõ lên bàn trà vuông nhỏ, ngoài ý muốn tâm tư của mình lại đặt ở trên người nữ nhân kia.

Khẳng định có trá!

Đang lúc này, bên ngoài cửa đại sảnh đột nhiên đi vào mấy người, đều có bộ dạng phong trần mệt mỏi.

Người thứ nhất đột nhiên cao giọng kêu lên, “Đại ca!” Liền trực tiếp hỏi, “Lúc ở ngoại thành nghe nói huynh cùng một nữ tử vì cái bàn mà nổi lên tranh chấp?”

“Hôm qua lúc huynh vào thành liền ném nữ nhân kia xuống sông?” Một cái nam tử khác tiếp tục tò mò.

“Đại ca! Cả đường phố đang vui mừng, nghe nói ngày hôm qua huynh cướp đồ cưới của một nữ nhân?”

“Còn khinh bạc nàng?”

“Nghe nói.”

Đám người tới là một nhóm bốn người, mỗi người hỏi một câu đặc sắc, cũng là bảy miệng tám lời giống như lưỡi của các nữ nhân, người một lời ta một câu liên tiếp oanh tạc.

“Quân Bảo đâu?” Chân Bất Phàm nhìn một chút bốn người bọn họ, chỉ nói một câu, làm cả đại sảnh yên tĩnh trở lại.

“Nghe nha đầu nói, ngày hôm qua đại ca dẫn theo một nữ nhân trở về?” Đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến tiếng cười, đôi mắt nhìn lại, chính là Tiên Quân Bảo người ném Cổ Vô Song ở tửu lâu.

“Cái gì?!” Trừ Chân Bất Phàm, bốn người còn lại hết sức kinh ngạc.

“Nàng không thích hợp với đệ.” Chân Bất Phàm không đầu không đuôi một câu nói.

“Đệ biết rõ.” Tiền Quân Bảo nhún nhún vai, đột nhiên giương môi cười một tiếng, “Nàng là đệ mời hưởng ứng lệnh triệu tập”

“Hưởng ứng lệnh triệu tập gì?” Một người tò mò.

“Thê tử của đại ca.”

“”

“”

“”

“” Bốn người đột nhiên lâm vào trầm mặc.

Chân Bất Phàm chột vồ bàn một cái, “Hoang đường!”

“Cái gì hoang đường?” Sau lưng Tiền Quân Bảo truyền tới một giọng nói nữ.

Tuy khàn, nhưng lại tao nhã.

Cũng không biết nàng tới bao lâu.

Tiền Quân Bảo nghe được âm thanh, tự động tránh ra, nhường vị trí.

Cổ Vô Song vào đại sảnh, đi lại vẫn cần Xuân Đào đỡ như cũ, thấy nàng khẽ khom người, nhẹ nhàng cúi chào mấy người đó một cái, đổi khách làm chủ đi thẳng vào vấn đề, “Nghĩ tới chắc Giang nhị công tử kia cũn đã sớm đến, chỉ mong rằng Chân công tử yên tâm.”

Mắt phượng nhìn thẳng hần, cười khẽ, “Tiểu nhân, định sẽ không đắc chí.”

8. Q.1 - Chương 8: Ân Oán Không Ngừng

Xe ngựa Chân phủ cho tới bây giờ chỉ là trang trí.

Ngựa không có phủ yên, xe cũng mới tinh như lúc ban đầu. Mới thì mới vậy, nhưng cũng phủ kín bụi hết.

Hạ nhân bấm báo, không tìm được người đánh xe, châm chước thì, chỉ có thể tạm thời để Lý đại thúc đảm đương.

Xuân Đào liền cùng Lý đại thúc cùng nhau tới dắt xe, không nói gì nhìn hạ nhân trước mắt vội vàng dọn dẹp xe ngựa, xử sự qua loa, thái độ xấu xa, công tác tùy tiện.

Đột nhiên muốn tự thân động thủ, đầu tiên, Cổ phủ tuyệt đối không cho phép tồn tại cái gọi là bụi bám vào đồ vật! Còn nữa, tuyệt đối không cho phép loại làm việc không chịu trách nhiệm này!

Suy nghĩ một chút, đột nhiên Xuân Đào lại tràn đầy cảm giác ưu việt. Bởi vì rất rõ ràng, tổ chức hạ nhân Chân phủ, không cùng một loại với các nàng!

Cả đám huynh đệ Chân Bất Phàm, một đôi huynh đệ đồng bào diện mạo khác nhau Trương Tứ Thư, Trương Ngũ Kinh, lưng hùm vai gấu chiều cao bảy thước* là Lưu Đại, hơi có vẻ yếu đuối đáng vẻ như thư sinh là Lâm Văn Thăng, giờ phút này đều trầm mặc nhìn Cổ Vô Song. (*1 thước = 1/3 => Bảy thước: trên 2m)

Xem ra Tiền Quân Bảo là nhỏ tuổi nhất, hôm nay cười cười hành lễ, hỏi hảo.

Cổ Vô Song thản nhiên đối mặt, tự nhiên thanh thản, đối mặt với sáu nam nhân cũng không xấu hổ, sau đó nàng cung kính hướng đại sảnh, tái nhìn Chân Bất Phàm, vừa định mở miệng lại không đoán được hần sẽ mở miệng trước một tiếng, “Cưới người? Nằm mơ!”

“” Hai mắt Cổ Vô Song nhìn thẳng hần hồi lâu, vẻ mặt không thay đổi.

Lâu đến mức Lưu Đại đang muốn mở miệng, Cổ Vô Song đã cười một tiếng, khôi phục lại phong cách xử sự ngày trước, bình thản mà ung dung, “Không biết Chân công tử là chỉ người nào nằm mơ?”

“Nhất định là.” Lưu đại vốn muốn hát đệm, bỗng dừng lại, mắc nghẹn lại.

Nữ nhân này trầm ổn tự nhiên, tướng mạo cũng được xưng tụng là thượng đẳng—— Lại nói hẳn ở bên cạnh đại ca đã lâu, mặc dù còn chưa thăm dò rõ ràng khẩu vị cụ thể của đại ca, nhưng nữ nhân này nhìn ngang nhìn dọc cũng không luân lạc tới mức “Nằm mơ”.

. Trầm mặc một hồi lâu: không hổ là đại ca!

Cổ Vô Song cười một tiếng, “Chuyện mua bán này, vốn là người tình ta nguyện. Đương nhiên rồi, ban đầu đáp ứng là Quân Bảo tiểu đệ, cũng không ngờ Chân công tử sẽ như vậy.” Không chịu nổi. Cũng phải cố ý cười một tiếng, “Có tính cách.”

Nói nàng mới trải qua sống chết cũng tuyệt không khoa trương, từ xưa thủy hỏa bất dung, nước chảy mây bay cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Mới vừa rồi mở mắt ra nàng muốn làm một chuyện chính là thét chói tai, sau đó hung hăng đánh Chân Bất Phàm một trận, nhưng ngay sau đó cổ họng khô khốc đột nhiên đau nhói ngăn nàng lại, bỗng nhiên phát hiện tất cả là do nàng kiềm chế mà tới. Nàng không thể không thừa nhận, lần này là nàng không xử lý tốt quan hệ cùng dã nam nhân này.

Nếu không, nàng tuyệt sẽ không bị động phải chặt vật không chịu nổi như vậy.

Báo thù có rất nhiều phương thức, hơn nữa quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Dù sao cũng là an nhàn quá lâu, nàng có lẽ nên hạ thấp ranh giới chịu được cuối cùng xuống một chút nữa?

Lão nữ nhân.

“Không lẽ là nữ tử mà đại ca ném xuống sông.” Trương Ngũ Kinh len lén đánh vào khuỷu tay đại ca hẳn.

“Gặp qua chư vị,” nghe nói thế, Cổ Vô Song khom người, “Ta đến từ thành Nhữ An, họ Cổ tên Vô Song.”

Cổ Vô Song.

“Cái tên này rất quen tai.” Trương Ngũ Kinh nói, nhìn sang mọi người, tất cả đều giống mình nhìn lại.

“Thiên Hạ Vô Song Cổ Vô Song?!” Đột nhiên Lưu Đại rống lên.

“Ừm.” Lâm Văn Thăng đột nhiên cười cười, giọng nói mang theo chế giễu, “Ta còn cho là một yêu quái, phong hoa tuyệt thế.” Lấy quyển rũ giành thắng lợi.

“Ta lại nghe nói vừa xấu vừa già.”

“Đệ nhỏ giọng một chút.” Trương Tứ Thư đá đệ đệ một cước.

.

Mặc kệ cả đám người này nói những gì, Cổ Vô Song đều cười mà không nói.

Đột nhiên có chút ngoài ý muốn, lời nói này từ người không phải Chân Bất Phàm nói ra, cũng không nói khích người như hẳn vậy.

Mà từ đầu đến cuối, ánh mắt Chân bất Phàm đều khóa ở trên người nàng.

Nhìn lại đại sảnh một chút, bầu không khí bởi vì Chân Bất Phàm trầm mặc cùng một nữ tử can dự vào mà thoáng lạnh xuống.

Rốt cuộc, tiếng bánh xe từ xa đến gần, quay đầu lại thì Xuân Đào đã đợi ở cửa.

Cổ Vô Song chủ động bước đi, mới bước về phía Xuân Đào một bước, liền thấy Chân Bất Phàm nhú chân mày, sải bước vượt qua ngăn cản trước người nàng, bộ dạng của nàng giống như còn chưa suy nghĩ ra, liền nghe hẳn nói: “Người đến tột cùng là đang tính toán gì?”

Cổ Vô Song dừng lại, ngẩng đầu cười, “Chân công tử sao lại.” Sau đó không nhìn hấn lần nữa, nhìn thẳng phía trước, “Sẽ làm ta làm tưởng công tử đang sợ.”

“Ta sợ cái gì!”

Cổ Vô Song cười một tiếng, nhẹ tay đưa ra phía trước, giọng nói vẫn mang theo khàn khàn như cũ, “Mời.”

Phía sau Trương Ngũ Kinh nhìn ba người bên cạnh, nhỏ giọng len lén hỏi, “Vậy mọi người nói đến tột cùng đại ca đã khinh bạc nàng chưa?”

Lưu Đại hừ, “Từng tuổi này còn khinh cái rắm, trực tiếp cười lên!”

Ừm.

Có đạo lý.

**

Cổ Vô Song được Xuân Đào đỡ lên xe ngựa, Tiền Quân Bảo khẽ mỉm cười, “Vô Song tỷ, ta cùng tỷ.” Liền đi theo, cũng vào buồng xe.

Mấy nam nhân cưỡi ngựa đi phía trước, lộc cộc lộc cộc suốt lộ trình, đột nhiên lại sinh động hẳn lên, chỉ thấy Trương Ngũ Kinh lên tiếng: “Đại ca, hỗn tiểu tử Giang Nhị kia, cần gì cùng hấn dây dưa? Xử hấn là được rồi!”

“Không sai! Tuy nói Giang lão đầu ở Giang Bắc có chút thế lực, nhưng không cần thiết đặt ở trong mắt.”

“Không nên nóng vội.” Lâm Văn Thăng khách quan tương đối ít nói, có mấy phần yếu đuối, cũng là người duy nhất không thích hợp cưỡi ngựa.

“Giang Nhị là người hèn hạ, nhưng không đến mức thương thiên hại lý, tạm thời tha cho hấn.” Trương Tứ Thư hiển nhiên cũng đồng ý với Lâm Văn Thăng, trong bốn người, thì hấn trầm ổn nhất.

“Nhưng hấn không biết sống chết, lại dám cùng đại ca đánh cược!” Trương Ngũ Kinh luôn nôn nóng, làm việc luôn không dùng đến não.

“Không sao! Nếu hấn dám nói nhiều một câu, ta liền trói hấn lại, ném vào Vành Đường Hà làm mồi cho cá!” Lưu Đại nổi tiếng là thô lỗ.

Trương Ngũ Kinh vì vậy khẽ hừ, “Cần gì phiền toái? Chỉ cần đại ca nói một câu, ta liền trực tiếp ra roi thúc ngựa đi tới, làm hấn không có biện pháp xuất hiện!”

Chân Bất Phàm không để ý tới lời nói của đám huynh đệ, ánh mắt lơ đãng nhìn xe ngựa, trong đầu vẫn tái diễn lại lời nói của Tiền Quân Bảo, nghĩ tới nữ nhân này là Quân Bảo tìm đến làm vợ mình, liền cảm thấy hoang đường.

.

Chỉ là sự thật chứng minh, hấn lúc trước suy đoán không sai, quả nhiên Quân Bảo chướng mắt nàng.

Ngược lại tảng đá rách kia nàng ta thật sự muốn dùng nó làm của hồi môn sao? Hừ. Cũng không biết tại sao suy nghĩ có chút phân tán, cũng không thể nào tập trung nghe các huynh đệ đang thảo luận việc này, chính là đột nhiên đá chân vào con ngựa, con ngựa bỗng chốc gia tốc, chạy lên phía trước.

Đội mấy người sau lưng đuổi theo, Chân Bất Phàm không nhận được hỏi một câu, “Các đệ tựa hồ biết nàng ta?”

“Ai?” Tinh thần Trương Ngũ Kinh phấn khởi, cưỡi ngựa phải cười với tốc độ nhanh mới đã nghiến, rồi sau đó lời vừa ra khỏi miệng, lập tức phản ứng kịp, “Cổ Vô Song? Trời ơi! Đại ca chưa nghe qua nàng sao?”

“Đoạn thời gian trước, mấy người chúng ta đi bên ngoài, đi tới đâu, cũng nghe được nàng chiêu tể.” Trương Tứ Thư theo sát đi lên, nói tiếp.

“Lớn tuổi rồi, cũng không biết tại sao không gả ra ngoài.” Rõ ràng đã gia tăng tốc độ, nhưng Lâm Văn Thăng cưỡi ngựa vẫn có cảm giác ngựa chậm chạp như cũ. Chỉ là kỳ quái giọng nói của hắn không lớn, nhưng lại nghe được rõ ràng.

“Giống như bị người từ hôn!” Lâm Đại cũng hào hứng bổ sung một câu.

“Từ hôn?” Chân Bất Phàm không biến sắc nghe, “Lúc nào?”

“Không rõ lắm.”

“Nguyên nhân gì?”

“Không biết.”

“ ”

“Nữ nhân Cổ Vô Song này mấy năm này đột nhiên xuất hiện, ở phương Bắc có rất nhiều thuộc hạ, trước đó vài ngày nghe nói dưới tay nàng có người làm việc, tựa hồ tính toán mở ra đường dây buôn bán ở phương Nam.” Trương Tứ Thư nói ra chuyện Chân Bất Phàm muốn hỏi.

“Hơn nữa, danh tiếng của nữ nhân này ở phương Bắc rất vang, có câu nói ‘ Nam có Bất Phàm Bắc có Vô Song ’.”

“Dừng! Nàng coi là dễ hành gì, lại có thể đánh đồng cùng đại ca?!”

“Không biết Quân Bảo tìm trở về làm gì?”

“Không phải Quân Bảo nói?”

“Chắc, Quân Bảo tiểu tử này tuy đầu óc mặc dù linh hoạt, nhưng kinh nghiệm còn thấp, ta lo lắng đệ ấy bị lừa!”

.

Mấy người vừa thảo luận một phen, sau đó Trương Ngũ Kinh đột nhiên nhếch môi, “Dù thông minh nhưng mà cũng chỉ là nữ nhân! Hơn nữa loại lão nữ nhân này thiếu hụt dịu dàng, hắc hắc, nói không chừng là ái mộ đại ca chúng ta, mới xa ngàn dặm mà đến. Nhìn ánh mắt nàng nhìn đại ca cũng không thích hợp, đặc biệt có ẩn tình.”

“Cái rắm! Các người không nhìn ra đại ca rất ghét nữ nhân kia sao?” Lưu Đại cảm thấy được lần này mình quan sát rất rõ ràng, mỗi lần vừa nhắc tới nữ nhân kia đại ca liền cau mày, cho nên rất chắc chắn với kết luận của mình, tràn đầy tự tin!

Cổ Vô Song.

Chân Bất Phàm, lại nhăn mày.

**

Bên trong buồng xe một mảnh an tĩnh.

Một lúc sau, Tiền Quân Bảo đánh vỡ trầm mặc, “Vô Song tỷ, thay đổi chủ ý rồi hả?”

“Nếu nữ nhân hay thay đổi.” Cổ Vô Song vốn là vén rèm xe lên một góc, tựa hồ nhìn cái gì, nghe được âm thanh, để rèm xuống cười với hắn, trả lời, “Sao Quân Bảo đệ hỏi nhiều vậy?”

“Có đạo lý.” Tiếp theo từ trong vạt áo lấy ra một khối ngọc thạch, cùng khối ngọc thạch mà ngày hôm qua nàng ném xuống sông gần giống nhau, “Cho tỷ.”

Cổ Vô Song cũng không nhận lấy, mà là nhìn khối ngọc thạch kia, “Thế nào, đệ sợ ta không giải quyết được?”

“Không dám,” Đột nhiên cười nửa thật nửa giả, “Vô Song tỷ tựa hồ không có ý định dễ dàng bỏ qua cho đại ca.”

“Lời ấy sai rồi, ” Cổ Vô Song khẽ nhắm con mắt, “Ta là tính toán lấy thân báo đáp.”

Xe ngựa chạy vũng vàng.

Mấy người đó rõ ràng đã giục ngựa chạy xa, bây giờ Trương Ngũ Kinh lại quay đầu trở lại, ổn định ngựa, hướng về phía xe ngựa kêu lên, “Quân Bảo, đệ ra đây!”

Bên trong xe vẫn im lặng như cũ.

Bởi vì Tiền Quân Bảo phát hiện cho dù mình nói cái gì, Cổ Vô Song đều quanh co lòng vòng, không chính diện trả lời, biết hiện tại trong lòng nàng đã nghĩ khác với lần thương lượng trước, cho nên cũng lười mở miệng. Lúc này nghe được Ngũ tiểu ca gọi, đột nhiên hơi mím môi cười, vén rèm xe lên, thân thể nửa dò hướng ra ngoài bên.

“Thay đổi người.” Trương Ngũ Kinh diên khùng nói một câu, nhưng hiển nhiên Tiền Quân Bảo đã hiểu, hai người trao đổi ánh mắt, liền từ vị trí của mình nhảy lên, mắt thấy tiêu sai trên không trung, thì đã đổi vị trí.

“Đi đi, đại ca tìm đệ!”

Sau đó Trương Ngũ Kinh cũng không quản Lý đại thúc là cao thủ tới từ phương Bắc, thẳng chân đá cái hông hấn một cước, “Tránh ra!”

Rèm vừa nhấc lên liền bị cái gì đó va vào, Xuân Đào thấy Lý đại thúc ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn thấy ở đáy mắt có tức giận, ở bên tai Cổ Vô Song lầm bầm một câu, “Cái này mà cũng gọi cao thủ!”

Cổ Vô Song vừa lúc ngược mắt chống lại tầm mắt Trương Ngũ Kinh quan sát, cũng cười một tiếng, “Đúng vậy, còn tồn ta năm trăm lượng.”

Lý đại thúc hóa đá.

Thấy Trương Ngũ Kinh cười một tiếng, quay mặt lại, giữ dây cương, cũng nói một câu, “Vô Song đại tỷ, ngồi vững cho vững! Giá!”

Hung hăng đánh một roi, xe ngựa tăng tốc, Xuân Đào ngửa ra sau, uất ức ở trong buồng xe mở miệng, “Tiểu thư, nếu không thì chúng ta trở về đi thôi.”

Bên này Tiền Quân Bảo vừa mới lên ngựa, tư thế rất oai hùng.

Chỉ là hấn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt tối sầm lại, tiếp theo cười một cách thâm ý——

Đại ca, phiền toái này, ngươi nên suy nghĩ phải đối phó thế nào đi.

**

Xe ngựa dừng lại.

Cổ Vô Song ra khỏi buồng xe nhìn, lại là bến tàu.

Mấy người Chân Bất Phàm đã sớm đến trước nàng một bước, chỉ có vài con tuần mã ở bến tàu, ánh trăng chiếu lên mặt nước, thật là mở rộng tầm mắt, nước sông sóng gợn lặn tẩn, rất có ý cảnh.

“Đây là sông Lan.” Trương Ngũ Kinh thuận miệng đáp.

Đây là hướng bắc thành Vành Đường, địa phương đứng đầu phương Bắc. Đi thuyền thẳng lên, chính là thành Thái Đan.

Vành Đường Hà chỉ là một nhánh của sông Lan, là nơi có khí hậu tốt nhất.

Bởi vì sông Lan chỉ đi ngang qua nơi đây, cho nên khu vực phía bắc thành Thái Đan, dân bản xứ có thói quen xưng là Giang Bắc.

Mặt sông rộng lớn, phong cảnh tươi đẹp, cho nên chèo thuyền trên sông thưởng hoa, tự có một phen phong cảnh.

Bến tàu cực nhỏ, nhưng bên cạnh đã dừng lại một chiếc thuyền hoa, kích thước trung đẳng, hoa văn màu vàng, rất là tinh xảo.

Chỉ là Cổ Vô Song không thích.

Nước.

Gió thổi qua trên mặt sông, lúc này Chân Bất Phàm đang đứng thẳng trên mạn thuyền, tay áo bông bành, gió thổi vi vu bay phất phơ.

Giống như phát hiện ra nàng sợ, hần đột nhiên phun ra một từ, “Sợ?”

Cổ Vô Song dừng lại cười cười, nàng không phải hần, nàng thua được. Chỉ là miệng vẫn đùa giỡn, “Sợ đấy. Sợ công tử nhất thời cao hứng, dùng ta làm mồi câu cá.”

“Người?” Chân bất phàm đột nhiên giấu cợt.

“” Cổ Vô Song trực giác hần sẽ đáp trả lại.

“Thịt người quá dai.”

Nhìn, nhìn! Cổ Vô Song nắm tay thành nắm đấm, hần quả nhiên có bản lãnh làm người ta tức điên, sau đó đi về phía trước hai bước, nụ cười hơi có chút lệch khỏi sự hoàn mỹ, “Vậy ta an tâm.”

Trên thuyền có một giai nhân.

Giai nhân đánh đàn tranh.

Sau lưng có một đám người đệm nhạc.

Tấu nhạc lên du dương động lòng người.

Mà ngoài thuyền cảnh tượng rực rỡ, cảnh trí tuyệt đẹp.

Gió trên sông thổi nhẹ nhẹ, thổi trúng người tức thì thoải mái tinh thần.

Nhưng mà, Xuân Đào say sóng.

Tiểu nha đầu đứng ở hai bên mạn thuyền ỏi đến trời đất quay cuồng.

Cổ Vô Song nhắm mắt ngồi ở bên trong sương phòng, không nói tiếng nào. (*Sương phòng: bên trong được xây dựng theo từng gian phòng, mà gian phòng đó được gọi là sương phòng)

Chân Bất Phàm vòng tay trước ngực đứng ở đầu thuyền, mặc cho gió thổi tóc rối loạn.

Chỉ là phần lớn người trên thuyền không có tâm tư nghe nhạc.

Trương Ngũ Thư lôi kéo ca hần, Lưu Đại, Lâm Văn Thăng kêu lên, mấy người đứng ở bên ngoài, đang thương thảo cái gì đó.

“Ta cá là nàng nhất định say sóng!”

“Ta cảm thấy nàng sẽ nhịn được!”

“Ta không có vấn đề.”

“Ta không tham gia.”

.

“Không được! Mỗi người đều phải đặt cược!”

Bọn họ rất ồn ào.

Cổ Vô Song nhíu nhíu mày, môi có chút trắng bệch.

Nói ra thật xấu hổ, đây là lần đầu tiên trong đời nàng ngồi thuyền.

Vì vậy chưa từng có người nào nói cho nàng biết, ngồi thuyền sẽ say.

Thật khó chịu.

“Ừm, gọi đại ca tham gia cùng!”

“Thế nào mới coi là thắng?”

Lâm Văn Thắng háng hái mở miệng, “Nói hay lắm, ta chỉ đánh cược một đồng.”

“Vậy ta đánh cuộc hai.”

“Mẹ nó, Trương Tứ Thư! Người giữ lại tiền để chơi gái sao!”

“Trương Ngũ Kinh, miệng người sạch sẽ một chút! Đừng đi phiền đại ca, ta dám khẳng định huynh ấy sẽ mặc kệ người!”

“Hừ, ta không tin, đại ca!”

Trương Ngũ Kinh vừa quay đầu lại, mẹ nó, đại ca biến mất!

“Ồ trên huyết thái dương bơi cái này một chút, sẽ đỡ hơn.”

Cổ Vô Song nghe được âm thanh, mới mở ra nhìn.

Tiếp đó có một bình nhỏ tinh xảo được ném qua, tiếp được liền nhìn tới chỗ ném tới, Tiền Quân Bảo ngồi trên ghế nằm, một gương mặt trẻ con nở nụ cười như gió xuân ấm áp, “Những thứ này là đại ca cho đệ, cả ngày âm ỉ, quấy rầy không cho nghỉ ngơi, mong rằng Vô Song tỷ tha lỗi. Nhưng xem ra, thì bọn họ cũng thích Vô Song tỷ đó.”

“Ừm.” Cổ Vô Song không có chút tâm tư nào để ý tới hắn, không còn chút sức lực nào, “Đến chỗ đó, thì còn cần bao lâu nữa.”

“Không ngoài nửa canh giờ.”

“Ừ.”

“Vô Song tỷ, xem tiểu nha đầu kia thân mình còn chưa lo xong, cho nên vẫn là Quân Bảo ở cùng với tỷ tỷ thôi.”

“Tự tiện.” Cổ Vô Song nhắm mắt lại, sau đó từ trong bình đổ ra một chút nước hồ sền sệt màu xanh thẫm.

“Vật này làm từ bạc hà, dầu vừng, dầu khuynh diệp*, Đinh Hương** chờ luyện chế, liền mang theo mùi thơm lạ lùng, thần kì là ngoại trừ trúng gió, đối với say sóng cũng có hiệu quả, ngày trước tiếp đãi một khách phương Bắc, cũng có người say sóng.”

(*Dầu khuynh diệp hay tinh dầu khuynh diệp: được chiết suất từ tinh dầu của lá Bạch Đàn. Các bạn vào đây tìm hiểu thêm:

<s://vi.wikipedia.org/wiki/D%E1%BA%A...%E1%BB%87p>

Tiếp thấy nàng hình như có chút bất tiện, đơn giản đứng lên cười, “Để cho Quân Bảo tới giúp tỷ tỷ một chút.”

Tiền Quân Bảo ở trong mắt nàng, cũng chỉ là đứa bé chưa dứt sữa, cho nên cảm thấy không cần thiết phải kiêng kị.

Ừm. Trên người hắn ngược lại có một mùi rất dễ chịu.

Lạnh lạnh, rất thoải mái.

Bên ngoài sương phòng, một nam tử dựa lưng vào cửa phòng, mặt hướng mặt sông, không nói một lời.

Nắm chặt vật trong tay, sau đó hắn hơi nhếch môi, nhú lông mày, cầm vật trong tay ném xuống sông, rồi đi.

Nhìn kỹ, nó giống chiếc bình mà Tiền Quân Bảo mới tặng cho Cổ Vô Song .

Ném làm chi?

Làm môi cho cá.

**

Quả nhiên đỡ hơn một chút.

Mắt thấy thuyền sẽ cập bờ, Cổ Vô Song ra khỏi sương phòng, Xuân Đào cũng được Tiền Quân Bảo đặc biệt chăm sóc, cũng đỡ hơn rồi.

Mềm nhũn vịn vào tiểu thư nhà nàng, nhìn bờ càng lúc càng gần, rốt cuộc cũng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Á, đất đai ơi, mẫu thân ơi!

“Quân Bảo không được như vậy..., phá hư quy củ.”

“Ít nói xấu đi, ba đồng.”

“Chắc, không trả khi chưa cập bờ!”

Chân Bất Phàm không tiếng động đứng bên cạnh Cổ Vô Song, đột nhiên mở miệng, “Đợi đến khi gặp được Giang Nhị, người định làm thế nào?”

Cổ Vô Song không ngờ đến thuyền lại có ma lực lớn như vậy, nàng vẫn có chút, ách. Cảm giác rục rịch.

“Nói chuyện!” Chân Bất Phàm không kiên nhẫn.

Khi thuyền gần cập bờ thì thân thuyền bỗng dưng lắc lư một cái ——

Cổ Vô Song không chịu nổi rồi.

Hơn nữa theo phương hướng thuyền lắc lư, Cổ Vô Song ới toàn bộ lên trên áo màu đen của Chân Bất Phàm .

Cho hẳn thêm vài vệt màu sắc khác nhau.

Ách. Cổ Vô Song choáng váng hoa mắt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào sắc mặt vô cùng khó coi của Chân Bất Phàm. Con người đen như mực bởi vì sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng lại có lực xuyên thấu.

Trên mặt nàng rõ ràng viết: ta vô tội.

Bỗng dưng lại nghe Trương Ngũ Kinh rống một tiếng: “Ta thắng!”

9. Q.1 - Chương 9: Ai Cũng Có Mưu Đồ Riêng

“Mẹ người!” Trương Tứ Thư bởi vì lão đệ không có não, không nhận được mà thô lỗ, sau đó hung hăng đánh lên phía sau cổ hắn một chưởng, hoàn toàn không thấy trầm ổn nữa.

Vui mừng? Vui mừng cái rắm! Không thấy mặt đại ca đen sao? Muốn chết mà!

Trương Ngũ Kinh vẫn ở trong trạng thái không có ở đây, sờ lên phía sau cổ giạt mình, “Cẩu người! Trương Tứ Thư! Mẹ ta không phải là mẹ người sao!?” Vậy mà vừa mới tính toán vén tay áo lên khai chiến, rốt cuộc ý thức được cái gì, liếc nhìn Chân Bất Phàm liền im bật, sau đó lại hùng hùng hổ hổ rống lên một câu, “Mẹ nó! Ta thắng được lại không vui mừng chút nào!”

“ ”

Đồ không có não.

Có tật xấu.

Mặt Chân Bất Phàm biến thành màu đen, âm trầm làm cho người quanh mình nhất thời không dám thở mạnh, chỉ có màu đen áp bức thúc giục khí thế của mình lên.

“Xin lỗi.” Cổ Vô Song dừng một chút, không biết thế nào ngược lại còn có loại xúc động muốn cười, cho nên lời nói liền không có thành ý gì.

Trên thực tế cổ hòng nàng khô khốc, đầu óc choáng váng, cũng không còn tâm tư để ứng phó, suy nghĩ một chút đây là địa bàn của hắn liền nghe theo hắn thôi, tạm thời chừa cho hai bên chút không gian. Cho nên bàn tay nhẹ nhàng đỡ ở huyết thái dương, bày ra bộ dạng không thoải mái. (Nếu các bạn không biết huyết thái dương thì có thể hỏi bác gg)

Nhưng mà vẫn chưa quên không để lại dấu vết lui ra mấy bước, ừm, quả là có chút ghê tởm.

Chân Bất Phàm tự nhiên nhìn thấy, nắm chặt thành nắm đấm, mặt buồn bực, bắt đầu ghét bỏ cõi áo.

Ách. Phi lễ chó nhìn.

Cổ Vô Song khép mắt vô cùng không cẩn thận liếc nhìn, nhìn thân thể cường tráng của hắn, nước da màu lúa mạch ở dưới ánh mặt trời, thật ra thì vẫn còn mái tóc đáng xem.

Cập bờ rồi.

Nhưng vẫn cùng nàng đối nghịch, bỗng chốc nghe giọng nói của hắn cực kỳ đè nén nói, “Quay đầu!”

Cái gì?!

Cổ Vô Song bởi vì di chứng sau khi say tàu, cảm giác giống như không nghe rõ, đầu óc mơ mơ màng màng không rõ qua ngã rẽ, mà quay đầu sao?

Thuyền quay đầu?!

Mắt thấy hắn một bên nhanh chóng cởi áo bắn ra, vừa lộ ra oán hận mở miệng, “Ngũ Kinh, chặn miệng tên kia lại!”

“Không thành vấn đề!” Thần kinh Trương Ngũ Kinh căng thẳng, đứng nghiêm.

Rồi lại nghe được Lâm Văn Thăng ở một bên nhàn nhạt mở miệng, “Đại ca, huynh xem.”

Vừa nhìn, Cổ Vô Song hoàn toàn không nói gì.

Bờ bên kia không biết khi nào thì tới một đám người, chậm rãi, rất nhanh vây kín bên tàu lại một giọt nước cũng không lọt.

Người cầm đầu dáng dấp rất đen, ngũ quan nhìn từ xa cùng con chó không kém là bao, ba người đi theo bên cạnh, giờ ba lá cờ, trong đó có một lá nền trắng chữ màu đen, trên đó viết Chân Bất Phàm, lại dùng bút lông đỉnh đặc vạch lên.

Lá khác viết “Bại tướng dưới tay”

Một lá cuối uy phong nhất, bốn chữ to đơ rực—— đại hoạch toàn thắng*. (*Đại hoạch toàn thắng: chiến thắng đối phương, lấy được toàn thắng)

Cổ Vô Song tuyệt không cảm thấy hắn ta phách lối, cũng không thấy hắn ta uy phong, nàng chỉ có một loại nhận thức mãnh liệt, thì ra là đầu óc của Giang Nhị thiếu gia ngâm trong a-xít nồng độ đậm đặc mà lớn, hơn nữa.

Hắn ta sẽ chết rất thảm.

Quả nhiên ——

Lâm Văn Thăng lên đầu tiên.

Kế tiếp trừ Lâm Văn Thăng, những người còn lại cũng không đợi thuyền cập bờ, đều lao ra khỏi thuyền, thân thủ bất phàm, xẹt qua mặt sông, trực tiếp lên bờ.

Mặc dù có người bảo hộ cho chủ, nhưng đều bị một chưởng đánh bay, sau đó Trương Ngũ Kinh bay vọt lên, một cước đá lên mặt của Giang Nhị, sau đó hai người xông lên phía trước điên cuồng đánh một trận.

Trương Tứ Thư giải quyết mấy lá cờ, sau đó một người dễ dàng ứng phó một đám lâu la bên cạnh Giang Nhị, nghĩ thầm, lần này hai người Lưu Đại và Trương Ngũ Kinh cùng lên, tuyệt đối là đãi ngộ khách quý, ưu đãi ra máu.

Gặp tình hình này, Cổ Vô Song liền muốn ngắt xiu rồi.

Nàng không nghĩ tới là vì sao phải giải quyết theo cách này? Không phải nhân cơ hội này trước là làm bộ quan hệ cùng Chân Bất Phàm rất tốt, sau đó thì giải quyết ân oán sao?

Sau đó nàng tìm mọi cách để kiềm chế, sao lại tận mắt nhìn thấy bọn người dã man này dùng nắm đấm giải quyết vấn đề?

Vậy nàng sẽ làm nhân chứng sao?

Tay Cổ Vô Song đỡ ở huyệt Thái Dương, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Khụ, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, bởi vì thuyền đang quay đầu.

Ngược lại, Chân Bất Phàm hoàn toàn không yên tâm trên ở đó, hiện tại đã cởi áo bắn ra, cũng không quản đối phương còn là khuê nữ, thẳng thắn vô tư lộ ra nửa thân trên.

Chỉ thấy hắn vẫn nắm cái áo trong tay, từ từ tới gần nàng, tựa hồ có ý đồ gì đó.

Cổ Vô Song khẽ lui một bước, cảnh giác nhìn hắn, sẽ không phải là muốn ném cái áo bắn kia lên mặt nàng chứ.

Xú nam nhân chết tiệt!

Chính là không nhịn được học Trương Ngũ Kinh chửi một lần, cảm thấy thật khó khăn mới dè xuống tức giận, bây giờ lại nổi lên, lại nghĩ đến lúc trước nhần nại cũng uống phí, cảm giác rất muốn tỷ thí.

Vậy mà hắn càng đến gần, liền lập tức thay đổi hành động——

Biết người nam nhân này nói một không nói hai, Cổ Vô Song cắn răng, sau đó hơi giận dỗi mở miệng, “Ta nhất định sẽ tự may cho công tử một cái, hai tay dâng lên còn không được sao!”

“” Chân Bất Phàm dừng bước chân lại, tựa hồ đang cân nhắc lời nói của nàng, trong giây lát, hắn đứng tại chỗ nhìn Cổ Vô Song từ trên xuống dưới để tìm ra đầu mối, từ từ nói, “Hai cái.”

Con mẹ nó! Cổ Vô Song thiếu chút nữa tức giận mắng to, đây mới là ăn tươi nuốt sống trong truyền thuyết!

Cổ Vô Song nhếch miệng, “Một cái.”

Chân Bất Phàm không lên tiếng nữa, lại tiến tới một bước.

“Hai cái liền hai cái!”

“Ba cái.” Hắn lại thay đổi chủ ý.

“” Cổ Vô Song giận đến sôi máu, trong lòng mắng mười tám đời tổ tông của hắn, không sao, nàng còn có Xuân Đào! Dù sao nàng nói rồi, chỉ tự tay làm một cái.

“Cũng do người tự mình hoàn thành.”

“”

“Người là người làm ăn, hiểu được lời hứa đáng giá nghìn vàng.”

“” Choáng —— đầu nàng thật choáng.

Đột nhiên từ trên không rơi xuống một vật thể, tiếp theo vật thể đó bị hung hăng đập lên.

Nhìn xuống dưới, Giang Nhị bị đánh thành đầu heo.

Đột nhiên Chân Bất Phàm ném cái áo trong tay, vừa văng rơi trúng mặt hắn ta. Lâm Văn Thăng tiến lên, lơ đãng đập lên đầu ngón tay của Giang Nhị, tức thì hắn ta gào lên.

Ừm.

Cổ Vô Song tuyệt không đồng tình với người này, tuyệt không.

Sau đó Trương Ngũ Kinh còn khoa trương, “Quả nhiên đồ chơi của đại tẩu dùng rất tốt!”

“Người nói cái gì?”

“Đại tẩu.” Nói xong hắn dừng lại một chút, không biết có phải đối với lời nói của Quân Bảo ẩn tượng quá sâu hay không, còn nói.

Bởi vì đại ca cùng nữ nhân này đứng chung một chỗ, quá mức có tướng vợ chồng?

Đại tẩu, hai chữ này tự nhiên mà bật thốt lên.

Đại tẩu.

Toàn bộ đều im lặng. Trương Ngũ Kinh mới ý thức được mình gọi sai, chỉ ha ha hai tiếng cười to che giấu, “Sai rồi sai rồi, còn chưa có quá môn đấy.” (chưa qua cửa hay còn chưa gả vào)

Xong rồi còn hơi mập mờ nhìn hai người ở trong cuộc một cái.

Trực giác của người đơn tể bào (đơn giản) chính xác đến mức dọa người, cho nên Trương Ngũ Kinh cảm thấy có chuyện tốt đang đến gần, chỉ là vấn đề thời gian thôi?

Ấu trĩ, Cổ Vô Song thâm nghĩ.

Tiếp theo, chính là nhìn sang Chân Bất Phàm.

Thật ra thì đây cũng không phải là chuyện gì đáng ngại, cố tình đối phương cũng nghĩ như vậy, cho nên ánh mắt hai người vừa đúng lúc chống lại nhau. Nhìn nhau không nói gì, lại giống như tranh đấu, ai cũng không chịu dời tầm mắt trước, hơi có vẻ giằng co.

Một đôi này đứng yên nhìn nhau, đương nhiên không nửa phần dấn đuổi đưa tình.

Ở giữa ánh lửa, Cổ Vô Song không nhịn được ở trong lòng mắng người nam nhân này trăm ngàn lần, vừa cảm thán tính nhẫn nại của bản thân như mây trôi nước chảy, mật mờ không rõ. Vừa bất đắc dĩ thừa nhận đối phương cậy mạnh vô lý thế nào, nói một mà không nói hai, cho nên cứng rắn sẽ gây bất lợi ỉnh mà thôi, về phần gả cho hắn.

Hừ. Cổ Vô Song khê hừ tuy nói một cách yếu ớt, nhưng cũng vô cùng kiên định, còn không bằng để nàng cô độc suốt quãng đời còn lại!

Ngược lại những lời này của Trương Ngũ Kinh, mơ hồ khiến Cổ Vô Song xuất hiện một ý niệm mong lung, nhất thời không thể nghĩ ra trọn vẹn. Ừm, cổ họng vẫn ần ần cảm giác đau đớn như cũ, cộng thêm đầu choáng váng, quyết định trước gác tất cả các ý tưởng qua một bên, tiếp theo bất ngờ giả bộ cười một cái, vừa muốn nói chuyện.

Chân Bất Phàm lại nhìn nàng từ đầu đến chân một phen, tất cả ý nghĩ nghi ngờ đều ngưng lại thành hai chữ: “Đại,” tạm dừng lại, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, “Tẩu?”

“Người.” Người đi chết đi!

Cổ hòng mắc nghẹn lại làm cho nàng không thể bật thốt nên lời, lại chỉ hao phí mất một phần vạn canh giờ, ngâm hạ quyết định ở trong lòng——

(một canh giờ = 2h đồng hồ = 7200 giây, 1 vạn = 10000 => (1/10000)/7200 thì rất rất là bé chưa được 1 giây)

Lần này gả tuyệt không phải theo đuổi vật chất bình thường! Lần này, đã phát triển nhanh chóng thành vì nghị lực theo đuổi tình yêu!

Nếu nàng không thể khiến cho Chân Bất Phàm mang kiêu mười hai người khiêng xin lấy nàng làm vợ, tên Cổ Vô Song nàng liền viết ngược lại!

Đến lúc đó nàng muốn hắn ở trước mặt mọi người ở thành Vành Đường uy phong quét sân!

Cổ Vô Song nhất thời quên mất mình tự tuổi này cần có cái gì mà ỏn trọng cùng thành thực, lúc mở miệng còn mang theo vài phần giận dữ kêu gào: “Xuân Đào!”

Trương Tứ Thư vừa mới cân nhắc cái từ xưng hô “Đại tẩu” này xong, lại nghe được nàng nói chuyện, phản xạ có điều kiện lên tiếng, “Vẫn còn đang nôn.”

“” Cổ Vô Song lấy tay đỡ cái trán, cảm thấy đầu choáng váng muốn nứt ra.

A a a —— đám người này.

Người còn đang ở trên thuyền, không thể không tạm thời cúi đầu, “Còn bao lâu nữa?”

Lâm Đại bắt mắt rống lên một câu, quyết định bảo vệ nhân quyền*, “Để cho nàng nôn cho xong đã!”

(*Nhân quyền: quyền lợi căn bản của con người; Editor: Anh Đại đang bảo vệ Xuân Đào đây mà, không biết hai người có thành cặp không nhỉ)

Muốn điên rồi. Tay Cổ Vô Song để lên trán, nhú chặt lông mày nhưc đầu khó chịu quá.

Nhưng vào lúc này Tiền Quân Bảo đột nhiên im hơi lặng tiếng đi vòng qua phía sau nàng, vịn lấy cánh tay nàng, giữ cho nàng khỏi ngã.

Đầu tiên là Cổ Vô Song khẽ né tránh, dù sao cũng không có thói quen tiếp xúc tay chân với Xuân Đào ở bên ngoài, cho dù sức lực đối phương không lớn cũng không cho nàng dễ dàng tránh ra, nghiêng đầu nhìn một cái, nhìn thấy nụ cười âm áp của Tiền Quân Bảo.

Đầu tiên Tiền Quân Bảo không để lại dấu vết quan sát phản ứng của Chân Bất Phàm, phát hiện mặt của đối phương khẽ đanh lại mấy phần, liền tăng thêm nụ cười dịu dàng với Cổ Vô Song, “Vô Song tỷ, ta đỡ tỷ đi vào.”

Ừm, hình như có cái gì đó không đúng.

Suy nghĩ một chút, lúc này Cổ Vô Song cũng chẳng thêm quan tâm, gạt đầu, ngằm cho phép.

Lại nói Tiền Quân Bảo này mặc dù có một gương mặt trẻ con, chiều cao cũng cao hơn Cổ Vô Song nửa cái đầu, đúng là cảnh tài tử giai nhân chim nhỏ nép vào người.

Nhìn đi, cái gọi là có gì đó không đúng, là hành động của Quân Bảo đỡ Cổ Vô Song.

Quân Bảo xưng hô với Cổ Vô Song như thế là sai rồi.

Cả đám người đều cùng nhìn về phía Chân Bất Phàm, chỉ thấy ánh mắt của hắn vẫn vô cùng lo lắng nhìn bóng lưng của hai người, không nói tiếng nào, không nhìn ra tâm tư gì.

Ngay lúc mọi người đang cố gắng hết sức động não suy nghĩ, thì tên nằm trên sàn kia còn chút hơi thở, cự nhiên không biết sống chết gạt cái áo trên mặt ra, khẽ cắn răng tiếp tục kêu la, “Cha ta sẽ không bỏ qua cho đám người các ngươi”

“Mẹ nó, xuống tay quá nhẹ rồi!” Trương Ngũ Kinh tức giận.

“Đánh hắn!”

Tiếp theo Lưu Đại cùng hai người kia xông lên đánh một trận.

Không lâu sau đó lại nghe tiếng Lưu Đại gầm giận dữ, “Mẹ nó, đại tẩu nôn!”

“Còn vắng tung tóe lên trên mặt ta! Hung hăng đánh hắn cho ta!”

Lâm Văn Thăng từ đầu đến cuối đều không động, thấy Lưu Đại cũng bắt tri bắt giác ngầm đồng ý Cổ Vô Song làm đại tẩu, vì thế đưa mắt nhìn theo Quân Bảo đỡ nàng rời đi, sau đó mới chuyển ánh mắt lên trên người Chân Bất Phàm, cân nhắc trong chốc lát, nhẹ nhàng đến gần Trương Tứ Thư, khẽ nghiêng người, làm bộ như lơ đãng nói: “Không biết lần này Quân Bảo lại đánh cái chủ ý gì?”

Trương Tứ Thư dừng một chút, trầm mặc, “Đại ca nói rồi, không được phép nói đến chuyện này.”

Lâm Văn Thăng nâng cao khoe miệng, “Vậy thì không đề cập tới.”

Sau đó khẽ liếc mắt nhìn Chân Bát Phàm, cảm thấy lần này, cùng những chuyện lần trước hoàn toàn khác nhau, cho dù là người, hay tình cảm. Tiếp đó liếc mắt nhìn người nằm trên sàn, “Đánh mệt, thì để cho hắn phơi nắng đi.”

Mắt thấy vừa đến giờ Ngọ (11h-13h), ánh mặt trời nóng hừng hực chiếu thẳng lên trên thuyền.

Khụ, đây mới gọi là lòng dạ hiểm độc!

Chân Bát Phàm nửa thân trên để trần, cũng không lộ vẻ nửa phần nhếch nhác, vẫn là đại ca có phong phạm như cũ, một lát sau lại trầm giọng nói: “Nha đầu kia đâu?”

“Ở phía sau.”

“Để cho nàng nói với tiểu thư của nàng, ba ngày sau giao đồ.”

“Biết!” Trương Ngũ Kinh luôn luôn là tới như gió đi như tia chớp, người đã nhảy đến sau lưng Xuân Đào, chọc chọc nàng, “Nôn xong chưa?”

“Ừm.” Xuân Đào không biết ngày đêm ra sao, yếu ớt vịn vào mạn thuyền, vẫn còn chóng mặt.

Trương Ngũ Kinh cũng không để ý, vừa định giao phó, đột nhiên nghiêng đầu suy nghĩ, mở miệng nói: “Đại ca! Giao đồ gì?”

Chân Bát Phàm không trả lời, mà là liếc nhìn Xuân Đào, lơ đãng liếc đến bên trong sương phòng một cái, lại nhìn bọn họ một chút, đột nhiên lên tiếng, “Quay đầu, cập bờ!”

Trương Ngũ Kinh thấy đại ca lặp lại như thế, sờ sờ đầu, cũng nhìn thấy được đại ca thoáng nhìn qua, lúc này bên trong sương phòng.

Suy nghĩ một chút đột nhiên vui vẻ, “Đúng vậy! Ta cũng cảm thấy đã ăn chán những đồ trên thuyền rồi, đại ca huynh quả thật thông cảm cho chúng ta!”

Ngu ngốc!

Ngu ngốc!

Suy nghĩ nhiều quá đi, quay đầu lại cập bờ, tất nhiên không thể nào vì thông cảm cho người rồi!

Bên này Quân Bảo vừa mới đỡ Cổ Vô Song ngồi xuống, nàng liền trực tiếp nằm lên giường, cau mày nhắm mắt lại, không nghĩ tới say sảng lại choáng váng như vậy, thật là thất sách.

Tiền Quân Bảo cũng không quản tình cảnh mập mờ cỡ nào, nghiêng người ngồi xuống bên giường, tương đối lộ vẻ thân thiết vô cùng.

Lúc Cổ Vô Song khá hơn chút, đột nhiên giống như nói đùa: “Vô Song tỷ. Nếu là tỷ cùng đại ca ta không hợp, kia không ngại.”

Giọng nói của hắn tràn đầy hấp dẫn, “Cùng Quân Bảo.”

“.”

Cổ Vô Song mở ra một con mắt, nhìn hắn một cái, trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nhắm mắt lại cười lên, “Đứa bé, đệ còn quá nhỏ.” Trong giọng nói lộ vẻ yếu ớt.

Như vậy.

Tiền Quân Bảo nheo mắt nhìn Cổ Vô Song lật người chuẩn bị ngủ, liếc nhìn Lâm Văn Thăng không biết đến lúc nào đang ôm ngực lưng dựa vào cửa, mím miệng, chậm rãi đứng lên nhìn thẳng vào hắn, Tiền Quân Bảo cười đến ngây thơ, “Có chuyện gì sao, Văn Thăng ca?”

Lâm Văn Thăng nhìn thẳng hắn trong chốc lát, tiếp đó cũng giả ngu cười một tiếng, “Không có gì, gọi đệ cùng nhau dùng bữa.”

“Tối liên.” Tiền Quân Bảo cười đứng dậy, đến gần hắn.

Tư thế của Lâm Văn Thăng cũng không thay đổi, cũng đợi đến gần mới mở miệng, “Lần này ngàn dặm tìm thê tử cho đại ca, cực khổ rồi.”

“Ừm. Thê tử của đại ca,” Tiền Quân Bảo nhìn sang hắn, nụ cười vẫn âm áp như cũ, “Đệ đã từng nói qua sao?”

Tiếp đó hắn đi ra khỏi phòng, “Đại ca đã nói qua, nếu đệ thích, đều sẽ nhường cho đệ.”

Đúng vậy, hắn thay đổi chủ ý rồi.

10. Q.1 - Chương 10: Đề Phòng Có Trá

Có lẽ hôm trước quá mức mệt mỏi, cho nên mới nằm xuống liền không biết gì, khi tỉnh lại thì người đã nằm trên giường, xung quanh im lặng, không có chút gió nào.

Tự nhiên sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc đã lâu chưa có.

A, vì sao trong mắt nàng lại có nước mắt? Bởi vì nàng đã yêu mến mảnh đất này rồi!

Vì sao nàng yêu mến như vậy? Bởi vì nàng đã đứng vững trên đôi chân của mình!

Nhưng mà.

Cách một ngày mà vẫn còn di chứng, cả thân thể mềm nhũn không chịu nổi, thoáng dịch thân thể muốn đổi tư thế, có lòng nhưng lại không đủ lực, lại thêm cả sau lưng cũng ướt đầm mồ hôi vô cùng khó chịu, mới yếu ớt gọi một câu, “Xuân Đào.”

“Nàng còn sống.”

Gần như lời nói của nàng vừa dứt, cửa liền bị đẩy ra, bóng đen của một người cao lớn nhất thời bao phủ toàn bộ không gian, đồng thời trả lời.

Lại là nam nhân khốn nạn này.

Cổ Vô Song nhíu lông mày, xúi quẩy! Tại sao nàng vừa mới dậy thì phải đối mặt với hắn? Nhưng vẫn là hít một hơi nói: “Công tử có gì muốn nói?”

Dù sao nàng cũng đã có kinh nghiệm, nụ cười biến mất, nhưng giọng nói vẫn còn bình tĩnh.

“Xem người còn sống hay không.”

“.”

Chẳng biết tại sao, lời của hắn bao giờ cũng nói trúng chỗ đau của nàng. Cổ Vô Song hít sâu một hơi, tránh cho bản thân mình nghe xong lại nghiêng rằng nghiêng lợi, “Không nhọc ngại quan tâm!”

“Ừm.” Hắn suy nghĩ cẩn thận lần nữa, chỉ thấy mồ hôi làm sợi tóc dính chặt trên mặt nàng, hai mắt vẫn có thể nhìn rõ lòng người như cũ, ngược lại hơi buồn bực vì bộ dạng suy yếu của nàng, nhìn lâu một chút. Ừm, coi như thuận mắt.

Vì vậy thu hồi tầm mắt, bổ sung một câu, “Nên nhớ, lời hứa đáng giá nghìn vàng.”

“Chân công tử.” Cổ Vô Song nghiêng rằng, đột nhiên ý thức được nếu mình có thể mặt không đổi sắc khi đối mặt với hắn, đoán chừng từ đó đi khắp thiên hạ cũng không sợ. Giả bộ cười, khẽ hừ một tiếng, “Vậy thì cảm ơn vì đã nhắc nhở, yên tâm. Cái gì nên trả, nhất định sẽ không thiếu của ngài!”

Chính là một câu hai nghĩa.

“Ừm.” Cũng không biết Chân Bất Phàm có nghe hiểu hay không, gật đầu một cái, lại nhìn nàng một cái, không trả lời nữa, xoay người rời đi.

Cổ Vô Song nhắm mắt lại nhớ bộ dạng của hắn ——

Cái đồ khốn kiếp!

**

Coi như Chân Bất Phàm có chút nhân tính, sau hôm đó cũng không trở lại phiên nàng, để cho nàng có không gian nghỉ ngơi. Dù sao cũng không đuổi nàng đi, cũng không còn thúc giục nàng giao đồ.

Ngược lại thuốc bổ gì gì đó cũng không để nàng đói bụng, nhân sâm, sừng hươu... Được liệu quý, mỗi ngày đều cho nàng uống như nước lọc.

Thật ra thì, nàng có thể bỏ ra hai tờ ngân phiếu trước mặt hắn, sau đó phất tay áo rời khỏi mà không mang một cọng rơm.

Nhưng Cổ Vô Song còn nhớ rõ lời thề vào hôm trước—— người nam nhân này thật sự là quá thiếu dạy dỗ!

Người sống cả đời vì sao? Ăn, uống..., chơi, vui mừng. Chủ yếu nhất vẫn là vì tôn nghiêm! Cho nên Cổ Vô Song nghĩa bất dung từ* lưu lại. (*có thể hiểu là vì không thể từ chối được nên mới lưu lại)

Vì đại kế báo thù vĩ đại.

Không bao lâu lại phát hiện Chân phủ quản lý sai sót chồng chất, không có người quản sự, không có kế toán, ghi chép sổ sách ..., đại khái là Lâm Văn Thăng cùng Trương Tứ Thư xử lý, một ví dụ đơn giản là nhà kho, chỉ có một chìa khóa, đồng vàng bạc châu báu bên trong, cảm giác ai cũng có thể vào lấy.

Cả Chân phủ, đại khái chỉ có mười mấy nha đầu cùng gã sai vặt mỗi ngày đi dạo trong phủ, làm việc không nghiêm túc cũng không ra sức.

Thấy nàng cái người khách này cũng không có thái độ tốt gì, cố tình Chân phủ lại lớn, cỡ hoang trong đình viện không người nào xử lý, có lúc tìm nha đầu hỏi đường, đối phương cũng mang vẻ mặt mở mồm không biết gì, Cổ Vô Song bốc hỏa trong lòng, mặc dù không liên quan gì đến nàng, nhưng trong nhận thức của nàng, tiền cũng không phải để hoang phí, nhất định phải làm việc có giá trị.

Lấy tài nghệ này của Chân Bất Phàm lại có thể ngồi vững ở vị trí thủ phủ (giàu có nhất) thành Vành Đường, Cổ Vô Song đột nhiên hoài nghi mình có phải hiểu biết nông cạn quá hay không.

Nói đi cũng phải nói lại, nhắc tới một nơi đáng để tiêu tiền nhất trong Chân phủ, chính là đầu bếp, món ăn thật đúng là phong phú đa dạng, nguyên liệu nấu ăn toàn là tìm được ở những nơi không thể nghĩ tới trên trời dưới đất, khẩu vị vào nam ra bắc, có rất nhiều món ăn nàng chưa bao giờ nghe qua.

Cổ Vô Song suy nghĩ một chút, ngày khác rời đi, nhất định phải nghĩ biện pháp kéo đầu bếp theo, để cho bọn họ tức giận! Bi thương đi!

Nhưng chuyện của Chân phủ thật đúng là không tới phiên nàng trông nom, cho nên cứ xem như là không biết, Cổ Vô Song cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt*, sau đó bắt đầu may áo cho Chân Bất Phàm.

(*Nhắm một con mắt mở một con mắt: chuyện gì có thể bỏ qua được thì bỏ qua)

Nhân tiện cẩn thận suy nghĩ xem có biện pháp gì, có thể nhanh chóng khiến cho Chân Bất Phàm uy phong quét sân, không để mất tới hoàn cảnh.

Xuân Đào ngoan ngoãn đứng ở một bên, nhìn Cổ Vô Song tỉ mỉ may áo.

Nhìn tiểu thư quen thuộc xâu chỉ vào cây kim, không khỏi cảm thán trong lòng, trước kia tiểu thư dựa vào tay nghề này mà kiếm cơm!

Hừ hừ, không phải nàng thối phồng! Mỗi năm tiểu thư đáp ứng thêu một cái khăn tay ột phu nhân nhà giàu ở thành Tây, tay nghề có thể sánh ngang tú nương tốt nhất thành Nhữ An, nhất là đóa hoa mẫu đơn xanh non ướt át, tài nghệ thiêu thừa may vá xuất thần nhập hóa, Lô Hỏa Thuần Thanh!

Cho nên nàng đối với tiểu thư ngưỡng mộ như nước miếng của trẻ sơ sinh liên miên bất tận, lại làm lỡ bực phát sau này càng không thể thu hồi được!

A! Tiểu thư!

Sùng bái người quá!

Sau đó Xuân Đào nghiêng đầu tò mò hỏi, “Tiểu thư, sao ưng này lạ thế?” (ưng này là chim ưng nhé)

“Ừm.” Cổ Vô Song nhẹ cắn đầu sợi chỉ, hài lòng nhìn áo màu đen mỉm cười, “Là ngốc ưng.”

**

Cổ Vô Song không làm thì thôi, một khi làm tốc độ kinh người, đảo mắt đã là cái áo thứ hai, hai ngày nay không biết mấy cái đại nam nhân này chạy đi đâu rồi, cả Chân phủ, cũng chỉ còn lại mấy nha đầu, không nhiều lắm, nàng phân phó cái gì cũng dựa theo mà làm, mặc dù, làm không tốt lắm.

Ngay cả Tiền Quân Bảo cũng không thấy bóng dáng.

Lần này Cổ Vô Song tâm huyết dâng trào, quyết định thêu con hổ, dù sao việc tinh tế này phải làm chậm, nàng cũng không vội.

Sau đó nghĩ tới nếu khiến cho họ Chân kia thay đổi chủ ý chủ động mở miệng muốn cưới nàng, lấy xu hướng phát triển trước mắt, chỉ là khả năng không lớn, chính là vừa thêu vừa hỏi Xuân Đào, “Xuân Đào, người nói xem nam nhân sẽ thích nữ nhân như thế nào?”

“Hả.” Xuân Đào ngẩn người, đột nhiên bắt đầu hồi hộp, này, đây là lần đầu tiên tiểu thư hỏi nàng! Đường như rất nghiêm túc, vắt hết óc suy nghĩ một hồi lâu, rất cẩn thận trả lời, “Trẻ tuổi. Tướng mạo đẹp?”

Cổ Vô Song dừng lại công việc trên tay, đột nhiên cười một tiếng, “Ta không trẻ tuổi.”

“A?” Nhất thời Xuân Đào có chút hoảng sợ, liên tiếp xua tay, “Tiểu, tiểu thư.”

“Còn gì nữa không?” Cổ Vô Song tiếp tục thêu.

“Còn có.”

“Nấu cơm được không?”

“Dĩ nhiên!”

“Vậy được, ” Cổ Vô Song để kim chỉ xuống, “Bái sư.”

Ừm. Tiểu thư lại có ý định gì? Suy nghĩ một chút lại nhìn bán thành phẩm đặt trên mặt bàn, con hổ này cũng là lạ. Giống như, giống như.

Mèo!?

**

Ngày hôm đó gần tối, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa hỗn loạn.

Tiếp đó là liên tiếp có tiếng dừng ngựa, cộng thêm tiếng ngựa kêu ré.

Là đám Chân Bất Phàm trở lại.

Vẫn phong trần mệt mỏi như cũ.

Vừa mới vào cửa, lại thấy trên bàn có một bàn thức ăn khác với thường ngày.

Đúng lúc thấy Cổ Vô Song đi từ màn cửa sau ra, trên tay còn bưng một đĩa thức ăn, thấy nàng thanh nhả cười một tiếng, không có chút mùi dầu mỡ nào, nghe được nàng cười nói: “Trở lại? Khổ cực rồi, hôm nay ta nấu cho mọi người một chút thức ăn, tối nếm thử một chút.”

“ ”

“ ”

“ ”

Không ai lên tiếng.

Ngược lại Tiền Quân Bảo đi cuối cùng nhẹ nhàng nở nụ cười có thâm ý khác.

Mắt thấy hắn vừa mới bước ra một bước, Chân Bất Phàm đã bước ra một bước dài đi qua, ngồi xuống bàn tròn.

“Chậm!” Trương Ngũ Kinh đột nhiên rống to ra tiếng, tiếp đó lại móc ra một cái ngân châm, đưa trước mặt Chân Bất Phàm, vẻ mặt nghiêm khếp hồ mắt, từ từ nói: “Đề phòng có trá!”

Cổ Vô Song nhẹ nhàng nhún mảy, khoe miệng vẫn duy trì mỉm cười như cũ, chính là tự mình ngồi xuống cạnh bàn——

Tạo thành trường hợp lưỡng cường giằng co quỷ dị. (lưỡng là 2; 2 này là chỉ nu9 và na9 nhé)

Tiếp đó nàng cầm đĩa lên, tay trái nhẹ cầm ống tay áo tay phải, nhẹ nhàng gấp lên một món ăn, đưa vào trong miệng, nhai từ từ.

Trương Ngũ Kinh nhìn nàng, lại nói hai ngày nay theo đại ca ra bên ngoài nói chuyện buôn bán, đặc biệt nhớ lại, những tin tức bất quá về nàng. Mới phát hiện ngày trước nhận thức hạn hẹp như vậy, thì ra nàng thật sự là một người ngoan độc!

Tối độc phụ nhân tâm*, nàng đột nhiên lấy lòng nhất định có mưu đồ!

(*Tối độc phụ nhân tâm: dùng để nói đến những nữ nhân có tâm địa ác độc)

Hừ hừ, lần này nhất định đại ca sẽ khen ngợi hắn nhìn thấu mọi việc, quan sát kỹ càng!

Ừm.

Trương Ngũ Kinh hé mắt nhìn nàng nuốt món ăn trong miệng xuống bụng, mới vội vàng lấy ly rượu bên cạnh đưa ra, “Vậy người thử thêm cái này nữa!”

Trương Tứ Thư trực tiếp trợn trừng mắt, cảm thấy cùng người nào đó lớn lên từ trong bụng mẹ rất mất thể diện, trực tiếp đi đến phía sau người nào đó đập ột cước.

Lúc này Tiền Quân Bảo đã cười cười ngồi xuống, trực tiếp nói, “Vô Song tỷ, cực khổ rồi.”

Bây giờ Cổ Vô Song đã tỉnh táo, coi như là khôi phục lại sự sáng suốt ngày trước, mắt liếc Tiền Quân Bảo, nhìn ra nguyên nhân tại sao hôm đó trên thuyền thái độ của Tiền Quân Bảo đột biến như thế——

Người này nói những lời mập mờ, lại cứ thích cất giấu khiêu khích trong đó, chắc chắn, là muốn chơi con ngốc ứng đang ngồi bên cạnh.

Nghĩ như vậy liền không coi lời nói của Tiền Quân Bảo là quan trọng, mà là tiếp tục đi trên con đường hiền thê lương mẫu, đột nhiên nhìn thấy cái gì đó, khẽ đứng dậy, liền gấp một khối thịt mỡ để vào trong chén cho Chân Bất Phàm.

Ừm, là thịt mỡ.

Hàng thật giá thật, già trẻ không gạt.

“ ”

“ ”

Tại chỗ có mấy người bị hành động của Cổ Vô Song làm cho chấn động.

Sao lại có tình cảnh ân cần thế này, cái này thoạt nhìn không được tự nhiên cho lắm?

Cổ Vô Song để vào chén của hắn, ngồi xuống, vừa cười, “Mời dùng chậm.”

“ ”

“ ”

Chân Bất Phàm không biến sắc liếc nhìn trong chén, sau đó đột nhiên nhắc đĩa gấp thịt, mặt không đổi sắc đưa vào trong miệng, nhai thật kỹ.

Một lát sau hân cũng đột nhiên đứng lên, gấp lên một chân gà, tùy ý ném qua, liền nhìn thấy chân gà kia chính xác rơi vào trong chén của Cổ Vô Song!

Cái chén bởi vì thế mà thoáng lắc lư, lại thấy Xuân Đào thở dốc vì kinh ngạc.

Coi như là hiểu ý định của Trương Ngũ Kinh, nàng cũng muốn lấy châm bạc ra thử!

Mà nói đến Trương Ngũ Kinh này, trong lòng không biết có cảm giác gì, đại, đại ca lại gấp thức ăn cho người ta!?

Mẹ nó! Hân đi theo đại ca hơn mười năm, đại ca chưa bao giờ gấp cho hân một món ăn!

Đừng nói chân gà, ngay cả phao câu gà cũng không có!

“Chân công tử quá khách khí rồi.” Nụ cười trên mặt của Cổ Vô Song có thể nói là ngọt đến ngấy cả người. Sau đó lại đứng lên gấp đầu gà dùng để trang trí vào trong chén của hân.

Vừa định thu tay lại, Chân Bất Phàm bất ngờ đưa tay trái đang cầm đĩa lên kẹp chặt hai chiếc đĩa của nàng, áp chế ở trong chén, sau đó ngẩng đầu, từ từ liếc nhìn nàng.

Bất đắc dĩ ở phí trong, Cổ Vô Song chỉ đành phải duy trì tay trái giữa ống tay áo của tay phải, khẽ nghiêng người.

Nụ cười bỗng dưng có hai phần cứng ngắc.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Cổ Vô Song thoáng dùng sức, cũng không ngại đối phương là tay của người thường xuyên cưỡi ngựa, cắn bản là con kiến hôi lay đại thụ.

Chỉ thấy tay phải Chân Bất Phàm nâng chiếc đĩa, từ trong chén gấp đầu gà lên, đưa đến bên miệng nàng. Trong mắt mang theo mấy phần trêu đùa, nhưng vẻ mặt thì theo quán tính nghiêm túc như thường, “Không khách khí, người ăn đi.”

“ ” Cái đầu người á!

Cổ Vô Song suýt nữa là không nhịn được, đồ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ! Hơn nữa đĩa này hân vừa mới dùng qua!

Bên này Trương Ngũ Kinh lại oán giận rồi, lại còn hôn, tay, cái này!? Ca ca hân đột nhiên ôm mặt, trong lòng gào lên một tiếng: không sống được nữa không sống được nữa! Sống uống phỉ rồi!

“Vô Song tử, tử thiên vị quá đấy.” Tiền Quân Bảo đột nhiên thở dài, tiếp dùng bàn tay đỡ đầu, sắc mặt như đưa đám, nhưng lại mang theo hưng phấn. Một cái tay khác cầm đôi đĩa, giơ lên cao rồi lại hạ xuống đâm đâm vào trong chén, gây ra tiếng vang.

Nghe vậy, Cổ Vô Song nhất thời buông ống tay áo ra, rảnh đi một tay, cố gắng đẩy tay của Chân Bất Phàm hướng về phía Tiền Quân Bảo, nói: “Vây Quân Bảo tiểu đệ dùng trước đi.”

Cánh tay của Chân Bất Phàm thật đúng là được làm bằng sắt, vẫn không nhúc nhích như cũ.

Nhịn! Có câu bách nhẫn thành cương! (càng nhẫn nãi mới càng cứng rắn)

Cổ Vô Song nghĩ thông suốt liền buông đĩa ra, hai tay trống trơn liền hai tay trống trơn đi, sau đó ngồi lại chỗ cũ, giả bộ cười, “Chân công tử đối tính bất thành linh, làm cho ta rất không quen đấy.”

Chân Bất Phàm khẽ ừ, coi thường châm chọc trong lời nói của nàng, đột nhiên tay trái khẽ gạt, mắt thấy hai chiếc đĩa nàng lưu lại bỗng chốc bay ra ngoài ——

“Hừ ——”

Cắm vào trong búi tóc của Cổ Vô Song .

.

“Phốc.” Trương Ngũ Kinh cười lớn một tiếng, nhưng bên trong lòng lại rối rắm, cho nên mặt mũi hơi vẩn vơ.

Xuân Đào hung hăng trợn mắt nhìn Trương Ngũ Kinh một cái, sau đó vội vàng giúp tiểu thư nhà nàng lấy chiếc đĩa ra.

Hai tay Cổ Vô Song dưới gầm bàn nắm chặt lại, nắm chặt lại.

Tiếp đó liền vỗ tay hai cái, nhìn tự nhiên như Lưu Hải* vạch ra hai bên, nói: “Công tử hảo thân thủ.”

(*Lưu Hải: thật ra là tên của một kiểu tóc, kiểu tóc hai mái ấy)

“Ừ.” Chân Bất Phàm để đầu gà xuống, sau đó gấp chút ít món ăn, đưa vào trong miệng.

Che giấu khoe miệng đang nhếch lên, không tự chủ nở nụ cười.

**

Lâm Văn Thăng thấy đùa giỡn đã không sai biệt lắm, cũng đi tới an vị.

Tiếp theo là Trương Tứ Thư vẫn còn đang luyện biểu cảm trên mặt với Trương Ngũ Kinh, cùng Lưu Đại trao đổi ánh mắt, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng của mình.

Dĩ nhiên, Cổ Vô Song canh chừng vị trí hai bên vô ích rồi.

Đột nhiên nghe Lưu Đại rống lên: “Tại sao không có rượu?” Sau đó hai tay chà xát bắp đùi, lại đứng lên, “Ta đi lấy rượu!”

Xuân Đào giúp tiểu thư nhà nàng đổi một đôi đĩa mới, sau đó chỉ dám len lén trừng Chân Bất Phàm ngồi đối diện.

Trong bữa cơm vẫn không có người nói chuyện, Lâm Văn Thăng tự nhiên gấp thức ăn.

Trương Tứ Thư chỉ ăn đậu phộng, mà Trương Ngũ Kinh thỉnh thoảng nhìn sang đại ca vô cùng tôn kính của hắn.

Bọn người dã man này, tiểu thư tốn một buổi chiều làm ra bữa cơm lớn như thế, những người này thậm chí một câu đa tạ hay khen ngợi cũng không có!

Cho đến lúc thấy Lưu đại làm nhiều việc cùng một lúc, bưng hai vò rượu ra ngoài, mới nghe Tiền Quân Bảo sâu kín mở miệng, “Rượu ơi rượu ơi, tối nay ta phải cùng ngươi thưởng thức một đêm đẹp!”

Trong lời nói, tự nhiên có mấy phần cố làm thương tâm.

Xuân Đào thật cảm thấy bọn hạ nhân của Chân phủ chỉ là để trang trí, bởi vì Lưu Đại kia thế nào cũng coi là nửa chủ nhân, coi như chính mình tự đi lấy rượu thì thôi, lại còn tự mình chạy đi lấy, lấy năm sáu cái bát chồng lên nhau đi vào, xếp thành một hàng, nghe cách cách rất dễ rót.

Vẫn còn đang khinh bỉ hiệu suất làm việc của hạ nhân Chân phủ, đột nhiên thấy tiểu thư nhà nàng cầm một cái ly lên, sau đó đứng lên, hướng về phía Chân Bất Phàm, sau đó không nói tiếng nào, liền ừng ực ừng ực uống hết.

Về mặt mấy nam tử đang ngồi rất khác nhau.

Vừa thấy Cổ Vô Song để cái ly xuống, Lưu Đại sững sờ sau đó liền rót thêm rượu cho nàng .

Chính là cũng nhìn thấy Chân Bất Phàm đứng lên, tiện tay cầm lên một cái ly, nhìn chằm chằm Cổ Vô Song, từng ngụm từng ngụm một hơi uống cạn.

Hừ hừ, Xuân Đào tuyệt không lo lắng.

Lại nói bản lĩnh uống rượu tiểu thư cũng không cần phải nói, đã từng một mình, một người chống lại cả một bàn, cũng chưa từng thấy say bao giờ!

Hướng chỉ tiểu thư đã nói, so sánh thì, rượu phương Bắc còn nguyên chất hơn rượu phương Nam, rượu cũng mạnh hơn, cho nên ngồi chờ kịch hay của mọi người thôi.

Tiểu thư! Cơ hội mở mày mở mặt của người rớt cuộc cũng đến rồi!

Nhìn thấy Chân Bất Phàm làm thế, Cổ Vô Song nâng khoe miệng lên, cũng nghĩ giống Xuân Đào vậy, uống rượu thì nàng chưa bao giờ say, rất nhiều chuyện buồn bán đều là đến tửu lâu nói chuyện, cho nên bản lĩnh này, cũng coi như nàng chiến thắng một lần đi.

Kết quả là, lại nâng ly lên, rất có hào khí lại không mất tao nhã uống thêm một ly nữa.

Mặt không đỏ, tim không đập.

Chân Bất Phàm hé nửa con mắt, cầm một cái ly khác trên bàn, ngửa đầu uống cạn, lấy rượu bàn về anh hùng.

Cứ như vậy, qua lại không dứt.

Hai vò rượu rất nhanh liền hết sạch.

Trương Ngũ Kinh không thể không nhìn Cổ Vô Song với cặp mắt khác xưa, lại dám cùng đại ca hấn uống rượu, giống như sự ngưỡng mộ của hấn với nàng lại được nâng cao thêm! Nhất thời cũng hăng hái, rống to, “Trong hầm rượu còn có ba vò Lão Ngu Sơn!” (Tên một loại rượu)

Nghe thấy thế Cổ Vô Song chỉ dừng lại một chút, phải liều mạng thôi, vì Chân Bất Phàm giống như đối nghịch với nàng vậy, nàng một ly hấn hai ly, xú nam nhân!

Ba vò Lão Ngu Sơn cũng rất nhanh được lấy ra.

Chân Bất Phàm trực tiếp cầm lên một vò, liếc nàng một cái, sau đó uống ừng ực ừng ực.

Nói thật có thể uống rượu là thiên phú của nàng, cho nên vẫn chưa có lúc nào nàng say cả, cũng không biết cực hạn của mình thế nào, ước lượng tửu lượng của mình trong tình huống này, khê cần rằng, nếu nàng đã bắt đầu thì——

Uống....uống...ng!

Một vò lại một vò.

Bước chân của Cổ Vô Song đã có chút không vững rồi. Đầu cũng bắt đầu từ từ choáng váng, nhất là hai má, giống như là đánh thật nhiều phần, đỏ rực, nhưng nàng luôn cho là mặt của nàng sẽ không đỏ lên, cho nên có chút phong thái khác.

Ngay cả Xuân Đào, cũng không nhận được bắt đầu lo lắng.

Chỉ là nàng đột nhiên thấy tiểu thư nhà nàng rời khỏi vị trí, hơi lão đảo vòng qua bàn, trực tiếp đi tới trước mặt của Chân Bất Phàm.

“Tiểu.” Muốn ngăn lại, nhưng không kịp rồi.

Cổ Vô Song đột nhiên thản nhiên cười với hấn, sau đó níu lấy áo của hấn, tay dùng sức vỗ vỗ vai hấn, bỗng chốc thu lại nụ cười, hung dữ kêu la: “Người! Chờ, ta đi nhà xí cái đã!”

“”

“Phốc ——”

Hu hu.

Xuân Đào che mặt, tiểu thư, người mất thể diện quá.

11. Q.1 - Chương 11: Vô Song Say Rượu

Sau đó Cổ Vô Song buông hấn ra, gãi gãi, bộ dạng xem ra có chút mờ mịt.

Tiếp đó nàng liền hướng cửa chính “dáng vẻ thướt tha mềm mại” thẳng bước đi ra ngoài.

Lâm Văn Thăng cũng bưng lên một bát, đưa tới bên miệng, nghiêng đầu liếc Chân Bất Phàm, nhìn thấy chân mày đại ca thả lỏng trước nay chưa từng có, thậm chí còn tươi cười, có chút đắm chiêu, từ từ dời tầm mắt về phía Tiền Quân Bảo, âm thầm quan sát.

Tiền Quân Bảo xem như không thấy, giống như đang xem kịch vui, ánh mắt nhìn theo Cổ Vô Song.

Nhưng vào lúc này, Chân Bất Phàm vừa mới uống một ngụm lớn, giọng nói lại rất trầm ổn, “Đi nhầm.” Không có chút dấu hiệu say rượu nào.

Nhầm rồi?

Cổ Vô Song chuyển tâm đi về phía trước, đột nhiên nheo mắt lại, lại phát hiện mình đã đi ra khỏi đại sảnh, nhìn xung quanh đình viện, mới đột nhiên cười khẽ một tiếng, “Không đi nhầm. Ta về nhà đi nhà xí.”

“Về nhà?”

Vừa dứt lời, Trương Ngũ Kinh ghen hòng nhìn trần trời phát hiện đại ca đứng ở chỗ đối diện thần không biết quỷ không hay

Biến mất.

Trong giây lát, Chân Bất Phàm đã ngăn cản trước mặt Cổ Vô Song, im lặng đứng yên

“Không sai.” Cổ Vô Song mở mắt cười cười trả lời, lại bởi vì bức tường phía trước ngăn cản mà nhíu mày, chọc chọc cái tường cứng rắn trước mặt, “Tránh ra.”

Bởi vì ưu thế chiều cao nên Chân Bất Phàm nhìn nàng từ trên cao xuống, khẽ trầm mặc một hồi, “Cái đó đều là giống nhau thôi.”

“” Cổ Vô Song nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Hình như là.” Vì vậy cười cười, xoay người rời đi.

Vừa mới xoay người lại, ừm, không đúng! Nàng có chút mờ mịt hồi tưởng lại vì sao nàng muốn về nhà, nghĩ đi nghĩ lại, chân mày cũng nhăn thành một cục rồi.

A, nghĩ ra rồi!

Cổ Vô Song đột nhiên quay đầu lại nặng nề hỏi, “Giống nhau?”

Không sợ thân hình cao lớn khí thế bức người của đối phương, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hấn, hai mắt phát ra một chút buồn bực, “Nhà xí của các người, vừa thối lại ghê tởm, làm sao có thể giống nhau!”

“Còn đám hạ nhân kia. Hừ.” Bắt đầu chỉ Chân Bất Phàm đầu tiên, “Các người! Lúc sử dụng đều đứng, nhắm hai mắt, nín thở một chút, liền nhìn được! Các người.” Rồi chỉ Lưu Đại đứng cuối cùng, “Có suy nghĩ tới cảm giác của ta cùng Xuân Đào hay không. Hả!?”

Cổ Vô Song bỗng dừng ợ hơi một cái, nếu thêm một vò rượu nữa, thì đúng là đã đến giới hạn tửu lượng của nàng rồi.

Gương mặt của một đám nam nhân co quắp, Trương Ngũ Kinh tức giận bất bình, quyết định minh oan, “Chúng ta cũng có nhu cầu ngồi!”

Trương Tứ Thư cầm lên một chiếc đũa trực tiếp ném tới hấn, xong rồi rồng lên câu, “Mẹ người, chuyện như vậy không cần nói cho nàng biết!”

Trương Ngũ Kinh liếc hấn một cái, “Thôi đi, người nào không biết huynh bị táo bón!”

“Đây là đệ tử đâm đầu vào chỗ chết!” Trương Tứ Thư trầm ổn giờ không còn sót lại chút gì, nhào qua vật lộn thành một đoàn.

“Ha ha ha.” Cổ Vô Song nhún nhún vai cười, “Bọn họ đang đánh nhau.” Sau đó vô tội than thở, che ngực lại, nói, “Ta rất là sợ.” Chính là hai mắt say lơ đãng lơ đãng nhìn Chân Bất Phàm, giống như gọi nhỏ, “Tránh ra tránh ra, ta muốn chạy trốn.”

Chân Bất Phàm một tay ngăn lại, “Người còn thiếu ta?”

Cổ Vô Song suy nghĩ một chút, hai tay buông lỏng, xong rồi còn vỗ bàn tay hắc, cười, “Trước thiếu đã.”

Chân Bất Phàm không nói nhảm, trực tiếp phân phó Lưu Đại, “Đóng cửa.” Bốn điểm không có ký số.

Đóng cửa? Cổ Vô Song nhất thời cười như hoa mùa xuân nở rộ, “Không cần làm phiền, ta đi ra ngoài sau đó sẽ nhờ Xuân Đào giúp các người đóng cửa.”

“”

Lúc này Xuân Đào không nhịn được kêu lên: “Tiểu thư, hắc đóng cửa không để cho người đi á!”

Không để cho nàng đi? “Hừ.” Cổ Vô Song đột nhiên đứng lại, hít sâu một hơi, bắt đầu kéo váy! Chuẩn bị co căng chạy! Một bên mở miệng khiêu khích, “Ta nhất định phải đi!”

“” Chân Bất Phàm cảm giác chân mày mình nhảy ba cái.

Chính là nhìn cô gái mặc y phục màu vàng nhạt, từ bên cạnh hắc, chạy vòng quanh một vòng ——

Lại thở hổn hển chạy về bên cạnh hắc.

Mọi người nói. Nữ nhân này thật sự là 27 tuổi sao.

Lúc này Cổ Vô Song đang nâng váy ngẩng đầu lại nhìn thấy Chân Bất Phàm, thở dốc vì kinh ngạc —— hắc, tại sao hắc lại ở chỗ này?!

“” Trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên Cổ Vô Song ngồi chồm hổm xuống, co thành một cục. Sau khi ngồi chồm hổm xong lại len lén đưa một chân ra, nhẹ nhàng đá đá giày của hắc, xong rồi lại rút về, rồi lại ôm đầu gối, vẻ mặt buồn bực bị thương.

Chân Bất Phàm cũng nói không rõ cảm giác trong lòng, hết sức phức tạp, chẳng qua là khóe miệng không tự giác nâng lên. Lại vẫn kìm nén như cũ, nghiêm túc, không chút vẻ mặt dư thừa.

Ánh mắt của hắc nhìn theo Cổ Vô Song, nhìn nàng, dừng một chút, nhớ tới nàng vừa rồi vẫn uống rượu nhưng vẫn chưa ăn đồ gì, vì vậy mở miệng, dùng một kiểu giọng nói không cho phép cự tuyệt: “Đi ăn cơm.”

Cổ Vô Song ôm đầu gối, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Chân Bất Phàm lập tức nhú lại, câu nói tiếp theo cũng không nói được, Cổ Vô Song buồn buồn mở miệng: “Ta tới đây, không phải để dùng cơm.”

“Vậy ngươi tới làm gì?”

“Tự mình chuốc khổ”

“Người.”

Cổ Vô Song đột nhiên cười khê một tiếng, ngẩng đầu ngược mắt, trong ánh nến của đại sảnh, nhìn chăm chăm mặt hắc, “Ngài muốn biết?”

Thấy hắc trầm mặc, Cổ Vô Song nở nụ cười ngọt ngào, len lén hướng hắc ngoắc ngoắc tay, nhẹ nhàng nhảy mắt, nhỏ giọng nói, “”

Chân Bất Phàm từ từ xoay đầu, phát hiện một đôi huynh đệ trong đại sảnh đã sớm dừng đánh nhau, những người còn lại đều dựng lỗ tai lên, mang vẻ mặt nhiều chuyện.

Chân Bất Phàm không hổ là đại ca của đám người kia, chân mày cũng không nhíu lại, lại không biến sắc giao phó lần nữa, “Lưu Đại, đóng cửa.”

“A!” Lưu Đại, lại cảm thấy có gì đó không đúng, Lâm Văn Thăng đã cười cười, “Đại ca bảo đóng cửa lại, là để cho chúng ta ăn thoải mái đó mà.”

Tuy nói Lưu Đại không tình nguyện, nhưng vẫn phải đi đóng cửa.

Xuân Đào ở một bên đột nhiên cúi đầu lẩm bẩm nói nhỏ, “Tiểu thư uống rượu say, sao lại như thế.”
Nhất thời thu lại lời nói.

Mọi người không hẹn mà cùng nhau phun ra một câu ở trong lòng: ngây thơ.

Tiền Quân Bảo cũng không để ý, hất một tay nhéo má, ngậm chiếc dưa trong miệng, cười híp mắt nói ra một câu, “Vô Song tỷ thật đáng yêu.”

Lâm Văn Thăng đột nhiên ném ra một chiếc dưa, hung hiểm xẹt qua gò má của Tiền Quân Bảo, đâm vào cột gỗ phía sau hắn .

Không khí có chút bế tắc.

Trương Tứ Thư vội vàng để xuống ân oán ca nhân với Trương Ngũ Kinh, đến gần bên cạnh Lâm Văn Thăng, ánh mắt ý bảo hắn không nên làm thế.

Chính là Lâm Văn Thăng nhẹ nhàng mở miệng, “Có con ruồi.”

Tiền Quân Bảo mới vừa nãy suýt nữa bị thương mặt cũng không đổi sắc, chỉ là cười nói: “Làm phiền rồi.”

**

Bên ngoài một vầng trăng tròn, gió đêm thổi nhẹ nhẹ.

Đợi cửa đóng lại, Chân Bát Phàm nhìn Cổ Vô Song, thấy nàng vẫn hướng hắn cười như cũ, hô hấp cũng không giải thích được mà ngừng lại. Sau đó, cong người, đi đến gần nàng.

“Ta tới để.” Nàng quả thật không muốn giấu giếm nữa, dưới ánh trăng cặp mắt mông lung, môi đỏ mọng ghé vào lỗ tai hắn phun, “Lập gia đình”

Lập gia đình.

Chân Bát Phàm không tự chủ liên tưởng đến nàng tới là gả cho hắn

Sau khi khôi phục tư thế đứng thẳng, thân thể hơi cứng ngắc một chút, chính là duy trì động tác này hồi lâu mà vẫn chưa thay đổi.

Nhưng mà Cổ Vô Song cũng không nhận được, ở một bên uất ức, “Ta. Sắp không nhận nổi nữa.”

“Ta hiểu rõ.” Hắn đột nhiên nói.

Sau đó suy nghĩ một chút, đột nhiên đưa bàn tay mình ra.

Cổ Vô Song say rượu hoàn toàn không có thần trí, cũng không quản đối phương có thâm thù đại hận, để bàn tay trắng nõn của mình lên bàn tay hắn.

Có lẽ là bởi vì say rượu, nhiệt độ cơ thể nàng hơi cao, bàn tay cũng rất nóng, làm nóng đến tim của hắn.

Người nào đó vừa đứng lên, Cổ Vô Song run rẩy oán giận, “Chân rất tê.” Liền uất ức chu mỏ, đột nhiên cau mày kêu la, “Không kịp rồi!” Liền hất tay của hắn ra, nâng váy chạy trốn — đi tới hướng nhà xí.

Liếc thấy nàng vừa chạy, vừa hít, xong rồi còn dậm chân một cái, “Rất tê. Còn rất tê.”

Chân Bát Phàm nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng cho đến khi nàng hoàn toàn biến mất ngay trước mắt, mới lặng lẽ đi tới dưới một cây đại thụ trong sân, trầm mặc một hồi, đột nhiên dùng sức đâm vào cây, chấn động làm lá cây tuôn rơi — mới phát hiện, hắn che giấu, một nụ cười ẩn nhẫn.

Đợi cười đủ rồi, đột nhiên trầm giọng kêu: “Ngũ Kinh.”

“Tới đây!” Trương Ngũ Kinh có thể nói là luôn luôn chuẩn bị, chợt đẩy cửa ra, người trong nháy mắt đi tới trước mắt hắn, “Đại ca huynh nói đi!”

“Ngày mai dọn dẹp nhà xí.” Khó trách. Hẳn cau mày, khó trách trước đây đã cảm thấy sử dụng không thoải mái rồi.

Sau này, nhớ lại Chân Bất Phàm giao phó Xuân Đào chăm sóc tiểu thư nhà nàng thật tốt thì đó chỉ là lời nói lúc tán gẫu mà thôi, đáng nhắc tới chính là, người say rượu, thì cũng sẽ tỉnh lại thôi.

Cho dù là thế thì Cổ Vô Song, cũng chạy không thoát cái vận mệnh này.

Khi Vô Song đại tỳ tỉnh lại, cả bầu trời cũng đỏ rực, hẳn là hoàng hôn ngày kế.

Từ trên giường ngồi dậy, quanh mình không có một bóng người, ánh nắng chiều vào cửa sổ, bên trong phòng có chút mờ mờ, đầu vẫn choáng váng như cũ.

Thoáng xê dịch thân thể, chăn mền rơi xuống khỏi vai, giật mình nhìn quần áo lộn xộn trên người, gần như nửa thân trần.

Cổ Vô Song nín chặt cái chân, tự mình làm tỉnh táo, chỉ chốc lát sau, từ từ thanh tỉnh, trí nhớ đêm qua, tựa như mực thấm giấy Tuyên Thành, từng ly từng tý, xuất hiện trong não.

Đầu tiên nhớ lại sau khi say rượu nhiệt độ cơ thể hơi cao, vận động xong thì càng thêm thêm dầu vào lửa, giải quyết nhu cầu sinh lý xong, nàng liền la hét “Nóng quá, nóng quá” muốn cởi áo.

Bất đắc dĩ, Xuân Đào chỉ đành phải đóng cửa phòng khách, lại dùng khăn tay thấm nước, lau thân thể cho nàng, hầu hạ một buổi tối. Ừm, cho nên có thể giải thích tại sao quần áo lộn xộn.

Chuyện trước nữa Cụng ly.

Sau cụng ly. Vẫn là cụng ly.

Cụng ly đến hết rượu.

Ôi! Hu hu

Cổ Vô Song ở trong lòng gào khóc! Cũng cắn chặt răng, nhịn không kêu vang thành tiếng, hơi nghi ngờ duy trì cùng một tư thế, kinh ngạc nhìn màn, vẻ mặt không có mục tiêu. Nhìn xuyên thấu qua màn ngó ra ngoài cửa sổ —— lòng của nàng, đang rỉ máu.

Tâm tình lúc này giống như huyết sắc tà dương*, là bức nào thê lương. (*Huyết sắc tà dương: mà đỏ hoàng hôn buổi chiều)

Vì sao nàng say rượu lại có thể như tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, vui vẻ, mặt cười khúc khích.

Mất thể diện, quá mất mặt.

Lại để cho đám người kia, thấy một màn ngu ngốc của nàng, không được! Tuyệt đối không thể để chuyện này truyền về thành Nhữ An!

Cuối cùng ánh chiều tà cũng biến mất ở cuối chân trời, cả bên trong phòng đều tối mờ, tối tăm mà yên tĩnh.

Mà giờ khắc yên tĩnh này cũng không thể lắng đọng được nội tâm mông lung của Cổ Vô Song, mới chậm rãi phục hồi tinh thần, bình tĩnh kêu một tiếng, “Xuân Đào.”

Chờ đợi lại không có ai trả lời. Ngồi cũng đã lâu, Cổ Vô Song mới quyết tâm điều chỉnh lại tâm tình, mặt không thay đổi xuống giường.

Việc này nàng luôn có một loại dự cảm là chưa kết thúc.

Thay xong quần áo, phát hiện chậu nước trên kệ còn nóng, để khăn tay ở một bên, nghĩ thầm nói không chừng Xuân Đào vì chuyện gì đó mới đi ra ngoài, mặc kệ là vì nguyên nhân gì nếu dùng nước còn dư, Xuân Đào sẽ không giữ lại, cho nên có thể yên tâm sử dụng. Chính là ở trong bóng tối lau mặt, chải tóc.

“Ọt ọt.” Bụng kêu.

Hoạt động nhiều, liền phát hiện đói bụng rất khó chịu, đêm qua bụng rỗng uống rượu, hôm nay một chút thức ăn cũng không có. Mặc dù không có ai, Cổ Vô Song vẫn lúng túng, nhưng mà dạ dày và mặt mũi. . . .

Suy nghĩ một chút, quyết định lựa chọn cái trước.

Kéo cửa ra, nhìn ánh trăng một chút, ánh trăng mờ lung thanh tĩnh, làm con đường trước mắt cực kỳ tối.

Lại nói thừa dịp những người đó không có ở đây, Cổ Vô Song đã nhìn Chân phủ một lần, cũng thăm dò phương hướng, chỉ là nàng rất ít đi lại vào ban đêm. Ừm, hôm qua là ngoại lệ. Tóm lại ý của nàng, trời tối rồi, thậm chí còn không đốt đèn.

Cổ tình Chân phủ lại khác, chính là một nơi rất lớn, quanh mình một mảnh đen như mực, trong đình viện núi giả, hoa cỏ cây cối cũng trở nên giương nanh múa vuốt, hung dữ dọa người.

Nhưng Cổ Vô Song bình sinh không làm việc trái với lương tâm, cũng không sợ cái gì, chỉ là đi được một đoạn, mới phát hiện đã mất phương hướng rồi, đại khái là chọn sai ngã rẽ trước đó. Nhìn hành lang dài trước mắt, không biết đi hướng nào. Suy nghĩ một chút xoay người nhìn lại, chẳng biết lúc nào mặt trăng bị giấu đi, tất cả đều chìm trong bóng đêm.

Chung quanh rất là yên tĩnh.

Bụng cũng rất đói.

Cổ Vô Song cảm thấy uể oải, còn đang suy nghĩ nên đi đường nào, đột nhiên cảm giác có người phía sau!

Bỗng chốc kinh hãi, hi vọng nhìn quanh, vậy mà mấy phen quay đầu, cảm giác có một cái bóng, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng nào cả.

Mới ngừng thở, căng thẳng, cố gắng trấn định hỏi, “Người nào?”

“Ta.”

Nghe tiếng Cổ Vô Song quay đầu lại, đối phương lại giống như cố ý, đứng quá gần nàng, khiến nàng phản xạ có điều kiện lui về phía sau, y phục hương Nam, làn váy thường rất dài, coi trọng vẻ đẹp đung đưa, hẳn là một bước đạp lên váy, mất thăng bằng, ngã lui phía sau.

Bóng dáng kia đột nhiên từ bi, lùi nàng một cái, nhưng cũng không muốn đỡ nàng.

Bất đắc dĩ Cổ Vô Song mượn lực thoát khỏi số mạng ngã xuống, vì cầu đứng vững, hai tay đành phải ôm hông của cái bóng dáng cao lớn kia.

Ôm một cái, “.” Cổ Vô Song im lặng.

“Vô dụng thôi.” Đối phương lên tiếng.

Mụ nội con gấu người! Cổ Vô Song tức chết, thần kinh lại vô cùng bén nhạy, sao lại chủ động ôm hân! Nàng hận chết tên khốn trước mắt này, ở trong lòng hung hăng mắng hân 300 hiệp.

Ngay sau đó nhanh chóng buông hai tay ra, đúng lúc đó, bụng lại “Ôt——” háo hức kêu một tiếng.

Ah!!

Thật muốn chết mà!!

Cổ Vô Song tách khỏi hân, ngược mắt nhìn hân một cái, trong bóng tối hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của hân, nghĩ thâm tên khốn này dù sao cũng không nhìn thấy nàng, định quang minh chính đại liếc mắt, trừng hân một cái, không có ý định cùng hân nói chuyện, liền xoay người rời đi.

“Ta cũng chưa ăn.” Hân đột nhiên mở miệng nói.

Xong rồi hân hướng một phương hướng khác đi hai bước.

Đây coi là cái gì? Muốn mời nàng?

Hừ, Cổ Vô Song giả bộ cười, “Không.”

“Bọn họ ăn xong rồi.”

“Không sao.” Nàng ăn không nhiều lắm.

Vậy mà hần giống như đoán được suy nghĩ của nàng..., “Là ăn “hết” rồi.”

“VẬY.” Làm tiếp.

“Đầu bếp nhà ta rất có cá tính.”

“”

“Tối nay không uống rượu.” Nói những lời này, trong lời nói đúng là có ý cười mấy phần.

“”

Hần cũng không nói thêm gì nữa, đi từ từ. Mặt trăng ló mặt lần nữa, nhàn nhạt chiếu lên trên người hần.

“RỘT ——”

Dạ dày.

Mặt mũi.

Dạ dày.

Mặt mũi.

Được rồi, dạ dày.

Cổ Vô Song quyết định giả bộ ngu, cười, “Chân công tử vốn định mời ta cùng nhau dùng bữa sao?”

Chân Bất Phàm không để ý tới nàng.

Cổ Vô Song nắm chặt tay, an ủi mình, người này nhất định là trời cao khảo nghiệm nàng! Không sai được!

Vì vậy Cổ Vô Song, vì dạ dày chịu nhục, giả bộ cười, “Chân công tử trăm mặc được thật tốt, im lặng là vàng mà.”

12. Q.1 - Chương 12: Thuật Khích Tượng

Cổ Vô Song vừa xới cơm, vừa làm bộ như lơ đãng liếc nam nhân bên cạnh, liền cúi đầu xuống đặc biệt nghiêm túc ăn cơm, bị ai phát hiện mình giống như rất uất ức.

Chỉ là trời đất bao la không bằng chuyện ăn no cái bụng, quý nghèo sắc quý không thể so với quý chết đói, ban đầu vì no bụng, nàng chịu gió dầm mưa, cũng là vì muốn hết khổ.

Cho nên chuyện báo thù rửa hận, không vội, lúc nào đến thì sẽ đến.

Chính là thỉnh thoảng âm thầm quan sát biệt viện của hần: lớn, đơn giản, thậm chí vắng vẻ.

Đội cảm thấy no bụng, từ từ nuốt xuống một ngụm cuối cùng, lúc này Cổ Vô Song mới để đĩa xuống, hơi lộ ra nụ cười thỏa mãn, nghĩ thầm, đầu bếp Chân phủ quả là một nhân tài.

Xong rồi nâng mắt nhìn, phát hiện Chân Bất Phàm đã sớm buông đĩa không nhúc nhích, mà ngồi thẳng tắp, cặp mắt thâm thúy hiện rõ trong đêm, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào nàng.

Cổ Vô Song nhìn thẳng vào hần, cảm giác có gì đó không đúng, dời tầm mắt.

Khắp nơi phương Nam đều là nước, ở bên trong phòng cũng có thể nghe được âm thanh nước suối ở phụ cận chảy róc rách, có lẽ chính là bởi vì những âm thanh nước chảy, luôn luôn thuần khiết, cho dù là ngày hè chói chang hay là ban đêm đều mang đến mát mẻ.

Đoán chừng đã quen khi đối mặt với người khác đều mang gương mặt tươi cười, cho nên Cổ Vô Song mỉm cười với Chân Bất Phàm, đứng dậy nói, “Ta có thể đi xung quanh xem một chút không?”

Chân Bất Phàm không phản ứng trước câu hỏi của nàng, mà đột nhiên động chiếc đĩa, vùi đầu ăn cơm.

Đồ thần kinh. Cổ Vô Song âm thầm trừng mắt liếc hẩn một cái, sau đó nâng làn váy lên, phát hiện nàng vẫn không có thói quen mặc quần dài trong váy để đi bộ.

Bàn ăn được bố trí tại thiên sảnh, đi qua chính là thư phòng rồi.

“Thư phòng của Chân công tử quả thật bất phàm!” Cổ Vô Song chắc chắn, “Một quyển sách cũng không có!”

Chính là tính sờ thử cái giá sách trống rỗng kia, lại thấy trên bàn cũng không có gì, vền vền chỉ có đồ bày biện cho có ở thư phòng như bút, giấy, mực, nghiền mực. Trừ lần duy nhất được xưng tụng là Thư Hương* đó ra, chính là trên tường có một chữ “Chân”.

(*Thư hương: chỉ người có học thức)

Cổ Vô Song đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, thư phòng của một người sao có thể sạch sẽ như vậy. Khẽ nghiêng đầu về phía sát vách nói, “Không phải là người không biết chữ chứ?”

Lại đặc biệt im lặng để nghe hẩn phản ứng, ừm, đoán chừng là tám chín phần mười.

Chắc, người có tiền bạc nhất phương Nam lại không biết chữ, trong nháy mắt trong lòng Cổ Vô Song thăng bằng lại.

Nhiều lắm, ít nhiều biết một bí mật của hẩn, vì vậy cười cười đẩy cửa phòng bên cạnh ra, vậy mà vừa mới đi một bước, đột nhiên bị người phía sau đẩy, lưng liền dựa vào bên cạnh cửa — thân hình cao lớn của Chân Bất Phàm bỗng dề xuống, cách nàng rất gần, không khí nhất thời có mấy phần mập mờ.

Gặp quỷ, nhanh như vậy? Hẩn đi xuyên tường tới đây sao.

Cổ Vô Song cố gắng trốn thoát, nhưng mà tổn công vô ích.

Không ngờ hẩn lại chủ động mở miệng, giọng nói mang theo vài phần đặc biệt trầm thấp, “Nữ nhân vào phòng của nam nhân, thông thường là muốn dẫn dụ hẩn ta.”

“.” Dẫn, dẫn cái đầu người á! Mặc dù không muốn, thân thể Cổ Vô Song cũng không khống chế được mà cứng ngắc.

Thật ra thì ôm cũng đã bị hẩn ôm qua rồi, vác cũng đã vác qua rồi, nên phải rất quen mới đúng, sao lại giống như bây giờ, khắp nơi đều cảm nhận được cảm giác uy hiếp đó. Khẽ cắn răng nặn ra khuôn mặt tươi cười, “Ta tự biết rõ.”

“Hả?” Giọng nói cự nhiên mang theo vài phần lười biếng, ánh mắt vẫn nhìn nàng chằm chằm như cũ.

“Ta quá già!” Cổ Vô Song bỗng nhiên dùng sức, lần này thì thành công thoát khỏi trói buộc của hẩn, vì vậy vội vàng nâng làn váy chạy đi, vừa lảo đảo một cái, bình tĩnh bình tĩnh lại, thối lui đến trong đình viện.

Vù vù, rõ ràng ở thiên sảnh có ánh nến, bên này cách thật xa cho nên hoàn toàn tối sẫm, cái gì cũng thấy không rõ, nhưng nàng lại cảm thấy hẩn một mực canh chừng nàng.

Không được! Nàng cũng hiểu được mình quá hèn nhất, vẫn bị buộc phải thỏa hiệp khi hẩn “thể hiện uy quyền”, suy nghĩ một chút nàng không phải là nên trở về học mấy năm võ nghệ, trở lại báo thù rửa hận chứ?

Ừm. Cổ Vô Song lại hơi chần chờ, xương cốt hai mươi bảy tuổi mới học có thể quá cứng hay không?

“Không biết.” Hẩn cũng chằm chằm từ trong bóng tối đi tới dưới ánh trăng.

Không biết cái gì? Sẽ không quá già, cũng không phải quá. Cứng. Gặp quỷ! Cổ Vô Song có cảm giác không giải thích được tự đổ mặt, được rồi, có lúc ở cách phòng của đệ đệ cùng em dâu, xác thực hiệu quả cách âm không tốt.

“Khách khí.” Cổ Vô Song giả bộ cười, tự nhiên sẽ không so với người già!

“Không khách khí, đặc biệt đêm qua ta.”

Cổ Vô Song bỗng chốc đỏ mặt, giết không cần hỏi, giết không cần hỏi á! “Cám ơn Chân công tử khoản đãi, nếu không có chuyện gì khác, vậy ta cáo từ.”

“Ừm.” Chân Bất Phàm cũng không để ý nàng, tránh ra một bên, vừa đi vừa nói, “Hôm nay đình viện quá nhỏ so với đêm qua, cũng không mệt mỏi.”

“Chân công tử nói cái gì, Vô Song nghe không hiểu.” Cổ Vô Song nở nụ cười tự mình cũng cảm thấy giả dối.

Hu hu, thậm kịch đêm qua hiện rõ mòn một trước mắt, thiện lương của nàng có thể so với vàng trắng cô đơn treo trên bầu trời, quá thê thảm

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể giả bộ ngu thôi!

“Hôm nay nhà xí ở Chân phủ, đã phân phó Ngũ dọn dẹp rồi.”

“Cái gì?” Cổ Vô Song thông suốt một lý luận, “Mặc dù không hiểu nguyên do, nhưng Trương nhị công tử làm việc, tự nhiên thỏa đáng.”

“Nếu còn bất mãn, người cứ việc nói.”

“Đâu có, nếu lộ ra bất mãn với Chân công tử, tương đương với không cần mạng nhỏ của mình nữa.”

Nghe ra nàng nhạo báng, Chân Bất Phàm không biến sắc, “Lão Lý nhà bếp hôm nay nói rồi, hẳn không tính đổi nơi làm.”

“.” Mẹ nó, đầu bếp của Chân phủ cũng là lão hồ ly, mấy ngày nay rõ ràng cùng nàng vừa nói vừa cười, lại đâm thọc sau lưng! Mặc kệ, tiếp tục giả ngu, “A, đều do Xuân Đào quá thiện lương, nói là Lý đầu bếp tóc bạc cả một đầu, cũng là người già rồi, còn phải phụ trách đồ ăn cho cả mọi người, sợ ông ấy quá mệt mỏi, nên thuận miệng hỏi một câu.”

“Lý đầu bếp mới 30 tuổi.”

“Vậy sao? Lạm dụng quá vất vả, thật đúng là nhìn không ra.”

Chân Bất Phàm vẫn đưa lưng về phía nàng, đột nhiên nhếch miệng lên, “VẬY. Lập gia đình?”

“Lúc.” Cổ Vô Song chút nữa bị sắc nước miếng của chính mình, sao đột nhiên lại nhắc tới cái vấn đề này? !

“Ban đầu tại sao lại bị từ hôn?”

Nói ra thì thật là một trận tức giận, Cổ Vô Song nắm tay thành nắm đấm, tên kia đã từng nói nếu vượt qua khó khăn, sẽ lấy nàng làm vợ, kết quả lại chạy trốn mất dạng, uống nàng còn từng có ý với hắn.

“Chân công tử cũng bị từ hôn?” Cổ Vô Song thoáng đổi đề tài.

“Nói như vậy ——” Hắn đột nhiên xoay người lại, lần này mượn ánh trăng rớt cuộc Cổ Vô Song cũng thấy rõ mặt của hắn, thường ngày mặt mày nghiêm túc bây giờ lại có cảm giác buông lỏng, ảo giác sao? “Ta và ngài đồng mệnh tương liên?”

Phi! “Đâu có đâu có, Chân công tử ngài quá khiêm tốn, rõ ràng công tử là người đáng thương.”

“Ừm?” Chân Bất Phàm nhìn nàng chằm chằm, phát hiện nàng vẫn không khôn ngoan, vẫn còn khiêu khích hắn. Nàng không biết là không nên nói hai chữ đáng thương với nam nhân sao?

“Bởi vì ngay cả ta cũng không ai thèm lấy, cũng không muốn gả cho ngài nha.” Cổ Vô Song mượn bóng đêm, che giấu tính toán ở đáy mắt.

“.”

Thấy hần trầm mặc, Cổ Vô Song cũng không quản, trong lúc bất chợt cảm thấy tự tin không ngừng trở về, tự nhiên tươi cười, “Chân công tử có biện pháp để ta gả cho ngài. . . . A, sai rồi,” Nụ cười của nàng, ở dưới ánh trăng đặc biệt mê người, một đôi mắt phượng trực tiếp chống lại tầm mắt của hần, trong mắt đều là khiêu khích, “Ta nói, Chân công tử có bản lãnh để Cổ Vô Song ta cam tâm tình nguyện gả cho ngài sao?”

Rõ ràng chính là khiêu khích nam nhân.

Chân Bất Phàm im lặng không lên tiếng.

Khoảnh khắc này giống như đột nhiên thông suốt, “Để cho người cam tâm tình nguyện gả cho ta?” Nhếch khóe miệng xuy một tiếng, “Tại sao không phải là người làm ta cam tâm tình nguyện cưới người?”

Cổ Vô Song nhú mày, ngoài ý muốn nam nhân này lại còn biết nghĩ như thế, nói tiếp: “Có đạo lý,” tiếp đó nhẹ nhàng mở miệng, công phu khuya môi múa mép của nàng luôn luôn nhạy bén, “Vậy thực sự thỉnh giáo một chút, một nữ tử thế nào, sẽ làm công tử cam tâm tình nguyện cưới làm vợ?”

Cũng không hiểu được có phải bởi vì Chân Bất Phàm lúc trước quá khí thế bức người, dùng võ đề người hay không, hơi ảnh hưởng đến nàng, bây giờ thái độ của hần thả lỏng, mấu chốt nhất là chịu cùng nàng khai thông ngôn ngữ, tự nhiên thu lại tự tin, đầu óc thanh tỉnh.

Không thể phủ nhận, hôm nay nàng lại có một kỳ phùng địch rất có cảm giác phấn khích, dĩ nhiên không tránh được mong đợi lưỡi dao của kẻ thù.

Chân Bất Phàm nhú nhú mày, tiến tới gần nàng một bước, “Thế nào, ta nói ra, người có thể làm được sao?”

“Sai rồi, ” Cổ Vô Song hé mắt cười, “Không phải làm được.”

Chân Bất Phàm nhất thời trầm mặc, nhìn nàng, “Nhắc lại một lần nữa.” Giọng nói uy hiếp rõ ràng.

“” Bệnh cũ lại tái phát. Nhưng mà lần này Cổ Vô Song đã có kinh nghiệm, cười đến cảnh xuân tràn về, “Công tử cần gì phải tức giận? Cũng không có ảnh hưởng gì đến ta và ngài cả.” Liền thay bằng giọng nói vui đùa, “Nếu không rõ chân tướng, liền cho là ngài muốn lấy ta.”

Chân Bất Phàm ngừng lại, “Yêu cầu của người cũng. . . .” Nhẹ nói, “Không khó.”

Cổ Vô Song thuận tay vuốt ve chiếc lá xanh bên cạnh, “Hạng người nữ lưu như ta. . . . Không ngờ được Chân công tử dễ ỷ.” Quả nhiên nhàm chán.

Tiếp đó cười cười nhìn sang bốn phía, cảm thấy không còn ý định duy trì tư thế đứng này, định theo một cái lối nhỏ, vận động sau khi ăn xong.

Chân Bất Phàm liếc nàng một cái, cách một đoạn lại đuổi theo nàng, lên tiếng, “Người bày ra như thế, làm việc này huyền ảo ồn ào, cả thiên hạ đều biết.”

“Hả?” Cổ Vô Song cố ý không nghe thấy, cười.

Chân Bất Phàm đi hai bước, “Ta cho là ta đã phù hợp toàn bộ.”

“Ha ha. . . .” Cổ Vô Song nhú mày, cười khê, “Gặp qua Chân công tử khí vũ hiên ngang, tiêu chuẩn khác nhau, điều kiện trước đó dĩ nhiên là không thể làm chuẩn được” Nàng cứ không tin trực giác của mình sai lầm, nếu hần chịu không nổi chính là chịu không nổi.

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như đối phương có sở thích ném nữ nhân xuống sông. . . .” Cổ Vô Song dừng một chút, đột nhiên nghiêng người quay đầu lại cười một tiếng, “Nói đến đây, chuyện lần trước. . . . Cám ơn ân cứu mạng của công tử.”

“Nữ nhân, ” Hần khê hừ một tiếng, “Quả nhiên lòng dạ hẹp hòi.”

“Nhất là lão nữ nhân.” Cổ Vô Song mím môi xoay người lại, lại âm thầm nắm chặt tay, “Cho nên, điều kiện tiên quyết, nhất định phải biết bơi. . . .”

“Không khó.”

“Rất khó đấy. Tính để trên lưng hấn một tảng đá để hấn chìm xuống.” Xong rồi ngoái đầu lại cười một tiếng, “Tất nhiên, là nói đùa rồi.”

Chân Bất Phàm nhú mày, đột nhiên lại nói ra một câu, “Ta không có sở thích đó.”

“Cái gì?” Cổ Vô Song giả bộ ngu.

“Ném nữ nhân xuống sông.”

“A, ” Cổ Vô Song mang vẻ mặt giống như bây giờ mới nghe rõ, “Yên tâm, ta không nói chuyện công tử ném ta xuống sông. Coi như là như thế, ta đã lớn, trí nhớ không tốt, nhất định không nhớ được bao lâu.”

Không nhớ được mới là lạ, Chân Bất Phàm trầm mặc, rồi sau đó lại nói tiếp, “Lúc người say rượu tương đối động lòng người.”

“ ” Cổ Vô Song dừng bước chân lại, tiếp giả bộ cười, “Khi trời tối, ta cũng sẽ làm bộ Chân công tử biết lý lẽ.”

Chân Bất Phàm dừng lại tại chỗ, đột nhiên từng chữ từng câu nói ra tên của nàng, “Cổ, Vô, Song.” Giống như là từ từ nhai kỹ.

Cổ Vô Song nhờ ánh trăng đi vào trong đường nhỏ, “Công tử gọi thẳng khuê danh của nữ tử, có chút không ổn. ” Vậy mà vừa dứt lời, người nào đó thần không biết quỷ không hay đứng ở trước nàng —— có câu nói người dọa người cũng sẽ dọa chết người, tim nàng đập “Thình thịch”, thét lên một tiếng ở trong cổ họng.

Tiếp đó Chân Bất Phàm cũng mặc kệ nàng, không ngờ lại nâng nàng lên, cất bước đi về phía trước.

Động tác giống nhau, ở trong bóng đêm tràn đầy. Bạo lực, bụng Cổ Vô Song để trên bả vai của hấn, va chạm làm nàng đau, cắn răng, lại gần như mất khống chế. Chỉ đành phải níu chặt áo của hấn để giữ vững thăng bằng, hít sâu ổn định tâm tình, sau đó lớn tiếng tuyên bố, “Công tử, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa! Ta nhất định sẽ cùng ngài xông lên phía trước! Chỉ cần ngài thả ta xuống!!”

Chân Bất Phàm dừng lại, trong chốc lát, nói một câu, “Người đi quá chậm.”

Đột nhiên cánh tay dùng sức kéo nàng từ vai xuống, nhưng mà chỉ là để đổi tư thế, ôm nàng ở trong tay, không đợi nàng quen tư thế mới, sử dụng khinh công, chạy như bay.

Vấn đề tư thế.

Hai tay Cổ Vô Song bắt đắc dĩ vòng qua cổ hấn, lấy lại cảm giác cân bằng. Cảm thấy gió đập vào mặt, rất là thoải mái. Nhưng đồng thời hơi thở nóng rực của hấn cũng thả ở trên mặt nàng, một mùi hương đặc thù của nam nhân, ngược lại làm cho tâm tình nàng khó chịu.

Ở trong lòng hấn nàng hỏi, “Đi đâu?”

Chân Bất Phàm lười trả lời. Trong miệng hấn xuất ra một tiếng kêu, đột nhiên nghe tiếng ngựa hí ở phía xa, tiếng vó ngựa từ xa đến gần.

Hấn liền ôm nàng như vậy, bay lên trời, “Bịch” một tiếng, hấn ngồi lên yên ngựa, để nàng ngồi ở phía trước của hấn.

Nhất thời một cảm giác lắc lư làm Cổ Vô Song bất an, Chân Bất Phàm, thật đúng là không buông ra.

Mẹ nó, khốn khiếp!

**

Chạy băng băng một hồi lâu. Cổ Vô Song bởi vì sợ té nên tư thế cũng có chút cứng ngắc, mông lưng eo đều tê dại.

Không ngờ hấn lại lên núi.

Trong đêm tối rừng rậm trong núi có vẻ đặc biệt dữ tợn, nhất là nhánh cây nhỏ trên đường, luôn có cảm giác sắp đập vào ảo giác.

Sau đó con ngựa rút cuộc dừng lại bên một sườn núi

Cổ Vô Song xuống ngựa, thiếu chút nữa ngồi bệt trên mặt đất, nhìn sườn núi trơ trọi không có gì, đối diện ánh trăng trên bầu trời, không đoán ra ý của Chân Bất Phàm.

Lúc này đã vào đêm, vốn là âm u bởi vì ánh trăng mà trở nên sáng long lanh, nếu trái chần nằm ở đây, nghe tiếng côn trùng mùa hè kêu vang, rất có ý cảnh.

Ngay sau đó Chân Bất Phàm theo sườn núi tiếp tục tiến lên, Cổ Vô Song vốn là không có sức lực, nhưng thấy hần dừng bước lại nghiêng người nhìn nàng, biết hần đang đợi nàng, sợ hần làm ra chuyện thần kinh, chỉ đành phải siết chặt đùi xoa xoa eo, đi theo tiến lên phía trước.

Không ngờ được dưới sườn núi là một cái hồ nước, ánh trăng hiện rõ ở trên mặt hồ, mờ mờ, lúc có gió nhẹ phát qua, sóng nhỏ nhẹ nổi lên trên mặt hồ, ngược lại lộ ra thanh tĩnh cùng tĩnh mịch.

Vậy mà Cổ Vô Song nhất thời không có tâm tình ngắm ánh trăng, đột nhiên có chút chán nản cúi xuống, tiếp đó ngược mắt trừng mắt nhìn hần —— nàng chỉ là nói lời kích thích hần, cũng không cần phải trèo non lội suối chạy tới nơi này ném nàng xuống nước chứ.

Ném từ độ cao này xuống có thể chết người đó.

Chân của Cổ Vô Song nhũn ra, mở miệng, “Ta không có lựa chọn thứ hai?”

Giống như là biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, Chân Bất Phàm không hề che giấu nhếch môi cười, có lẽ là ánh trăng có ma lực, hần cười kéo theo gò má cong lên, cũng có mấy phần mê hoặc nhân tâm.

Cổ Vô Song có mấy phần tức giận, bởi vì chính mình trong nháy mắt mất hồn.

Chân Bất Phàm mắt không chớp nhìn nàng, trái với nàng, hô hấp của hần trầm ổn, chậm rãi, đỡ phải kinh ngạc vì sự im lặng ở nơi đây.

“Nữ nhân nhỏ mọn.” Giọng nói của hần rất là nghiêm túc, tựa như trách cứ, còn mang theo nhạo báng. Vậy mà vừa dứt lời, hần lại đột nhiên bước lên phía trước, không chút nào chần chờ, tung người từ sườn núi nhảy xuống.

Một tháng.

Một sườn núi.

Một cái hồ nước.

Một nữ tử.

Một nam nhân.

Một người nữ tử đang giết mình.

Một người nam nhân khoe miệng tươi cười tung người nhảy xuống hồ nước.

Tôm!

Đánh vỡ tất cả sự tĩnh mịch.

Chỉ vì nàng muốn bốn chữ —— cam tâm tình nguyện.

13. Q.1 - Chương 13: Trộm Hương Trong Nước

Lần đầu tiên trong đời Cổ Vô Song hiểu được cảm giác sưng sờ

.

Chung quy cũng phải dò xét đến cùng, vậy mà mới vọt tới, lại phát hiện sườn núi này cách cái hồ nước đó rất cao, cộng thêm nàng rất sợ nước. Suy nghĩ một chút dù sao nơi hoang dã cũng không có ai, vì vậy dựa vào sát ven sườn núi, thò đầu ra, nhìn xuống.

Chỉ thấy cái hồ nước kia, từ khi hần nhảy xuống hiện ra chút gợn sóng, chắc là nước sâu đi, một tầng một tầng mở rộng ra, từ từ nhìn vào hồ nước sâu, một chút cũng không có dấu vết.

Như vậy, hần. Người đâu?

Sẽ không phải là đụng vào hòn đá ..., trực tiếp ngất đi chứ.

“Này.” Thử nói to một câu, cũng không được đáp lại.

“Chân công tử.” Giọng nói lại tăng lên, nhưng vẫn không có người nào trả lời.

“Này! Chân Bất Phàm!” Cổ Vô Song đành phải lớn tiếng rống lên, nơi này núi vây quanh, đưa tới một trận tiếng vang.

Trừ cái đó ra, không còn cái khác.

Cổ Vô Song cảm thấy có chút loạn, cảm thấy tội của hần thật ra cũng không đáng chết, lại cảm thấy khoái cảm khi tự tay báo thù, lại nhìn dãy núi rừng rậm, nàng phát hiện không biết mình đang ở nơi nào, nói không chừng liền đi không trở về, nhất thời có chút tức giận.

Cảm giác trong lòng thật sự hỗn loạn.

“Chân Bất Phàm!” Cổ Vô Song nổi giận, nằm ở trên sườn núi hướng xuống dưới kêu lên. Nhưng nàng bị ai phát hiện, cái tư thế này xem ra một chút khí thế cũng không có.

Hỗn đản! Cổ Vô Song quay đầu lại mắt liếc con ngựa kia, nghĩ thầm dứt khoát cưỡi lên ngựa, dù sao nó cũng có thể làm chứng nàng không phải là hung thủ giết người, là Chân Bất Phàm kia khốn kiếp tự mình nhảy vào nước, chủ động nhảy xuống đấy!

Nhưng hiển nhiên, con ngựa kia cùng nàng không có tiếng nói chung, siêu thoát ở bên ngoài lục giới, khoan thai gặm cỏ.

“.” Nó cùng chủ nhân của nó thật là cùng một đức hạnh!

Không có biện pháp, phát hiện Chân Bất Phàm vào nước đã một thời gian, lâu đến mức nàng cảm thấy tên kia thật sự là nghỉ cơm rồi. Vì vậy lại kéo thân thể đau nhức, nâng váy đi xuống.

Bất đắc dĩ giầy thêu đế thái bình, trên sườn núi đất đá không ít, mới vừa rồi lên dốc không thấy, phải đi từ từ, “A a.” Cổ Vô Song ổn định thân thể, nghĩ thầm tư thế lúc này của nàng khẳng định đặc biệt nhếch nhác.

Xú nam nhân, người vận khí tốt thì nhanh chóng chết ngạt đi!

Ngạt không chết được người nàng liền chính người tới chết!

Tới gần bờ hồ, cỏ dại rất tươi tốt, nặng nề hơi nước.

Cổ Vô Song vòng qua sườn núi, đi tới bên cạnh hồ nước, nhìn mặt nước dần dần trở nên bình lặng, được ánh trăng chiếu lên, vẫn còn rất xinh đẹp. Vậy mà nhất thời cũng không thấy rõ toàn cảnh hồ nước, cũng không dám đi về phía trước, chỉ có thể ở bên cạnh một đám cỏ Lau, hướng về phía mặt nước kêu lên, “Chân Bất Phàm!”

Vẫn không có đáp lại, Cổ Vô Song cảm thấy, người thì không thể hô hấp dưới nước được đâu nhỉ, vừa không thể hô hấp, lại nín thở được bao lâu thì nàng hoàn toàn không biết, rốt cuộc có chút luống cuống, đương nhiên rồi, nàng phải nhận hết hoảng cùng lo lắng cho hần.

Kế tiếp giọng nói mấy phần gấp gáp, “Chân Bất Phàm! Người còn sống không? Có chết thì người cũng nói một tiếng! Lẽ mà như vậy rốt cuộc người có phải là nam nhân hay không?”

Lời vừa nói xong liền có hiệu quả, mặt nước rồi cuộc có động tĩnh.

Cổ Vô Song thề là nàng hưng phấn nhất từ trước tới nay, tới nay nàng có thể trở về ngủ trên giường rồi!

Tiếp đó ục ục ục, có tiếng động nổi lên, có thể cảm thấy có cái gì đó phía dưới giày giụa.

Tất cả lo lắng biến thành hiếu kỳ, hẳn đang làm gì phía dưới?

Một lát sau, động tĩnh ở mặt nước càng lúc càng lớn, Cổ Vô Song lại hướng phía trước mặt nước dò xét, bất thành kinh, một đồ vật màu đen từ dưới hồ nhô ra ——

Mẹ ơi!

Cổ Vô Song bị dọa giật mình, khi lui về phía sau thì bị trượt chân, ngã ngồi trên mặt đất. Định thần nhìn lại, hẳn là cục đá đi! Hòn đá kia chỉ nổi lên nước mặt, lại chìm xuống.

Nàng còn chưa tỉnh hồn lại, đầu của Chân Bất Phàm vừa vọt nổi trên mặt nước, làm nàng sợ tới mức hít một hơi, “Nắc!” Lại rắc (nắc cụt ấy)

Nhìn thấy Chân Bất Phàm không biết dùng biện pháp gì, lại có thể lơ lửng trên mặt nước, giữ tư thế đó, chìm xuống nước.

Mẹ ơi, Cổ Vô Song mắng trong lòng, cái này thì có gì giỏi, con vịt trên mặt nước cũng rất trấn định, trên thực tế cũng không phải đạp liên tục sao? (ý chị nói anh Chân nổi trên mặt nước có gì giỏi cũng như con vịt nổi trên mặt nước nhưng chân đạp liên tục đấy thôi)

Nắc!

“Người đang làm gì thế? Nắc.”

“Tìm tảng đá.”

“Tìm làm gì!”

“Nàng nói đi.”

“Ta nói cái gì? Nắc!” Vừa dứt lời, đột nhiên nhớ lại lời nói của mình —— tính toán để tảng đá trên lưng hẳn cho hẳn chìm xuống.

Có bệnh! Bởi vì một câu nói của nàng hẳn chịu gió tây bắc, chạy tới nơi chim không dễ trứng nhìn hẳn nhảy?

Cổ Vô Song nổi trận lôi đình, bàn tay trắng nõn chỉ ra, “Người! Bơi tới đây!”

Chân Bất Phàm cũng rất phối hợp, chậm chậm bơi tới bờ.

“Tới một chút nữa!” Cổ Vô Song ngoắc ngoắc ngón tay, một bàn tay khác tháo giày sau lớp cỏ lau.

Chân Bất Phàm suy nghĩ một chút định lên bờ, vậy mà hai tay vừa mới để lên bờ, chính là Cổ Vô Song cầm một chiếc giày thêu trực tiếp đánh lên trán của hẳn!

Mẹ nó, hử không phát uy, người ta liền coi nàng thành mèo bệnh mà!

Nhìn cái gì!

Đánh xong rồi mà vẫn không hết hận, Cổ Vô Song liền đánh tiếp hai cái, trừng hẳn!

“Nắc!”

“.” Chân Bất Phàm im bất hiểm thấy, đoán chừng cũng không ngờ tới lại có người dám động thủ trên đầu hổ, đúng là chỉ có một hạng người nữ lưu ở phương Bắc mới dám làm thế, còn dùng giày thêu đánh trên trán hẳn ba cái, hơn nữa sức lực không nhẹ.

Cổ đại tỷ đoán chừng là bị tức đến hồ đồ, hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả.

Quả nhiên, đối phương đột nhiên phản ứng, một chưởng chế trụ cổ tay nàng!

“Nắc!” Cổ Vô Song nhất thời nhận thức tình cảnh của mình —— hẳn, hẳn vẫn còn ở trong nước!

Rút lui!

.

Không còn kịp rồi.

Cổ Vô Song liền bị hấn kéo vào trong nước, uống một ngụm nước.

Song lần này Chân Bất Phàm bám theo, chỉ để cho nàng uống một ngụm nước, liền ôm lấy nàng, hồ nước này thật quá cạn, bởi vì hấn có thể chạm tới đáy. Vậy mà cho dù thân thể của hấn cao lớn, cũng chỉ có thể thấy được từ ngực của hấn trở lên, đoán chừng nàng vẫn không chạm được tới đáy.

Chỉ là. Hai tay hấn vòng chắc, ngay trên hông của Cổ Vô Song.

Quần áo ướt dính chặt vào thân thể nàng, dáng người thật hấp dẫn.

Môi đỏ mọng khe khẽ nhếch, mắt khép hờ, còn có chút hơi nước, dính vào trên mặt.

Ở dưới ánh trăng lại đẹp như vậy.Chọc cho người ta.

Mà nước lạnh như băng kích thích tất cả giác quan của Cổ Vô Song, bởi vì bị sắc nước liên hưng hăng ho khan vài tiếng, nấc cũng hết.

Chính là nghe được giọng nói của Chân Bất Phàm, “Ở thành Vành Đường, không ai dám đụng đến ta. . . .”

Cổ Vô Song bởi vì bị sắc nước máu lại chảy lên não, đánh một chuông về phía sau cổ của hấn, “Ta liền dám động!”

“” Chân Bất Phàm trầm mặc một hồi lâu, thật ra là muốn đề nàng xuống nước để giáo huấn, nhưng mà.

Lại không nổi.

Hấn cũng bất ngờ với tâm tư của mình, quá nhanh.

Nhanh đến mức, hấn cũng không ngăn cản được.

Hấn không nói lại câu nói đó lần thứ hai, mà là một đôi mắt ưng khóa chặt gương mặt trái xoan của nàng, diện mạo kia. Cũng không tệ lắm.

Cổ Vô Song cảm thấy cơ thể mình trượt từ từ.

Vào trong nước.

Rất rõ ràng là bởi vì hấn hơi buông nàng ra, cho đến khi nàng nhìn thẳng vào hấn.

Nghe giọng nói của hấn trầm thấp mà từ tính, tràn đầy hấp dẫn, “Hiển nhiên là nàng đã hiểu được hậu quả.”

Không đợi Cổ Vô Song phản ứng, liên hưng hăng chiếm lấy đôi môi của nàng!

Cổ Vô Song bối rối.

Nhất thời toàn thân cứng ngắc không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể mở to hai mắt, cảm nhận thân thể lạnh như băng lại bởi vì hấn hôn mà dần dần ấm lên.

Mẹ nó, Vô Song đại tỷ nổi giận, đột nhiên dùng hết toàn lực đẩy hấn ra, sau đó hưng hăng đánh vào đầu hấn, hai tay thả ra ngã lui về phía sau, “Người để ta chết đuối đi!”

Sau khi nói ra.

Đầu tiên, là trầm mặc.

Trái lại, Chân Bất Phàm có lẽ còn lưu luyến đôi môi mềm mại của Cổ Vô Song.

Vì vậy, cánh tay của hấn vẫn duy trì tư thế lúc trước, không cho nàng ngã xuống.

Chỉ là, tư thế này lại làm hấn nổi lên phản ứng.

Tiếp đó, Cổ Vô Song lần thứ hai cố gắng ngửa ra sau, rống to: “Buông ta ra!”

Sau đó, hắn lại nói: “Được thôi.”

Quả nhiên, buông lỏng hai cánh tay.

Cuối cùng, Cổ Vô Song ùng ục ùng ục chìm xuống.

Chuyện đã đến nước này, hiển nhiên vẫn chưa kết thúc.

Dĩ nhiên câu nói “Để ta chết đuối đi” là Cổ Vô Song nhất thời tức giận mới nói ra, khi chìm vào nước phải đối mặt với cảm giác đau khổ khi hít thở được không, lại kích thích ý thức muốn sống của nàng, cho nên hai chân loạn đạp mấy cái, liền coi Chân Bất Phàm thành cọng cỏ cứu mạng gắt gao mà nắm chặt.

Tứ chi quần lên người Chân Bất Phàm, nặng nề thở hổn hển, càng lộ vẻ nhếch nhác.

Lúc này Chân Bất Phàm lại làm bộ làm tịch, cố ý mang gương mặt lạnh lùng nói, “Buông ra.”

Nữ nhân hay thay đổi, Cổ Vô Song quyết định chứng minh mình là một nữ nhân hàng thật giá thật, hít sâu một hơi, nổi giận rống lên, “Không thả!”

Tuy nói da mặt người này dày như vỏ cây, nhưng nàng lại rõ ràng một chân lý: cây không có vỏ sẽ phải chết, người không biết xấu hổ tất vô địch.

Cho nên ngoại trừ có thể nhịn, da mặt còn phải dày!

Vì vậy Cổ Vô Song ôm chặt, hai người ở trong hồ nước dưới ánh trăng, ôm chặt mà nhìn nhau.

Gió thổi cỏ non nhẹ nhàng đung đưa, phong tình đêm hè vô tận, nhưng hai người ôm nhau thật chặt, cũng là.

Thật quý dị.

Sau đó hai mắt của Chân Bất Phàm nhìn từ mắt của nàng theo gương mặt trượt xuống, chuyển qua đôi môi của nàng.

Cổ Vô Song ở dưới tầm mắt đó liền đỏ mặt, che giấu tâm tình rống to, “Lên bờ!”

“Ừm?” Lại còn là giọng điệu như vậy?

Chân đại ca rõ ràng có ưu thế, mày kiếm nhảy lên, ý tứ uy hiếp rất rõ ràng.

Cổ Vô Song dừng một chút, ngẫm mình ở trong nước vô cùng không thoải mái, hơn nữa, không biết có phải là nàng có lòng nghi ngờ quá nặng hay không, cảm giác ở dưới đáy hồ nước này sẽ có thứ gì đột nhiên nhô ra cắn người, suy nghĩ một chút liền cảm thấy tức giận, nhưng nàng là một chủ tử có trách nhiệm, nếu từ ngàn dặm dẫn theo Xuân đào tới đây, nhất định phải đưa người trở về nhà, tránh cho đời sau mang tiếng xấu.

Cho nên suy nghĩ rồi suy nghĩ, quyết định thỏa hiệp.

Nặn ra gương mặt tươi cười, mềm mại nói một câu, “Chân công tử.”

Chân Bất Phàm liếc nhìn nàng, trong mắt đều là xem thường, “Lúc nàng động thủ, sao không phải như thế.”

Thật ra Cổ Vô Song muốn cắn hắn một cái, chỉ đành phải tiếp tục duy trì nụ cười, “Không phải vừa nãy Chân công tử đã báo thù sao, huề nhau.”

“Báo thù?” Hắn nhíu mày.

“Nếu không?” Vừa nãy dùng sức hôn như thế, không phải báo thù thì là cái gì? Cổ Vô Song nháy mắt mấy cái tận lực để mình thoát nhìn rất vô tội cái gì cũng không hiểu, “Hàm răng của Chân công tử rất cứng đấy.”

Cho nên môi nàng cho tới bây giờ vẫn còn đau.

“.” Chân Bất Phàm nhìn nàng, hai tay để vào hông của nàng, nắm chặt, sau đó mặt không đổi tim không đập mở miệng, “Là hôn.”

“” Cổ Vô Song hé miệng, muốn nói gì đó, vậy mà thử rất nhiều lần âm thanh vẫn mắc trong cổ họng như cũ, nam nhân chết tiệt, nói hươu nói vượn cái gì vậy! Vậy mà đôi mắt ánh mắt nóng rực của Chân Bất Phàm, chỉ cảm thấy mặt như lửa đốt, liên tục điều chỉnh hô hấp, mới có thể nặn ra mấy chữ, lại có mấy phần gấp gáp, “Người hôn ta làm chi?”

“Ta cho là ta đã bày tỏ rất rõ ràng.”

“Không hiểu.” Quả thật là nàng không hiểu. Ngược lại hắn kéo nàng vào trong nước thì rất rõ ràng.

Hắn dừng một chút lại mở miệng, “Tuổi của nàng đã không còn nhỏ.”

Mà hắn, cũng thế.

Trước để cho nàng quên đi những chuyện mà nàng đã nhớ kỹ trong lòng, cho nên hắn lựa chọn nhảy xuống từ trên cao, chỉ vì tháo gỡ oán khí trong lòng.

Chỉ là, trên đời có những chuyện không như mong muốn.

Oanh ——!

Cổ Vô Song nghe xong lời này, quả nhiên lửa giận ngút trời, lúc này hung hăng đá hắn một cước cố gắng giải hận, chỉ là sức nổi trong nước quá lớn, lúc đụng phải Chân Bất Phàm thì đã quá nhẹ, chính là níu chặt áo của hắn, đi đến gần, cắn vào cổ của hắn.

Cho đến khi có máu tanh, nàng mới nhả ra, da người này thật đúng là cứng rắn, khi cắn được thì miệng nàng cũng đau.

Vẫn còn oán giận, Cổ Vô Song lại hung hăng hắt hơi một cái, tuy nói khí trời mùa hè nhiệt độ không khí hơi cao, nhưng mà một thân ướt đầm lại có gió, không ngờ nước mũi lại rơi trên vạt áo của hắn như thế, sau đó liền buồn bực.

Về mặt của Chân Bất Phàm vẫn không thay đổi, “Đó là sự thật.” Liền dùng cả hai tay, kéo nàng tới trước ngực, sau đó từ trong nước bước đi, bước từng bước lên bờ.

Sự thật.

Tức giận xong liền im lặng.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, định không nói tiếng nào, trong lòng vẫn rất uất ức.

Nàng cũng không phải là không muốn lập gia đình, cũng muốn dựa vào người khác, nàng chung sống với những phu nhân đó, tuy miệng vẫn oán trách tướng công của mình không tốt chỗ này không tốt chỗ kia, lại nói nuôi dưỡng con cái, lao tâm lao lực, nhưng mọi người cũng đều cam tâm tình nguyện.

Nói gì mà nàng không hiểu, nàng không coi đệ đệ thành con trai nhưng vẫn nuôi dưỡng thành người đó sao!?

Nói gì mà nàng không hiểu tư vị vì một người mà nóng gan nóng ruột, nào có ai biết nàng nhớ phụ thân bao nhiêu?

Được rồi, mặc dù tuổi nàng một xấp đầy nhưng vẫn không hiểu cái gì là tình yêu như cũ, nhưng họ cần gì phải cố ý bày ra trước mặt nàng? Nhớ tới thật là khó chịu, có vài nữ nhân, thậm chí mọi thứ cũng không bằng nàng, tại sao phải so sánh, mà còn phải tới mức như nước sông và nước biển sao? (người ta so sánh chị nư9 với nước sông còn họ là nước biển-> ý nói giữa họ và chị có một khoảng cách mà chị nư9 không bao giờ với tới họ được)

Hôm nay thật khó khăn mới điều chỉnh lại tâm tình để quyết định, muốn tìm một người nam nhân gả cho hắn ta, lại cứ gặp phải một thằng nam nhân khôn nạn như vậy. Nghĩ xong nhất thời bị ai trong lòng, viên mắt khê đỏ, nhưng mà mặt không chút thay đổi, chỉ có mũi nước sẽ thỉnh thoảng quấy rầy về bình tĩnh của nàng —— hung hăng lau đi.

Chân Bất Phàm cũng trầm mặc, sau khi đi lên bờ liền lập tức đặt nàng xuống, giống như đã nhận ra có chút không ổn, nhìn dáng vẻ của hắn như đang suy nghĩ, đột nhiên nói ra một câu nói, “Tối nay ta định không kéo nàng xuống nước.”

“Ừm, là lỗi của ta.” Cổ Vô Song trả lời cực kỳ nhanh.

“Không phải vừa rồi nàng lo lắng cho ta sao?”

“Không có.” Cổ Vô Song có chút do dự, tiếp đó liền nâng cao khóe miệng, “Người chết cùng ta có quan hệ gì? Nhầm rồi, nếu như người chết, có lẽ ta sẽ không về được.”

“Ta nghe được nàng kêu tên ta.”

“Cho nên?”

“Nàng không cần phải kêu ta là Chân công tử nữa.”

“Chân Bất Phàm.” Cổ Vô Song hừ một tiếng, “Người chỉ là gặp may, họ Chân kia.”

Bởi vì nàng đã hoàn toàn buông lỏng tay, hần khẽ điều chỉnh tư thế, liền ôm nàng, lại đột nhiên mở miệng, “Nàng có thể theo họ của ta.”

“Buồn cười! Hai chữ Vô Song mới là tên của ta, còn cần họ “Chân” hỗ trợ sao?”

Trầm mặc hồi lâu, hần nói, “Ta cưới nàng.”

“”

“Sẽ làm cho nàng cam tâm tình nguyện.”

“”

Tiếp đó hần lại nhìn nàng một cái, từ từ cúi đầu.

“Hất xì!”

Khẩn trương trước mắt, Cổ Vô Song hung hăng hất xì, lúc này mới rống lên, “Nằm mơ! Người mơ đi!”

“Ta muốn về nhà!”

14. Q.1 - Chương 14: Quân Bảo Tổ Tình

Nước ở hồ này có thể nói là lạnh thấu tim, Cổ Vô Song cảm thấy có chút lạnh, cộng thêm sắc nước làm cho chớp mũi ngứa ngáy, cho nên nhảy mũi liên tục không ngừng.

Cổ Vô Song vẫn bị hần ôm, định trực tiếp nắm áo của Chân Bất Phàm, lau nước mũi một chút, quả hần khi gió gì.

Chân Bất Phàm cũng không so đo cùng nàng những thứ này, lại gọi tuần mã đầu đen, hơn nữa lần này còn thả Cổ Vô Song ra trước, sau đó mới nhảy lên, ngồi ở nửa trước yên ngựa. Tiếp hần kéo tay Cổ Vô Song từ phía sau vây quanh hông của hần, ý đồ, là muốn giúp nàng chắn gió.

Sau đó cho ngựa chạy, Cổ Vô Song nghĩ tới từ trên lưng ngựa té xuống hậu quả không chừng so chết chìm còn nghiêm trọng hơn, cho nên ôm thật chặt, chính là cảm thấy hần cũng ướt nhẹ, rất không thoải mái.

Còn đang nghĩ, hần đột nhiên đưa một tay ra, chế trụ hai tay của nàng, để trên phần bụng của hần, ừm. Sợ nàng ngộ nhỡ ngủ mơ hồ té xuống sao?

Trời mới biết.

Quả nhiên lúc trở lại Chân phủ, Cổ Vô Song đã ở trạng thái mê man, mặc dù hần chặn lại rất nhiều gió, nhưng loại gió này rất khó khống chế, nhất là lưng ngựa lắc lư, cũng không dễ chịu. Chỉ muốn Xuân Đào chuẩn bị một thùng nước nóng, tắm rửa mà thôi.

Lại nghĩ lúc này không biết đi theo Chân Bất Phàm ra ngoài bao lâu, nha đầu kia đột nhiên không thấy bóng dáng của nàng, sợ rằng lo muốn chết.

Quả nhiên, vừa tới cửa Chân phủ, đã nhìn thấy ánh sáng của cây đuốc, bóng người lắc lư, bỗng dừng nghe được một tiếng rống to, “Đã trở lại!”

Một tiểu nha đầu không sợ chết từ cửa chính vọt ra, Chân Bất Phàm cau mày, “Xuýt——” một tiếng kéo cương ngựa, tuấn mã giương chân lên, tư thế tiêu sái tuấn đạt, tránh được nàng.

Vậy mà chỉ khổ cho Cổ Vô Song ngồi phía sau, chỉ thấy là đầu tiên nàng ngựa lui về phía sau, tiếp đó chân ngựa rơi xuống đất, đầu nàng lại hung hăng đụng vào lưng cứng như sắt của Chân Bất Phàm ——

“Ai u.” Nhất thời bảy tám ngôi sao bay đầy đầu, đau. Nghĩ muốn xoa xoa, cổ tình hai tay lại bị Chân Bất Phàm giữ.

Con mẹ nó, thì ra là đây mới là dụng ý của Chân Bất Phàm!

Không có tinh thần trấn an gì Xuân Đào lại khóc nức nở, hiển nhiên Chân Bất Phàm cũng không có ý định ứng phó đám huynh đệ của hắn, chính là cảm giác ánh mắt của tên Tiền Quân Bảo kia rất bí hiểm, khóe miệng cười không biết biểu đạt ý gì.

Dù sao vừa giằng co một canh giờ, Cổ Vô Song mê man phân phó Xuân Đào một câu, “Người thu thập một chút, ngày mai chúng ta về nhà.”

Làm hại tiểu nha đầu người ta tâm tình từ đại bi đến đại hỉ, hưng phấn đến cả đêm khó ngủ.

Không biết có phải là ngủ không được yên ổn hay không, ngày hôm sau Cổ Vô Song đã thức dậy rất sớm, có chút mờ mịt, không lên tinh thần nổi, Xuân Đào không có ở bên cạnh, cũng không biết là canh mấy rồi.

Tự sờ trán mình cảm thấy nóng nóng, nghĩ thầm mình nhất định là không quen thủy thổ ở đây cộng thêm áo ướt gió thổi, sợ rằng đã bị phong hàn rồi.

Tiếp đó Xuân Đào khẽ đẩy cửa vào, đoán chừng là bởi vì đêm qua khóc quá nhiều, hai mắt sưng vù, còn quầng thâm mắt thật dày.

“Tiểu thư, người đã tỉnh? Cái gì cũng thu thập xong rồi!” Thật ra thì cũng không có đồ gì, Xuân Đào nghĩ thầm. Giọng nói mang theo giải thoát cùng hưng phấn. Đang mong đợi tiểu thư phát hiệu lệnh, khai hoàn về nhà.

Cổ Vô Song lại sờ cái trán, muốn đứng dậy, toàn thân lại mềm nhũn, định buông tha nằm lại trên giường, cảm thấy mình cùng Chân Bất Phàm thật là chữ bát () đối hướng với nhau, nếu không làm sao từ lúc nàng bắt đầu bước lên thành Vành Đường, lại không có một ngày nào tốt cả?

“Ta ngủ tiếp một lát.” Cổ Vô Song đột nhiên kiên định tín niệm về nhà, không muốn phức tạp nữa, cứ nghĩ như vậy nằm xuống lần nữa, lại ngủ mất.

Nhưng Xuân Đào lại muốn tiến lên đỡ nàng, tuy nói là chậm một bước, cứ như là đụng phải nước nóng, sắc mặt đại biến, “Ai nha thật là nóng, ta đi gọi đại phu!” Người liền hừ một tiếng chạy ra ngoài.

Cổ Vô Song không còn kịp nữa ngăn cản, đành phải nhắm mắt dưỡng thần, lại cảm thấy có người tiến vào, còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay trực tiếp đặt lên trán nàng, trong lời nói lộ ra lo lắng, “Sao Vô Song tỷ không biết chăm sóc bản thân như vậy?”

Là Tiền Quân Bảo.

Cổ Vô Song mới mở mắt ra, liếc hắn một cái, nhìn trên gương mặt mềm mại của hắn không hề che giấu quan tâm, muốn mở miệng, “.” Lại không biết nên nói những gì.

Cũng không biết là khi nào thì bắt đầu, cảm thấy Tiền Quân Bảo này có cái gì đó không đúng, vốn là cảm thấy hắn chỉ cố ý tỏ vẻ thân mật, muốn kích thích đại ca hắn, nhưng sau đó lại cảm thấy không hoàn toàn là như thế, tâm tư của hắn cũng không phải là đơn thuần như vậy.

Có lúc nàng thậm chí cảm thấy, những gì hiện ra trên mặt của Tiền Quân Bảo, là thành thực cùng. Mưu tính. . . . không phù hợp với tuổi của hắn.

Có lẽ là trực giác của nàng hơn người, mấy ngày nay cũng không muốn cùng hắn tiếp xúc quá nhiều, còn có bài xích.

Nàng ngày trước cũng là dựa vào cái loại trực giác này, để chọn bạn hợp tác làm ăn. Trước thấy Tiền Quân Bảo không tồi, nhưng sau khi đến Vành Đường, rõ ràng hẳn đối với nàng cũng không tệ lắm, nhưng cảm giác càng ngày càng không ổn. Mà vẫn không nói ra được đến tột cùng là kỳ lạ ở chỗ nào.

Được rồi, kỳ quái hơn chính là, loại cảm giác này cũng không nhằm vào Chân Bất Phàm.

“Đêm qua đệ không có ở đây, nhưng nghe nói là hôm qua đại ca dẫn Vô Song tỷ ra ngoài?”

Trí nhớ đêm qua nhất thời tái hiện lại, Cổ Vô Song vô lực nhắm hai mắt lại, “Quân Bảo đệ có lòng, ta muốn nghỉ ngơi.” Đã có ngụ ý đuổi khách.

“Sao đại ca vẫn không hiểu được thương hoa tiếc ngọc vậy.” Tiền Quân Bảo nghe thấy liền ngăn người, đột nhiên lui về phía sau vuốt trán của nàng, chống lại tầm mắt, ầm ập cười một tiếng, vô cùng thân mật.

Nếu nói lần trước tứ chi tiếp xúc là bởi vì thay nàng bôi thuốc, như vậy lần này Cổ Vô Song không nghĩ ra bất kỳ lý do gì.

Đang muốn tránh, ngoài cửa liền có tiếng vang, theo âm thanh nhìn lại, lại thấy Chân Bất Phàm mang về mặt trắng đen đứng ở cửa.

Ngoài ra còn có mấy tên kia.

Cổ Vô Song cũng không nghĩ ngay lúc này lại nhìn thấy hắn, định nhắm mắt lại.

Tiền Quân Bảo cũng không quản, đầu tiên là mím môi cười một tiếng, sau đó ánh mắt mang theo kiên nghị nhìn Chân Bất Phàm, không có chút nào sợ hãi nói: “Đại ca.”

Chân Bất Phàm bước một bước vào bên trong phòng, tầm mắt rơi vào trên người Cổ Vô Song nằm trên giường, mím chặt môi mỏng, không nói một lời.

Lâm Văn Thăng không biến sắc dựa vào cạnh cửa, đứng ở sau lưng Chân Bất Phàm, khóe miệng khẽ nhếch cười, nhưng nụ cười lại không ở trong đáy mắt, “Quân Bảo, nếu huynh nhớ không lầm, thì đó là đại tẩu đệ tìm về.”

Trương Ngũ Kinh ngày trước luôn luôn hướng về bên ngoài, hôm nay nhìn thấy Tiền Quân Bảo ngồi bên giường Cổ Vô Song, nói một câu, “Quân Bảo, thế này thì không hợp quy củ!”

“Vô Song tỷ đích xác là đệ từ thành Thử An thuyết phục tới.” Hắn dừng một chút, “Chỉ là hiện tại tỷ ấy không muốn, ước định trước đó dĩ nhiên là không tính rồi.”

“Không tính gì?” Trương Ngũ Kinh trợn to mắt, còn có chuyện như vậy?

Lâm Văn Thăng mở miệng, “Cho dù là thế, cũng không nên do đệ phát ngôn.”

Tiền Quân Bảo cười cười, không lên tiếng nhìn Chân Bất Phàm, giống như là sử dụng ánh mắt nhắc nhở đã từng nói ——

Sẽ tặng cho hắn nếu hắn thích.

Bọn nam nhân này thật âm ỉ, Cổ Vô Song nhíu lông mày, ở trên giường lật người.

“Không tính gì?” Là giọng nói của Chân Bất Phàm, đột nhiên xuy một tiếng, “Ném ra.”

Ném ra?! Cổ Vô Song bỗng dưng mở to mắt, vén chăn lên, đang muốn đứng dậy.

Tiền Quân Bảo đỡ nàng, ngăn động tác của nàng lại, nhìn Chân Bất Phàm, “Lúc này, đại ca không nên đối xử với bệnh nhân như vậy.”

Xong rồi không để ý Chân Bất Phàm, nháy mắt.

Về mặt Lâm Văn Thăng hiện rõ ngoài ý muốn, chần chờ một hồi lâu, nháy mắt mấy cái xác nhận, Chân Bất Phàm nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn mới tiếp tục ám hiệu cho Lưu Đại ——

Hai người cứ như vậy, cùng nhau ném Tiền Quân Bảo từ cửa sổ ra ngoài.

Hả? Trương Ngũ Kinh lấy làm kinh hãi, từ khi hắn có ấn tượng tới nay, đại ca là người nhân nhượng Quân Bảo nhất, thậm chí không nói nặng nửa câu với đệ ấy

Vừa lúc nhìn thấy Chân Bất Phàm khom người muốn ôm lấy Cổ Vô Song, ánh mắt sáng lên, “Đại ca! Trên cổ huynh có dấu răng!”

Dấu răng của nữ nhân!

Chân Bất Phàm không lên tiếng, mà là bế Cổ Vô Song lên, cầm để trên trán nàng, một động tác rất nhỏ, nhưng làm cho người ta suy nghĩ.

Đại tẩu!

Quả nhiên chính là người rồi, đại tẩu!

Xong rồi Chân Bất Phàm ôm Cổ Vô Song giả chết đi ra ngoài, Trương Ngũ Kinh lại liếc một cái, thuận tay cầm áo đặt ở trên mặt bàn trong phòng lên, giọng nói cao vút, “Hắc, cừ thật, lại thêm con mèo!”

Lại cầm lên nghiên cứu một hồi lâu, “Sao. Ứng này là lạ?”

Lâm Văn Thăng chỉ hơi liếc một cái, kiến thức rộng rãi đáp:

“Ngốc ư?”

Cừ thật! Trương Ngũ Kinh nghĩ thầm, đại tẩu không hổ là đại tẩu, có tiền đồ!

Đầu Cổ Vô Song vốn đã choáng váng, hôm nay lại bị hắn giày vò tới giày vò lui, càng thêm họa vô đơn chí, hận đến cắn răng nghiêng lợi, lại chỉ có thể vô lực mở miệng, “Chân Bất Phàm, có phải người đã bỏ quên cái gì hay không?”

Hắn cúi đầu liếc nàng một cái, “Cái gì?”

Cổ Vô Song liếc hắn một cái, “Thật ra thì ta là người.” Mà không phải hàng hóa trên bến tàu!

“.” Chân Bất Phàm trầm mặc nhìn nàng.

Cổ Vô Song nhắm mắt lại, “Hai chân ta có thể đi lại, không cần người phí sức.”

“Nàng không nặng.” Hắn cũng không dừng lại mà bước tiếp.

“.” Cho nên? Nàng tức giận nghĩ, nếu là nàng vừa già vừa nặng thì. “Mang ta đi đâu?”

“Khám đại phu.”

“Bảo Xuân Đào đi gọi.”

“Cho nên Tứ đang đi tìm nàng ta.”

“Cái gì.”

“Bên trong phủ có đại phu.” Về mặt hắn vẫn nghiêm túc như cũ, “Hết, ta lại hôn nàng.”

**

Trương Ngũ Kinh ở trong phòng nhìn qua hai lần, đi tới phòng khách. Mà Lâm Văn Thăng cũng lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn Tiền Quân Bảo ngồi trên mặt đất đã lâu, bây giờ mới từ dưới đất đứng dậy, khoan thai vỗ vỗ áo, cũng cảm nhận được ánh mắt của Lâm Văn Thăng, quay đầu lại hướng hắn cười một tiếng, nụ cười kia vẫn ấm áp như cũ, nhìn như không ngăn ngại chút nào.

Lâm Văn Thăng biết, động tác ném Tiền Quân Bảo vừa rồi, trong lòng cũng hiểu, lấy thân thủ của tiểu tử kia, muốn thoát thật ra thì không khó. Nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn không ngăn cản, ngoài mặt, giống như là một loại phương thức biểu hiện vậy.

Chỉ là, Lâm Văn Thăng lại không cho là như vậy. Hắn không thể không thừa nhận, hẳn thật ra thì nhìn không thấu cái tên tiểu tử này.

Hắn và Tứ, Ngũ còn có Lưu Đại, mạng của bốn người bọn họ, đều là đại ca cứu, mười mấy tuổi đi theo đại ca liều mạng, hôm nay cũng đã qua mười mấy năm rồi.

Về phần Tiền Quân Bảo, nhỏ tuổi nhất, gia nhập cũng trẻ nhất.

Vẫn nhớ mùa đông kia như cũ, Tiền Quân Bảo để lộ hai chân, ăn mặc rách rưới, ăn mặc như ăn mày theo sát sau lưng đại ca, nhìn thấy bọn họ cũng không sợ, mà lộ ra nụ cười ngây thơ, còn có một ánh mắt nhìn thấu thể tục.

Khi đó hắn đã cảm thấy không ổn, chung đụng lâu dài, tuyệt không tin tưởng một nụ cười như vậy, lại xuất hiện trên mặt của một đứa bé ăn mày—— lại không có chút nào khiếp sợ, cũng không phải là ghé con mới sinh, trong tươi cười ngược lại cất giấu mấy phần ý vị sâu xa.

Tiền Quân Bảo học rất nhanh, trong mấy người thì võ công của tiểu tử đó tiến bộ nhất, chỉ là hắn không hiểu sao đại ca lại tin tưởng Tiền Quân Bảo, tới như vậy. Không giống với lẽ thường.

Rất nhiều chuyện buôn bán làm ăn, đại ca không nói lời nào liền giao ột thiếu niên mới ra đời toàn quyền xử lý, thậm chí nói với bọn họ “Nếu Quân Bảo muốn, đều cho đệ ấy hết”.

Cho dù là đại ca tỉnh táo lại, thì cũng nói như vậy.

Không nghĩ ra.

Về phần Ngũ cùng Lưu Đại quá mức cứng đầu, chỉ cho Tiền Quân Bảo là một hài tử có chút đơn thuần cùng thông minh mà thôi, không hề phòng bị.

Mặc dù Tứ cũng cảm thấy có chút không ổn, nhưng chung đụng mấy năm, quả thật Tiền Quân Bảo không làm ra chuyện gì quá đáng, cho nên cũng làm hắn nghĩ không nên nghi ngờ quá nặng.

Chuyện duy nhất khiến mấy huynh đệ có oán trách, là Tiền Quân Bảo luôn quyến rũ “đại tẩu tương lai”, có vài nữ nhân lựa chọn đào hôn, lại đồn ra bên ngoài bởi vì đại ca dữ tợn đáng sợ, nhưng trên thực tế, những nữ nhân kia đều không chịu nổi Tiền Quân Bảo mê hoặc.

Vậy mà đại ca lại ngầm cho phép, có lẽ Tiền Quân Bảo nói đúng, nếu dùng lời ngon tiếng ngọt có thể mê hoặc được nữ nhân, cưới về cũng là một sai lầm.

Vì vậy lần lượt đào hôn, khiến đại ca độc thân đến nay.

Những thứ khác không nói, chỉ từ thủ đoạn Tiền Quân Bảo có thể thoát khỏi sự dây dưa của các nàng, loại thủ đoạn này, tuyệt không phải người đơn thuần có thể làm, không thể không khiến lòng người có đề phòng.

Cho nên lần này Tiền Quân Bảo đột nhiên ngàn dặm xa xôi đưa Cổ Vô Song từ thành Nhữ An đến, mục đích của hắn là gì vẫn không biết được, không biết là có chủ ý gì. Bởi vì chưa biết rõ cả sự kiện, cho nên hắn không tỏ thái độ. Cho đến lần trước ở trên thuyền, nhìn thấy Tiền Quân Bảo lại một lần diễn lại trò cũ, mới nghi ngờ.

Cổ Vô Song, không phải là đệ ấy tự tìm đến sao? Vì sao.

Nói đi nói lại, Lâm Văn Thăng cũng nhếch môi cười một tiếng, vừa nãy đại ca lại để bọn hắn ném Tiền Quân Bảo ra ngoài.

Chuyện này đoán chừng là Tiền Quân Bảo cũng không ngờ, bởi vì lúc đang động thủ kia, rõ ràng hắn thấy được trong nháy mắt vẻ mặt của Tiền Quân Bảo thay đổi.

Trở lại Cổ Vô Song này, cũng đoán không ra rốt cuộc là nhân vật gì, thoát nhìn là nữ tử mười phần khôn khéo, có lúc không cẩn thận quên mất tuổi thật của nàng. Chỉ là có thể làm đại ca đổi xử đặc thù với nàng như vậy, chỉ sợ cũng là như trong truyền thuyết, không phải là nhân vật đơn giản.

Thấy Tiền Quân Bảo chẳng biết lúc nào đã rời đi, Lâm Văn Thăng thu lại suy nghĩ, cũng đi ra khỏi phòng, đi theo về phía trước.

Quả nhiên, Tiền Quân Bảo cũng không ngờ tới ý đồ của Chân Bất Phàm, trực tiếp đến Nam Uyển chỗ ở của Lý đại phu.

Cổ Vô Song bị Chân Bất Phàm ôm vào trong ngực, Lý đại phu đang bắt mạch cho nàng.

Tiền Quân Bảo hướng Chân Bất Phàm khẽ mỉm cười hành lễ, sau đó giọng nói mang theo nũng nịu, “Vô Song tỷ như vậy, Quân Bảo thật đau lòng đấy.”

Rõ ràng là giọng làm nũng của một nữ tử, thế mà Tiền Quân Bảo lại làm được, vừa đúng đánh vào lòng người.

“ ” Cổ Vô Song cũng không biết nói gì.

Tiền Quân Bảo cũng không quản, trực tiếp đến gần hai người họ, cố gắng cầm một cái tay khác của Cổ Vô Song, nhưng là bị Chân Bất Phàm không dấu vết đoạt lại. Hắn cũng không để ý, ngồi xuống bên cạnh, khẽ cười nói, “Không bằng tỷ tỷ khỏi bệnh, liền gả cho Quân Bảo, để Quân Bảo chăm sóc tỷ.”

“Nàng quá già, không thích hợp với đệ.” Chân Bất Phàm mím môi nhìn Lý đại phu.

“Ừm, ” Cổ Vô Song cũng không tức giận, không tự chủ di chuyển thân thể, tìm vị trí thoải mái nhất, nhắm mắt lại nói, “Đại ca đệ nói đúng rồi.”

15. Q.1 - Chương 15: Mười Đồi Bí Mật Đào Hôn

Cổ Vô Song bắt đầu dưỡng bệnh, thẳng thắn mà nói, là ở lại Chân phủ dưỡng bệnh.

Xuân Đào rất là uất ức, không vui chút nào. Chỉ là bệnh của tiểu thư dù sao cũng là ngoài ý muốn, cho nên liền chấp nhận mà thôi, bồi ở bên cạnh tiểu thư.

Có thể nói người rảnh rỗi nhất Chân phủ là Cổ Vô Song, bị cảm lạnh mấy ngày nay, cả ngày cũng chỉ nằm trên giường không có việc gì, thỉnh thoảng còn đi lại lung tung một phen, có lẽ cộng thêm chút tâm lý phản nghịch, cho nên cả người bắt đầu lười biếng .

Về phần đám người Chân Bất Phàm, hai ngày nay cũng không biết đi nơi nào, đoán chừng là nói chuyện làm ăn buôn bán ..., xem ra tin đồn bên ngoài nói bọn họ luôn đoàn kết cũng không phải là không có căn cứ.

Ngược lại nhà xí của Chân phủ được dọn dẹp sạch sẽ hơn trước kia nhiều, mặc dù hắn không có ở đây, mỗi ngày cũng có người dọn dẹp định kỳ, lúc này mới phát hiện ra lời nói lúc trước của hắn. Thì ra cũng không phải là nói cho vui.

Chỉ là, ngoài cửa Chân phủ luôn có mấy người canh chừng, trên mặt không hề che giấu, rõ ràng là tuyên bố nàng không thể rời khỏi Chân phủ, trước kia đi theo Lý đại thúc đến đây, giống như là bởi vì không cách nào tận tụy với công việc, đau lòng chạy đến đây. Theo ý nàng, hắn là Chân Bất Phàm quyết tâm không để nàng rời khỏi.

Ừm. Cổ Vô Song lại nhớ lời nói của hắn đêm đó.

—— Ta cưới nàng.

—— Sẽ làm cho nàng cam tâm tình nguyện.

.

Cộng thêm hắn ra lệnh ọi người ném Quân Bảo ra ngoài lúc đó trên mặt mấy người kia không che giấu được giật mình, xem ra là Chân Bất Phàm phá tiền lệ. (Tiền lệ: là lệ đã có trước nhé)

Tổng hợp lại, Cổ Vô Song nghĩ tới nghĩ lui, liền cho ra kết luận là Chân Bất Phàm nói muốn cưới nàng.

Hắn là nghiêm túc.

Không, hắn đúng là nghiêm túc.

Ừm.

Cổ Vô Song từ từ lặp lại trong miệng, mới vừa uống thuốc xong, miệng còn rất đắng. Nhíu mày, mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn Xuân Đào trực một bên đã ngủ gật, mấy ngày liền tiểu nha đầu này chăm sóc ỉnh thật khổ cực, đột nhiên nở nụ cười, lại phát hiện mọi chuyện cũng không hỏng hóc như trong tưởng tượng.

Bởi vì, Chân Bất Phàm muốn thành thân với nàng đấy.

Này.

Thật là không thể tốt hơn.

Là phương thức báo thù không thể nào tốt hơn.

Sao lúc trước nàng lại ngu như vậy, nói ra những lời khiêu khích làm gì?

Nhìn tuổi cũng đã lớn rồi. Cổ Vô Song mở mắt, lại khép lại,. Lớn tuổi, đầu óc cũng không được tốt cho lắm.

Chậm rãi mở miệng, “Xuân Đào.”

“A. Tiểu thư!” Xuân Đào chợt ngẩng đầu, dụi dụi con mắt, xóc lại tinh thần.

“Đợi ta viết phong thư, xế chiều người đi tìm hiệu buôn tên Thiên Hi ở thành Nam, thay ta đưa thư cho ông chủ một chuyện.”

“À, vâng.” Xuân Đào nháy mắt mấy cái, “Hiệu buôn Thiên Hi? Ai? Lúc nào thì tiểu thư biết ông chủ đó?”

Không biết, đều cùng là thương gia phương Bắc, mới có thể nhờ cái giao tình.

Cổ Vô Song lại đưa viên đá quý ra, “Còn nữa..., người chuẩn bị một chút.”

“Chuẩn bị cái gì?”

Cổ Vô Song cười cười, “Chuyện tốt.”

**

Cùng ông chủ của hiệu buôn Thiên Hi ở giữa khai thông, còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng.

Cổ Vô Song ngồi bên cạnh cái bàn đá trong đình viện, bóng cây vừa lúc che ở trên đầu, hưởng thụ gió thổi từ từ, liền nở nụ cười, lại nhìn phong thư hồi âm trong tay.

“Vô Song tỷ.”

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, Cổ Vô Song quay đầu nhìn lại, lại thấy Tiền Quân Bảo, liền không chút hoang mang cất phong thư đó đi, “A, là đệ.”

“Nhìn cái gì chứ?”

“Bảng giá.” Cổ Vô Song cười cười, “Cho Xuân Đào đi hỏi, hiểu rõ đại khái giá tiền thương phẩm của phương Bắc ở thành Vành Đường.”

Tiền Quân Bảo cười mà không nói, ánh mắt lại không rời khỏi nàng.

Cổ Vô Song liếc hắn một cái, “Đang cười cái gì?”

“Chỉ là không ngờ tỷ tỷ vẫn nguyện ý nói chuyện cùng đệ. Sẽ không sợ đệ hiểu lầm là vẫn còn hi vọng sao?”

“Ừm.” Cổ Vô Song chọn một quả trái cây màu đỏ đưa vào trong miệng, “Quân Bảo đệ bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“Xác thực không nhớ rõ, nhưng đúng là nhỏ tuổi hơn tỷ tỷ một chút, ”Rồi sau đó hắn cười, “Cho nên cái gì Quân Bảo cũng theo tỷ tỷ.”

“Hừm.” Thúi lắm, còn dễ nghe hơn lúc nói chuyện, Cổ Vô Song nhìn sang hắc nỏ nụ cười ảm áp, “Lúc đệ tìm tới ta, cũng không định nói như vậy.”

“Trong khoảng thời gian này Vô Song tỷ chịu uất ức rồi.” Hắc nói sang chuyện khác.

“Đúng vậy.” Cổ Vô Song cảm giác Tiền Quân Bảo đang ám chỉ cái gì đó. Mấy ngày nay khi ở chung với mấy người bọn hắc, không thể không đoán ra, đệ ấy luôn ở vị trí cô lập với mọi người. Nhưng đệ ấy vẫn vui vẻ chịu đựng, khoan thai tự đắc với tình cảnh đó.

Ừm, Cổ Vô Song lại chọn một quả trái cây màu đỏ, giơ giơ lên, “Rất ngọt, sao đệ không ném thử một chút?”

Tiền Quân Bảo gật đầu một cái, nhưng vẫn không có hành động gì, chỉ là tươi cười, giống như là chờ đợi nài. Đút?

Cổ Vô Song nhíu mày, “Lần này không cùng đại ca đệ ra ngoài?”

“À.” Hắc cười cười, “Đã trở lại.”

“” Trở lại?

Quả nhiên, sau một khắc giống như chứng minh lời nói của hắc, cánh tay Cổ Vô Song bỗng chốc bị kéo lại, tiếp đó người bị kéo khỏi ghế đá, dưng vào một lồng ngực cứng rắn.

Lại là hắc!

Cổ Vô Song trước tiên ở trong lòng trợn trừng mắt, chỉ là bởi vì hai ngày nay chuẩn bị đầy đủ, cho nên tâm tình cực kỳ vui mừng, liền lười cùng hắc so đo, ngược lại còn chủ động tiến vào lồng ngực của hắc, ung dung mở miệng, “Dù sao tuổi của hai ta cũng lớn rồi, ta liền không quanh co lòng vòng nữa.” Ngẩng đầu nhìn hắc một cái, “Ta đã suy xét kỹ, Chân công tử lúc nào thì chuẩn bị cưới ta qua cửa?”

“A.” Trương Ngũ Kinh bị nữ nhân thay đổi thất thường hù sợ.

Ánh mắt Lâm Văn Thăng tối lại, không có lên tiếng.

Thấy Chân Bất Phàm nhất thời không trả lời, nàng nói tiếp, “Nếu Chân công tử không muốn, ta liền không ở trong phủ quấy rầy.”

“Ta cưới.” Hắc mở miệng, nói năng có khí phách.

“Vậy thì mừng hai tháng tám đi, thích hợp gả cưới.”

Hắc cúi đầu nhìn nàng một cái, “Tùy nàng.”

Cổ Vô Song liền chụp lấy tay của hắc, sau đó nhẹ nhàng vỗ, giọng điệu mang theo khuyên bảo, “Vậy sau này cũng đừng thô bạo như vậy nữa, tránh cho ta không hề cam tâm tình nguyện.”

“”

“Đến, cười một cái.”

Ngược lại Tiền Quân Bảo từ trên ghế đá đứng dậy, cười cười nói, “Chúc mừng đại ca, chúc mừng Vô Song tỷ.”

Mặc dù vẫn không thể thoát khỏi trạng thái bị hù dọa vừa nãy, nhưng Trương Ngũ Kinh vẫn ha ha kêu la, “Cái gì Vô Song tỷ, gọi đại tẩu!” Lại không khỏi tán thưởng trực giác của mình, quả nhiên rất chính xác.

“Đệ mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước.” Tiền Quân Bảo cười cười, sau đó xoay người, cùng Lâm Văn Thăng liếc nhau một cái. Tiếp đó liền nhíu mày, ừm, là lúc nên đi dạo qua hiệu buôn Thiên Hi kia một chút.

Chân Bất Phàm hé mắt, thả cánh tay của nàng ra, “Nàng là nữ tử kỳ quái.”

Cổ Vô Song liền từ trên bàn đá lấy một quả trái cây màu đỏ, cũng không quanh quanh mình có người, đưa đến bên miệng Chân Bất Phàm, cười nói, “Há mồm nào, a ——”

Chuyện này cứ như vậy mà định xuống.

Nếu để cho Xuân Đào dùng một từ để hình dung tình cảnh lúc này của tiểu thư nhà nàng cùng Chân Bát Phàm, không phải là “quỷ dị” thì còn từ gì nữa.

Hôn nhân đại sự, bình thường là lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, chỉ cần phù hợp “nam muốn thành thân, nữ nguyện gả”, liền có thể ăn nhịp với nhau, tự thành chuyện tốt.

Vậy mà nàng Cổ Vô Song cùng Chân Bát Phàm đều đã mất song thân, cũng không mai mối, cộng thêm thái độ người trong cuộc, đầu tiên là nhà gái nói gả, lại kêu la không lấy, cuối cùng ở trước mặt mọi người nhắc lại muốn gả. Chân Bát Phàm cũng mù quáng làm theo, chẳng hiểu được mặc kệ chế nhạo, sáng khoái đáp ứng hôn sự.

Tất cả mọi chuyện, vô cùng quỷ dị, làm cho cả thế cục tràn đầy biến số, tùy thời đều có khả năng lật bàn.

Nhưng nói đến Cổ Vô Song, kể từ lúc cùng ông chủ hiệu buôn Thiên Hi khai thông, cả người đều thả lỏng, thậm chí còn thật sự bắt tay vào chuẩn bị những thứ cần thiết khi thành thân.

Chân Bát Phàm cứ như là một người ngoài cuộc, bận việc thì cứ bận việc, vẫn vó ngựa không ngừng như cũ.

Chính là tân nương đợi gả lại tự mình trang trí lễ thành thân, bận việc trong trong ngoài ngoài, thậm chí tự mình bồn ba đi mua lễ hỏi. Không thể không nữa câu cảm thán, nữ tử này, thiên hạ —— Vô Song.

**

“Thật sự gả sao.” Xuân Đào vừa cùng Cổ Vô Song lựa chọn vải, vừa không nhịn được hỏi.

Cổ Vô Song chỉ cười không nói, tiếp tục so sánh mấy tấm vải trong tay. Chất liệu vải vóc phương Bắc, xác thực bền hơn chút, nhưng màu sắc, cảm giác ở phương diện này, đều không bằng phương Nam. Nhưng mà có rất nhiều điều đáng giá để học tập tham khảo như tay nghề.

“Ngay cả bà mối thu xếp trong ngoài cũng không có.” Trong tay Xuân Đào cầm một tấm vải, lẩm bẩm oán trách.

Cổ Vô Song bình thản ung dung, lấy hai tấm vải mình thích nhất, đưa cho ông chủ tính tiền.

Đối phương lại khoát khoát tay nói thẳng không cần, còn mang theo nịnh nọt nói: “Những gì hôm nay phu nhân nhìn trúng, ta liền gọi người ngày mai đưa đến trong phủ! Còn nữa..., chúc mừng đại hỉ của phu nhân!”

Mất mủ! Xuân Đào cảm giận, “Cái gì mà phu nhân! Tiểu thư nhà ta còn chưa có gả!” Rống xong rồi vẫn còn mang một bụng oán khí như cũ.

Đối phương cũng là uất ức, hai ngày trước Chân phủ cho người tới, nói rõ cho cả con đường này, gả hay không gả không phải là chuyện của mười ngày sau sao.

Hơn nữa trước mắt. Tiểu thư, nhìn ngang nhìn dọc nhìn trái nhìn phải, đều giống như phu nhân

Cổ Vô Song để tấm vải trong tay xuống, lại chỉ chỉ cuộn vải, sau đó cười nói, “Vậy ngay cả cái này đều cùng nhau đưa tới phủ đi, cảm ơn.”

Sau đó liền xoay người ra khỏi cửa hàng, vừa ra tới, lại thấy bốn người cưỡi ngựa đang chờ đợi. Chắc, Cổ Vô Song khê chau mày lại, mặc dù sau khi nói xong chuyện thành thân, Chân Bát Phàm cho phép nàng đi ra ngoài, cũng không biết từ đâu tìm được mấy tên này, bốn người đều mặt lạnh, mặt không chút thay đổi cùng vào cùng ra. Thật là vương chân vương tay, phiền chết đi được.

Cổ Vô Song suy nghĩ một chút, đột nhiên cười cười, nói với người thủ lĩnh kia, “Vương Đại Sơn.”

“Ở đây! Mời phu nhân nói.”

“Ta đi mua một chút đồ, người cùng mấy vị huynh đệ kia. Giúp ta một chút.”

“Vâng!”

Vốn là Cổ Vô Song mua đồ cũng không nhiều, kế tiếp lại khác hoàn toàn, tôi đưa chuột gạo, cộng thêm vài vốc sơn phấn, trâm cài đầu đồ trang sức đồ cổ, tranh chữ tượng đất bánh nướng, một đường mua hết, treo đầy toàn thân bốn đại huynh đệ kia. Cổ Vô Song đi từ từ phía trước, đi qua nơi nào thì chắc chắn làm người khác chú ý, chính là quay đầu lại cười một tiếng, sau đó nhìn Vương Đại Sơn chậm rãi nói, “Huynh đệ, hiện tại nếu ta nhanh chân bỏ chạy, các người mang theo đồ đuổi theo, hay là vứt bỏ rồi đuổi theo?”

“ ”

“Nếu là vứt bỏ, ta liền dừng lại, mấy đồ chơi quý giá này có tổn thất gì các người có bồi thường được hay không?”

“ ”

“Huynh đệ sắc mặt của người hình như không được tốt lắm.” Cổ Vô Song nhẹ nhàng cười một tiếng, “Xuân Đào, mua đủ rồi, chớ hưng phấn, chúng ta trở về.” Công phu che giấu của tiểu nha đầu này còn chưa được, vẫn chưa về nhà mà đã lộ rồi.

Trở lại Chân phủ, Cổ Vô Song nhìn sang bốn người bọn họ, cười nói, “Những thứ đồ này cũng lấy về đi, đừng oán giận ta nữa, giải tán đi, ngày hôm nay ta cũng mệt rồi.”

Chính là vẻ mặt của mấy người này không biểu hiện gì, liền cười cười trở về phòng.

**

Trước ngày đại hôn bảy ngày, Cổ Vô Song đưa cho Chân Bất Phàm một phần danh sách, nói là mời những khách mời này, đây là yêu cầu duy nhất của lễ thành thân. Hắn nhìn cũng không nhìn một cái, nói được.

Lại một ngày trôi qua, Cổ Vô Song đưa ba cái áo đã làm xong cho Chân Bất Phàm, một cái cuối cùng là hỉ phục quà tặng đặc biệt cho hắn.

Lại qua hai ngày, Cổ Vô Song đã may xong hỉ phục.

Mất thấy cách ngày đại hôn chỉ còn ba ngày, Cổ Vô Song bắt đầu trang trí màu đỏ cho Chân phủ.

Liệt kê ra tất cả công việc đưa cho đội ngũ rước dâu, mới phát hiện người đã ở Chân phủ, những thứ này có thể miễn hoàn toàn.

Đảo mắt chỉ còn lại một ngày, lại viết phong thư giao cho Xuân Đào, để cho nàng đưa cho ông chủ hiệu buôn Thiên Hi.

Thời gian như nước trôi qua, mất thấy đã đến ngày đại hôn.

Nói thật, chuyện đón dâu, Chân phủ đã làm không chỉ một lần, nhưng là mỗi lần đều là công dã tràng, bởi vì tân nương tử chạy lấy người.

Tuy nói lần đầu tiên thấy tân nương tử nhiệt tình như vậy, từ đầu tới cuối một mình ôm lấy mọi việc, cảm giác cũng không có vấn đề mới đúng, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Có thể bởi vì hôn sự lúc trước, đều là đóng cửa lại rồi giản lược tất cả, hôm nay lại bắt đầu từ lúc xế chiều, liên tục có khách trình diện, làm hại bọn họ nhân Chân phủ, không biết nên theo ai.

Trương Tứ Thư cùng Lâm Văn Thăng liếc nhau một cái, trong ánh mắt bao hàm ngàn vạn ngôn ngữ.

Bởi vì hôm nay có khách tới, có rất nhiều hạng người thương nhân không tốt, còn có rất nhiều đám ô hợp, nếu không phải là đồng gia cùng tây gia có ân oán, giáp thương cùng ất thương có xung đột lợi ích, hoặc là người nào đó đối nghịch với người nào đó.

Những người này, ngay cả chào hỏi cũng không có hứng thú.

Mặc kệ Cổ Vô Song sắp xếp những người cùng chung một chỗ là có mục đích gì, tóm lại đó không phải là ý kiến hay.

Hiển nhiên là Chân Bất Phàm cũng biết, chỉ là hắn mặc bộ quần áo màu đỏ, chuẩn bị làm tân lang——hôm nay ngắn cần hắn thì chết.

Huống chi, hắn đã điều tám người canh giữ bốn phía phòng của tân nương, chính là để đề phòng nàng đào hôn.

Tóm lại là nàng có chạy đằng trời.

Tiếp đó hắn đứng ở chính giữa bên trong đại sảnh náo huyên náo, chờ tân nương tử đến.

Lễ thành thân này bày bảy bàn, hiện trường đã có người tranh cãi âm ỉ, nhưng Chân Bất Phàm vẫn bất động như núi đứng ở chính giữa đại sảnh, trầm mặc chờ đợi. Vừa nãy đã nói bà mối đi dẫn người tới, vậy mà qua một lúc rồi, mà người vẫn chưa đến.

Hiện trường càng lúc càng náo nhiệt, đầu rượu, chơi đoán số, còn có người kêu gào mắng người.

Chân Bất Phàm đứng ở trước đại sảnh, chữ “hỷ ()” đỏ thắm sau lưng làm nổi bật lên sắc mặt âm trầm của hắn, không khí càng thêm căng thẳng hết sức.

Càng ngày càng không có bộ dạng vui sướng khi làm tân lang.

Rốt cuộc bà mai đã tới, ấp úng nói là không tìm được người.

Hiện trường lại cực kỳ ồn ào, trong chốc lát vẻ mặt của Chân Bất Phàm không chút thay đổi.

Một lát sau, lại có gã sai vặt thông báo, nói Quân Bảo thiếu gia cũng không thấy bóng người.

Lúc này Chân Bất Phàm mới có động tĩnh, đi từ từ đến giữa đại sảnh, đột nhiên hất ngã cái bàn đầy rượu và thức ăn, vẫn muốn tiếp tục hất ngã mấy cái bàn còn lại.

Rượu và thức ăn văng khắp nơi, mọi người né tránh.

Toàn trường, im lặng như tờ.

16. Q.2 - Chương 1: Sau Đây Còn Gặp Lại

Toàn bộ mọi người trơ mắt nhìn đồng đồ trên mặt đất liền nhanh như chớp đi vòng qua cái bàn, về mặt bất ngờ xuất hiện trong nháy mắt.

Trong nhất thời không người nào dám đánh vỡ trầm mặc, sau đó Chân Bất Phàm nhìn xung quanh một lần, liền đi từ từ đến giữa đại sảnh.

Chỉ thấy hắn lạnh mặt, gần từng chữ một, “Chờ.”

Rồi sau đó xuyên qua đại sảnh, đi tới cửa chính, một nhóm bốn người đuổi theo.

Liền nghe Chân Bất Phàm lạnh lùng mở miệng, “Ngũ, cười ngựa thông báo với Liễu đại nhân, đóng cửa thành.”

“A!” Trương Ngũ Kinh vốn đang nhìn Lâm Văn Thắng, muốn biết tại sao đại ca lại phát hỏa lớn như vậy, cho nên thần kinh đang đơ, cho đến khi Chân Bất Phàm ra lệnh, liền không dám chần chờ, cũng không dám hỏi nguyên do, nhanh chóng rời đi, chỉ biết là lần này đại ca rất tức giận.

Hậu quả rất nghiêm trọng.

“Lưu Đại, dẫn người trong phủ tiếp tục tìm xung quanh.”

“Tìm.” Lưu đại sờ sờ đầu, vẻ mặt mờ mịt.

“Đào tề.” Mơ hồ nghe được trong lời của hắn cực kỳ tức giận.

“À.Vâng!” Lưu Đại cũng vội vàng lĩnh mệnh.

“Tứ, hỏi người trông chừng nàng, mấy ngày nay nàng đi qua những nơi nào, đã làm gì.”

“Vâng!” Trương Tứ Thư gật đầu một cái, liền triển khai khinh công, nhảy một cái liền không thấy.

Lâm Văn Thăng trầm mặc đi theo sau lưng Chân Bất Phàm, vừa đi một đoạn, thấy đại ca không nói lời gì nữa, trong chốc lát, đột nhiên mở miệng, “Tối nay không thấy Quân Bảo.”

“Hắn sẽ không đi.”

“Đại ca.” Lâm Văn Thăng trầm mặc, thật ra thì hắn ngoài ý muốn nhất chính là cách cư xử của đại ca, rõ ràng.Tức giận.

Chân Bất Phàm đã thoáng bình tĩnh lại, nhưng mà sắc mặt vẫn duy trì vẻ mặt không thay đổi như lúc trước, lại đi hai bước, hắn mở miệng, “Ta biết rõ nàng sẽ không ngoan ngoãn đợi gả.” Cho nên những ngày này, hắn lấy tình chế động, để nàng tùy tiện khuấy động. Tóm lại tối nay mặc kệ nàng tính toán cái chủ ý gì, hắn cũng có thể tiếp nhận, trừ đào hôn!

Chân Bất Phàm cũng ngoài ý muốn tâm tư của mình, mấy ngày nay hắn mặc kệ tất cả, cũng chỉ có trong lòng hắn biết trong lòng hắn đang sôi sục, mỗi một ngày gần tối, hắn mong đợi. từng ngày từng ngày. . . .

Nghĩ đến đây, hắn lại nắm chặt thành nắm đấm.

Lâm Văn Thăng im lặng một hồi lâu, “Đại ca, bây giờ nên đi đâu?”

Chân Bất Phàm tiếp tục đi về phía trước, rồi sau đó chậm rãi nói, “Mỗi lần có người đào hôn, Quân Bảo ở đâu?”

Lâm Văn Thăng hơi mím môi, “Trầm Cốc.”

.

Chân Bất Phàm đứng ở dưới nhìn lầu hai Trầm Tư Cốc, không có ánh đèn.

Hé mắt, tối nay Cổ Vô Song không thể nào bằng sức một mình chạy trốn được, hơn nữa còn mang theo Xuân Đào, trừ phi có người giúp một tay.

Sai rồi, trừ phi là Quân Bảo giúp một tay.

*****Ta là dấu cách phân hai đầu dòng ghét bỏ ta*****

Lúc Cổ Vô Song tỉnh lại, Xuân Đào còn ngủ mê man bên cạnh, trên thân mình đối một thân nam trang, nằm ở trên một cái giường đơn giản.

Trí nhớ từ từ tràn vào, trước đó nàng rõ ràng vẫn còn sửa sang lại hành lý, sau đó. Nàng.
. Bỗng chốc ngồi dậy, đẩy nha đầu bên cạnh một cái, đối phương vẫn còn ngủ say như heo, không có chút phản ứng nào.

Dù sao Cổ Vô Song cũng đã sống nhiều năm, hơn nữa trên người lại không có dây thừng trói chặt, suy nghĩ lại, quyết định muốn biết tình huống bây giờ, chính là xuống giường, trong phòng rất là tối, chỉ có ánh trăng chiếu qua cửa sổ, rất im lặng.

Cổ Vô Song đi tới trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liếc thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tiền Quân Bảo vòng tay đứng ở dưới ánh trăng, ánh sáng màu bạc chói lọi sâu kín bao phủ hắn, làn da thường ngày trắng nõn, bây giờ lại có mấy phần trong suốt, thật là mỹ nam tử.

Chỉ là về mặt của hắn vốn trang nghiêm, liếc thấy nàng một cái liền đổi lại vẻ mặt trong sáng, chính là nở nụ cười âm áp.

Cổ Vô Song biết hắn đã phát hiện ra mình, còn chưa mở miệng, Tiền Quân Bảo đã mở miệng trước, “Những người kia bị đánh thuốc mê, để mới hỗ trợ tỷ đào hôn được.”

“Ừm, sau đó?” Cổ Vô Song lười phải đi ra ngoài, cũng không muốn hỏi đến tột cùng là đang ở đâu, liền đứng ở cửa sổ, cũng học hắn cùng nhau ngược nhìn bầu trời, hưởng thụ giờ khắc yên tĩnh này.

Lúc ở cùng Chân Bất Phàm tuyệt đối không hưởng thụ được sự yên tĩnh này.

“Chỉ là muốn ngăn cản tỷ khiêu khích đại ca ở trước mặt mấy người kia.” Hần cười cười xoay người lại, “Thứ nhất tỷ không phải có khả năng thành công, thứ hai mặc dù tỷ thành công, cũng tuyệt đối không trốn thoát được.”

Cổ Vô Song dừng một chút, “Ừm, ta không hiểu Quân Bảo tiểu đệ đang nói cái gì.”

Tối nay nàng vốn là tính toán đi tới đại sảnh, nếu là khách mời tới không khớp với danh sách của nàng, nàng liền quang minh chính đại hủy bỏ hôn lễ.

Nếu là tới đúng người, dù sao Chân Bất Phàm cũng quen nàng không ra chiêu theo lẽ thường, liền tạm không bái đường, trực tiếp kêu “khách mời”, viện cớ khách bác châm ngòi tranh chấp, nàng có lòng tin, theo như tư liệu trong tay nàng, để cho bọn họ xảy ra tranh chấp không phải việc khó. Cộng thêm hôm nay phần lớn khách mời đều là hạng người rất hung ác, tham gia náo nhiệt, thích lo chuyện bao đồng, hăng hái náo loạn, khẳng định sẽ nổi lên tranh chấp, chuyện như vậy bình thường là không thể thu thập được, cục diện sẽ mất khống chế, khẳng định tất cả sẽ thành một trận hỗn loạn, Chân Bất Phàm liền không thể không trông nom rồi.

Đến lúc đó nàng tùy cơ ứng biến, dùng đủ lượng thuốc mê đánh ngã hắn, liền có thể lấy thân phận thê tử của hắn, điều trở hắn về phòng nghỉ ngơi.

Còn lại Lâm Văn Thăng và Trương Ngũ Kinh này, tự nhiên sẽ giúp trấn an khách mời, sẽ không quá đa tâm chú ý đến nàng.

Lúc đó, khẳng định sẽ có người rời đi, cửa chính cũng sẽ không bị quản quá nghiêm, như vậy nàng cùng Xuân Đào thay một thân nam trang, xen lẫn trong khách mời, nhất định có thể thuận lợi chạy trốn.

Về phần mọi chuyện sau đó, tân lang trước mặt mọi người té xỉu, cộng thêm tân nương phần nộ đào hôn, hơn nữa còn là bị một lão nữ nhân đào hôn.

È hèm, chẳng phải Chân Bất Phàm mất hết mặt mũi sao?

Sau đó liền. Trước đó vài ngày ông chủ hiệu buôn Thiên Hi có thương đội trở về phương Bắc, liền nhân tiện để cho hắn mang theo tin trở về đưa cho Phó Hiệu Sinh, hiện tại Phó Hiệu Sinh hẳn là đang trên đường tới, nàng chỉ cần theo giao ước lúc trước đi tới nơi giao hẹn, là có thể cùng Xuân Đào thuận lợi trở lại thành Nhữ An, mọi thứ ở thành Vành Đường này đều không liên quan tới nàng rồi, cho dù Chân Bất Phàm có trả thù, cũng chỉ chèn ép nàng trên phương diện buôn bán ở phương Nam, nhưng nàng có giao thiệp cực kỳ rộng lớn, cũng không thể đánh đổ danh hiệu thương nhân của nàng được, huống chi ông chủ của Thiên Hi, đã cùng nàng lập thỏa thuận, cho nên chuyến đi Vành Đường lần này, cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Nhưng mà.

Tiền Quân Bảo.

Cổ Vô Song yên lặng nhớ tới tên của hắn, cười cười, “Ngược lại tỷ rất muốn biết đệ thật sự bao nhiêu tuổi rồi.”

“ Bao nhiêu tuổi cũng không chứng minh được cái gì, lúc trước đệ cũng cho là Vô Song tỷ rất thành thực.”

Nụ cười của Cổ Vô Song thoáng dừng lại, rồi sau đó lại cười, “Đúng vậy, Xuân Đào cũng bị tỷ làm cho điên rồi.”

“Lần này là lỗi của Quân Bảo.”

“Sao?”

“Lộ trình lúc trước của Vô Song tỷ, không phải là Vành Đường.”

“Không sao, ” Cổ Vô Song chậm rãi di chuyển tầm mắt từ mặt trắng về phía Tiền Quân Bảo, “Chỉ là hiện tại tỷ cũng không hiểu ý tứ của Quân Bảo tiểu đệ.”

“Vô Song tỷ mau chạy đi.” Hần cười cười, “Đệ biết bây giờ đại ca đang rất tức giận.”

“Vì sao phải trốn?”

“Không trốn.” Tiền Quân Bảo đi từ từ về phía nàng hai bước, “Đời này. Vô Song tỷ. Liên trốn không thoát được.”

Cổ Vô Song nhìn hắn, dưới ánh trăng cái khuôn mặt kia, nụ cười ngây thơ như lúc đứa trẻ mới sinh.

Nàng lại nhìn một chút, tính toán đại khái thời gian bây giờ, cúi đầu nghĩ tới lúc trước nhờ ông chủ Thiên Hi tìm xe ngựa chờ ở ngoài cửa thành, liền nói, “Xuân Đào còn chưa tỉnh.”

“Không sao.” Hắn lấy từ trong ống tay áo ra một vật, “Chỉ cần tỷ cho nàng ngủ là được.”

**

Cách đó không xa, có ba con ngựa đang dừng lại, lúc Xuân Đào lên ngựa, quả thật muốn khóc.

Tiền Quân Bảo lại trấn an nói, “Không sợ, đây là ngựa ta đặc biệt lựa chọn, tính tình cực kỳ ôn thuận, chỉ cần người không phải cố ý đả thương nó, nắm chặt dây cương, bảo đảm trên đường không bị gì.”

Cổ Vô Song không nói một lời lên ngựa, ba người cưỡi ngựa trên đường, con đường này cực kỳ vắng vẻ, bốn phía đều không có người, có thể Xuân Đào cảm thấy sợ, từ từ đi được mấy bước, mới nhìn thẳng trên con đường đá, vậy mà quanh mình vẫn có cảm giác gì đó không đúng.

Phàm là cửa thành vào nửa đêm đều đóng lại, lần này đi từ từ tới gần, liền có mấy người từ xa nói dừng lại.

Chỉ là cảm giác, cùng ngày thường có chút khác, mà là thần sắc khác nhau, lộ ra mấy phần nghiêm cẩn. (nghiêm túc+cẩn thận)

Tiền Quân Bảo cười cười, cho ngựa tiến lên, hiển nhiên là đã biết, lại nói bên tai người kia gì đó, liền được cho qua.

Vừa ra khỏi thành, quả nhiên có một chiếc xe ngựa đợi ở ngoài thành, Tiền Quân Bảo cũng không kinh ngạc, trực tiếp xuống ngựa, nhìn Cổ Vô Song, “Vô Song tỷ bảo trọng, yên tâm, ngày mai là có thể đến Lạc Hoa.”

“” Lạc Hoa. Là nơi nàng cùng Phó Hiểu Sinh giao ước. “Đệ thì sao?”

“Chắc là đại ca đang tìm đệ.” Hắn cười cười, tiếp đó nhảy lên ngựa, “Sau này còn gặp lại.”

“”

Cổ Vô Song lên xe ngựa, nhú lông mày, sau này. còn gặp lại?

Cổ Vô Song ngồi ở trên xe ngựa càng nghĩ càng không đúng, ít nhiều có chút không yên, nhưng mà người đang trên đường về nhà, quay đầu trở lại chính là chịu chết, nếu lần này hắn còn ném nàng vào trong nước, đoán chừng chỉ có thể vớt được thi thể, cho nên chuyện bỏ trốn này vẫn phải tiến hành thôi.

Chỉ là. Cổ Vô Song quay đầu lại nhìn thành Vành Đường bị bao phủ bởi một mảnh hắc ám phía sau, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt của Chân Bát Phàm.

Nhớ tới lúc đó nàng đưa hỉ phục và ba bộ đồ mới may cho hắn, liền thấy khóe miệng hắn đột nhiên nở nụ cười.

Vỗ vò đầu, nếu hắn biết được nàng đào hôn thì vẻ mặt của hắn sẽ thế nào nhỉ, tức giận? Giận quá hóa cười? Hay là đã tập mãi thành thói quen, không chút nào phản ứng?

Ừm, thật ra thì nàng rất muốn biết tình hình lúc đó thế nào, nhất định là đặc sắc cực kỳ, đoán chừng lúc không thấy tân nương thì sẽ làm âm ỉ lên, nghĩ đến cũng khiến cho Chân Bát Phàm đau đầu, cho nên khóe miệng của nàng không ngừng giật giật.

Bằng lương tâm mà nói, cái khuôn mặt kia thật ra thì có thể nhìn được, đáng tiếc tính tình thì khiến cho người ta không dám khen tặng, chính là lập tức nhớ tới tình cảnh lúc hắn ném nàng xuống nước, chắc, lần này tốt nhất là cả đời không qua lại với nhau.

Vì vậy quay đầu lại, nhìn thấy Xuân Đào đang uể oải, nở nụ cười, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Dù sao binh đến tướng đỡ, nước đến đất cản.

Về phần tình cảnh của Chân phủ.

Những khách mời kia không duyên cớ bị gạt sang một bên trong đại sảnh, mấy chủ nhà Chân phủ, lại không có một người tới tiếp đón bọn họ, chỉ có một đám hạ nhân bên ngoài Chân phủ, tận lực co lại một bên, làm bộ như mình không tồn tại.

Cho nên những người này đi cũng không được, ở lại cũng không xong, dù sao Chân Bất Phàm là một người không thể đắc tội, nếu đột nhiên trở lại lại thấy trong đại sảnh không một bóng người thì

Cho đến một người trong đó đột nhiên nói to, “Ấn!”

Cả đám bắt đầu động đũa, vẫn tiếp tục náo loạn như cũ, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc Trương Tứ Thư tìm được tám người trông chừng kia, thì bọn họ đã bị điểm huyết, sau một hồi giải huyết hồi thẩm, bọn họ đều không thấy rõ mặt của người điểm huyết. Hắn nhú nhú mày, người có bản lĩnh này, trong mấy người bọn hắn, trừ tối nay ở đại sảnh, chỉ còn lại một người.

Lưu Đại mang hạ nhân trong phủ tiếp tục tìm. Mà lúc Trương Ngũ Kinh từ nha môn chạy về, vừa lúc chạm mặt Tiền Quân Bảo. Cũng không nghĩ quá nhiều, nhắm đầu vào mà hỏi, “Đệ đi đâu?”

Tiền Quân Bảo cười cười, “Đệ đi gặp Hoa đại ca.”

Chân Bất Phàm đang ở Trầm Tư Các.

Vẫn không có ánh đèn như cũ.

Vậy mà trong không khí giống như sắp chết này bên trong đại sảnh lại ồn ào, giống như mắt nhắm lại rồi mở ra, có thể nhìn thấy màu đỏ tràn đầy trong mắt, chẳng qua không còn không khí vui mừng như lúc trước.

Chân Bất Phàm đứng ở bên cửa sổ, vòng tay trước ngực đứng thẳng, vậy mà thân hình cao lớn lại chặn lại ánh trăng, chỉ còn dư lại một tầng quang ảnh dựa theo thân thể của hắn hình thành một vòng hào quang đơn giản.

Lâm Văn Thăng cũng yên lặng không lên tiếng chờ ở một bên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, giọng nói của hắn hồng hậu mà trầm thấp, phá vỡ trầm mặc, “Đệ cảm thấy nàng thế nào?”

Lâm Văn Thăng dừng một chút, “Đại ca muốn đệ xưng hô với nàng ta thế nào?”

Hắn không có lên tiếng.

“Nếu là đại tẩu, thì rất tốt.”

“Tốt thế nào?”

Lâm Văn Thăng đột nhiên thoáng cười, “Có lẽ nàng ta quá già.”

Chân Bất Phàm trầm mặc một hồi, nghiêm mặt nói, “Trẻ tuổi không tốt, ” Dừng lại một chút, “Nàng ấy không có tốt.”

“.” Lâm Văn Thăng nhẹ nhàng gạt đầu, đã hiểu rõ trong lòng.

Lại nghe thấy bên dưới có âm thanh, liền đoán được thân phận người đó.

Quả nhiên, lên cầu thang, chính là kẻ cùng tân nương không thấy bóng dáng tối nay - Tiền Quân Bảo. Sau khi hắn lên lầu cũng không kinh ngạc, cười cười, “Tại sao không đốt đèn?” Liền đi tới một bên, lấy ra hỏa chiết tử*, đốt ngọn đèn dầu lên.

(*Hỏa chiết tử: ai có xem phim cổ trang, khi nào nhân vật trong phim muốn đốt lửa đều lấy cái này ra thổi thổi là có lửa ý.

Là một dụng cụ cần kỳ thô sơ, người ta cuộn giấy lại, để vào trong một cái ống nhỏ, đem cuộn giấy đó đốt nó lên đến một lúc nào đó thối tắt, tuy lúc đó không thấy ngọn lửa nhưng vẫn có thể thấy màu đỏ ẩn bên trong, khi nào muốn dùng thì chỉ cần thổi thì nó sẽ cháy trở lại.)

Chỉ một thoáng, sáng lên, bóng người chập chờn trong phòng.

“Nàng ấy đâu?” Chân Bát Phàm vẫn đưa lưng về phía hắt như cũ, trong giọng nói không nghe ra hỉ nộ.

“Đi rồi.”

Chỉ thấy một luồng khí đột nhiên xuất hiện, ngọn đèn dầu kia nhất thời tắt ngúm. Chân Bát Phàm ở trong bóng tối từ từ xoay người, “Đệ biết rõ, nàng ấy không thể.”

Tiền Quân Bảo thẳng tắp chống lại ánh mắt của hắn, “Tỷ ấy đã sớm liên lạc với ông chủ Thiên Hi, ý đồ cùng thương đội kia rời khỏi Vành Đường, tin tưởng không lâu sẽ có động tĩnh, dưới tình huống này còn cố làm ăn buôn bán, suy tính quyền lợi của nữ nhân, cộng thêm tỷ ấy đã sớm mưu đồ đào hôn, đệ không có lý do lưu tỷ ấy ở lại.”

“Người là đệ tìm về.” Lâm Văn Thăng đột nhiên mở miệng.

“Cho nên đệ đưa tỷ ấy trở về chỗ cũ thôi.” Tiền Quân Bảo dừng một chút, “Những khách mời tỷ ấy mời hôm nay, là ai trong lòng đại ca rõ ràng, mà tỷ ấy tất nhiên biết. Các loại người thương nhân ở phương Nam, những chuyện lớn nhỏ vụn vặt sợ rằng trong lòng tỷ ấy đã sớm biết, điểm này sợ là cũng rất nhiều người không làm được. Lại nói, dưới tỷ ấy còn một đệ đệ, cũng là người nắm quyền tuyệt đối trong nhà, đệ không cảm thấy tỷ ấy cùng đại ca xứng đôi.”

“Vậy mà chính đệ đã bắt nàng ta tới đây đây thôi.” Lâm Văn Thăng ôm ngực dựa vào cái bàn tròn, chậm rãi nói.

Tiền Quân Bảo cười cười, “Chúng ta cùng thành Hoán Sa buôn bán vẫn không ổn, ngày đó đệ hỏi thăm được có một đám người khơi thông con đường buôn bán ở đó, chính là thủ hạ dưới tay của tỷ ấy.”

“Cổ Vô Song buôn bán, rắc rối phức tạp, khó nên trò trống.”

“Đó là trước kia, những năm gần đây thanh danh của tỷ ấy đã từ từ có lực ảnh hưởng. Hơn nữa, vài Giang Nam Giang Bắc rất có ảnh hưởng ở thành Hoán Sa, nếu là phương Bắc khai thông con đường này, được lợi ích gì cũng có thể thấy rõ. Đừng quên, tỷ ấy còn có một mục đích khác, kết thân.”

“Đệ nói là, điều hổ ly sơn*?” Lâm Văn Thăng cười như không cười, “Bây giờ thì sao?” (* là một trong 36 kế của binh pháp Tôn Tử)

“Cùng Thành Chủ thành Hoán Sa hợp tác.” Tiền Quân Bảo đốt đèn lần nữa, dưới ánh đèn nói, “Đã ổn thỏa.”

“Nàng đang ở đâu?”

Tiền Quân Bảo hơi mím môi, “Không biết khi đại ca tái giá, tỷ ấy sẽ trở lại uống ly rượu mừng hay không?”

Lâm Văn Thăng cũng cười một tiếng, “Đại ca nên phái người nhìn đệ mới đúng.”

“Dọn dẹp hành trang.”

Lâm Văn Thăng chột nhú mày, nhìn Chân Bát Phàm.

“Bắc thượng.”

“.”

Chân Bát Phàm từ từ liếc nhìn Tiền Quân Bảo, “Không có lần sau.”

Khí thế bức người.

**

Vì vậy một ngày sau đó.

Xuân Đào nhìn phương xa, lẩm bẩm, “Sao Phó sư gia còn chưa tới?”

Cổ Vô Song ngồi bên cạnh cái bàn ở trong đại sảnh, tự rót ừng ly trà, đột nhiên bả vai bị vỗ nhẹ, vừa ngẩng đầu, đứng là Phó Hiểu Sinh. Lấy lại bình tĩnh, cố làm ra vẻ không biết gì.

Mắt thấy Phó Hiểu Sinh đi vòng qua sau lưng Xuân Đào, đột nhiên lại gần bên tai của nàng ta nói to: “Xuân Đào tỷ!”

Làm Xuân Đào sợ tới mức run rẩy, quay đầu lại đuổi theo hấn đòi đánh.

Náo loạn một hồi, Phó Hiểu Sinh quan sát Cổ Vô Song một phen, ngồi xuống ở bên cạnh, cười nói, “Đúng rồi, lúc người không ở đây, có người nói muốn kết thân.”

Xuân Đào dừng lại, cả kinh tròn to hai mắt, “Người nào?”

“Liễu Nhất Hoan, Thành Tích Nghiệp.”

17. Q.2 - Chương 2: Như Hình Với Bóng

Lúc xe ngựa đi vào thành Nhữ An, Cổ Vô Song không có cảm giác gì đặc biệt.

Có lẽ là vì đi đường xa nên mệt mỏi, cho đến khi Xuân Đào hết vẻ mệt mỏi hưng phấn nhảy xuống xe, sau đó nắm tay một đám nha đầu nhảy nhót loạn lên, Cổ Vô Song mới tìm được cảm giác về nhà.

Ừm.

Quả thật mệt mỏi.

Mỗi người Cổ phủ đều rất cố gắng làm việc, dùng lời Cổ Vô Song đã nói, không tốn tiền nuôi người rảnh rỗi. Cho nên vừa về tới bên trong phủ, liền được hầu hạ thoải mái dễ chịu.

Cổ Vô Song ngày trước cũng chịu qua cuộc sống khổ cực, cho nên thường thông cảm cho đám hạ nhân, vì nàng tích lũy nhân tâm. Lần này trở về, gần như trên mặt mọi người đều hưng phấn, thật quá nể mặt nàng mà.

Cũng không khỏi không nói một chút bản lãnh của Phó Hiểu Sinh, lúc nàng không có ở đây, đã lo liệu rất thỏa đáng, vì vậy lại để cho nàng hưởng thụ cảm giác làm người rồi rảnh.

Quả nhiên, vẫn còn có chút trống rỗng.

Chỉ là trải qua chuyện của Chân Bất Phàm, hăng hái lập gia đình của nàng đã giảm thấp. Vậy mà vẫn có người tới cửa cầu hôn, và lại đối phương còn là một người có điều kiện không kém, ít nhất danh tiếng tốt hơn Chân Bất Phàm rất nhiều. Nhưng lại thấy không sao cả.

Lần thứ nhất trải qua đủ để chứng minh, người kia, là người đứng vững ở trên chính địa bàn của mình. Cho nên cũng không quản có phải đối tượng là cô nương lỡ thì hay không, Cổ Vô Song để cho Phó Hiểu Sinh truyền lời, nói trước tiên đưa người tới xem một chút.

Chọc cho cả đám nha đầu gã sai vặt nghe mà toát mồ hôi hột.

Nói tóm lại, Cổ Vô Song lại trở về những ngày không lo lắng giống trước đây.

Hôm nay cùng phu nhân nhà này đánh một ván bài, ngày mai cùng tiểu thư nhà kia uống chút trà, ngày mốt cùng thương nhân Thành Tây nghe một chút tiểu khúc*, cũng không có việc gì lại đi dạo quanh thành Nhữ An, chuyện lập gia đình cũng lười nhắc lại, nhân tiện quên luôn những chuyện trôi qua hai tháng ở thành Vành Đường.

(*Tiểu khúc: những ca khúc đơn giản vui vẻ)

Lại nói buồn bán hai mùa, tất nhiên cũng có lỗi lẫn.

Dù sao Cổ Vô Song cũng là người làm ăn, mặc dù tất cả đều đã đi vào quỹ đạo, nhưng chi nhánh ở thành Nam còn xảy ra một chút vấn đề.

Trước đó vài ngày, thời điểm cửa hàng vừa mở thì có một người tới, mua tất cả vải vóc bên trong cửa hàng, cũng hạ đơn đặt hàng, dự định mua 300 vải vóc, nói là năm ngày sau sẽ đến lấy hàng.

Chưởng quầy ở chi nhánh thấy có đại khách, cân nhắc xong vui vẻ đáp ứng.

Sự tình ngay sau đó lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Không biết được vì sao, sau ngày đầu tiên tán khách* chợt nhiều lên, một khi tới cửa phần lớn đều thắng lợi trở về, một ngày sau, hàng tích trữ đã ít đi hơn phân nửa.

(*Tán khách: những khách hàng mua với số lượng ít)

Chưởng quầy ở chi nhánh suy nghĩ, liền cho bố phường* làm suốt đêm không nghỉ, vậy mà ngày thứ hai khách lại tăng không giảm, hàng nằm ở trên kệ, cũng không thể chặn khách ở ngoài cửa được. Buổi tối vào kho hàng xem một chút, chưởng quầy cảm giác có chuyện kỳ quặc, thời điểm ở ngày thứ ba khổng chế số lượng bán vải vóc, nói cho chi nhánh khác tạm trữ hàng. Nhưng ngay tại đêm đó, đầu tiên là chuyện các chi nhánh có nhiều khách vào mua với số lượng lớn, tất cả hàng tích trữ trong các chi nhánh đều không còn lại mấy, trở lại bố phường, báo là nguyên liệu chưa đủ.

(*Bố phường: nơi sản xuất vải thời cổ đại)

Ngày kế, không ngờ lại có một thương nhân truyền ra tin đồn bất thiện. Rất nhiều người tới cửa đều nói là có nghe một lời đồn “Có một Cổ bố trang nào đó sắp đóng cửa, vì không kịp giao hàng”.

Chưởng quầy mặt mày ửng phỏ, dù sao đã dính đến vấn đề danh dự của thương nhân, nhận thấy được sự tình đã nghiêm trọng.

Chỉ là, sau khi Cổ Vô Song biết được chuyện, hiểu rõ toàn bộ thể cục, thì mất thấy cách ngày giao hàng, chỉ còn một ngày.

“Chuyện này tuyệt đối là có người cố ý.”

Hoàng hôn ngày hôm đó, ở đại sảnh Cổ phủ tụ tập vô số quần sự ở các chi nhánh, chỉ thấy mọi người oán giận.

Cổ Vô Song im lặng không lên tiếng nghe mọi người nghị luận, vừa nghe chưởng quầy của chi nhánh Thành Tây nói, “Chuyện này nên trách ta, tờ đơn đặt hàng lớn như vậy, mà không lưu tâm, xảy ra chuyện còn cho là mình có thể giải quyết, không kịp thời xin chỉ thị.”

Cổ Vô Song nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tổng chưởng quầy không cần tự trách, chuyện này đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy, người xử lý cũng thích đáng.” Dù sao cũng là nàng ủy quyền xuống phía dưới. Dùng người thì không nên nghi ngờ người đạo lý này, nàng hiểu.

Chính là đứng lên, nhìn Phó Hiệu Sinh một cái, hỏi, “Mấy ngày nay, trong thành Nhữ An có thương nhân vùng khác tiến vào không?”

Phó Hiệu Sinh lắc đầu một cái, “Cũng không nghe nói. Mặc dù có, cũng chỉ là mua bán nhỏ, không đủ gây bất lợi.”

“À?” Cổ Vô Song khẽ nâng khóe miệng lên, “Cái này thì kỳ quái.” Nàng nhìn người trước mặt, thần sắc cũng không hốt hoảng, “Nếu là cùng ta có mối hận cũ, vì sao không thừa dịp lúc ta đi ra ngoài mà xuống tay? Lại chọn sau khi ta trở về, tại sao lúc trước lại không phát hiện nửa điểm động tĩnh?”

Nàng híp mắt, nụ cười mang theo chút đùa giỡn, thật ra thì nàng ở thành Nhữ An, người quen thuộc nàng đều biết, nàng cho tới bây giờ chính là ăn cơm của nhiều gia đình, nếu là hướng mũi nhọn vào nàng, cũng sẽ không rung chuyển đến cây đại thụ chân chính.

Cho nên thương gia chân chính, phần lớn nguyện ý cùng nàng hợp tác, ngược lại có thể hợp tác mở đường dây buôn bán.

Huống chi hôm trước, nàng còn tưởng rằng con người mình không tệ đấy.

Chỉ là chuyện này rõ ràng nhằm vào nàng mà đến, nhất thời cũng không nhớ ra nguyên do.

Ừm, phàm là thương gia coi trọng nhất đúng là danh dự. Cổ Vô Song lại mở miệng, “Việc cấp bách, là bảo đảm ngày mốt có thể giao hàng đúng thời gian. Tổng chương quầy, người có thể cùng hai nhà Kim, Trần bố trang liên lạc qua hay không?”

“Hôm nay vải dùng bên trong thành là vải bông, đều là do Huyện Hoài An cung ứng, chỉ là tháng trước trời giáng mưa rào, khiến cho sản lượng đều giảm bớt. Chỉ là trước đó vài ngày ta đã hỏi bố phường, ứng phó 500 cuộn là không có vấn đề, cộng thêm vài vốc trong kho hàng, xác nhận đủ để ứng phó, ta mới dám đón lấy việc buôn bán này. Không nghĩ tới mới mấy ngày này, bông vải ở các chi nhánh dư lại không bao nhiêu!”

Thái chương quầy thành Bắc đột nhiên cau chân mày lại, nói, “Khó trách sinh ý ở các chi nhánh chúng ta đột nhiên tăng mạnh, sau bảy tám ngày, một ngày đều bán hơn mười cuộn, cộng thêm hai ngày nay. Mẹ nó, thì ra là có người cố ý an bài!”

“Không biết là người phương nào gây nên, lại tài đại khí thô như thế?”

(* Tài đại khí thô là có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục.

“Cũng không hiểu là có mục đích gì!”

“Còn không rõ ràng sao? Đối phương là muốn cho chúng ta mất sạch danh dự!”

“.”

Có người náo loạn lên, Cổ Vô Song vẫn không trả lời, mà là nhẹ nhàng nhìn Phó Hiểu Sinh hỏi, “Phó sư gia, trong thành gần đây. Có người bán ra vải vốc không?”

Phó Hiểu Sinh vuốt ria mép, lắc nhai nói, “Ta lúc trước cũng cho là như vậy, dù sao nhiều vải vốc như vậy kiếm chỗ giữ cũng là vấn đề. Cho nên ta đoán là có người muốn từ bên trong vợ vét một số lớn, thật ra thì cũng thường chuẩn bị tiền, chỉ là sáng nay ta đã sai người đi ra ngoài nghe ngóng, vẫn chưa có người có hành động.”

Cổ Vô Song cúi đầu như có điều suy nghĩ, đi đến gần Phó Hiểu Sinh, kê vào lỗ tai hắn, “Người âm thầm tra một chút hướng đi của vải vốc.”

Phó Hiểu Sinh gật đầu một cái, ý bảo đi trước một bước.

“Như vậy.” Cổ Vô Song trở về chỗ ngồi ngồi, nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Ngày mai các vị phát ra thông báo trong thành, nói bởi vì lúc trước mưa to, chất lượng bông vải có kém hơn ngày trước, nói xin lỗi. Cho nên chỗ vải vốc tháng này, sẽ hoàn lại tất cả số tiền, nhưng phải đăng ký ghi tên lại, còn được tặng miễn phí một cuộn vải mới khi nào hàng về tới. Dựa vào tên được ghi tên trong sổ sách, đều tặng một cuộn vải mới. Hơn nữa, bởi vì có vấn đề, cho nên dừng bán tất cả vải vốc, tất cả đơn đặt hàng chưa giao hàng tạm ngừng giao tiếp, khi nào hàng mới tới, cam kết hoàn trả lại tất cả, hoặc tặng thêm vải vốc.”

Nàng suy nghĩ, “Đúng rồi. Mấy ngày nay đồng ý buôn bán nhỏ lẻ, nếu có người mang theo đại lượng vải vốc tới cửa, nhớ lưu lại người nọ, ta đi gặp qua.” Dứt lời nhìn mọi người xung quanh một vòng, cười nhạt một tiếng, “Đều hiểu rồi chưa?”

Mấy người đang ngồi hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ xem ý trong lời nói của nàng. Không sai! Đây cũng là biện pháp có thể xem là quang minh chính đại hoàn lại kỳ hạn giao hàng.

Chỉ là. Không duyên cớ bị người cắn một phát, thật là không cam lòng!

Lại có một người nói, “Nếu là đối phương nói không để ý, nhất định lấy ra đơn hàng thì sao?”

Cổ Vô Song cười một tiếng, “Không thể, đây là nguyên tắc.”

Uống một ngụm trà, Cổ Vô Song dương dương khoe miệng, thật không có quá đa tâm. Dù sao nàng đang muốn đưa tơ lụa phương Nam vào. Tặng miễn phí, cũng xem là một biện pháp.

Ngược lại. Cổ Vô Song khẽ cau mày, nếu người nọ thật là vì nàng mà đến, kế này không được chắc chắn sẽ tiến hành thêm kế nữa, nàng ở ngoài sáng địch ở trong tối, xem ra sau này phải đề phòng nhiều.

Chỉ là Cổ Vô Song cũng không biết vì sao, trong lòng có chút hưng phấn.

Mà nàng cũng không nghĩ ra, vì sao người nọ cố ý giữ lại năm ngày cho nàng? Đêm dài lắm mộng, chuyện này kéo càng lâu càng dễ dàng có biến cố, đối phương nên hiểu mới phải, sao lại.

Chỉ là, không phải hẳn nói năm ngày sau nhận hàng sao?

Nói không chừng có thể.

Thôi, cũng chỉ có thể bình đến tướng đỡ, nước đến đất cản.

Mọi người liền tiến hành theo cách nói của Cổ Vô Song, đầu tiên là các chương quầy dừng lại việc bán hàng, đưa ra tuyên bố, tiến hành đăng ký trả lại hàng.

Vào một buổi sáng nào đó, lời tuyên bố của một thương nhân nào đó cũng được truyền ra, mọi người đều biết. Vậy mà chuyện này quả nhiên giống như Cổ Vô Song dự đoán, người trả lại hàng cũng không quá nhiều.

Phó Hiểu Sinh cũng theo Cổ Vô Song phân phó, triển khai bí mật tìm kiếm ở trong thành Nhữ An, dù sao một lượng lớn vải vóc, không thể nào trong một ngày mà biến mất, làm hắn cảm thấy rất buồn bực. Lấy tai mắt của hắn ở Thành Nhữ An, lại không tìm được.

Những vải vóc kia lại có thể ngay dưới ánh mắt của hắn biến mất.

Lần này càng cảm thấy đối phương đến đây, càng suy nghĩ, càng cảm thấy chuyện ngày mai sẽ không đơn giản như vậy, nhanh đi về cùng Cổ Vô Song thương lượng kế sách để đối phó thôi.

Nhưng mà ngay lúc này thì có thể có đối sách gì nữa? Không phải là lấy tĩnh chế động, dùng khoẻ ứng mệt*. (dùng khoẻ ứng mệt là đợi quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công)

Cổ Vô Song đã sớm điều chỉnh tâm tình nằm ngủ rồi, ngày thứ hai quả nhiên dậy thật sớm, tắm một cái cho thoải mái, phải đi tham gia ký thỏa thuận giao hàng ở chi nhánh.

Không biết là ngoài ý muốn hay là trùng hợp, đúng lúc, trong cửa hàng có chừng hai ba con mèo nhỏ, người trả lại hàng cũng không nhiều.

Ước chừng là cả chương quầy và gã sai vặt đều không có mở miệng, làm cho không khí trừ trầm mặc còn hơi áp lực, thỉnh thoảng có một trận gió thổi qua trước cửa, thậm chí lộ vẻ tiêu điều.

Xuân Đào thấy tiểu thư nhà nàng rất bình tĩnh, cũng thả lỏng, trước kia nghe người kể chuyện ở quán trà, cao thủ so chiêu đều là đáng vẻ như vậy!

Cửa hàng không có buôn bán, Cổ Vô Song cũng không trò chuyện cứ đợi như vậy, vừa vặn Phó Hiểu Sinh cũng ở đây, nói Xuân Đào chuẩn bị bàn cờ, thản nhiên đánh cờ.

Chỉ còn nghe tiếng quân cờ thả xuống bàn cờ trong không khí, thời gian cứ lặng lẽ trôi qua.

Đột nhiên nghe được ngoài cửa có tiếng huyền não, rộn ràng, sau đó thì có một đám người, chạy vội đến trước cửa tiệm, rõ ràng chính là một bộ dạng xem náo nhiệt.

Trong lòng Xuân Đào cũng ngứa khó nhịn, chỉ là tiểu thư vẫn còn cầm bạc trắng suy nghĩ, chỉ đành phải ngoan ngoãn hầu ở bên người nàng. Ánh mắt lại nhìn bên ngoài, tò mò muốn chết.

Sau đó tiếng huyền não kia càng đến gần hơn, còn có tiếng động đặc thù của một chiếc xe gỗ, hơn nữa cảm thấy đội ngũ kia rất là nhiều người.

Gã sai vặt đang canh bên ngoài cửa đột nhiên kêu lên, “Chương quầy, chính là vị khách ngày đó!”

Cổ Vô Song lúc này mới hé mắt nhìn bên ngoài một chút, sau đó xoay người lại “cạch” một tiếng để xuống một quân cờ, đột nhiên cười cười, “Phó sư gia, người thua.”

Phó Hiểu Sinh không thèm để ý liếc nhìn bàn cờ, sau đó nhìn nàng, “Ván cờ này, chưa định thắng thua.”

Cổ Vô Song sửa lại áo một chút đứng lên, lúc này mới bước ra ngoài cửa, vậy mà vừa mới đứng trước cửa, mới phát hiện.

Chuyện xa ngoài dự liệu của nàng.

Đội ngũ kia bây giờ kéo hơn phân nửa con phố, sau lưng trên xe để một đồng vải vóc, số lượng rất nhiều, lấy một xe 50 cuộn mà tính, phía sau có hơn mười chiếc xe, tính toán đơn giản cũng ít nhất năm sáu trăm cuộn. Sợ rằng, mấy ngày nay vải nàng bán ra đều ở đây rồi.

Quanh mình có rất nhiều người xem náo nhiệt, nam nữ già trẻ, trên mặt của mọi người đều viết hai chữ “mong đợi”.

Ở thành Nhữ An có thể nói mọi chuyện đều thái bình, những ngày qua cũng không được xem là chuyện gì đặc biệt. Hai năm qua đại sự duy nhất chỉ sợ là chuyện Cổ Vô Song ở Chân phu, hôm nay cũng coi như trời không phụ người có lòng, rốt cuộc người thấy được mùi náo nhiệt, tự nhiên vui mừng hơn hở, gọi bạn bè tới xem.

Các chi nhánh của Cổ gia trải rộng khắp thành, nhưng chi nhánh nổi danh nhất là ở thành Nam.

Đội ngũ kiêu ngạo từ phía Bắc này, một đường đi đều ngẩng đầu mà bước, chỉ kém không có khoa chiêng gõ trống, điều động tất cả quần chúng bát quái.

Có người vụng trộm hỏi chỗ vận chuyển hàng hóa, những người đó cũng không giấu giếm, còn báo thẳng tên.

Suy nghĩ một chút, bố trang Cổ gia hai ngày nay, thật đúng là không có nghỉ ngơi, một hồi nói là muốn đóng cửa, một hồi nói là giảm giá lớn, một hồi có vải vóc cũng không ua, kết quả mua rồi còn được trả lại hàng. Người nói đây không phải là ăn no liền không có chuyện gì làm, tìm cách giày vò sao?

Liếc nhìn người cầm đầu nho nhã yếu đuối của đội ngũ, cảm giác cũng có ưu nhã đi, nhưng mà đội ngũ đi với tốc độ không chậm.

Mắt thấy gần tới chi nhánh Cổ gia ở thành Nam, mọi người bắt đầu hồi hộp rồi.

Không có biện pháp, đoàn người này cũng thiếu hụt kinh nghiệm xem náo nhiệt.

“Dừng ——” Người cầm đầu nhẹ nhàng giơ lên tay, đội ngũ lớn cứ như vậy mà ngừng lại.

Nhưng mà con đường thành Nam này không rộng rãi cho lắm, thường ngày chỉ có thể chạy song song hai chiếc xe ngựa, cho nên có một số người phía sau không xem được náo nhiệt, liền chen lấn vào hai bên cửa tiệm, những thương gia kia sẽ không để ý, cũng tò mò muốn chết mà.

Nghĩ tới thương hộ lớn nhỏ ở thành Nhữ An có ai không biết Cổ Vô Song? Người người đều biết, mà còn nhận giao tình nữa, mấy năm trước Cổ Vô Song vẫn còn làm việc ở trong cửa hàng của ai đó!

Về phần những người phía sau chen không vào, liền bò lên nóc nhà, kết quả mọi người rối rít làm theo, rất nhanh liền bao vây chi nhánh Cổ gia tới mức kín mít, gió thổi không lọt.

Loại chiến trận này lúc trước Xuân Đào ở thời điểm tiểu thư nhà nàng bị ném xuống sông đã lĩnh giáo qua, chẳng qua là khi đó ở bờ sông tương đối rộng rãi, cho nên không có dọa người như lần này. Hơn nữa lần trước nàng miễn cưỡng coi như là xem náo nhiệt, lần này là bị người nhìn, cảm giác có chút khó thở.

Nhưng là. Xuân Đào khó có thể tin trọn to hai mắt, nhìn người trước mắt, sao lại quen như vậy?

Là Lâm Văn Thăng.

Cổ Vô Song cảm giác đầu mình đột nhiên bị sét đánh rồi.

Lại là Lâm Văn Thăng?!

Vậy Chân Bát Phàm đâu? Chẳng lẽ hắn cũng tới!

Nhưng ở trước mặt mọi người, Cổ Vô Song ổn định tâm tình, nhưng nụ cười có chút vụn vụn, nàng rõ ràng đã trở về mà.

Lâm Văn Thăng cười nhạt tiến lên một bước, sau đó từ trong ống tay áo móc ra tờ đơn đặt hàng, sau đó đột nhiên nhíu mày, ngừng lại một chút, lại thấy Cổ Vô Song, nhẹ nhàng kêu lên, “Đại tẩu.”

Oanh! Một đám người sôi trào.

“Nói chuyện nói chuyện rồi!”

“Nói gì?”

“Không nghe rõ sao, cái gì tẩu đó.”

“ĐạiTẩu?”

.

“Này này, người trước mặt, rốt cuộc hần ta nói cái gì vậy?”

“A a, ta nghe thấy, hần ta gọi nàng là đại tẩu!”

“Cái gì? Đại tẩu? Cổ Vô Song đã lấy chồng sao?”

“Cái gì?”

“Lấy chồng, Cổ Vô Song đã lấy chồng!” Có người xé cổ họng la to.

.

Khóe miệng Cổ Vô Song mơ hồ có chút co quắp, “Ta. Còn chưa có gả cho đại ca người.”

Lâm Văn Thăng nghe xong giả bộ như không nghe thấy, sau đó giống như là nghĩ đến cái gì, chỉ chỉ vãi vốc sau lưng, “A, đúng rồi, trước tiên trả hàng. Cái lời tuyên bố hôm qua chắc chắn chứ.”

.

“A a, đừng ầm ĩ đừng ầm ĩ, Cổ Vô Song nói còn chưa có gả, người nam nhân kia muốn trả lại hàng!!”

“Sau khi Cổ Vô Song gả liền rời khỏi đây, bọn họ muốn trả lại hàng đó!!!” Vừa nói xong, liền có người ra sức tiến hành truyền lại.

.

“Phó sư gia, hai vị bên kia đã cực khổ, người đi mời bọn họ uống chén nước trà.” Cổ Vô Song nhíu mày, sau đó nghiêng răng mở miệng.

Quay đầu lại nhìn Lâm Văn Thăng, hít sâu để khỏi phải tức giận, sau đó giả cười, “Tự nhiên chắc chắn.”

“Tổng cộng là 721 cuộn.”

“Ừm.” Cổ Vô Song nghĩ thầm người được đẩy Chân Bất Phàm, lại có thể ác như vậy, nàng lại không duyên cớ gì đưa hần 721 xấp tơ lụa, khốn kiếp!! “Tổng chuông quây, kiểm tra hàng, rồi đưa tiền cho Lâm công tử.”

“Đúng rồi.” Lâm Văn Thăng lại nhíu mày, “Nếu đại tẩu đã ở——”

Chính là đột nhiên từ nóc nhà bay xuống hai cái bóng, đứng ở trước mặt nàng.

“Cũng đem mấy cái đơn đặt hàng ở các chi nhánh khác, giải quyết luôn.” Liền lấy từ trong ống tay áo ra một chồng lớn.

Cái gì? Cổ Vô Song cả kinh.

Lưu Đại cùng Trương Ngũ Kinh.

Mẹ nó! Chân Bất Phàm còn chưa có ra sân!

18. Q.2 - Chương 3: Bất Phàm Thu Hoạch

Cổ Vô Song nắm chặt hai quả đấm, bấm ngón tay tới mức trắng bệch, sau đó bắt đầu hung hăng mắng họ Chân khôn kiếp kia, mắng từ tóc xuống đến chân.

Xuân Đào thấy nàng đột nhiên trầm mặc, bất an nhẹ nhàng lôi kéo nàng.

“Đại ca các người đâu?” Cổ Vô Song không để ý, hỏi.

“Đại tẩu nhớ đại ca sao?”

Nhớ con quý! Con rùa đen rút đầu! Lại phải một đám tiểu đệ tới phá rối!

Sau khi phát tiết xong, giống như là đột nhiên cảm nhận được lo lắng của Xuân Đào, nàng hít sâu một hơi, liền bắt đầu cường ép mình tỉnh táo. Sau đó nhanh chóng làm rõ tất cả thế cục, cố gắng tìm ra biện pháp giải quyết, cuối cùng híp mắt, mềm mại hỏi, “Những biên lai khác của Lâm công tử, cũng là hôm nay đến kỳ hạn sao?”

“À.” Lâm Văn Thăng cười cười, “Chỉ là lo lắng đến lúc đó đại tẩu không cách nào giao hàng.”

Ừm.

Cổ Vô Song nhìn Lâm Văn Thăng, sau đó vừa nhìn hai người kia, hô hấp điều chỉnh tâm tình đang xúc động, phát hiện từ lúc bắt đầu bọn người này đang cố kích thích nàng. Đột nhiên ý thức được mình mất khống chế, phần lớn đến từ chính mâu thuẫn tâm tình với Chân Bất Phàm, tên kia không có ở đây thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy Cổ Vô Song càng thêm tỉnh táo, bọn họ chính là muốn kích thích nàng, mới cố ý dẫn dụ nhiều người như vậy tới xem náo nhiệt. Cho nên lúc mở miệng thêm lần nữa thì ngữ điệu đã vững vàng, “Ta cho rằng, Lâm công tử tin tưởng Cổ gia chúng ta, mới ký nhiều đơn đặt hàng như vậy.” Tiếp đó bỗng nhiên cười một tiếng, “Nếu đã ký rồi, công tử liền theo như ghi trên giấy trắng mực đen đó, nên làm cái gì liền xử lý thế ấy.”

Sau đó Cổ Vô Song nhìn về mặt lo lắng của Tổng chương quầy, ánh mắt mang theo trấn an, lúc này mới vừa nhìn về phía Lâm Văn Thăng, “Bọn họ làm việc, ta tự nhiên yên tâm.”

Một câu nói đơn giản, liền trấn an được mấy người đang bất an.

Mọi người cũng vậy ở bên cạnh, vểnh tai nghe nàng nói chuyện.

“Tổng chương quầy, chuyện kể tiếp, liền giao cho ông rồi.” Cổ Vô Song liếc ba người kia một cái, lại cùng Phó Hiểu Sinh ăn ý trao đổi ánh mắt.

Phó Hiểu Sinh thấy Tổng chương quầy đang cảm thấy thẹn trong lòng vì chộc phải phiền toái lớn như vậy, trên mặt có ưu tư, đột nhiên lại gần ông mở miệng, “Tổng chương quầy lớn tuổi hơn ông chủ Cổ của chúng ta, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, tất nhiên còn phải học tập với ông rồi đúng không?”

Thật ra thì Cổ Vô Song đang đứng ở một bên, nghe thế lại khẽ mỉm cười, giống như là cam chịu.

“Nếu đại tẩu đã nói như vậy, ta liền yên tâm.” Lâm Văn Thăng thoáng dừng lại, chân mày thu lại làm như đang suy nghĩ, tiếp đó cong khóe miệng, nhìn về phía Tổng chương quầy kia, “Mời ——”

Nhìn ra được Tổng chương quầy đang cảm động, thấy ông ấy đột nhiên theo quán tính bày ra gương mặt tươi cười, sau đó giống như là nghĩ đến cái gì đó, “Vị công tử này, vài vốc của chi nhánh bán ra có vấn đề, nhưng tuyệt không phải 721 cuộn.”

“Hả?”

“Bông vải tháng trước được đưa vào, cửa hàng có một thói quen, phía trong cùng của mỗi cuộn vải, đều có ký hiệu, để dễ dàng ghi vào sổ sách, vài vốc tháng này được ghi vào sổ có chừng 209 cuộn, còn lại, đều là của tháng trước, chất lượng là tuyệt không vấn đề.”

“Hả?”

“Nếu không tin, khách quan có thể tùy ý cầm một cuộn lên, xem một chút phía trong cùng, có một ký hiệu nhỏ hay không?”

“Thần kỳ như vậy?” Trương Ngũ Kinh lại thật sự tiến tới cầm một cuộn, “Ồ đâu?”

Chưởng quầy tiến lên chỉ dẫn.

“Mẹ nó, thật đúng là có!” Trương Ngũ Kinh nhún nhún vai.

“Chỉ là.” Tổng chưởng quầy đột nhiên nhìn bọn họ, “Khách quan này, một bên cùng chúng ta đạt thành hiệp nghị, một bên khác lại đặc biệt cho người thu mua vải vóc của chúng ta—— không biết.” Ông đặc biệt nói lớn tiếng, “Khách quan.Có mục đích gì?”

“A, chỉ là nghe đồn cửa tiệm Cổ gia các người sắp đóng cửa, để ngừa ngộ nhỡ thôi.” Lâm Văn Thăng cũng không gấp, giống như là tuyệt không ngoài ý muốn, “Nguyên nhân chủ yếu nhất, ta muốn đại tẩu rõ ràng——” Lại đem tầm mắt đối mặt với Cổ Vô Song.

“Người nói hưu nói vượn cái gì? Tiểu thư nhà ta cùng Chân công tử kia, còn chưa có bái đường!” Xuân Đào thấy hần một câu đại tẩu hai câu đại tẩu, gấp gấp, khi trở về còn nghe nói có người cầu hôn tiểu thư!

“Vậy sao?” Lâm Văn Thăng cười yếu ớt, “Nhưng ngày đó ở trong Giai Uyển, mấy người chúng ta chính tai nghe đại tẩu nói muốn gả cho đại ca. Cái này không phải là.” Lâm Văn Thăng đột nhiên chỉ chỉ mấy xe vải vóc sau lưng, đột nhiên thay đổi nói, “Còn đây là sinh lễ.”

“.” Cổ Vô Song neho mắt lại.

“Tiền đặt cọc đã giao, còn lại tiền hàng, sẽ được đưa đến.”

Trương Ngũ Kinh tùy tiện cười một tiếng, “Đại tẩu, ta xem tỷ nên thuận theo thôi!”

Lưu Đại đột nhiên mở miệng, tiếng nói giống như chuông ngân vang, “Đến rồi!”

Nguyên bản là đường phố không rộng, vốn là đầy ắp người, mà nay cũng rảnh rường ra một lối đi, một cái đội ngũ, từ bên kia chậm rãi mà đi vào.

Tiếng vó ngựa vững vàng đạp trên mặt đất, người cầm đầu, dáng người anh tuấn, một thân áo choàng đen, thật dài thắt ở đầu vai, cưỡi ngựa thông thả đi về phía trước, gió thổi áo choàng động, rất có tư thế oai hùng. Người này trời sinh mang theo cảm giác áp bức, làm cho người ta không tự chủ ngừng thở, không thể nào di dời được ánh mắt.

Vậy mà nam tử kia, mắt ưng lạnh như băng, giống như từ nơi xa khóa chặt mục tiêu, không nghiêng không lệch, lạnh lùng mà sắc bén.

Từ từ, theo người nào đó đến gần, mọi người cũng phân biệt rõ ánh mắt của hần khóa chặt là ở đâu ——

Rõ ràng chính là Cổ Vô Song!

Trương Tứ Thư cũng cười một con bạch mã, đi theo phía sau.

Còn phía sau, không phải vải vóc, mà là gánh từng rương một, thanh thế to lớn, khiến mọi người xôn xao.

Cho dù là Phó Hiểu Sinh, cũng sờ sờ vào bộ ria mép, sau đó liếc trộm Cổ Vô Song một cái, coi như là hiểu mục đích những người này, cũng đại khái đoán được nguyên nhân gây ra chuyện này.

Chỉ là, đã đến giai đoạn đàm hôn luận gả rồi sao?

Phó Hiểu Sinh khẽ nhếch khóe miệng, nhạy bén cảm nhận được Cổ Vô Song trong nháy mắt căng thẳng, xem ra, là đụng phải đối thủ.

Cổ Vô Song không nói tiếng nào nhìn Chân Bất Phàm đến gần, chỉ cảm thấy toàn thân tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Sau đó nắm chặt quả đấm, tự nói với mình hôm nay là ở trên địa bàn của mình, không cần sợ hần, tiếp đó nặn ra nụ cười, vẫn không nói như cũ, còn quyết định lấy bất biến ứng vạn biến*.

(*Lấy bất biến ứng vạn biến: có thể hiểu là lấy cái không thay đổi ứng phó cái thay đổi và ý của câu này là: khi làm việc phải quan sát kỹ)

Con ngựa kia vừa lúc đi tới đằng trước mọi người, giống như có ý tứ tự chủ, liền dừng lại.

Từ ngoài đường đi vào bố trang, có hai bậc thang, vì vậy Cổ Vô Song đứng ở trên, vốn là có chút mùi vị nhìn từ trên cao xuống, vậy mà một tuần mã, khí tràng lúc này chuyển đổi, hơn nữa thân thể Cổ Vô Song vốn đã lộ vẻ nhỏ bé, khách quan so sánh, ngựa đen áo choàng đen kia, ngay cả ánh mắt của nam nhân cũng đen không thấy đáy, khí thế này trấn áp nghìn quân.

Cái gì cũng đen, Cổ Vô Song âm thầm nghĩ, cũng chỉ là một khối than mà thôi!

Chân Bất Phàm cũng không nói, không nói một lời nhìn Cổ Vô Song, cũng không quá mức áp bức, chỉ là Cổ Vô Song cũng cảm nhận được trong tầm mắt kia có chút nóng rực, nàng phải bắt dãi dĩ dãi đi tầm mắt, quét qua môi mỏng của hắn, không tự chủ được lại nghĩ tới nụ hôn hôm đó, chợt cảm thấy miệng có chút đắng lưỡi khô, thần kinh hơi căng thẳng.

Hắn thật sự đuổi đến Nhữ An rồi!

Nàng cũng chỉ trở lại mới mấy ngày, vốn cho là. Đời này cũng không cần gặp hắn thêm lần nữa!

Sau đó Chân Bất Phàm từ trên xuống dưới liếc nhìn nàng, giống như tuần mã nhận thấy được cái gì, hơi dịch chuyển, nghe hắn trầm giọng: “Đã lâu không gặp.”

Sau đó đang lúc nàng bỗng dừng ngẩng cao đầu chống lại tầm mắt của hắn, thấy hắn nói to tên của nàng

“Cổ Vô Song.”

“Cổ Vô Song.”

Một câu thôi, hai người trầm mặc, nhìn nhau không nói gì.

Vẫn nhìn nhau. Cổ của Cổ Vô Song có chút đau đầu. Đoán chừng là thần kinh căng thẳng gây ra.

Nàng khẽ cúi đầu, liếc mắt nhìn tuần mã lặn lội vượt qua ngàn dặm cũng không lộ vẻ mệt mỏi, làm ra quyết định, lúc này ngẩng đầu hướng hắn nâng cao khóe miệng, nói, “Không bằng không thấy.” Tiếp đó nháy mắt ra dấu cho Phó Hiểu Sinh, gọn gàng xoay người đi vào trong.

Khụ. Người không thấy nữa.

Không khí trong nháy mắt hơi có vẻ đông lại.

Chân Bất Phàm nhíu chân mày, giọng nói mang theo mấy phần uy hiếp, “Ra ngoài.”

Vừa nói ra, tuần mã có vẻ có chút nóng nảy, chắc là do thủy thổ khí hậu khác biệt, có chút ảnh hưởng đến cảm xúc của nó.

Phó Hiểu Sinh hắng giọng, biết là thời điểm nên ra sân, một bên bước ra, vượt qua ngăn ở trước cửa tiệm, chân mày bí mật mang theo hứng thú khẽ mỉm cười, chấp tay một cái, “Tại hạ Phó Hiểu Sinh, gặp qua chư vị.” Sau đó giống như là chắc chắn đối phương sẽ không đáp lời, ngay sau đó tự quen thuộc cười nói, “Tuy nói lần đầu gặp nhau, nhưng vẫn là không mời, có thể để cho Phó mỗ —— Biết chuyện gì xảy ra không?”

Ban đầu Cổ Vô Song chỉ nói nhận người, không nghĩ tới lại bỏ sót chuyện xưa đặc sắc như vậy.

Hắn lại không có tham dự trong đó nữa, đáng tiếc quá đáng tiếc mà.

“Thân phận của ngươi là gì?” Trương Ngũ Kinh thấy thậm chí có nam nhân ra mặt nói chuyện thay Cổ Vô Song, giọng nói mang theo tức giận.

Phó Hiểu Sinh theo thói quen sờ sờ bộ ria mép, “Không liên quan tới ngươi.” Cũng là hạng người không biết trời cao đất rộng, lại từ từ nói, “Ta cùng Cổ cô nương. Chính là đại tẩu trong miệng các ngươi—— giao tình không nhỏ, quan hệ thân mật, tình cảm không giống bình thường. Ồi!!” Hắn bỗng dừng nghiêng người né tránh, mặt thoáng chạm qua ám khí đang đánh tới, cổ làm kinh ngạc trợn to

hai mắt, “Mạnh bạo vậy sao?” Ngay sau đó lui một bước vào trong tiệm, sờ sờ ngực nói câu hơi sợ, liền nói to, “Tổng chương quỳ, đóng cửa!”

Trương Ngũ Kinh thấy bị người cọt nhả, rất là khó chịu, liền định đi tới dạy dỗ một phen.

Lâm Văn Thăng nhìn ra người này cũng không phải là nhân vật bình thường, ý bảo Trương Ngũ Kinh bình tĩnh chờ nóng, nhìn Chân Bất Phàm chờ chỉ thị.

Mà tầm mắt của Chân Bất Phàm từ đầu đến cuối đều dừng lại tại nơi nào đấy, không rõ chân tướng, thậm chí có loại ánh mắt sáng quắc xuyên qua tường.

Sau đó Chân Bất Phàm mới chậm rãi nhìn Phó Hiểu Sinh, quan sát một phen, bởi vì nàng lâm trận bỏ chạy mà sinh ra không vui, giọng nói mang theo chút khoát, “Hạ sinh.”

Hai chữ, như phá vỡ bầu trời, mọi người xôn xao, tiếng ồn ào lớn khó ổn định.

“Hừm, dùng của Cổ phủ, cưới nữ nhân Cổ phủ, công tử có quá không thành ý rồi hay không?” Phó Hiểu Sinh cũng không thật sự đóng cửa thả chó, mà là nhìn một chút từng đồng gì đó phía sau hắn, nhún nhún vai, “Cô nương nhà ta, sợ rằng không vui vẻ.”

“Cái gì nhà ngươi nhà ngươi, đại tẩu gả tới đây, chính là người của Chân gia!” Không thể động quả đấm đã bắt mãn rồi, tất nhiên phải mở miệng tỏ rõ bất mãn.

“Này từ đầu đến cuối, cô nương nhà chúng ta, đều không gật đầu.” Phó Hiểu Sinh cùng hắn đối nghịch, mở miệng một tiếng nhà chúng ta, lại vuốt ria mép cọt nhả, “Nghĩ đến hắn là chó không cắn người, trong ngày thường phải sửa gâu gâu hai tiếng vui mừng mới được.”

“Ngươi là thứ gì?!” Trương Ngũ Kinh rõ ràng nổi giận, nhìn Lưu Đại một cái, mắt thấy liền muốn xắn tay áo.

“Ngươi thật đáng đánh, lúc đầu nên để cho Cổ cô nương chúng ta cho ta chữa thương đi.” Vừa dứt lời, Phó Hiểu Sinh lại nghiêng người một bên, song lần này người xuất thủ hiển nhiên không có cho hắn cơ hội né tránh, một cái kim ngân xẹt qua gương mặt của hắn ——

Chống lại ánh mắt ửng lạnh như băng của Chân Bất Phàm.

Phó Hiểu Sinh sờ sờ vết thương trên gò má, sau đó hơi thu lại ý chơi đùa, mới tỉ mỉ quan sát Chân Bất Phàm một phen, tất nhiên không có chút nào chịu lui bước.

Phó Hiểu Sinh nhếch khóe miệng, thức thời híp mắt, nhất thời xoay mặt hướng bên trong kê, “Vô Song cô nương, tướng công nhà ngươi đánh người rồi!”

Có lúc nam nhân còn trực tiếp hơn nữ nhân, hơn nữa đã gặp nhiều người, trực giác dĩ nhiên là chính xác, chỉ hơi nhìn một mắt ——lúc này Phó Hiểu Sinh quyết định, nam nhân này. Nên để cho Cổ Vô Song tự mình ứng phó.

Chỉ là, câu trả lời bên trong là im lặng.

Thân thể Phó Hiểu Sinh nghiêng về phía sau, hướng trong điểm nhìn một chút, sau đó đứng thẳng không nói gì nhìn sang Chân Bất Phàm, hơi ngẩn ra.

Bỗng dưng nhíu mày, vui vẻ! Hướng về phía Chân Bất Phàm cảm khái nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngươi lợi hại!”

Bởi vì, Cổ cô nương chạy từ cửa sau.

Không ngờ được biết nàng lâu như vậy, lại còn giữ một thủ đoạn như vậy.

Sau đó nhìn nam tử trước mắt một chút bỗng dưng trong mắt ngưng tụ tức giận, Vô Song cô nương, người vẫn là nên tự cầu nhiều phúc đi.

**

Đại trượng phu có được dẫn được, hưởng chi, nàng chỉ là một nữ tử.

Mọi người đều tụ tập phía trước xem náo nhiệt, cho nên lúc đi, không người nào phát hiện.

Cổ Vô Song mím môi bỏ chạy, sợ dĩ quyết định rồi đi, cũng là một phen suy nghĩ tường tận, thứ nhất nàng không có thói quen ở trước mặt mọi người biểu diễn, thứ hai nàng vô cùng không thích loại cảm giác bất đắc dĩ này, thứ ba đối phương rõ ràng ý người đông thể mạnh.

Chắc, tại sao hần lại coi chỗ này như là địa bàn của hần vậy?

Tài Đại Khí Thô khôn kiếp, bỏ vốn hại người, cộng thêm hần nơi nơi hiển lộ chấp nhất, tuyệt đối là đối tượng khó giải quyết, cũng không biết Phó Hiểu Sinh có thể ứng phó bao lâu, nhúu nhúu mày, cảm thấy trở về Cổ phủ không ổn, nhất thời dừng bước chân.

Xuân Đào vốn là theo sát ở sau lưng Cổ Vô Song, thỉnh thoảng quay đầu nhìn phía sau, tiểu thư đột nhiên dừng lại, liền đụng vào tiểu thư, sờ đầu một cái, vội vàng nhìn tiểu thư có gì đáng ngại không.

Thành thật mà nói, trong lòng Xuân Đào có chút lo lắng, Chân công tử làm ra trận chiến lớn như vậy, tiểu thư lại tạm thời bỏ chạy, chuyện này khẳng định còn có đoạn sau, hơn nữa lần này thật đúng là khiến cho Tống chương quây hoảng sợ rồi, ừm. Trong lòng nhất thời có loại dự cảm chẳng lành.

Không biết tiểu thư có đối sách hay không.

“Xuân Đào, người trở về một chuyến, nói cho đệ ta biết ta sẽ ở bên ngoài, đừng lo. Sau đó người thu thập vài món đồ nữ trang đi biệt uyển Liễu Hoa Sơn, ta sẽ cùng người liên lạc. Cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện.”

“Tiểu thư đây là?”

“Không cần quan tâm.” Cổ Vô Song dừng một chút, “Ta phải đi trước, người ở đây không tiện.”

Cổ Vô Song liền nhắc váy áo, đi về phía trước, hướng thành phần hoa nhất mà đi tới.

**

Thành Nhữ An ở phương Bắc, là thành buôn bán số một số hai, người người cơm áo không lo.

Bởi vì là thành giàu có, sợ quan không thanh liêm, cho nên đặc biệt cho phép quan do dân đề cử, sau đó thương ủy sẽ bỏ phiếu biểu quyết, cái này đã thành quy tắc ngầm ở Thành Nhữ An, cho nên mấy mùa xuân thu, nhất phái An Nhạc thành Nhữ An, chuyện trộm cướp lừa gạt xảy ra cực ít, một vài tên ăn mỳ lưu lạc đến đây cũng có thể sống sung sướng tựa như thần tiên.

Ăn uống no đủ, bên cạnh lại có tiền, tự nhiên cũng sẽ tìm một số chuyện vui, nghe tiểu khúc, hoặc tìm mỹ nhân tiếp rượu mua vui một phen, Pháo Hoa Lâu trong thành này, chính là nơi tốt nhất cho bọn họ chọn. Pháo Hoa Lâu tìm mọi cách làm cho người mơ màng, lại định ra quy củ bán nghệ không bán thân, lại có thể gây ra tiếng vang lớn trong thành mỗi ngày đều vui vẻ ồn ào, đứng vững vàng không ngã trong Thành Nhữ An.

Tú bà của Pháo Hoa Lâu, người ta gọi là Tướng tam nương.

Nói đến Tướng tam nương này cũng là nhân vật truyện kỳ, nghe nói người này gả qua ba lượt, một chết, một chạy, một từ hôn, năm năm trước đột nhiên mang theo một đám mỹ nhân mở ra Pháo Hoa Lâu, mấy năm tiền đưa nghênh đón, đã am hiểu sâu tâm lý của nam nhân, được xưng không có nàng thì nam nhân không được.

Nhưng người nào cũng không biết, tú bà Tướng tam nương của Pháo Hoa Lâu, cùng Cổ Vô Song là bạn khuê phòng. Pháo Hoa Lâu này, Cổ Vô Song cũng coi như là nửa ông chủ, cấp bậc lễ nghĩa của nàng, phần lớn đều được Tướng tam nương dạy.

Chỉ là hai người ngày thường cực ít gặp nhau, dù sao đều bận rộn, cũng đều là thanh danh không tốt.

Cổ Vô Song chuyến này, chính là muốn hướng nàng học hỏi kinh nghiệm. Dù sao đã nam nhân Chân Bất Phàm kia, tiền nhiều sức lớn, cổ tình đầu óc không tốt, cộng thêm Lâm Văn Thăng và Trương Tứ Thư cũng là người biết suy nghĩ, còn có Tiền Quân Bảo không rõ lai lịch.

Queo mấy cái ngã rẽ, lén lút từ cửa sau vào Pháo Hoa Lâu.

Mấy ngày này, nàng liền đợi tại nơi này, không tin hần tìm được nàng!

19. Q.2 - Chương 4: Không Thể Buông Tha

Gã sai vật giữ cửa của Pháo Hoa Lâu nhận ra Cổ Vô Song, lén lén lút lút quan sát nàng một phen, liền để cho người đi vào.

Thời gian vừa tới buổi trưa, chưa đến giờ Pháo Hoa Lâu mở cửa, cho nên hậu viện trước lầu cũng có chút vắng vẻ, gã sai vật, hộ vệ ..., vào lúc này phần lớn đang nghỉ ngơi.

Pháo Hoa Lâu bình thường ban đêm mới bắt đầu đón khách, có lẽ, chỉ có đêm tối, pháo hoa mới có thể rực rỡ.

Cổ Vô Song cũng có một khoảng thời gian rất lâu chưa tới, hậu viện được xây mới, cũng đổi mấy gương mặt mới, những người này cho dù là nhìn thấy Cổ Vô Song, cũng chỉ xem nàng như cô nương mới tới, không để trong lòng.

Kích thước của Pháo Hoa Lâu là số một số hai trong thành, hai tầng lầu các cùng tồn tại, hai tầng lầu nối với nhau bằng một hành lang, phàm là ngày lễ lớn, sẽ đốt pháo hoa ở giữa hai lầu, người đứng ở trên hành lang, nhìn pháo hoa mê hoặc, rất có thâm ý.

Mà nay có hai ba vị cô nương, hoặc cầm gương đồng trong tay tỉ mỉ trang điểm, hoặc nhẹ phất cái quạt lá cọ nhắm mắt dưỡng thần, ngồi ở trước hiên hành lang, khi giờ tay nhắc chân đều rất có phong thái, cũng không làm mất một phương cảnh đẹp.

Nơi Tưởng tam nương ở là tiểu lầu các trong cùng, từ bên ngoài nhìn vào cũng không gây chú ý, Cổ Vô Song phỏng đoán ngay lúc này người ta hẳn là ở trong lầu chuẩn bị, cũng lười đi tìm người, tạm gác lại nàng đi vào bên trong phòng ôm cây đợi thỏ.

Cũng thuận lợi, không người nào ngăn trở nàng đi đến phòng ngủ của tam nương.

Căn phòng kia cực lớn, trừ cái bàn tròn giường êm, còn sót lại là một nhóm kệ hàng, màu đỏ chót từ trên kệ hàng xuống dưới tất cả là bốn tầng, trên đó là các loại phấn bột nước, trầm cài đầu, bạc, vòng tai, dây chuyền, vòng tay, được sắp xếp rõ ràng, nhìn trên tường giống như kiến trúc ở bố phường vậy, nhiều loại dải lụa tơ lụa vải vóc nhiều vô số sắp hàng chỉnh tề, không giống như là khuê phòng, thật giống nhà kho hơn.

Cổ Vô Song thầm nghĩ Tam nương cũng quá lớn mật, lại có nhiều đồ hiếm có như vậy, cộng thêm cái lầu các này cũng quả thật không gây chú ý tới tặc nhân, dù sao nhiều năm bình yên vô sự như vậy, ngược lại cũng có lý mà theo.

Những thứ này ngày trước Cổ Vô Song chỉ biết qua, một ít bên trong còn do nàng cung cấp, vì vậy không có quá đa tâm với những thứ đó.

Thoáng nhìn qua giường êm kia, cảm thấy cũng mệt mỏi, sờ sờ bụng cũng không thấy đói, quyết định tiền trầm hậu tấu, ngủ trước rồi nói. Liền vỗ vỗ áo ngoài, lên giường đi ngủ.

Vừa mới ngủ dậy, nhìn ngoài cửa sổ ửng hồng, Cổ Vô Song cảm thấy có chút nóng, sờ sờ gáy, mồ hôi ướt cả áo.

Nhưng ở bên ngoài đã ồn ào huyên náo, cảm giác ồn ào huyên náo, không khỏi giường môi lên cười, tự nhiên rõ ràng bên ngoài là cảnh tượng thế nào.

Tiếp đó nghĩ muốn tắm rửa đổi quần áo, hay là trước tiên lên lầu đi tìm Tưởng tam nương một chút.

Mới vừa mang xong giày, ngoài cửa đã có tiếng vang, là đúng dịp đi, người đẩy cửa vào quả thật là bạn khuê phòng đã lâu không thấy.

Tam nương thấy nàng đầu tiên là hơi ngẩn ra, tiếp đó liền phất nhẹ ống tay áo để nha đầu bên cạnh lui ra, liền đóng lại cửa, sau đó từ từ cười một tiếng, mở miệng, “Ồi chào! Ngọn gió nào thổi ông chủ Cổ chúng ta tới vậy?”

Ánh mắt Tưởng tam nương quyen rũ, khóe mắt phiem xuân, phía dưới mắt phải một chút có một nốt ruồi câu hồn, lông mi cong, môi anh đào. Cười một cái, gió xuân đến, đi hai bước, thân hình như rắn nước, hết sức lẳng lơ.

Tâm tình của Cổ Vô Song không khỏi hưng phấn, thầm nghĩ nam nhân tới Pháo Hoa Lâu này nghe tiểu khúc, có người nào mà không phải muốn gặp qua nét phong tình của Tưởng tam nương đây?

Cổ Vô Song lắc đầu một cái cười, “Không, nhớ người đó.”

“Nói còn hay hơn hát nữa, ” Tưởng tam nương liếc nàng một trăm lần, rồi sau đó trực tiếp đi tới bên cạnh kệ hàng, tùy ý chọn đồ trang sức, “Hai ngày trước nghe nói bố trang của người sắp đóng cửa, đang muốn tới cửa hỏi người một chút có nguyện ý đổi nghề hay không, liền tự mình đưa tới cửa.” Nàng quay đầu lại cười như không cười nhìn Cổ Vô Song, “Yên tâm, tam nương ta bảo đảm không bạc đãi người!”

Cổ Vô Song nhếch môi cười một tiếng, “Vậy thì cảm tạ Tưởng tam nương chiếu cố rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đi theo ta bảo đảm sẽ dạy người làm thế nào để nam nhân phải ngoan ngoãn nghe lời, còn hôn sự gì đó, tuyển phu cái gì đó vứt đi!”

Nghe đến lời này Cổ Vô Song lại nghĩ tới mình chọc phải chuyện phiền phức, hai mắt khê nhắm lại, “Thật đúng là muốn biết chút kiến thức khi nam nhân và nữ nhân ở chung với nhau.”

“Được a!” Tưởng tam nương cũng không hỏi lý do, “Bây giờ tam nương ta chọn cho người một bộ y phục, người tắm rửa, bôi phấn son lên, tối nay sẽ để cho người lấy thân phận nữ nhân, để cho người đi tiếp khách!”

“A? Tiếp khách?” Cổ Vô Song chau mày.

“Không phú thì quý.”

“A!” Cổ Vô Song giương môi, từ bên giường đi tới bên cạnh Tưởng tam nương, “Ở trong thành Nhữ An này có khách nào là không phú thì quý mà ta chưa từng thấy qua hay sao?”

“Khác nhau, người nói là trong giới thương nhân, bạc đi bạc trở về, cho nên muốn một khoản keo kiệt một khoản. Ngày hôm nay để cho người biết một chút về cái gì gọi là mỹ nhân cười một tiếng ngàn hoàng kim.” Tưởng tam nương đột nhiên cầm lên một khuyên tai để ở trước mặt nàng.

Cổ Vô Song nhún nhún vai, “Được rồi, người khác sẽ nhận ra, sau này có để cho ta lẫn lộn với đám phu nhân tiểu thư trong thành hay không?” Nữ nhân, chung quy là lòng dạ hẹp hòi.

Tưởng tam nương cười cười, “Gặp việc phiền lòng rồi hả?”

“Người mấy năm nay, nếu gặp phải chuyện cật mạnh không nói đạo lý động tay động chân thì làm thế nào?”

“Có a, ném ra, cự tuyệt tới nhà.”

“Nếu người ta có công phu tốt, ứng phó không được thì sao?”

“Vậy thì phải xem mục đích của hắn.”

“Ví dụ như. . . .” Cổ Vô Song liếc nàng ta một cái, “Nhìn trúng sắc đẹp của Tưởng tam nương người?”

“Nếu là nhìn trúng cô nương nhà ta, liền tìm biện pháp gây khó khăn. Nếu là nhìn trúng ta, ta sẽ trực tiếp để cho hắn đi tìm chết, ” Tưởng tam nương cười cười, “Yêu Tưởng tam nương ta, thì cũng phải biết đến tình huống này.”

Cổ Vô Song hé mắt, đột nhiên nhớ hôm đó Chân Bất Phàm từ kia trên vách đá nhảy xuống, “Nếu không chịu?”

“Khiến hắn nhục nhã, khiến hắn nhục nhã trước mặt mọi người!” Tưởng tam nương khê xuy một tiếng, “Nếu hắn là nam nhân, ép hắn không dung thân, mất mặt. Nếu da mặt dày như thế, ta tất nhiên là không cần khách khí, cho hắn biết Tưởng tam nương ta cũng không phải là hạng người lương thiện gì.”

Cổ Vô Song hơi mím môi, quả nhiên. . . . Nàng quá thiện lương sao?

“Nếu hắn chịu được?”

Tướng tam nương nhìn nàng đột nhiên cười đến phong tình vạn chủng, “Vô Song, nam nhân kia chịu vì người đi chết, người nói cái gì, hắn còn có thể không nghe theo sao?”

“” Cổ Vô Song dừng một chút, cầm lên một trâm cài, cầm ở trên búi tóc của nàng, tiếp đó vẽ mặt bình tĩnh nói, “Ta chưa bao giờ nói có nam nhân nào chịu chết vì ta.” Tiếp nhìn ánh mắt hứng thú của Tướng tam nương một chút, “Huống chi, có một số nam nhân, không nhất định cái gì hắn cũng nghe theo người.”

Tướng tam nương cười, “Pháo Hoa Lâu có mấy loại cô nương, một khẩu phật tâm xà, một dụ dỗ, một lừa gạt, để cho hắn ngoan ngoãn bỏ tiền. Một loại là cao cao tại thượng, không nói lời nào bày tư thế, treo ngược khẩu vị của hắn, để cho hắn ngứa ngáy khó nhịn trong lòng. Một loại là bình dị gần gũi, nghe nam nhân nói gì, oán trách gì, chỉ đơn giản là muốn ở cùng với hắn mà thôi. Một loại là nịnh nọt thối phồng, nói gì cũng để cho hắn cao hứng. Dĩ nhiên những thứ này, trước cũng đã nói qua với người rồi. Nhưng nghe, cùng cảm nhận được lại khác nhau. Ngược lại lúc trước người không chịu theo ta lên bàn, gần đây không phải người cũng muốn nam nhân sao? Nên học hỏi thêm chút rồi.”

Cổ Vô Song ngày trước ra vào những chỗ này, đều đi ngay ngồi thẳng, cộng thêm lúc đó vì tình thế bất buộc, sau lại cùng Tướng tam nương hợp tác mở Pháo Hoa Lâu đã là lớn mật vô cùng, hôm nay nàng cũng là nhân vật có lực ảnh hưởng ở thành Nhữ An, nếu làm thật, sợ rằng ảnh hưởng không tốt.

Nữ nhân này! Cổ Vô Song nhìn không được thoáng lườm nàng ta một cái, kể từ khi chia tay với tướng công thứ ba, không biết bị cái gì kích thích, ngày ngày chỉ sợ thiên hạ không loạn, tận tâm can thiệp.

“Không có sao, tối nay ta tự mình trang điểm cho người, lại mang cái khăn che mặt. Bảo đảm không ai có thể nhận ra người.”

“Tam cô nương, cam đoan của người, trong mắt ta, không bao nhiêu tiền.” Cổ Vô Song cười cười, nàng không cần thiết vì Chân Bất Phàm mà làm ra chuyện này.

“Chắc, cô nương nhà chúng ta cũng bán nghệ không bán thân, người cũng không mất mát gì, huống chi, khách nhân kia, là quan ngoại* tối, không phải người muốn nghe ngóng tin tức sao? Không chừng chính là một việc buôn bán.”

Quan ngoại? Cổ Vô Song nhú mày, hơi khó xử rồi, nàng thật sự muốn biết tin tức.

Nhìn Tướng tam nương cười giống y chang hồ ly, “Đợi người che cả gương mặt của ta, ta liền cân nhắc.”

**

Cổ Vô Song trộm bấm một cái lên cái móng thịt của Tướng tam nương, nữ nhân này, lại trang điểm đậm như vậy, hơn nữa dưới ánh nến sáng rực, giống như uống rượu say vậy.

Chỉ là Tướng tam nương nói lời giữ lời, lấy khăn lụa cho nàng che nửa mặt, nhẹ nhàng đi theo phía sau nàng.

Không thể trách nàng! Chỉ trách nàng vừa nhắc tới buôn bán, liền ầm đầu, lại nói, đó cũng là một loại háo sắc thôi.

“Người nói, Cổ Vô Song bị giấu đi nơi nào?”

Bỗng dưng nghe được tên của mình, Cổ Vô Song cả kinh trong lòng, rồi sau đó ổn định tâm tình, nàng đã hóa trang rồi sẽ không ai nhận ra đâu.

“Không biết, nhưng người không biết vị hôn phu từ phương nam của nàng tối, treo giải thưởng một ngàn lượng tìm nàng sao?”

“Một ngàn lượng?”

“Đúng vậy, bây giờ dư luận đang xôn xao, người người hi vọng trở thành cái người nhiều tiền kia.”

“Lai lịch vị hôn phu của nàng ta thế nào?”

“Ai biết? Không chừng là Cổ Vô Song tự mình tốn bạc.”

“ ”

.

Càng lúc càng xa, đã không nghe thấy nữa rồi, Tưởng tam nương thấy nàng dừng bước chân lại, nàng cũng dừng lại đợi, rồi sau đó nhếch môi cười, “Yên tâm, người ở đây, còn an toàn hơn ở dưới đất ba thước.”

Vậy sao?

Cổ Vô Song có loại dự cảm chẳng lành, có cái gì đó không đúng, có. Có cái gì đó không đúng?

Nàng chau mày cúi đầu, nhưng vẫn không nghĩ ra, cho đến khi ngồi trên bàn cũng không thèm chào hỏi khách nhân. Tưởng tam nương nói cái gì nàng cũng không có nghe lọt, cho đến khi đột nhiên có người mở miệng kêu nàng, “Song Song cô nương!”

Tưởng tam nương mãnh liệt nháy mắt ra dấu cho nàng.

Ánh mắt.

Cổ Vô Song nhất thời đập bàn, hôm nay vào cửa thì ánh mắt của gã sai vặt canh cửa. Giống như là nhìn thấy đồng vàng vậy!!

Không nên ở đây lâu!!

Nhưng mà đã chậm, bên trong Pháo Hoa Lâu đột nhiên ồn ào không thôi.

Đột nhiên từ cửa vọt vào một người, Cổ Vô Song thấy rõ ràng liền lui về phía sau, không ngờ người nọ thần không biết quỷ không hay tiến lên, làm thành một tư thế, nâng nàng lên!!

Cổ Vô Song liều mạng đập hấn hai cái, bất ngờ hô to lên, “Chân Bất Phàm, người có dám vì ta đi tìm chết hay không?”

“ ”

Trầm mặc.

Vẫn là trầm mặc.

Hắn đột nhiên nói, “Chuyện này có khó khăn gì?”

Liền mang theo nàng từ độ cao ba tầng lầu.

Nhảy xuống.

20. Q.2 - Chương 5: Tranh Phong

Cổ Vô Song không ngờ đến lại như vậy, chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt lơ lửng giữa không trung.

Mới vừa tắt hoàng hôn, mặt trời nóng bức chưa rút đi toàn bộ, Chân Bất Phàm vác nàng nhảy ra, cái nóng đánh vào mặt, thổi cái khăn che mặt bay lất phất như vuốt ve hai má. Ngay sau đó thân thể ở trong trạng thái không trọng lực, nàng rõ ràng có chút kinh hoảng, trong phút chốc sợ hãi biến mất khi lơ lửng giữa không trung cảm giác.

Hạ xuống.

Sao Chân Bất Phàm lại dễ dàng tìm cái chết, tất nhiên là đã nắm chắc tình huống mới làm ra quyết định — Lúc đã đứng vững vàng liền nghĩ, để nàng chịu đựng cái này, coi như là trừng phạt đi.

Cổ Vô Song vẫn bị ôm, chân lơ lửng, cánh tay hấn dùng lực vác nàng ở trên vai, thân thể vừa mới vượt qua thử thách, đầu đập phải làm nàng rất đau.

Nàng nín thở, nắm chặt quả đấm. Một lát sau, mới khẽ hít thở, cảm thấy cái khăn che mặt kia cản trở nàng hít thở, cảm giác có chút từ từ trở về.

Nàng lấy một tư thế cũng không phải là tao nhã nhìn quanh mình một chút.

Rất nhiều người đang nhìn nàng, có lẽ là cách cái khăn che mặt, có lẽ là trời đã quá tối, phần lớn là suy đoán cùng nghi ngờ, nhưng với Cổ Vô Song, lại càng giống như một loại theo dõi.

Trước khi bay trên không trung nàng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của tam nương, bộ dạng kia càng thêm ngoài ý muốn hơn khi nhìn thấy hành vi của nàng, bởi vì tam nương nhìn thấu nàng, nhìn ra được ý nghĩ đầu tiên của nàng là.

Trốn.

Cổ Vô Song đột nhiên bị ai cảm khái.

Nàng ở địa phương này trời sanh trời nuôi, sống gần ba mươi đầu năm, phần lớn trong mắt người khác nàng khôn khéo lão luyện, gặp không sợ hãi, nàng cho tới bây giờ là người đáng tin tưởng, nàng nói, có lực ảnh hưởng vô cùng với một bộ phận người có danh vọng, sao nàng lại.

Nhếch nhác như vậy?

Cổ Vô Song cảm giác cơn đau truyền từ bụng tới, cảm giác hơi thở tràn đầy uy hiếp của hắn, cảm nhận được hắn hôm nay coi nàng như hàng hóa mà vác lên vai thế này.

Một cảm giác nhục nhã tự nhiên sinh ra. Chỉ là dưới loại bị phần này, nàng không thể không thừa nhận lúc nhìn thấy hắn ở trong phòng kia, trong nháy mắt, trừ kinh ngạc, còn có một chút. Hốt hoảng.

Cho nên nàng còn chưa kịp suy tính gì, thậm chí vấn đề đang nghĩ cũng chưa có giải quyết, cứ như vậy chạy trốn chết.

Cổ Vô Song đột nhiên ngoài ý muốn, sao nàng chưa chiến liên lựa chọn thất bại?

Nhiều lắm, là bởi vì. Chân Bát Phàm mà thôi.

Nàng hít một hơi thật sâu, bắt đầu từ cái roi da của người nam nhân kia, hắn liền bày ra một loại khí phách duy ngã độc tôn, không để nàng vào trong mắt, có lẽ là kinh thường trong đôi mắt của hắn chọc giận nàng, dục vọng chiến thắng cùng với tự ái của nàng cũng bị uy hiếp.

Sau đó hắn nói nàng quá già.

Nói đúng chỗ đau, đúng là mình để ý, biết rõ, lại không muốn thừa nhận chuyện kia là sự thật.

Thật ra thì nàng trong ngày thường có thể che giấu cảm xúc này, bởi vì đối với một ít người, nàng vẫn tồn tại một chút ưu thế như cũ, Ví dụ như nàng có thể làm, ví dụ như năng lực vợ vét của cải, hoặc là đồng thời biết được chỗ đau của đối phương.

Vậy mà Chân Bát Phàm lại khác biệt, ở trong mắt của hắn, hắn không nhìn thấy cái khác, chỉ dùng một loại giọng nói đương nhiên, nói ra trong mắt nàng không là gì cả.

Tại sao?! Lúc đó nàng cầm trong tay khối ngọc rách nát kia, rõ ràng là cho hắn mặt mũi, rõ ràng là nàng nắm giữ quyền chủ động đàm phán, kết quả lại trái ngược? Tại sao?

Cho nên nàng bị chọc giận rồi, mới mất lý trí giằng co cùng hắn.

Nhưng chung quy là đánh giá sai hắn, hắn còn có thể dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, ném nàng xuống nước.

Hắn hoàn toàn thoát khỏi những gì mà nàng nghĩ mỗi nam nhân đều có.

Bằng phương thức nhanh nhất khắc sâu nhất, khiến cho nàng khó có thể quên một người như vậy.

Mà càng về sau, hắn đột ngột nhảy xuống hồ cùng nụ hôn đường đột kia, lại khiến cho nàng sinh ra loại cảm giác mơ hồ như đi trong sương mù, càng ngày càng không cách nào hiểu được người này.

Còn vụ đào hôn cuối cùng. Mặc dù kết cục giống như trong suy nghĩ của nàng, nhưng quá trình lại vượt xa ngoài dự đoán của nàng, khiến trong lòng nàng vẫn còn bất an cùng cảm giác không xác định.

Nàng sớm thành thói quen tính toán mọi việc trước đó, dự đoán phản ứng cùng hướng đi của mọi người, chuẩn bị đầy đủ, để kết cục cũng giống tám chín phần mười. Mọi việc đã nắm chắc, xử sự tự nhiên thông dong, vậy mà từ lúc Tiền Quân Bảo bắt đầu xuất hiện ở buổi tuyển chọn, nàng đưa ra quyết định sai lầm, khiêu chiến năng lực phân tích của nàng.

Người nam nhân này, nàng không cách nào suy đoán bước kế tiếp của hắn sẽ đi như thế nào, nhất là sau đủ loại phân tranh, hắn lại vượt xa ngàn dặm tới cửa hạ sính. Lại là hạ sính?! Nàng đoán không ra nguyên nhân, cũng không nhìn thấy nổi lòng phức tạp của hắn trong nháy mắt kia, cho nên nàng rối loạn, luống cuống, bỏ chạy.

Nhưng mới vừa rồi, nàng dưới tình thế cấp bách hỏi tam nương câu nói kia, không phải là muốn trì hoãn một ít thời gian, vậy mà hắn nói “chuyện này có khó khăn gì”, liền mang theo nàng nhảy xuống.

Nàng đột nhiên phát hiện, cách làm của Chân Bất Phàm sơ dĩ lệch khỏi dự đoán của nàng, là bởi vì hắn không quan tâm. Không quan tâm người ta nhìn thế nào, nói thế nào, cũng không để ý nàng có tức giận hay không, có sợ hay không, từ đầu đến cuối hắn chỉ muốn kết quả mà hắn mong muốn, cho nên là chuyện đương nhiên, phương thức hắn sử dụng, hắn nguyện ý gia tăng ở trên người nàng.

Cho dù là lần nhảy vách đá đó, cũng chỉ là một loại thể hiện hắn tự cho là đúng.

Ở trình độ nào đó, chỉ sợ hắn đã nhận định, đoán chừng hắn liền ăn sạch nàng!

Cổ Vô Song bỗng dưng nhếch khóe miệng, nàng muốn nhận thua với một nam nhân như vậy sao? Hay là nói khuất phục dưới tài võ lực của hắn? Hắn quả thật không để ý đến cái gì sao?

Hít một hơi lần nữa, Cổ Vô Song đột nhiên ôn nhu nhẹ nhàng mở miệng, “Buông ta ra.”

Hắn không nói một lời mang nàng đi về phía trước, có lẽ là cảm nhận được giọng điệu của nàng khác hẳn với lúc trước, đột nhiên nhìn gò má của nàng một chút, vẫn không lên tiếng như cũ.

Chỉ là Cổ Vô Song bây giờ, nhú chặt chân mày, ngậm chặt môi mỏng ở bên trong, cũng có thể cảm thấy hắn chưa thu lại tức giận.

Hắn đang tức giận. Hừ, Cổ Vô Song hừ lạnh trong lòng, hắn tức giận cái gì? Bởi vì tìm được nàng trong Pháo Hoa Lâu sao?

Tam nương nói một người nam nhân chịu đi tìm chết vì một nữ nhân, tự nhiên sẽ nghe lời nói của nữ nhân đó.

Như vậy, dưới tình huống nào, nam nhân sẽ chịu vì nữ nhân mà đi tìm chết?

Yêu sao?

Ừm. Nếu như nói thế, người nam nhân này muốn dẫn nhà gái cùng chết sao?

Bỗng nhiên tức giận lại xông lên đầu, vì sao nàng phải cùng với hắn?

Cổ Vô Song nắm chặt quả đấm ức chế lửa giận, thấy hắn không đáp lời, tiếp tục dùng một loại bình thản mở miệng nói, “Hay là, chỉ có Quân Bảo tiểu đệ mới có thể cứu ta?”

Chân Bất Phàm đột ngột dừng bước chân, “Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Như vậy, buông ta xuống.” Nàng nói một câu nhẹ nhàng, không có chút tức giận nào.

Chân Bất Phàm trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng làm ra quyết định, từ từ buông nàng xuống, vậy mà trong nháy mắt khi Cổ Vô Song đứng vững, là giờ tay tát hắn một cái ——

Khăn lụa che nửa bên mặt của nàng, mắt hạnh không chớp mắt nhìn hắn, giọng nói ôn hòa nhã nhặn, “Người như vậy ta không thoải mái.” Chỉ là sau một khắc kia, nàng có thể cảm nhận được hắn lại tức giận, chỉ là nàng muốn đánh cược, liền nhanh chóng nói câu tiếp theo, “Không có lần sau.”

Chân Bất Phàm nhìn nàng.

Mắt ửng khép hờ, không chút nào che giấu hẳn không vui, chỉ thấy hẳn từ từ bước một bước tới gần nàng, khí thể bức người. Bồng dung nói từng chữ từng chữ, “Nếu có, thì thế nào?”

“” Cổ Vô Song thấy hẳn chỉ bước lên trước một bước, ngược lại hơi nhẹ nhàng thả ra, cũng đã từng đánh hẳn, dù sao một cái tát kia nàng dùng lực không nhẹ, cộng thêm. Ừm, nếu như nửa câu sau coi như là ụy hiếp. Nhưng hẳn giờ phút này rõ ràng đang kiểm chế mình, chứng minh, hẳn có “quan tâm” gì đó.

Quan tâm cái gì? Quan tâm nàng đi quyến rũ tiền Quân Bảo? Bởi vì nàng đã già không xứng với tiểu đệ của hẳn?

Cổ Vô Song dừng một chút, từ từ nhếch môi cười, “không biết.” Nàng nhíu mày nhìn hẳn, “Chỉ là Pháo Hoa Lâu ta cũng dám vào.”

“Ta sẽ phá hủy nó.” Ánh mắt của hẳn nói cho nàng biết, đây cũng không phải là lời nói đùa.

Khốn kiếp. Cổ Vô Song nhắc nhở mình tỉnh táo, thua người không thua trận, nàng không thể tiếp tục như vậy nữa, “Vậy thì đi vào Hạnh Hoa Lâu.”

Hắn bỗng nhiên tiến lên một bước, gần như da thịt kề nhau với nàng, đôi mắt ửng khóa chặt nàng, mang theo ụy hiếp, “Nàng dám.”

Có gì không dám? Cổ Vô Song cũng thay đổi phương thức tác chiến, khẽ lui một bước, ở dưới ánh nền quanh mình khép hờ con mắt, rõ ràng dưới khăn che mặt nàng vẫn cười như cũ, “Không dám.”

Chân Bất Phàm tất nhiên nghe được nàng không khiêu khích như quá khứ, đột nhiên một tay gạt khăn che mặt—— ở dưới ánh nền của Pháo Hoa Lâu, dung mạo xinh đẹp mỹ lệ, mắt sáng như ngọc, môi đỏ mọng như lửa.

Tiếp không cho nàng thời gian phản ứng, người nào đó đã trực tiếp tiến lên, chặn lại đôi môi của nàng.

Sao nàng lại quên chiêu này chứ!

Đang muốn giãy giụa —— Cổ Vô Song đột nhiên nhớ đến lần trước hẳn cũng không làm nên chuyện gì, định lấy lui làm tiến, nhắm mắt lại không giãy giụa không phản kháng, cho phép hẳn muốn làm gì thì làm.

Chỉ là thấy quý, trên lầu Pháo Hoa Lâu kia có hai ba bà tám vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Cổ Vô Song nhin.

Lang sói vẫn tiếp tục kêu gào.

Trộm sắc vẫn tiếp tục trộm hương.

Không thể nhin được nữa! Cổ Vô Song đột ngột dang hai tay đẩy hẳn ra, lại bị hẳn chụp được.

Bộ dạng hẳn hơi hợt, ngón tay cái từ từ lau khóe miệng, chắc chắn nói, “Lúc này mới giống nàng.”

Rõ ràng tính khí không tốt.

Tay phải Cổ Vô Song khẽ tê dại, thật buồn cười, đánh người chính là nàng, cảm thấy đau đớn cũng chính là nàng! Cảm giác lần này hẳn cố ý không trốn không tránh, không khỏi tức giận chính mình lại bị hẳn đoán trúng.

Cảnh cáo mình không thể dễ dàng bị hẳn nắm được cảm xúc nữa.

Cổ Vô Song nhìn hẳn một cái, đột nhiên tiếp cận người trước mặt, hai tay bưng lấy mặt của hẳn, hết sức trêu đùa liếm liếm môi của hẳn, Chân Bất Phàm dự liệu không kịp, hơi ngẩn ra, không ngờ nàng không để cho hẳn hưởng thụ, hai tay hung hăng nhéo má thịt của hẳn một cái!!

Tư thế này tuyệt đối buồn cười.

Bồng dung nghe thấy người ở trên lầu cười thật to.

Liền nghe Cổ Vô Song cố ý dụ dằng nói, “Ồ, ta còn tưởng rằng, chỉ bóp đến một lớp da.”

Chân Bất Phàm thích thú lại muốn vác Cổ Vô Song lên, không ngờ lại đột nhiên bay tới một người áo trắng, một kiếm bay tới. Chân Bất Phàm vừa tay không đỡ, vừa nhanh chóng kéo Cổ Vô Song lui sau lưng.

Bạch y nhân kia thấy hai người tách ra, hiển nhiên đã đạt thành mục đích, lộn một vòng về phía sau, vững vàng đứng trên đất, mặt nhìn về phía bên kia đường. Tiếp đó bên kia đường có một chiếc xe ngựa màu đỏ chậm rãi đi tới, tới dưới Pháo Hoa Lâu, xe ngựa dừng lại.

Một tùy bên cạnh tung người xuống ngựa, đi tới bên cạnh xe ngựa, vén rèm lên, trầm giọng kêu, “Công tử, đã đến.”

Một lát sau, bên trong buồng xe mới có động tĩnh, một người bước ra, định thần nhìn lại ——

Hảo một cái Ngọc diện lang quân.

21. Q.2 - Chương 6: Mọc Cánh Thành Tiên

Nam tử áo trắng ra sân, tìm hãm lại sự tức giận của Chân Bất Phàm.

Cục diện khê hiện ra một tình thế giảng co.

Cổ Vô Song hơi khó chịu, bình thường là nàng che chở người khác sau lưng, hôm nay lại bị người che chở ở phía sau, chính là đá Chân Bất Phàm một cái, sau đó đi lên phía trước hẳn.

Quyết định không hề trốn nữa.

Chân Bất Phàm bị đá một cước không đau, không biến sắc quan sát nam tử áo trắng một phen, liền không đặt ở trong mắt, ngay sau đó ánh mắt liếc về cái ót Cổ Vô Song, nhớ tới hành động vừa rồi của nàng, tự nhiên béo má hẳn. Khê rung động, nghĩ đến từ nhỏ đến nay, chưa bao giờ có người dùng loại phương thức thân mật này. Thấy nàng khi đó, trong mắt thoáng qua một chút ấm áp.

Âm thầm vươn tay hạ xuống gương mặt của Cổ Vô Song, cũng là khống chế sức lực, không làm đau nàng.

Cổ Vô Song vốn là vẫn còn suy đoán thân phận của nam tử kia, đột nhiên bị tập kích, quay đầu lại trừng mắt, nhấn đầu lông mày, nhưng giữa hai lông mày không tự chủ hiện ra vẻ yêu kiều của một nữ tử, thậm chí nghĩ sao lại có nam tử hẹp hòi mang thù như vậy?

Vừa nghĩ có cái gì không đúng, nếu hẳn “trả thù”, sức lực kia càng giống như Đùa giỡn.

Cổ Vô Song vì dùng từ này mà khinh bỉ chính mình, cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, tiếp đi về phía trước một bước, muốn cách hẳn xa một chút.

Chân Bất Phàm cũng bước một bước, cố ý cùng nàng duy trì khoảng cách đưa tay ra là có thể chạm vào.

Cổ Vô Song giả bộ cười một tiếng, liền hướng bên trái bước một bước, Chân Bất Phàm cũng bước theo, nhìn rất bình tĩnh.

Nam nhân này.

Cổ Vô Song nỗ lực bảo vệ vẻ tao nhã hướng bên trái bước hai bước, Chân Bất Phàm nhắm mắt theo đuôi.

Nàng đi, ta theo.

Nàng lui, ta tiến.

Cứ lui tới như thế.

Nam tử trên xe ngựa đột nhiên mở miệng, gọi một câu, “Cổ tiểu thư.”

Cổ Vô Song dừng lại, thoáng nhìn qua phía trước, ngay một khắc sau đó thân thể bị Chân Bất Phàm kéo vào trong ngực.

Chân Bất Phàm rõ ràng không muốn nàng cùng nam tử kia có dính dáng, hơi có vẻ cường thế mang theo nàng xoay người, lui về phía sau.

Đại khái là đánh ánh mắt, nhìn thấy bạch y nhân rút kiếm lúc trước, xoay người, giơ kiếm lên lần nữa, ngăn ở trước mặt hai người bọn họ. Sau đó lại nghe từ sau lưng truyền đến một giọng nói nam, “Nếu tại hạ không có nhìn lầm, Cổ tiểu thư tựa hồ không tình nguyện đi theo người.”

Chân Bất Phàm không có phản ứng, mà là mặt không biểu hiện gì liếc nam tử trước mặt, bỗng dừng nhếch môi, “Dựa vào người?”

Không khỏi buồn cười.

Đúng lúc này, một cái bóng người lộn vòng trên không trung mà đến, lúc rơi xuống đất, Trương Ngũ Kinh lắc đầu một cái, cũng mang theo vài phần tiêu sái, thấy vẻ mặt hẩn khiêu khích nhú mày, nhìn bạch y nhân kia, “Người làm vậy là có ý đồ gì?”

Sau đó Lâm Văn Thăng từ từ đi vào, trong lời nói mang nhạo báng, “Đại tẩu, đã lâu không gặp.”

Lâu cái rắm!

Cổ Vô Song đẩy Chân Bất Phàm một cái, bắt đắc dĩ cánh tay đối phương lại cứng như sắt, không cách nào rung chuyển, lại nghe được Lâm Văn Thăng nói tiếp, “Vừa nãy đại tẩu rất chủ động, tiết mục thân thiết vừa rồi khiến đám huynh đệ được mở rộng tầm mắt, bội phục bội phục.”

Cổ Vô Song cũng không chịu nổi kích động, bỗng dừng nhếch môi cười, “Lâm lão đệ cũng muốn tự thể nghiệm một phen sao?”

Cũng không là chuyện gì đáng ngại, trước Tiền Quân Bảo xuất hiện ở buổi tuyển chọn, nàng ngay cả lời nói động phòng hoa chúc cũng dám nói ra khỏi miệng.

Lại đổi Lâm Văn Thăng cứng họng, không ngờ lực siết ở bên hông bỗng tăng cường, nghe Chân Bất Phàm hơi uly hiếp, “Đủ rồi.”

Ở Pháo Hoa Lâu tìm được người, vốn đã khó chịu, hơn nữa nàng còn trang điểm đậm, mặc trang phục xinh đẹp như thế.

Cổ Vô Song bắt lấy tay đang để ở trên eo nàng bẻ ra ngoài, giữ “gương mặt tươi cười chào đón” tìm phương thức tác chiến mới, cười đến vẻ mặt dối trá, “Làm sao sẽ đủ? Chân công tử nhân hạ thoải mái như thế, tới Pháo Hoa Lâu uống rượu ngắm mỹ nhân, cần gì phải để cho ta làm người mất hứng?”

Chân Bất Phàm tiến tới gần nàng mấy phần, ánh mắt cảnh cáo nàng chớ giả bộ ngu, “Ta rõ ràng tới tìm nàng.”

“Tìm ta?” Cổ Vô Song coi thường ánh mắt nóng bỏng vừa rồi của hắn kể cả câu nói gây ra rung động trong lòng kia, vẫn cười như cũ, “Vậy ta chẳng phải thực sự treo biển hành nghề ở Pháo Hoa Lâu rồi sao?”

“Cổ Vô Song.” Hắn nheo mắt lại.

Rồi sau đó.

“Cổ tiểu thư,” Nam tử áo trắng bên trong xe ngựa kia hoàn toàn bị hai người bỏ qua một bên, cũng không biết khi nào xuống xe ngựa, khoanh tay trước ngực đứng thẳng, một gã sai vặt bên cạnh hắn ta nhẹ nhàng quạt, lại chậm rãi cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, trong giọng nói có mấy phần không nhịn được, “Nếu tại hạ không có nhớ lầm, không phải Cổ tiểu thư nói muốn thấy tại hạ sao?”

Nàng muốn thấy? Cổ Vô Song nhú mày nhìn nam tử này một chút, “Người là Liễu Nhất Hoan?”

“Không ngờ Cổ tiểu thư, lại ở trước mặt mọi người cùng với nam tử khác ôm ấp, vốn là hạ nhân nhà ta hồi báo cô nương vào Pháo Hoa Lâu, ta còn mấy phần hoài nghi. Chỉ là Liễu Nhất Hoan ta luôn là người khoan hồng độ lượng, cho nên sẽ không để ý chuyện gặp cô nương ở đây, vậy mà.” Hắn nhẹ nhàng đưa tay đẩy sợi tóc, “Nữ tử ở thành Nhữ An không ai thêm lấy, cũng là loại người không chịu được cô đơn sao?”

“.” Cổ Vô Song trầm mặc một hồi, “Liễu công tử là tới theo lời mai mối?”

“Vốn là thế, bây giờ còn phải suy nghĩ thêm một chút.” Liễu Nhất Hoan làm ra vẻ ban ân, hiển nhiên là không vui khi bị nàng coi thường lúc này, dừng lại hành động, cố làm lảng lơ.

Lãng phí tướng mạo tốt như vậy.

Cổ Vô Song cười lạnh trong lòng một phen, nàng đã biết nam nhân một bó tuổi không thành thân, không phải là hàng tốt gì, không ngờ được.

Lại là mặt hàng không tốt như vậy.

Chỉ là Cổ Vô Song cảm thấy kỳ quái, lời từ trong miệng Liễu Nhất Hoan nói ra, cũng sẽ không chọc giận nàng, nụ cười tự nhiên ấm áp không ít, “Mới vừa nhìn thấy Liễu công tử, còn đang suy nghĩ tướng mạo thân thủ công tử như thế sao còn độc thân đến nay, hôm nay công tử vừa mở miệng, ta liền không chút ngoài ý muốn rồi.”

“Nói thế nào?”

“Công tử. Rất đặc biệt.”

Liễu Nhất Hoan từ từ gạt đầu một cái, rất tán thành, “Không cần ngoài ý muốn, là do trên đời quá nhiều dong chi tục phấn*.”

(* Dong chi tục phấn: ý chỉ các cô gái bôi son trát phấn tầm thường)

Cổ Vô Song nhíu mày, “Thần kỳ, người xác định người nghe hiểu được tiếng người?”

“Có ý gì?”

“Nói người đã mọc cánh thành tiên rồi.” Tiếng nói vừa dứt, Cổ Vô Song không đợi đối phương đáp lại, lại đột nhiên chu môi, chọc chọc Chân Bất Phàm, cười đến xinh đẹp quyến rũ, “Cái đó, vốn là trong danh sách của ta, người xếp hạng phía sau hần.”

“Cái gì danh sách?”

“Tuyển chọn tướng công.” Cổ Vô Song không nhìn sắc mặt của Chân Bất Phàm đột nhiên trầm xuống, trừng hai mắt, “Loại bỏ hậu nhân của thần tiên, yêu, quỷ, xuống chút nữa.” Gạt đầu chắc chắn một cái, “Người chính là thú.”

“Ha ha ha, thú!” Trương Ngũ vừa nghe xong phốc một tiếng bật cười, rồi sau đó liếc thấy sắc mặt của Chân Bất Phàm xanh mét, bỗng dừng ngừng cười, mặt đứng đắn chỉ vào nam tử áo trắng cầm kiếm kia nói to, “Quản người có ý gì, nhìn cũng không thuận mắt!”

Thẳng đến khi tiến lên liền kêu đánh

Lúc này Chân Bất Phàm không rảnh để ý huynh đệ của mình, cặp mắt nhìn chằm chằm Cổ Vô Song, đột nhiên từ từ buông nàng ra, bất ngờ đổi lại cầm bàn tay của nàng, đi về phía Liễu Nhất Hoan.

Cổ Vô Song có thể cảm thấy nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay của hần, dán chặt nàng.

Nóng đến gương mặt có chút nóng lên, không thoải mái.

Theo hai người họ tiến đến gần Liễu Nhất Hoan, Chân Bất Phàm từ từ trầm giọng nói: “Vẫn cần suy tính sao?”

Tiếng nói vừa dứt, chiếc xe ngựa kia liền đổ sụp xuống! Lại không biết đến tột cùng là khi nào hần ra tay.

Liễu Nhất Hoan nhíu mày, quay đầu lại đã thấy thuộc hạ trung thành bị đè xuống đất đánh, chân mày nhíu càng chặt hơn, gã sai vặt ở bên cạnh mảnh liệt vẩy quật, nghe hần nói, “Ta tới cùng cô nương bàn bạc hôn sự, nào có thể đoán được cô nương đãi khách như thế!”

Cổ Vô Song muốn rút tay ra, không rảnh mà để ý.

Liễu Nhất Hoan không cam lòng lại bị bỏ rơi, giọng nói có phần to lên, “Xe ngựa này bọn người cần bồi thường cho ta.”

Chân Bất Phàm nắm tay của Cổ Vô Song cũng không mạnh, sợ đau nàng, cũng không cho nàng tránh thoát, thấy nàng kiên trì không ngừng ở bên trong, giọng nói không thay đổi, “Thả nàng ra không khó.”

Cổ Vô Song ngược mắt.

Trong lời nói của hắn đúng là xuất hiện thêm nhiều phần nhạo báng, “Chỉ là ta không thả.”

Gặp quỷ.

Tối nay lần thứ hai Lâm Văn Thăng cứng họng.

Cổ Vô Song chợt đá Chân Bất Phàm một cái, “Có bản lĩnh ngươi đừng cậ mạnh.”

Hắn không để ý tới, lại nghe được hắn mở miệng, “Người này nàng giải quyết thế nào?” Trong giọng nói lại hàm chứa mấy phần bất mãn, thêm ba phần dè dặt.

Cổ Vô Song thấy trong giọng nói của hắn mang theo chỉ trích, nhất thời không muốn nghĩ quá nhiều, “Tiên Thú khác đường, ngươi cần gì cùng hắn khai thông? Huống chi ta với ngươi cũng không quen biết.”

“Buồn cười!” Liễu Nhất Hoan thấy hai người lại không nhìn hắn, giận đến gò má trắng nõn khẽ ửng hồng, nhưng vẫn cố giữ vững phong độ, “Hai người ngươi xem ta là gì?”

“Vậy thì ngươi muốn kết quả như chiếc xe ngựa kia?” Trong giọng nói Chân Bất Phàm vào thêm uy lực, gã sai vặt kia thiếu chút nữa đánh rơi cây quạt.

Rồi sau đó, hắn từ từ liếc Cổ Vô Song.

“Thú. Đây.”

Cổ Vô Song dừng một chút, không rõ chân tướng có mấy phần khẩn trương.

Hắn kê vào lỗ tai nàng, nhấn từng chữ rõ ràng, “Là trực tiếp hủy nàng rồi nuốt vào bụng.”

Rầm! Cổ Vô Song không để ý tới “Mỉm cười”, trực tiếp rống lên, “Hủy đi, hủy đi hủy đi, hủy cái đầu người!”

Gặp quỷ, nàng cà lăm lăm gì?

Chân Bất Phàm không nói một lời liếc nhìn nàng, đột nhiên mở miệng nói một câu, “Gả cho ta.”

Rầm! Lần thứ hai bị sét đánh.

Cổ Vô Song phát hiện trái tim mình cũng không phải là tường đồng vách sắt như tưởng tượng vậy, quả nhiên hồi hộp, thật ra thì đây không phải lần đầu tiên nàng cùng hắn thảo luận vấn đề gả cưới, chẳng qua là hiện tại hắn như vậy. Chân thành, thật đúng là làm nàng sợ.

Khẽ cắn răng, đành giọng nói, “Gả cái quỷ, không lấy!” Nhân tiện ngẩng đầu “Cứng rắn” trừng mắt nhìn hắn một cái, tuyên cáo lập trường.

“Nàng đã già.” Vào giờ phút này, Chân Bất Phàm lại không biết sống chết phá hư phong cảnh nói lại lời cũ.

Ông! Cổ Vô Song càng thêm nổi trận lôi đình, đánh xuống một chưởng.

Vậy mà Chân Bất Phàm vừa đỡ, vừa chế trụ cổ tay nàng vừa một cách tự nhiên lôi nàng vào trong ngực, khước miệng hàm chứa ý cười. Tối nay hắn không biết giây thần kinh kia lại lộ ra tật xấu, bỗng dưng mở miệng nói ra một câu, “Cho nên vừa lúc xứng với ta.”

“”

Cổ Vô Song bị hắn cường thế ôm. Hít sâu, tiếp đá mạnh vào bắp chân của hắn, nhưng Chân Bất Phàm vẫn không buông, đứng vững như núi, ôm nàng, kiên nhẫn tiếp tục nói, “Gả cho ta.”

“Không lấy!” Cổ Vô Song thật buồn bực với tính cách của hắn, mọi chuyện đều cường ngạnh, vốn là hắn không như thế, cuối cùng vẫn chọn tức mình.

“Về sau ta sẽ không đánh lại.” Dù sao Chân Bất Phàm cũng là người làm ăn, ôm Cổ Vô Song dè ở trong ngực, rốt cuộc nói ra điều kiện.

“” Chậc, vậy cũng là điều kiện sao?

“Tiền để nàng giữ.”

“” Cổ Vô Song thừa nhận trong nháy mắt động lòng, dù sao hắn cũng là kim khố* di động. (Kim khố: kho bạc)

“Chân phủ do nàng định đoạt, đồ vật nàng tùy ý thay đổi.”

Đây không tính là cái gì.

“Thị trường phương Nam, ta tuyệt đối giúp nàng một tay.”

“”

“Phần lớn thương hộ nổi danh ở phương Nam, ta đều rất quen thuộc.”

Trầm mặc.

“Gả cho ta.” Câu này của hắn giống như thôi miên, trong trầm thấp mang theo vài phần hấp dẫn, vả lại trong lúc vô tình, đã thả lỏng sức lực, vậy mà Cổ Vô Song ở trong lòng hắn, lại bởi vì dẫn đo nhất thời quên giãy giụa.

Cổ Vô Song cảm thấy tự mình lung túng rồi, khi nói chuyện có điều kiện liền theo thói quen cân nhắc hơn thiệt, cau mày suy nghĩ một chút, bỗng dưng phát hiện điều kiện của hắn. Có chút quỷ dị, tạm thời chuyện cưới gả này thành công hay không, chỉ là phản xạ có điều kiện hỏi, “Người lại được cái gì?”

Chắc chắn không ổn.

Ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn nàng, không chút do dự nói ——

“Nàng.”

“” Cổ Vô Song bỗng chốc mất tinh tảo, giọng nói chột to lên, “Nàng, nàng cái đầu người!”

“Ngoài ra, còn thân thể của nàng nữa.”

“” Hai gò má Cổ Vô Song bỗng dưng đỏ lên, cảm thấy lỗ chân lông toàn thân cũng không được tự nhiên, da đầu tê dại, rồi sau đó hít thở một cái, càng nghĩ càng không đúng, liền đập hắn một cước, “Nghĩ khá lắm!”

Cổ Vô Song không biết tình yêu, cũng chưa từng có nam tử tỏ ý yêu nàng say đắm, ngoại trừ một màn thanh mai trúc mã trong sáng đơn giản chưa thành hình mập mờ kia, nhiều lúc, nàng cô đơn một mình.

Hôm nay có một nam nhân lại không biết xấu hổ nói ra lời đòi phong bại tục này, mặc dù rất lâu trước đó nàng hận nam tử này đến cắn răng nghiêng lợi, sắp xếp lại tất cả, suy nghĩ cũng rối loạn. Huống chi, nàng còn ở trong ngực của hắn, nghe hơi thở của hắn, cảm nhận được sự mạnh mẽ nơi khuỷu tay của hắn.

Gặp quỷ! Cổ Vô Song từ chối lần nữa.

“Nàng đã động lòng.” Hắn nói giống như chắc chắn vậy.

“Hừ.” Cổ Vô Song giả bộ nâng môi lên, “Người đừng tự mình là đúng.”

“Đủ rồi.” Hắn cũng nâng môi lên.

Cái gì đủ rồi? Cổ Vô Song vừa dăng lên dự cảm chẳng lành, rồi sau đó hắn đột nhiên điểm huyệt đạo của nàng, tiếp đó ôm lấy nàng, nói cho nàng biết một sự thật bi thương, “Ta và nàng lập gia đình trước, còn chuyện gì thương lượng sau.”

“Người.” Cổ Vô Song cảm giác mình hoàn toàn không cách nào tỉnh táo, cảm giác tóc cũng nóng lên.

Chân Bất Phàm lại điểm á huyết của nàng, vẻ mặt cười như không cười, cố ý nói, “Tốt như vậy sao? Nương tử.”

Khốn kiếp!

Nàng không lấy!

**

“Đại ca như vậy. Là bức hôn sao?”

Lâm Văn Thăng chau mày, “Ngươi có ý kiến?”

“Làm sao dám?” Sau đó liếc đám người thuê trước mặt, chính lúc này khua chiêng gõ trống cổ động tuyen dương, cảm thấy đại ca đã là trăm phương ngàn kế rồi.

Hôm đó đại tẩu đột nhiên trốn khỏi hôn lễ, mọi người ứng phó không kịp, hơn nữa mời một đám người đầu đường xó chợ, cả đại sảnh hò hét ồn ào không chịu nổi.

Đại ca trở về đại sảnh, ngay trước toàn bộ mọi người mặt nói một câu: chuyện tối nay không được nhắc lại.

Lại chấn động khiến toàn trường yên lặng như tờ.

Nghĩ tới đây trong lòng Trương Ngũ Kinh không khỏi dắc ý, tin tức bị phong tỏa ngay ở phương Nam, đủ để chứng minh đại ca quyết đoán.

Sau đó liền ngựa vó không ngừng một đường tìm đến phương Bắc, vốn cho là tới hôm đó, đại ca sẽ trình diễn một cuộc cướp đoạt, nếu không cũng sẽ bắt đại tẩu lại trừng phạt một phen, kết quả đại ca lại án binh bất động, thật sự làm cho người ta khó hiểu.

Không nghĩ tới đại ca bắt đầu an bài mấy người bọn họ đi lại phụ cận ở thành Nhữ An, thăm dò địa hình và thăm dò con người nơi đây, làm kéo dài một ít ngày, bố trí bày ra, mới bắt đầu tổng tiến công năm ngày trước.

Nghĩ đại ca đã sớm thuê mấy đầu bếp hạng nhất, tùy thời chuẩn bị chiến tranh, liền nguyên liệu nấu ăn cũng chuẩn bị thỏa đáng, vận sức chờ phát động. Hôm nay đội ngũ hùng dũng, Lâm Văn Thăng là tiên quân, trước lập uy, hơn nữa đại ca phía sau, vốn là tính toán ép đại tẩu không xuống đài được.

Nhưng không hổ là nữ nhân của đại ca, người bên cạnh cũng có chút tài năng, cũng không luống cuống trận cước, ngược lại hấn bị nam nhân tiểu hồ ly kia làm tức giận đến không nhẹ, bởi vì mấy ngày nay hỏi thăm, vẫn không rõ lai lịch như cũ.

Chỉ là, còn để đại tẩu trốn thoát được.

Đại ca tức giận cũng không giấu được, chỉ là hấn quyết định thật nhanh, ra lệnh một tiếng, một ngàn lượng bạc tìm tin tức một người, liền trực tiếp để người mang về.

Chỉ cần trong nháy mắt, chính là cả thành đều biết, vậy mà đại tẩu cũng có chút bản lĩnh, buổi chiều lật ngược cả thành Nhữ An, cũng không có tìm người được.

Như thế thì tính sao, đại ca muốn người, sao có thể chạy thoát?

Tìm chỗ đất trống lớn nhất thành Nhữ An, rất nhanh liền bày ra mấy trăm cái bàn, thanh thế thật lớn, trước đây chưa bao giờ có.

Hơn nữa, cũng chỉ là như một người nhà quê gây chuyện, là chuyện mà cả thành không thể tưởng tượng ra.

Hôm nay cả một ngày, tất cả dân chúng thành Nhữ An, ngoài Cổ Vô Song, cũng chỉ có Cổ Vô Song, đàm luận nàng trên chộc vị hôn phu ngoại lai trở về, đàm luận nữ tử này vì tình vùng tiền như rác, hơn nữa đồng “đồ cưới” đủ loại trên xe ngựa kia, toàn bộ để cho người ta lấy không.

Càng nói về sau, truyền đi như vậy thì thật là.

Không có một câu nghe giống thật.

Càng lắm kẻ nói cũng chỉ có Cổ Vô Song vì mặt mũi tổn tiền mượn người làm ra một tường kịch.

.

Người nói thì nhiều, nhưng không có người nào có thể hiểu được Cổ Vô Song giờ phút này bị thương mà bị phần trong lòng thế nào.

Tưởng tam nương vốn là còn lương tâm ngăn cản ở phía trước, vậy mà liếc thấy Chân Bất Phàm nhìn thấy nàng ta nhân gian tuyệt sắc như vậy mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, chân mày cũng không động đậy, liền thêm mấy phần cảm giác đồng cảm, sau đó nghe Chân Bất Phàm nói một câu, “Người không làm gì được ta.”

Chính là ngoan ngoãn để nguyên không làm gì.

Hôm nay Cổ Vô Song có miệng cũng không thể nói, có tay cũng không thể động ngời để cho người ta chải đầu trang điểm.

Bỗng dưng dâng lên một loại trực giác mãnh liệt, nàng lần này, chỉ sợ là trốn không thoát.

22. Q.2 - Chương 7: Động Phòng Hoa Chúc

Phương Bắc không bằng Phương Nam núi non trùng điệp, khi tiến vào thành Nhữ An, cảnh đẹp trên đường đi mênh mông.

Lúc này Chân Bất Phàm khoanh tay mà đứng thẳng, đứng ở trên nóc nhà, đường phố phồn hoa, lúc này người người nhón nha nhón nháo bày tiệc cơ động, những người liên quan, sớm chuẩn bị lụa đỏ đèn lồng treo lên, ban đêm đốt đèn, qua trong giấy lát, dùng màu đỏ trang trí cả con đường.

Cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ là trong lòng Chân Bất Phàm vô cùng bình tĩnh, yên lặng nhìn về phía căn phòng cách đó không xa, ánh nến chập chờn, bóng dáng của mình xuyên qua giấy trên cửa đi lui đi tới, bên trong còn có...

Có tân nương của hắn.

Rồi sau đó từ từ, từ từ, trong lòng của hắn dâng lên một loại cảm động xa lạ, khóe miệng nâng lên thành đường cong, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Cổ Vô Song.

Nhẹ nhàng đọc tên của nàng lần thứ nhất.

Từ từ suy ngẫm.

Ngay cả tên cũng tương xứng với hắn như vậy, dưới trời này, sợ rằng chỉ có một mình nàng.

Bây giờ chắc là nàng đang dùng ánh mắt cảnh cáo hỉ nường, lúc này nàng nhất định là oán giận không thôi, tức giận mắng hắn trong lòng đi, bỗng dưng nụ cười bên miệng càng sâu hơn, bức bách nàng sao?

Có gì không thể?

Hắn nhìn ra được nàng cũng không phải là thờ ơ, liền thành thân trước thôi, hắn và nàng có thời gian một đời đây đưa không ngừng nghỉ.

Nàng nhất định không biết, lúc nàng khê tức giận trong con người tràn đầy sáng ngời, hấp dẫn hắn thế nào.

Hai mươi bảy tuổi như nàng, bước lớn bước nhỏ trong ngày thường cũng phải khôn khéo tính toán, cũng là chịu không nổi kích thích như vậy.

Một điểm này, lại cùng hắn tương tự như vậy.

Hồi tưởng lại nàng nói câu kia hắn không kích động là không hoàn toàn, thật ra thì nhiều hơn nguyên do, là đến từ nàng.

Chỉ là quên nói cho nàng biết mà thôi.

Lấy vợ cho hần, cho tới bây giờ chính là chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Mấy huynh đệ bàn bạc hôn sự cho hần, hần cười cũng không sao. Quân Bảo cản trở từ trong hôn sự, hần cũng hơi hột.

Nữ nhân, cho tới bây giờ là đại danh từ phiền toái.

Vậy mà, lần mới gặp gỡ trong tửu lâu đó, nàng ngồi ở trên bàn, khoan thai tự đắc nở nụ cười, chống lại tầm mắt của hần, đúng là trong nháy mắt đó hần nhớ mặt của nàng rõ ràng.

Sau lại biết được, nụ cười đó cũng chỉ là nàng che giấu theo thói quen.

Đột nhiên không chấp nhận được nàng khiêu khích.

Mới có thể có một chút canh cánh trong lòng. Có lẽ, là bởi vì chưa bao giờ có nữ nhân nào sẽ lớn mật như thế.

Chỉ là mấy ngày sau quên khuôn mặt của nàng, nàng lại cố ý nắm trong tay vụ đánh cuộc giữa hần và hỗn tiểu tử Giang Nhị kia, cố gắng kiềm chế hần.

Há có thể để cho nàng như ý?

Nhưng nàng cũng chỉ là một nữ tử, thời điểm ôm vào trong ngực, không cảm thấy nặng chút nào. Xem ra theo tuổi tác, cũng không thể hiện ở trên trọng lượng của nàng.

Còn có nàng thỉnh thoảng lộ ra ôn nhu, đáng vẻ nhũn mỳ khiêu khích, đáng vẻ đáng yêu khi say rượu. . . .
. . . Từng chút một thấm vào tim của hần, lại dễ dàng thay đổi quyết định của hần như vậy.

Cười nàng.

Cười nàng.

Hần từ trước đến giờ là người quả quyết tự lo liệu, chỉ là toàn xử sự bằng trực giác, hỉ nộ chỉ ở trong chốc lát.

Nàng không tính là mỹ nữ đẹp nhất, tính tình cũng không phải là quá tốt, gần đây cũng càng ngày càng thích đánh đá, rõ ràng để ý muốn chết, lại giả vờ làm bộ bình tĩnh tự nhiên

Chỉ là, hần cũng.

Thích.

Từ thành Vạn Đường một đường Bắc thượng, khi hần còn đang trên lưng ngựa nghĩ đến tột cùng là vì cái gì mà làm chuyện này, vừa nghĩ tới liền thấy có nhiều lý do hơn, để nhìn một nụ cười một cái nhếch mày của nàng.

Tối nay, Thiên La Địa Vỡ, nàng trốn thế nào?

**

Chân Bất Phàm một thân trường sam đỏ, xem ra cũng là đã sửa qua, xa xa nhìn lại, đáng vẻ hiên ngang.

Trên đất trống bàn ghế la liệt, mọi người ngồi đầy, xôn xao.

Tiếng trống kèn Xona, diễn tấu sáo và trống, vốn là bầu trời đêm tĩnh mịch, tựa hồ cũng dính chút vui mừng.

Nhìn tiệc mừng thanh thế thật lớn này, sợ rằng trăm dặm quanh thành Nhữ An, không người nào theo kịp.

Cổ Vô Song đầu đội lụa đỏ, được hỉ nường công vào, mọi người xem mà cảm thán, đưa mắt nhìn theo vào trong.

Ánh mắt Chân Bất Phàm xuyên qua hỉ nường, rơi vào thân hỉ phục của nàng, cái khăn màu đỏ, làm cho người ta không khỏi nghĩ dưới cái khăn đó đến tột cùng là bức giai nhân nào.

Cùng lúc đó, cái khăn cũng che tầm mắt Cổ Vô Song tiếp xúc với bên ngoài. Âm thanh sôi động vang bên tai không dứt, lại không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì. Thân thể vẫn không thể động như cũ, nói cũng không thể, tất cả tâm tình chỉ có hàm răng có thể hơi phát tiết ra ngoài.

Khăn trùm đầu theo gió phiêu động xuyên thấu qua mơ hồ nghe tiếng trống, thấy trên mặt đất thấp đầy nển, bóng của bàn ghế kéo dài thật dài, đan xen ngang dọc. Giống như tâm tình của nàng giờ khắc này.

Rất là tức giận, không thể tự chủ mà bực mình, đột nhiên thành hôn, cuối cùng chỉ hóa thành bất an.

Nàng thật sự gả cho người này sao? Nếu không, nàng còn có cái gì để lựa chọn chứ?

Hỉ nương ngừng lại, nàng bị động chạm đất, sau đó trong nháy mắt cảm nhận được bên cạnh thêm một cái bóng, ngay tiếp theo, rõ ràng còn cách đoạn khoảng cách, nhưng cũng cảm thấy nóng người.

Cổ Vô Song bỗng dưng có mấy phần khẩn trương, không tránh được kéo dài tức giận, kéo dài bi phẫn, nghe đến có người nào hô to “Tân nương tử tới”, “Bái đường bái đường rồi.” Còn có người đang kích động nói lung tung gì đó, nói gì đó trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm. Nói xong, bên tai lại bỗng dưng truyền đến giọng nói cao vút mang theo vui mừng của hỉ nương——

“Nhất Bái Thiên Địa ——”

Người nào? Người nào ở phía sau dè lưng của nàng?

“Nhị Bái Cao Đường ——”

Không, cao đường của nàng đã qua đời! (cao đường là cha mẹ)

“Phu Thê Đối Bái ——”

Nàng không cần bị động trở thành vợ của hắn như vậy! Không!

“Xong rồi! Chúc mừng hai vị hỉ kết liền cành, chúc nhị vị sớm sinh quý tử! Đưa vào động phòng ——”

Liên thấy Chân Bất Phàm đột nhiên bế ngang tân nương của hắn, bước chân vững vàng bước đi, quay lưng về phía mọi người, tiêu sái rời đi.

Tân nương tử lại không nói tiếng nào, sợ là thẹn thùng không thốt nên lời rồi.

Tình cảnh này, hội trường nhất định là cực kỳ náo nhiệt, cảm giác trong nháy mắt cả vùng đất cũng sôi trào lên, xôn xao ồn ào, nghị luận ầm ĩ.

Giống như một giấc mộng, hôn lễ như vậy, có thể nói như gió xuân cả đêm, hoa nở ngàn cây vạn cây.

“Cổ gia đại cô nương, gả ra ngoài rồi sao?”

“Quá giả dối rồi.”

“Tân lang kia không giận mà uy, cũng không giống như là sẽ bị Cổ Vô Song áp chế.”

“Kỳ quái, không phải lúc trước Cổ Vô Song chiêu rể tới nhà sao? Người nam nhân này ở rể?”

“Ở rể? Không thể nào..., ta nghe nói người ta ở phương Nam là thủ phủ, trong nhà có tiền có phải hay không, người cũng không thấy phô trương thế này sao! Nói không chừng ta tùy tiện lấy một đồ vật trong nhà người, đối tiền cũng đủ để đập chết người!”

“Vậy chẳng phải là Cổ Vô Song lượm được bảo vật sao?”

“Không thể nói như vậy, cưới Cổ Vô Song kia, còn không phải là như hổ thêm cánh?”

“Cũng thế, nói đi nói lại, một Nam một Bắc, nếu là Cổ Vô Song đi theo vị hôn phu kia, gia tài bạc vạn của nàng ta, cũng sẽ giao cho đệ đệ của nàng ta chứ nhỉ?”

“Đệ đệ của nàng ta không được gì, không nói không cảm thấy, tối nay lại không có người của Cổ phủ, thật là kỳ quái.”

“Phải ha.”

.

Đám người không ngừng nghị luận, dời mắt đến trên bàn cơm, thức ăn chất đầy bàn, đều là món ngon nổi tiếng, thương thảo tiếp mấy câu, lực chú ý liền hoàn toàn chuyển tới trên bàn.

Dù sao cũng không thể nào động phòng, trong lòng miễn cưỡng nói câu chúc mừng ..., bởi vì cô nương lớn tuổi có thủ đoạn buôn bán nhất thành Nhữ An, bán mình đi ra ngoài!

**

Cửa tân phòng chợt bị đá ra.

Nền đỏ bởi vì gió thổi mà chập chờn, lúc sáng lúc tối, từ từ quay về trạng thái ổn định, sáng cả gian phòng.

Chân Bất Phàm không khỏi có mấy phần kích động, rất muốn.

Gặp nàng một chút.

Giằng co một buổi tối, rõ ràng đưa tay ra là có thể đụng đến nàng, cũng là lần đầu tiên khát vọng nàng như vậy.

Hiện tại nàng cực kỳ an tĩnh.

Có cái gì không đúng, Chân Bất Phàm mới thoáng cảm thấy chút cường thế tối nay, có phải có chút quá đáng hay không.

Hơi chút tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại.

Không hối hận.

Một chút cũng không hối hận.

Ngược lại có ngứa ngáy trong lòng một chút, khó nhịn.

Chân Bất Phàm đặt nàng ngồi xuống ở bên giường, đưa tay — lại dừng lại, kiềm chế lại xúc động muốn vén khăn trùm đầu lên, suy nghĩ trong chốc lát rồi ngồi nghiêm chỉnh ngồi xuống bên cạnh nàng.

Hai người liền ngồi sòng vai như vậy, nhìn thấy nền đỏ kia từng chút từng chút cháy hết, gió khe thổi vào, bóng hai người họ kéo đến trên đầu giường, đứng đưa qua lại.

Hắn khẽ đến gần sát nàng mấy phen, bỗng dừng trầm giọng đánh võ im lặng, nói, “Nàng đã là vợ ta.”

Cổ họng có chút nghẹn, thân thể hơi nóng.

Chân Bất Phàm suy nghĩ một chút, làm theo trình tự bình thường là được.

Nên sinh con thì cần phải trải qua những bước kia.

Hắn đột nhiên lại hỏi, “Chúng ta bắt đầu thế nào?”

Trả lời hắn vẫn là im lặng như cũ.

“Vậy sao? Giao cho ta sao?” Chân Bất Phàm tự hỏi tự đáp, khó có thể tin được mình lại có chút khấn trương. Chỉ là gương mặt vẫn không biểu tình gì, giọng nói vững vàng, ánh mắt cương nghị giống như ra chiến trường giết địch.

“Vậy ta bắt đầu.”

Chân Bất Phàm động thủ gạt khăn trùm đầu ra.

Thấy Cổ Vô Song đang rót nước mắt, lệ ướt lễ phục màu đỏ, không tiếng động lại không hơi thở.

Chân Bất Phàm.

Bối rối.

23. Q.2 - Chương 8: Vương Mắc Không Ngừng.

Ngay sau đó toàn thân Chân Bất Phàm đột nhiên cứng ngắc, thần kinh trong nháy mắt căng thẳng, chỉ là tất cả âm thanh cũng bị mắc ở trong cổ họng, một câu cũng nói không nên lời.

Vậy mà Cổ Vô Song vẫn chuyên tâm rơi lệ, cho dù khăn trùm đầu bị mở ra, cũng không ngẩng đầu nhìn hấn một cái, ngược lại có lẽ là nền đỡ kích thích tuyến lệ của nàng, một giọt một giọt liên tiếp từ khóe mắt chảy xuống, rơi vào trên lễ phục của nàng.

Giống như chưa từng được rơi nước mắt vậy, từ lúc nàng mang trên lưng gánh nặng nuôi sống gia đình, thì nó đã sớm cách biệt với nàng, nhiều khổ nhiều mệt mỗi nàng đều cắn răng nhịn xuống, nghĩ đến cho dù là một khắc rơi xuống nước gặp phải uy hiếp tử vong kia, nàng vẫn không muốn dùng nước mắt biểu lộ ra rằng nàng đang sợ hãi.

Nhưng bây giờ. Sau khi “hoàn thành tất cả” trong nháy mắt Chân Bất Phàm ôm nàng, nàng bắt đầu hoảng hốt mà từ trước đến nay chưa từng có, nước mắt không ngừng chảy. Cho đến khi hấn đột nhiên đá văng cửa phòng tân hôn, giống như nước mắt xa nàng nhiều năm, đột nhiên đúng lúc này tìm được chỗ tháo nước, liên tràn ra.

Không rõ vì sao lại uất ức trong lòng, kìm nén trong lòng đến khó chịu, cho tới nay nàng đều một mình thừa nhận tất cả đau khổ mệt mỏi, cũng muốn tìm một nam nhân như chim nhỏ nép vào người, nhưng buổi thành thân tối nay, nàng ngay cả một câu cũng không thể nói, động cũng không cách nào động, cứ như vậy thành nường tử người nào đó rồi.

Cổ Vô Song càng nghĩ càng uất ức, đồ khốn kiếp.

Trái lại Chân Bất Phàm, hấn thiếu chút nữa đã quên nữ nhân còn có loại nước mắt này nữa.

Cũng chưa từng nghĩ tới. Nàng sẽ khóc.

Trong lòng có chút hốt hoảng xưa nay chưa từng có, loại cảm xúc xa lạ này khiến cả người hấn cũng nóng nảy không thôi, hôm nay nhìn nàng hoa lệ đầm lệ, bỗng dưng rống to một tiếng, “Nàng ——” đáng chết, giống như âm thanh bị mắc kẹt ở trong cổ họng vậy, có chút dừng lại điều chỉnh tâm tình, “Nàng cảm miêng!”

Cổ Vô Song ngăn người, nước mắt càng rơi nhiều hơn, đóng cái rầm, miệng nàng còn chưa có mở.

Chân Bất Phàm nhú chân mày càng chặt, cực kỳ bài xích sợ hãi trong lòng, mà vẫn không cách nào che giấu được, chắc là không nhìn nổi nước mắt của nàng, suy nghĩ một chút.

—— Lại lấy khăn trùm đầu trùm lại lên đầu nàng.

.

Xong rồi lại tỉ mỉ điều chỉnh góc độ, cho đến khi che kín toàn bộ mặt của nàng, ngăn cách tầm mắt của mình.

Mới đặt hai tay trên đầu gối, nặng nề thở ra một hơi.

Con mẹ nó!

Duy trì tư thế này không được bao lâu, Chân Bất Phàm không nhịn được mắng trong lòng, không phải nói mắt không thấy sẽ thanh tịnh sao? Sao trong lòng lại không thanh tịnh thế này? Trong lòng tràn đầy oán trách bóng dáng cô nường xinh đẹp bên cạnh, nghe âm thanh nàng hít thở khác với ngày thường, vẫn làm cho hấn đứng ngồi không yên.

Bỗng dưng từ bên giường đứng lên, căng thẳng đi vòng quanh cái bàn một vòng. Mới ngồi xuống, suy nghĩ một chút. Lại đột nhiên đứng dậy, khế cắn răng. Lại ngồi xuống lần nữa.

Sau đó nắm tay thành nắm đấm, nhú chặt lông mày. Đứng dậy! Lại ngồi xuống.

Từ từ hít vào, cắn răng, cảm thấy nằng dưới khăn đỏ kia hình như cũng không ngừng khóc.

“Nàng ——” Giọng nói bỗng dừng trầm xuống, mang theo không được tự nhiên, “Đừng khóc.”

Nói xong Chân Bất Phàm lại tự mình nổi giận, giận chính mình lại bị nước mắt của một nữ nhân dẫn dắt cảm xúc!

Như là nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên mặt lạnh mở miệng, “Nàng khóc cũng không thay đổi được sự thật, hiện tại toàn bộ người của thành Nhữ An cũng biết nàng Cổ Vô Song gả cho ta Chân Bất Phàm!”

Nói xong cau mày nhìn nàng một cái, phát hiện đối mặt với mình lại là một cái.

Khăn trùm đầu.

Lại là khăn trùm đầu! Nhất thời lại nổi trận lôi đình, đột nhiên kéo khăn trùm đầu xuống, hai mắt đắm lệ khuôn mặt nhỏ nhắn, lại tái hiện giang hồ.

Chân Bất Phàm đau lòng một trận, nhớ tới mới vừa nãy mình tự diễn kịch, tâm tình vô cùng phức tạp, định đưa tay giúp nàng lau nước mắt, lại quên. Phấn trên mặt nàng.

Vốn là gương mặt vừa thấy đã thích, trong nháy mắt thay đổi, tức cười vô cùng.

Cho nên.

Chân Bất Phàm nhin không được, bật cười.

Cổ Vô Song nghe tiếng cười này, cảm giác có một cỗ tức giận từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu, quả thật là xông thẳng lên trời, tức chết mình.

Thế nhưng toàn thân nàng không động dậy được—— hai người im lặng nhìn nhau một phen.

Nhìn mặt của nàng giờ phút này không thể nói là tức cười mà còn đáng yêu, vẻ mặt của Chân Bất Phàm đột nhiên mềm đi, vô thanh vô tức* giải hai huyết đạo cho nàng.

(*vô thanh vô tức: im hơi lặng tiếng, không tiếng động, không hơi thở)

Cổ Vô Song được thả lỏng.

Bởi vì cố định cùng một tư thế quá lâu, cho nên sau khi được giải huyết đạo liền cảm thấy tứ chi như nhũn ra, thật ra thì muốn nói gì đó, nhưng lúc một người đang tức giận vô cùng, thì thật sự không nói nên một câu nào.

Nghĩ lại sao mình lại rơi lệ ở trước mặt hắn.

Chẳng phải là biểu hiện yếu thế sao?

Nắm chặt quả đấm, chợt nghe tiếng có người lấy khăn trùm đầu ——

Che ở trên mặt mình.

A, nàng không thấy người!

“” Chân Bất Phàm trong chốc lát không biết nói gì, chém giết tự nhiên, tất nhiên Cổ Vô Song không thuận theo.

Hai người người tranh ta đoạt.

Thật ra thì Chân Bất Phàm chỉ dùng có một phần ngàn sức lực, nếu không Cổ Vô Song có thể cùng hắn giằng co sao? Chỉ là tranh đoạt cũng uất ức, bỗng dừng cắn răng nói ra một câu, “Buông ra!” Lại là một bộ dạng lả chã chực khóc.

Chân Bất Phàm có chút dừng lại, sợ nàng lại khóc, thả lỏng tay ra.

Vì vậy Cổ Vô Song liền, liền kéo mạnh, ngửa ra sau ngã xuống giường.

Đồ trang sức trên đầu đâm vào cái ót của nàng——

“A —— ——”

Cổ Vô Song giận dữ rống lên, rút cuộc ném thử cái gì gọi là dùng toàn bộ sức lực.

Hốc mắt lại ửng hồng.

Chân Bất Phàm im lặng, thầm nghĩ nữ nhân quả nhiên là sinh vật phiền toái, bởi vì đưa lưng về phía ngọn nến cho nên vẻ mặt bị che mất, nhưng mà ánh mắt sáng quắc đó là không thể nghi ngờ gì.

Liền thấy Cổ Vô Song hung hăng kéo một bên chăn, bọc chính mình lại, không kêu đau cũng không nổi giận, không nói một lời co rúc ở trong chăn.

Sau khi im lặng.

Khi cần thiết Chân Bất Phàm cũng có thể chết không biết xấu hổ, đột nhiên kêu lên, “Nương tử.”

“” Cổ Vô Song thật cảm thấy quá bi ai.

Vậy mà nghe hắn kêu một câu nương tử, trong lòng đột nhiên lộ bộp, nước mắt liền chảy ra.

Chân Bất Phàm không nhìn thấy nét mặt của nàng, lại có thể từ động tác của nàng đoán ra, nhẹ nhàng kéo chăn ra, trong giọng nói mang theo dịu dàng, “Nàng chớ khóc.”

Khóc làm cho hắn buồn phiền trong lòng.

Cổ Vô Song vẫn không để ý đến hắn.

Sau một khắc cảm giác được hắn đột ngột rời khỏi giường, Cổ Vô Song cũng không muốn đi suy đoán làm gì, cũng không có hơi sức chạy trốn, mà một mình yên lặng rơi lệ.

Không lâu sau đó, nàng lại cảm thấy thân thể kể cả chăn bị nâng lên.

Cổ Vô Song cũng không phản kháng.

Lại cảm thấy cái chăn đang bị kéo từ bên ngoài, cho đến khi lộ ra gương mặt của nàng.

Ánh nến lóe lên làm nàng cảm thấy chói mắt, nhưng đã phản ứng không kịp nữa rồi, trên má đột nhiên có một cảm giác ấm áp.

Nghiêng đầu nhìn một cái, không biết lúc nào thì Chân Bất Phàm đã bưng tới một chậu nước, đại khái là sáng sớm đã chuẩn bị tốt đi, giờ phút này hắn lại. Dùng khăn tay nhúng nước lau mặt cho nàng.

Đồ điên.

Miệng Cổ Vô Song lẩm bẩm muốn nói gì đó, nhưng lại im lặng.

Khẽ lui về phía sau muốn né tránh, nhưng Chân Bất Phàm sẽ để cho nàng tránh thoát sao? Cánh tay trái vững vàng cách chắn ôm nàng, tay phải cầm khăn tay vì nàng. lau mặt.

Cổ Vô Song chảy nước mắt, cảm giác được hắn đang cố gắng nhẹ nhàng lau cho nàng.

Còn có hơi thở của hắn, từ từ phả ở trên mặt của nàng, làm cho cả không gian trong phòng, đột nhiên thu hẹp lại.

Tiếng nước chảy khi vắt khăn tay, phá vỡ im lặng trong phòng.

Hai mí mắt của Cổ Vô Song cũng đang đánh nhau, chẳng biết tại sao lại vô cùng mệt mỏi, thậm chí có chút ngổ không vững, ngã về phía kẻ địch. Cơ buồn ngủ đột kích tới, trong lòng, nàng cảm giác mình đã bỏ quên chuyện gì đó rất quan trọng, đành phải giữ vững tinh thần suy nghĩ một chút, nhưng làm thế nào cũng không đỡ được Chu công cho gọi, rốt cuộc nhắm mắt lại.

Cả một đêm, ngủ rất say.

Ngày hôm sau, Cổ Vô Song có ý thức mơ hồ, cảm thấy mình giống như nằm ở bên cạnh lò lửa, trên trán vẫn chảy mồ hôi, muốn đưa tay lau mồ hôi, nhưng lại bị cái gì giữ chặt, mới giật mình tỉnh giấc.

Hoảng sợ không thôi ——

Nàng lại nằm ở. Trong ngực của Chân bắt phàm?!

Sau đó bên tai truyền tới một giọng nói trầm thấp: “Chớ lộn xộn, hiện tại ta đang cực kỳ hưng phấn”

Tất cả suy nghĩ của Cổ Vô Song trong nháy mắt biến mất hầu như không còn gì, hưng, hưng phấn là sao?

Tuy nàng không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng nữ nhân ở tuổi này cái gì nên biết, thì tất cả đều biết. Một người nam nhân có hứng thú với nữ nhân. Còn có thể là chuyện gì nữa?

Ầm! Mặt trong nháy mắt đỏ lên, đem qua mơ mơ màng màng, cảm giác đã bỏ sót cái gì đó, hôm nay loại cảm giác đó vẫn còn, cuối cùng cũng đã rõ ràng, không sai,. Sau khi nam nữ thành thân cần trải qua giai đoạn hô mưa gọi gió này, hay ở bên ngoài người ta gọi, gọi là. Động phòng.

Nhìn lồng ngực của Chân Bắt Phàm một chút.

Cổ Vô Song đột nhiên thở nhẹ, ngoan ngoãn, không dám động dậy.

Vì vậy, nếu dùng sức mạnh chắc chắn là lấy trứng chọi đá. Da đầu của Cổ Vô Song tê dại.

Sức lực của nàng không bằng 1% của Chân Bắt Phàm, nói không chừng còn kích thích hắn đánh chiếm, nhưng hắn nói đúng, dưới con mắt mọi người bá đường thành thân, không chừng quan phủ sẽ không thụ lý.

Cổ Vô Song càng nghĩ càng thấy rối, chỉ là.

Tại sao nóng như vậy?

Hai người cũng không biết gì chỉ hít thở nhẹ nhàng, nhưng chân còn ở trên người bọn họ, cũng không biết vì sao người Chân Bắt Phàm hơi nóng, kéo dài im lặng, cùng với phòng này gió thổi không lọt, khiến toàn thân Cổ Vô Song cũng rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Nóng quá, rất muốn động dậy.

Cổ Vô Song quyết định mặc kệ hưng phấn trong lời nói của hắn, lại phát hiện hai tay của mình không biết từ lúc nào đã đặt trên ngực của hắn, cơ thể rúc vào trong ngực hắn, đầu cũng tựa vào bả vai hắn. Loại tình huống này cũng không tốt, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng thu tay phải về, cảm giác ngực của hắn bởi vì hô hấp liên tục, ừm. Ẩn giấu chút cảm kỳ trong đó, thấy hắn không có quá nhiều phản ứng, lại tiếp tục.

Ngay lập tức sau đó!

Chân Bắt Phàm đột nhiên chế trụ cổ tay của nàng, trong phút chốc Cổ Vô Song có cảm giác bị sét đánh, không biết sức lực ở đâu ra đột ngột rút tay về, giơ tay lên trực tiếp cho hắn một cái tát!

Cả giận nói, “Không phải nói chớ lộn xộn sao!”

“ ”

“ ”

Cổ Vô Song hơi ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

“ ”

“ ”

Chân Bắt Phàm khẽ cúi đầu nhìn nàng một cái.

“ ”

“ ”

Bởi vì vấn đề tư thế, Cổ đại tỷ đánh một tát này không được thuận tay, cho nên sức lực hơi yếu, không tạo thành tổn thương gì cho Chân Bắt Phàm, nhưng người nào đó sau một hồi im lặng lại không khỏi cảm thấy. Uất ức.

Đêm qua vừa quay đầu lại liền phát hiện nàng ngủ thiếp đi, thấy khóe mắt nàng còn vương nước mắt, chân mày cũng khẽ nhướn lên, bộ dạng hơi có vẻ khó chịu, nghĩ hắn là một đại nam nhân, liền động thủ giúp nàng tháo trang sức, giúp nàng cởi áo ngoài ra.

Lại sợ nàng ngồi dậy khóc lóc lần nữa, liền không quấy rầy nàng, chỉ là nàng thế nào cũng là thê tử của hắn, liền ôm nàng vào trong ngực cố gắng ngủ, vốn là cũng thêm thiếp một hội, nhưng nửa đêm.

Nàng lại ở trong ngực của hắn cọ lui cọ tới.

Cứ cọ như vậy cọ đến hắn dục hỏa đốt thân.

Hắn không có hóa thân thành cầm thú, hắn thật sự nhẫn nại hơn người, nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc, bị hai cây nến chập chờn chiếu rọi cả đêm thì thôi. Nàng lại còn đánh hắn.

Chân Bất Phàm càng nghĩ càng giận, chợt lật người, đè nàng dưới thân, cảm giác nàng trong nháy mắt toàn thân cứng ngắt. Trong lòng nhất thời có một loại khoái cảm giải hận, hơn nữa không cách nào phủ nhận, sáng sớm, cảm giác ôm nàng, thật đúng là đau, cũng vui vẻ.

Ánh mắt cũng không tự chủ nhìn theo, sau đó như gà mổ thóc, hôn xuống trên mũi nàng.

Lại hôn một cái trên mắt của nàng.

Lại đến trán, cuối cùng mới về đến đôi môi.

Cổ Vô Song không biết vì sao cảm thấy toàn thân tê dại, hai tay chống đỡ trên lồng ngực của hắn muốn đẩy hắn ra, tựa như chống cự lại không phải là chống cự, có chút quần bách nghĩ tới vì sao hắn thế này, đôi môi mềm mại như vậy, sau đó nhất thời quên mình nên phản ứng thế nào.

Không đúng. Rất không đúng, Cổ Vô Song rất khó khăn mới tìm ra được khe hở, “Này.”

Lưỡi của hắn cũng nhân cơ hội tiến quân thần tốc, tràn trọc triển miên.

Sau đó tay của hắn, bao phủ lên phần nhô lên ở trước ngực của nàng, vuốt ve, đối tư thế muốn xâm nhập trong vật áo của nàng.

Nhưng mà thăm dò vào cũng không quá thuận lợi, mặc dù Cổ Vô Song đã mơ mơ màng màng, nhưng tay lại theo bản năng níu lấy váy.

Chỉ là Chân Bất Phàm đột nhiên đưa một tay bắt lấy tay nàng giữ chặt ở trên đầu, khẽ dùng sức đè một cái, đè nàng hướng về phía mình, lưỡi linh hoạt dạo chơi, một tay kia thừa thời cơ này, kéo váy của nàng —die en d da n le e quy d do on

A a, không cần thận dùng quá sức, “Xoạt” một tiếng.Rách ra rồi.

Nguyên nhân chính là tiếng xé rách này, (die en d da n le e quy d do on) Chân Bất Phàm tựa như tìm được cửa vào, động tác kích tình dâng trào. Khẽ cắn môi dưới của nàng một phen, sau đó dọc theo cảm một đường xuống phía dưới, sau đó ở trên xương quai xanh của nàng đưa lưỡi ra liếm.

Chọc cho Cổ Vô Song không biết làm sao để thở, lại. Chẳng biết tại sao cũng không bài xích, ý thức có chút mơ hồ, vội vàng cắn răng kêu hắn một tiếng, “Chân. Bất Phàm.”

“Ừ?” Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, tay cũng không nhàn rồi, theo chỗ vải bị xé rách, sẵn khoái bị phân chia ra, giờ phút này cái chần cũng bởi vì động tác của hắn quá lớn, bị chà đạp sang một góc giường. die en d da n le e quy d do on

“Ngừng.”

Chân Bất Phàm nghe xong khẽ cắn nàng một ngụm, sau đó thật sự ngừng lại.

Kéo áo, lồng ngực hiện ra .

Chân Bất Phàm đột nhiên cười một tiếng, “Tốt lắm, chúng ta tiếp tục.”

Kết quả, Cổ Vô Song thật sự nóng thật lâu.

24. Q.2 - Chương 9: Chung Đụng Quỷ Dị.

Thời điểm có người gõ cửa, Cổ Vô Song lập tức tỉnh lại.

Mở mắt liếc thấy gương mặt của Chân Bất Phàm trước mặt, chợt giật mình, tim đập thình thịch thình thịch, không rõ vì sao mà vẫn chưa tỉnh hồn lại. Die nd da nl e q uu ydo n

Sau đó nhớ lại, gương mặt bỗng dưng đỏ lên, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tất cả tâm tình cũng không nói đến, chỉ muốn tìm một cái động nói đó mà chui xuống dưới.

Nàng cùng hắn, hòa làm một rồi.

Tiếp đó, nam nhân đối diện cũng có động tĩnh, mở mắt, trong con ngươi tối tăm tựa như ẩn chứa ngàn vạn ngôn ngữ, biểu đạt tâm tình của hắn giờ phút này rất tốt, rồi sau đó hắn nháy mắt nhìn nàng, nói câu, “Chào buổi sáng.”

Trong lúc bất chợt vẻ mặt của Cổ Vô Song không chút thay đổi, nín chặt chặn trước ngực, dưới tình huống vô cùng bình tĩnh này đề phòng nói, “Chào buổi sáng.”

Vì thế hai người dưới mùa hè, dưới ánh nắng ban mai, nói với nhau một câu.

Chào buổi sáng.

“ ”

“ ”

Sớm cái rắm.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa cộc cộc, rồi sau đó truyền đến giọng nói của Trương Ngũ Kinh, “Đại ca, tiểu cữu tử của huynh tới rồi!” Die nd da nl e q uu ydo n

Tiếp đó giống như Trương Ngũ Kinh đang nói chuyện với một người khác, lại nói, “Không có phản ứng? ĐxxCM, nhu cầu của đại tẩu thật là Kinh Thiên Địa Khiếp Quỷ Thần, không phải là đại ca tận lực quá mà chết chứ.”

Cổ Vô Song cùng Chân Bất Phàm nhìn nhau một cái, trong lúc bất chợt cũng đen mặt lại, trăm miệng một lời mở miệng ——

“Cút!”

“Cút!”

**

Lúc Cổ Nguyên Bảo nghe được tin tức đại tỷ thành thân, là đang ăn trưa, đang uống canh còn đặc biệt “phốc ——” một tiếng phun toàn bộ lên mặt vợ con ở đối diện.

Vội vàng cùng tất cả lớn nhỏ, đi nói chuyện với nhân vật quan trọng đó.

Thời điểm nhìn thấy đại tỷ, hai gò má đỏ tươi, vẻ mặt rất vui vẻ, mặc dù ánh mắt tức giận, lại đồng thời đắm đuối đưa tình, vừa mâu thuẫn nhưng lại đúng, vừa nhìn là biết bộ dạng bị người ta nuốt vào bụng rồi.

Vội vàng liếc nhìn tỷ phu tân nhậm, cũng coi là tướng mạo đường đường, anh tuấn uy vũ.

Nhưng ánh mắt của tỷ phu này, từ đầu đến cuối đều rơi vào trên người của tỷ tỷ, nhìn cũng không nhìn hắn một cái, nhất thời dâng lên một loại cảm giác bị người xem nhẹ, tức giận nghĩ tới vì sao hôn sự của đại tỷ, hắn cái người nam nhân duy nhất của Cổ gia cũng không được tham gia? dieendaanleequuydonn

Về phần Cổ Vô Song, lúc này trừ Chân Bất Phàm, nàng không muốn gặp nhất chính là đệ đệ của nàng. Dù sao ở trước mặt Cổ Nguyên Bảo, nàng luôn là tồn tại cực kỳ uy tín, hôm nay lại bị người cường ép thành thân, tựa như ở nơi này ở trước mặt đệ đệ bị người khác gõ một cón.

Còn có Chân Bát Phàm! Vừa nghĩ tới hắn, hai gò má Cổ Vô Song khẽ nóng lên. Lúc này nghe thấy tiếng gọi ngoài cửa, hắn lại không chút nào kiêng kị đứng lên mặc y phục, hạ nạng dưới tình huống không hề chuẩn bị gì, không cần thận liếc nhìn. Cái mông cong cong của hắn.

Gặp quý, hôm nay hình ảnh kia một mực trong đầu đuổi không đi.

Còn nữa..., tầm mắt của hắn bị hơ qua lửa sao? Sao lại giống như nướng người khác vậy?

Cổ Vô Song lại kéo kéo vạt áo, không biết vì cái gì luôn có ảo giác thân thể của mình luôn lộ ra dưới tầm mắt của hắn, bộ đồ mới đã chuẩn bị xong đêm qua, màu sắc đỏ tía, giống như là nhắc nhở nàng đã thật sự làm chuyện kia.

Trời bắt đầu mờ tối nhìn không rõ, xung quanh đã bắt đầu đốt đèn.

Nhìn thấy đệ đệ Cổ Vô Song cũng không dừng bước, đi đến ở giữa đình viện, cảm thấy cảnh này vô cùng quen thuộc, nhất thời cũng không phân biệt ra phòng này đến tột cùng là của người nào, sao lại cho Chân Bát Phàm mượn?dieendaanleequydonn

Đó chính là đối nghịch với nàng!

“Tỷ.” Cổ Nguyên Bảo cũng tiến lên. Em dâu nháy mắt tò mò, ôm con trai nhìn tới nhìn lui giữa nàng và Chân Bát Phàm.

Mặc dù sắc mặt của Cổ Vô Song hàm xuân, nhưng kì thực không biểu tình gì, đột nhiên nói tiếp, “Chúng ta trở về.”

Vừa dứt lời, đột nhiên Chân Bát Phàm có động tác, nhảy tới một bước, cánh tay phải thoải mái nắm đặt ở bên hông của Cổ Vô Song, bên cúi đầu nhìn nàng, cũng gọi một câu, “Tiểu Cửu Tử.” (em vợ)

Ta ở chỗ này. Cổ Nguyên Bảo rất muốn hô lên, thật ra thì hắn còn đang hoài nghi rốt cuộc Chân Bát Phàm có từng nhìn đến hắn hay không. Lại thoải mái đáp lại, “Tỷ.” Giật mình vì mình muốn gọi nam tử trước mắt một tiếng tỷ phu, cũng dưới ánh mắt cảnh cáo giết người của Cổ Vô Song, ngoan ngoãn ngậm chặt mồm lại.

Cổ Vô Song cảm thấy tay kia nóng đến kinh người, nhất thời toàn thân cũng không được tự nhiên, tự nhiên muốn vuốt ve tay của hắn, vậy mà tay Chân Bát Phàm giống như là sinh trưởng ở trên eo nàng, cũng không nhúc nhích, liền nghe được hắn mở miệng, “Tiểu Cửu Tử tới cửa, tất nhiên chiêu đãi. Ngũ Kinh, bữa tối chuẩn bị xong chưa?”

Trương Ngũ Kinh vẫn mập mờ nhìn động tác nhỏ của đại ca đại tẩu, hôm nay lại phản ứng kịp thời đưa tay sờ sờ gương mặt của đứa bé mập mập được một thiếu phụ bế đứng bên cạnh, “Đã phân phó làm thêm thức ăn.” Mắt liếc thấy cái gì đó, lại trêu chọc cười nói một chút, “Hàm răng của tên tiểu tử này thật nhỏ.”

Tiểu oa nhi vẫn chưa ăn trưa no, đột nhiên mặt không chút thay đổi cắn ngón tay của Trương Ngũ Kinh, chợt nghe được một tiếng hét thảm cùng với tiếng trách cứ của phu nhân Cổ Nguyên Bảo, “Tài Tài, mở miệng ra, như vậy không đúng!”

Làm cho Trương Ngũ Kinh vừa rút ngón tay lại vừa xua tay, “Không có sao.”

Giọng nói của phu nhân Cổ Nguyên Bảo trở nên nghiêm túc, “Ngón tay của thúc thúc quá bẩn rồi!”

“.” Mẹ nó, bây giờ người ta đi nhà vệ sinh đều có rửa tay qua mà.

Bữa tối cực kỳ phong phú, đồ ngon bày ra đầy bàn.

Bữa này cũng coi là người của hai phủ Chân Cổ, lần đầu tiên tập hợp ăn bữa cơm.

Chân Bát Phàm cố ý muốn cùng Cổ Vô Song ngồi gần nhau, vốn đang phân thần nhìn trên bàn một chút, nhưng không được bao lâu, ánh mắt lại trở về trên người của Cổ Vô Song.

“Muốn ăn cái gì?” Hắn đột nhiên mở miệng hỏi.

Mặc dù mọi người ngồi xuống, nhưng hai chủ nhà cũng không mở miệng nói dùng bữa, cho nên mọi người đều không động đũa.

Chân Bất Phàm nói những lời này. . . .Cũng quá chỉ mũi nhọn vào người nào đó. . . . Vấn đề là, giọng điệu của hắn cũng không dịu dàng, thậm chí mạnh mẽ giống như thân thể cường tráng của hắn vậy.

Vợ chồng quỷ dị, hình thức chung đụng quỷ dị. . . .

Tất nhiên là Cổ Vô Song đói bụng. Đêm qua không có cái gì vào bụng, cộng thêm hôm nay tiêu hao thể lực, cho nên ngẩng đầu nhìn Chân Bất Phàm. . . . Có chút đường cong, “Nước.”

Chân Bất Phàm nhìn sang nha hoàn bên cạnh, “Nước.” Sau đó thì gấp cho Cổ Vô Song khối thịt.

Cái bàn rất lớn, tất cả lớn nhỏ hơn hai mươi đĩa thức ăn.

Mắt của Cổ Vô Song liếc thấy một đĩa cà bên cạnh, ánh mắt của Chân Bất Phàm một mực ở trên người nàng, tất nhiên không có bỏ qua ánh mắt nàng di chuyển, biết rõ nàng cố ý gây khó dễ, mặt không đổi sắc nháy mắt, cho hạ nhân bưng tới.

“” Cũng nhận thấy được hắn khác biệt với quá khứ, lúc này Cổ Vô Song cau mày lại, thần sắc không đổi nói, “Ta không ăn cái này.”

“Bưng đi.”

Cổ Vô Song vừa nhìn heo sữa quay, “Xương quá nhiều.”

“Để cho ta tới!” Trương Ngũ Kinh dùng tay bị thương do bị cắn vỡ ngực một cái đứng lên, “Rút đao!” Nha hoàn dâng lên một thanh dao phay, vung lên vài cái, lại thấy xương thịt tách rời.

“Cá quá tanh.”

“Bưng đi.”

“Gừng quá cay.”

“Lựa ra.”

“Xương quá cứng.”

“Cho chó ăn.”

Cứ lặp lại như thế, Cổ Vô Song rốt cuộc im lặng.

Mà Chân Bất Phàm đột nhiên gấp miếng thịt ức gà để ở trong chén nàng, nghiêm túc nói, “Lấy hình bổ hình.” (ức gà là thịt ở ngực con gà ý, ý anh Chân là gì m.n tự suy đoán nhé, ^^)

“Ừm. . . .”

Cổ Vô Song không phản ứng kịp, chiếc đĩa gấp thịt ức gà lên thì trong đầu chợt “Ầm” một tiếng, bỗng chốc bị tức đến không để ý gì vỗ bàn, “Người mới dùng hình bổ hình! Người toàn thân cao thấp đều muốn lấy hình bổ hình!”

“Ta nơi nào cần bổ?”

“Người nơi nào cũng cần bổ!”

“Không cần.”

“Đều cần.”

“Cổ Vô Song!”

“Chân Bất Phàm!”

“Của nàng không lớn.”

“Của người mới nhỏ!”

.

.

Mọi người nhìn nhau, vợ chồng quý dị, hình thức chung đụng quý dị.

25. Q.2 - Chương 10: Oan Oan Tương Báo

Khi Cổ Vô Song vừa nói ra lời này, toàn trường hoàn toàn im lặng.

Rồi sau đó hai vị trong cuộc nhìn nhau, dưới tầm mắt sáng quắc của Chân Bất Phàm, Cổ Vô Song đột nhiên đỏ bừng mặt, lộ ra vẻ lúng túng, liền tức giận cầm đôi đũa gấp miếng thịt ức gà từ trong chén lên đưa vào trong miệng.

Chân Bất Phàm cũng không nói một lời, chỉ là nhìn đáng vẻ trước mặt thì cũng nhìn ra được lúc này hắn cũng đang buồn bực.

Chỉ là dưới ánh mắt của mọi người, cũng bắt đầu vô cùng không tự giác, lơ đãng, thận trọng nhìn về phía. Ngực của Cổ Vô Song, giống như. Đang ước lượng xem.

Về phần. Ánh mắt của mọi người lướt qua vẻ mặt của Chân Bất Phàm, có nên đi xuống hay không?

“Khụ!” Cổ Nguyên Bảo tự xưng là quân tử, không biết vì sao lại hắng một tiếng, tiếp đó cùng phu nhân của mình liếc nhau một cái, cuối cùng đều đặt ánh mắt ở trên người con trai mình.

May mắn quan hệ vợ chồng bọn họ hài hòa, hai bên cùng nỗ lực, thỏa mãn quan hệ cung cầu.

Tất nhiên Cổ Vô Song cảm nhận được loại ánh mắt quan sát này, càng lúc càng bực mình.

Liền thấy Chân Bất Phàm đột nhiên phóng một chiếc đũa ra ngoài, phi thẳng về phía ánh mắt lợi hại nhất của Trương Ngũ Kinh, hắn ta ngồi tại chỗ giữa ra sau tránh né, nhưng lập tức bị một trận gió lớn thổi qua, chiếc ghế tròn mất thăng bằng, đáng thương Trương Ngũ Kinh tự dưng chịu trừng phạt đột nhiên tới này, ngã ngồi trên mặt đất.

Tại chỗ không có người nào bật cười, chỉ có Cổ Nguyên Bảo một tay đưa ra có ý muốn nâng lên, cũng bị bóp chết dưới ánh mắt cảnh cáo của Cổ Vô Song.

Trương Ngũ Kinh ủy khuất hơi mím môi, tự nhận xui xẻo phui mông một cái, chỉ thấy tiểu oa nhi trong ngực của phu nhân Nguyên Bảo đột nhiên ha ha ha nở nụ cười, trong trẻo giống như chuông ngân vậy.

Cổ Vô Song vẫn không một lời như cũ, chỉ cảm thấy thịt gà trong miệng không có mùi vị gì cả, cộng thêm trong bụng trống trơn khó chịu, vừa buồn bực lại như có lửa bên trong, vừa thấy tình huống đột phát này, đột nhiên gấp một miếng thịt gà ném vào trong chén Chân Bất Phàm —— Thảm nghĩ tuy nàng đói, nhưng đói bụng cũng phải có cốt khí, không thể ngồi cùng bàn ăn chung với hắn được!

Liền đặt đũa xuống, đứng lên, mặt không chút thay đổi nhìn về phía tiểu đệ nói, “Đi.”

Lần này ngược lại Chân Bất Phàm chỉ ngồi yên tại vị trí, để Cổ Vô Song đi ra khỏi đại sảnh mới dùng sức nói một câu, “Đúng vậy, nên trở về dọn dẹp hành lý, qua hai ngày theo ta trở về Vành Đường.”

Cổ Vô Song vốn đã đưa lưng về phía hắn, đột nhiên dừng lại híp mắt cười một tiếng, bỗng dưng quay đầu lại thu lại tất cả vẻ mặt, “Phi!”

Vậy mà vừa quay đầu lại ——

Chân Bất Phàm lại thần không biết quỷ không hay đứng ở trước mặt nàng!

“ĐxxCM!” Cổ Vô Song chợt bị sợ giật mình, hít một hơi, trong lúc bất chợt tâm trạng hồng mắt, “Đồ điên!”
Trực tiếp xông lên quyền đâm cước đá.

Chân Bất Phàm cũng tuân thủ lời nói lúc trước, cũng không chống cự lại để nàng phát tiết, chỉ có vẻ mặt danh lại tuyên bố lúc này trong lòng hắn đang vô cùng khó chịu.

Không lâu sau hấn đột nhiên chế trụ hai tay Cổ Vô Song, thoảng ngăn lại động tác của nàng, tiếp đó chống lại tầm mắt Lâm Văn Thăng, người kia ngằm hiểu đưa vào miệng một miếng thịt, nhai kỹ nuốt chậm một phen, mới đứng lên, nhếch môi cười, “Chư vị, chúng ta để lại không gian này, cho đôi vợ chồng vừa mới thành thân. Ý của mọi người thế nào?”

“Tốt!” Trương Ngũ Kinh là người thứ nhất hưởng ứng.

“Không có dị nghị!”

Cổ Nguyên Bảo nhìn phu nhân hấn một chút, chỉ thấy nàng bình tĩnh nói, “Đánh là thương mắng là yêu, đại tỷ nói chuyện yêu đương, không nên quấy rầy.” Sau đó lại ôm con trai như bị điểm huyết cười dần dần rời khỏi hiện trường.

Cổ Nguyên Bảo suy nghĩ một chút tỷ tỷ gả ra ngoài tương đương với hắt dầu ra ngoài, mặc dù đường trơn đi lại phải cẩn thận, nhưng so với việc đắc tội với phu nhân rồi phải sống ngày qua ngày ở trên mũi đao thì tốt hơn, vội vàng làm như cái gì cũng không thấy, theo đuôi phía sau rời khỏi.

Cổ Vô Song buồn bực trờng bóng lưng kia, gầm lên một tiếng, “Cổ Nguyên Bảo!” Thật uống công nuôi đệ nhiều năm như vậy.

Cổ Nguyên Bảo bỏ lại tất cả, vội vàng chạy, còn Trương Ngũ Kinh trước khi đi còn bưng đĩa đậu phộng, có chút ít còn hơn không.

Chỉ chốc lát liền trống không, người vừa đi, giống như tất cả tức giận đều tìm khắp đến miệng phát tiết, trong giọng nói của Chân Bất Phàm cũng có vài phần không vui, “Đúng vậy, của ta cực kỳ nhỏ, chỉ trong lòng nàng rõ ràng!”

Cổ Vô Song đỏ bừng mặt, thấy mấy người bên cạnh đi mất, giọng nói nhất thời to lên, “Nếu ta không to, tại sao vừa rồi ngươi nắm chặt không thả!?”

“.” Chân Bất Phàm ngăn người, “Có lẽ là nàng đã làm cho ta thành thói quen.”

“Ta nhỏ vào! Người, người.” Cổ Vô Song không biết là tức hay là thẹn thùng, “Người là tên sắc quỷ!”

Chân Bất Phàm chột nhứ mày, “Vừa nãy nàng cũng vui thích mà.”

“Vui thích cái rắm! Ta đau muốn chết!”

Chân Bất Phàm có chút dừng lại, cau mày, “Nhìn sắc mặt nàng lúc đó không sao mà, sao bây giờ còn đau?”

“.” Thật tức chết người, Cổ Vô Song thề nàng tuyệt không muốn thảo luận cái vấn đề này với hấn ở đây, bỗng dưng nghiêm mặt, “Không liên quan gì đến người.”

“Hừ, ” Hấn nhẹ hừ một tiếng, “Ta và nàng đã bái đường thành thân, vả lại đã là vợ chồng chi thực, đã có Chu Công Chi Lễ.”

“Vậy thì như thế nào? Cũng không phải là ta tự nguyện!” Cổ Vô Song giận đến không lựa lời nói, vừa đáp hấn một cước, “Không phải là vì ngươi cậy mạnh sao, coi là bản lãnh gì? Buông ta ra!”

Chân Bất Phàm nheo mắt lại, tức giận, “Cũng không phải là tự nguyện? Lúc trước rõ ràng là bản thân nàng tới Vành Đường, trêu chọc ta, trách ai oán ai?”

“Đó là ta mắt chó đui mù! Sau đó rõ ràng ta đã không có liên quan đến người, người lại mặt dày mày dạn, dùng thủ đoạn cậy mạnh ép ta thành thân! Trách người oán người! Bỏ người lấy ai sao?”

“Một chút cũng không có liên quan?” Tính tình của Chân Bất Phàm là luôn làm theo ý mình, duy ngã độc tôn, chuyện vừa rồi liên quan đến thể diện của nam nhân, đã bị mất mặt mũi, mà một câu một chút cũng không có liên quan này đột nhiên làm hấn giận dữ, giọng nói chợt cao lên, “Cổ Vô Song, nàng đã là vợ ta, chuyện này sợ rằng cũng không phải do nàng quyết định!”

“Nếu người trói hai tay, không dùng vũ lực, thì làm sao người có thể đến gần ta?”

“Trong mắt nàng, ta chỉ là một vũ phu?”

“Không phải sao?” Hai mắt Cổ Vô Song nhìn thẳng vào hấn.

Chân Bất Phàm hé nửa con mắt, tựa như đè nén tâm tình, “Thật sự một chút cũng không liên quan?”

Rõ ràng uy hiếp, lại chỉ kích thích lửa giận trong lòng của Cổ Vô Song bốc cháy, “Một chút cũng không có liên quan!”

“Cổ Vô Song, tốt lắm! Ta sẽ làm như nàng nói!”

Dứt lời Chân Bất Phàm đột nhiên hất hai tay nàng ra, nắm tay phải, hung hăng đánh về phía cột gỗ bên cạnh một chưởng, chỉ thấy cây cột kia bỗng đứng bị bẻ gãy, cũng may tầng lầu còn ổn, không có sụp xuống.

Chỉ là Chân Bất Phàm sâu sắc nhìn nàng một cái, “Nếu là một chút cũng không có liên quan, hưu thư tự nhiên sẽ đưa ra!” Bỗng đứng xoay người, phần nộ rời đi.

Tất cả cảnh tượng này đột nhiên xuất hiện, thật lâu sau đó Cổ Vô Song cũng không có phục hồi tinh thần lại được, cũng không quay đầu lại nhìn hấn một cái, chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ, thời điểm phục hồi tinh thần lại, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi không chịu nổi, hơn nữa.

Mắt không biết vì sao có chút ươn ướt.

Thật dói.

Cổ Nguyên Bảo vẫn còn lương tâm, ít nhiều có chút lo lắng cho đại tỷ, hơn nữa còn chưa thăm dò được lai lịch đối phương, rời đi không xa, lại ảo não quay trở lại, núp một bên nhìn thế cục, lúc trước cũng có chút mùi vị liếc mắt đưa tình, sau lại không biết làm sao lại phát triển đến thế này, cũng không giống như những tình huống bình thường.

Lại thấy được vẻ mặt của đại tỷ hiện lên vẻ bi thương cùng cô đơn, đang muốn tiến lên khuyên nhủ, cũng chẳng biết lúc nào phu nhân mang theo nhi tử đứng ở một bên, đột nhiên đưa tay ngăn cản hấn, nghe phu nhân hấn đột nhiên mở miệng, “Đại tỷ cùng tỷ phu mới này, rõ ràng một là đại nữ nhân, một là đại nam nhân, nếu không có một người nhường bộ, mặc dù ở cùng nhau, chắc chắn đến một lúc nào đó lưỡng cường va chạm vào nhau, hai bên đều tổn hại mà thôi.”

Cổ Nguyên Bảo cảm thấy cũng có đạo lý, nhưng không thể để mặc cho người đứng ở trong sảnh mà không để ý tới, vừa quay đầu lại, không ngờ đại tỷ đi về phía hai người bọn hấn, chỉ nhìn về mặt mà nói, thì không nhìn rõ tâm tình của tỷ ấy lúc này thế nào.

Lại nghe tỷ ấy có chút lạnh lùng nói, “Về nhà.”

Hai người như nước với lửa vậy, Chân Bất Phàm trong cơn nóng giận, không kịp nghĩ nhiều, một câu hưu thư tự nhiên sẽ đưa ra cũng bật thốt lên, vậy mà sau khi phần nộ đi ra khỏi đại sảnh, mới nhớ tới nhà này là hấn vừa mới mua, người đi, cũng là nàng mới đứng.

Có lẽ trong tiềm thức không muốn làm chuyện quá tuyệt tình thế này, có lẽ Chân Bất Phàm dừng lại ý nghĩ cho thêm dầu vào lửa, cũng mặc kệ tất cả, đi thẳng về phía trước.

Biệt viện này cũng không phải là quá lớn, dọc theo đường đi, không lâu liền thấy ba người Lâm Văn Thăng, Lưu Đại cùng Trương Ngũ Kinh rảnh rỗi ở một bên.

Chỉ có Trương Tứ Thư không có ở đây, người này đã đi về Vành Đường trước.

Toàn thân Chân Bất Phàm gồng lên, trên mặt viết dòng chữ thật to người nào trêu chọc ta người đó xui xẻo, rồi sau đó sải bước đi tới gần ba người bọn họ.

Giờ phút này đã sớm vào đêm, tuy nói đã đốt đèn, nhưng cũng có cảm giác mờ mịt mông lung.

Trương Ngũ Kinh khó có được có lúc có đầu óc, thoáng nhìn thấy sắc mặt của Chân Bất Phàm xanh mét, vốn là vẻ mặt hết sức hưng phấn lập tức biến mất không còn gì, cực kỳ thức thời không có lên tiếng. D Ì LQ Đ

Lưu Đại lại đột nhiên nói ra một câu, “Đại tẩu nhéo. Ừm.”

Chân Bất Phàm vừa mới nhíu mắt lại, Trương Ngũ Kinh liền nhét hạt đậu phộng trong tay vào miệng Lưu Đại, sau đó nịnh hót cười cười, “Hắc hắc, đại ca hắc hắc he he.”

Chân Bất Phàm chỉ cảm thấy nhìn cái gì cũng đều không thuận mắt, đành giọng nói, “Ngũ Kinh, dọn dẹp hành lý, sáng sớm ngày mai trở về Vành Đường.”

“À.” Trương Ngũ Kinh không dám hỏi nguyên do, tiếp đó kéo Lưu Đại rời đi như gió lốc.

Lâm Văn Thăng ngược lại không động dậy, cũng từ sắc mặt của Chân Bất Phàm nhìn ra đầu mối, chuẩn bị mở miệng, Chân Bất Phàm đã mở miệng trước, “Đệ viết hưu thư giùm ta.”

Lâm Văn Thăng nhú mày, hưu thư? Tình hình rất nghiêm trọng rồi. Chỉ là. Đầu năm nay tất cả mọi việc đều dựa vào miệng lưỡi, thậm chí đã quên Chân đại công tử vốn là người không biết chữ. Ngay sau đó đứng đắn lắc đầu, “Đại ca, hưu thư này là từ nhay cảm, giữa trưa huyng tự mình đưa đi, tránh cho đại tẩu. Không nhận.”

Nếu là nàng nhận. Phát hiện trong lòng có chút dao động, bỗng dưng Chân Bất Phàm nắm chặt tay thành nắm đấm, chắc là trong lòng còn buồn bực, đột nhiên đi qua một bên, đưa lưng về phía Lâm Văn Thăng, giống như là không muốn cho hắn nhìn thấy mặt, từ trong cổ họng nói ra một câu, “Đệ viết, ta chép lại!”

Lúc này khoe miệng của Lâm Văn Thăng nhếch lên, nhưng mà giọng nói vẫn là vững vàng như cũ, “Cũng được.”

“Không được!” Chân Bất Phàm nghĩ đến mình viết ra những chữ kia thì sẽ rất khó nhìn, cảm thấy mất mặt, lại chính mình bác bỏ quyết định trước đó.

“Vậy?” Lâm Văn Thăng thấy như trong dự đoán, đứng ở sau lưng đại ca, vẻ mặt nghiêm chỉnh, chân mày cũng mang ý cười.

“Không viết!” Chân Bất Phàm giống như là tìm được một cái cớ tốt, việc liên quan đến mặt mũi, ngay cả giọng nói cũng như là hợp tình hợp lý vậy.

Lâm Văn Thăng không có phát biểu ý kiến, cũng đột nhiên ẩn giấu ý cười hỏi một câu, “Đại ca, viết hưu thư là chỉ. Ngày mai lên đường không có đại tẩu đi theo sao?”

“.” Toàn thân Chân Bất Phàm co lại một chỗ, dừng một chút, mới nói, “Ta nói không viết!”

“Hiểu.” Đại tẩu cũng phải đi theo.

Chân Bất Phàm hít một hơi, thoáng dề xuống lửa giận đang thiêu đốt, im lặng một hồi lâu, “Đệ nói xem rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì?”

“Tâm tư của nữ nhân không dễ đoán.” Lâm Văn Thăng đột nhiên thay đổi chủ đề, “Nhưng đệ thấy, trong lòng đại tẩu vẫn có huyng.”

“Hừ!” Mặc dù Chân Bất Phàm hừ một tiếng, nhưng thần kinh lại khê buông lỏng, “Nàng nói ta một chút cũng không có liên quan!”

“Đại ca còn nhớ rõ Lý Thuần không?”

“Lý Thuần?”

“Hắn ta lúc trước thích uống rượu ngon, cổ tình mỗi lần uống xong cũng nổi mẩn đỏ toàn thân, Lý phu nhân thường ở trước mặt chúng ta uy hiếp hắn ta, nếu hắn ta còn uống nữa sẽ gói đồ đạc mang hài tử về nhà mẹ đẻ.”

“Ừm.” Chân Bất Phàm nhớ tới tất cả.

Lâm Văn Thăng cười cười, “Vậy mà, lần đó Lý Thuần say rượu, không phải Lý phu nhân trước mặt mọi người kêu lên cẩn thận sau lưng sao? Đại ca nói, đây là có ý gì?”

“.” Giống như là ý thức được cái gì, Chân Bất Phàm không có lên tiếng nữa.

“Nữ nhân luôn là khẩu thị tâm phi. Nếu trong miệng đại tẩu là ‘không phải’, vậy trong đầu thì sao, nhất định là ‘phải’ rồi.”

“Hừ!”

Lâm Văn Thăng cũng cảm thấy buồn cười, vốn là một con người sắt đá, hôm nay giống như là tìm được nơi để miệng phát tiết, ba đến năm câu thì lại có một câu hừ, đều có cảm xúc mười phần. Hôm nay định đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, quyết định thông suốt vấn đề này cho đại ca, “Chỉ là lúc Lý Thuần tĩnh, cũng sẵn sóc chu đáo cho Lý phu nhân. Thật ra thì nữ nhân đơn giản, người nào tốt với nàng, nàng liền tốt với người đó.”

“Nàng muốn cái gì, ta đều đưa cho.” Chân Bát Phàm bỗng dưng nói ra một câu, khó có được lúc phối hợp như vậy.

“Cái này. Đại ca, theo đệ biết, giống như là đại tẩu chưa hỏi huynh muốn cái gì.”

“Có!” Sắc mặt của Chân Bát Phàm trầm xuống, “Nàng muốn ta đi!”

“Khụ.” Lâm Văn Thăng ho nhẹ một tiếng, “Cái này kỳ quái, nữ nhân muốn nam nhân, tỷ ấy liền cảm thấy người nam nhân này không tốt. Cho nên.” Hắn không để lại dấu vết lui một bước, “Chẳng lẽ là đại tẩu cảm thấy đại ca đối xử với tỷ ấy chưa đủ tốt?”

“Chỗ nào không tốt!” Chân Bát Phàm cảm giác đã nhượng bộ không ít, vậy mà lời vừa ra khỏi miệng, lại nghĩ đến thứ gì đó, đột nhiên im lặng một hồi lâu.

Hắn chỉ cường ngạnh một chút.

“Thứ cho Văn Thăng nói thẳng, hôm nay cũng coi là ngày tân hôn đầu tiên của đại ca đại tẩu, huynh vừa đưa hưu thư, vừa dọn dẹp hành lý, còn ném tỷ ấy ở lại sau lưng, sợ rằng.”

Tóm lại, thoát nhìn đại tẩu không giống như là người không mang thù.

Chân Bát Phàm biết nói ra tương đương với tát nước ra ngoài, cũng không thể thu hồi lại được, nhưng không thể phủ nhận hắn có chút hối hận, không có chỗ phát tác tức giận, liền liên tục cây cột vô tội vậy, lúc này được Lâm Văn Thăng chỉ điểm một phen, đầu óc cũng ít nhiều có chút thanh tỉnh, dù sao lần lập gia đình này, thật sự thiếu hụt tính chủ động của nàng.

“Vậy.” Chân Bát Phàm giả bộ tựa như lơ đãng hỏi.

Lâm Văn Thăng dừng một chút, cười, “Đại ca không biết viết hưu thư, cũng không thể tránh được chuyện này.”

“Đúng vậy.” Chân Bát Phàm đột nhiên quay đầu liếc nhìn phương hướng mà mình mới đi tới lúc nãy, đột nhiên nhớ tới nước mắt đêm qua của nàng, nhú lông mày, đột nhiên bước chân ra, muốn trở về.

Vậy mà, lúc trở về, đã không thấy bóng người của Cổ Vô Song.

**

“Tướng tam nương, người đi ra cho ta!”

Cổ Vô Song tức giận đến mức chẳng quan tâm Pháo Hoa Lâu là địa phương nào, công khai tiến vào từ cửa chính, ngay sau đó trước trước mặt cả đám người, gọi thẳng tên Tướng tam nương.

Tướng tam nương quỵn rũ mười phần từ trên lầu đi xuống, “Tới đây tới đây, nhìn quai hàm của người kia, phồng đến giống như con cóc vậy, đến đây, đi ngâm nước nóng cùng với ta.” Sau đó lại giao công việc trên tay cho người bên cạnh, một đường đi tới, một đường cùng khách quan gật đầu vắn an, lễ nghi chu toàn.

Nhưng mà người ở đây, đều đặt lực chú ý lên trên người nổi danh khắp Thành Nhữ An gần đây - Cổ Vô Song, đã bắt đầu nghị luận âm ỉ không ngớt.

Vậy mà sau khi nhìn thấy Tướng tam nương, Cổ Vô Song như bị ghen ở cổ họng, trong nhất thời không biết nói những gì. Giờ phút này cũng bất chấp tất cả, trực tiếp trợn mắt nhìn hai mắt đang dò xem quá phận của người đi đường.

Tướng tam nương cùng Cổ Vô Song cũng chưa công khai quan hệ bạn khuê phòng, nhưng mà lúc này cũng lười để ý, Tướng tam nương trực tiếp kéo cánh tay của Cổ Vô Song, rất thân mật đi vào, vậy mà bên trong lầu có một hồ nước, cũng là nơi cô nương Pháo Hoa Lâu nhân rồi không việc gì làm, là nơi tốt để thả lỏng thể xác và tinh thần.

“Nhìn dáng vẻ người tức giận như thế, tên Chân Bát Phàm kia đêm qua không có hầu hạ người thật tốt sao?” Cho lui nha đầu hầu hạ, ánh mắt của Tưởng tam nương đong đưa quyền rũ, hỏi một câu.

“Người đi luôn đi! Đêm qua vì sao khoanh tay đứng nhìn? Theo năng lực của người, tự nhiên không muốn nhìn ta bị ép gả cho hắn!”

“Đến đây, trước cởi y phục ra cái đã.” Tưởng tam nương cười cười không để ý, động thủ lột y phục của nàng.

“Ít động tay động chân đi!” Cổ Vô Song nhú mày.

Tưởng tam nương lắc đầu một cái nhưng vẫn còn cười, nữ nhân Cổ Vô Song này, thường ngày ngại vì áp lực, lại ỷ vào có chút thông minh, thay đổi dáng vẻ sao cho giống như đại gia khuê tú tri thư hiểu lễ, đối với công việc lớn nhỏ trong cuộc sống, cũng bố trí cho thỏa đáng.

Nghĩ đến Chân Bát Phàm chỉ sợ là yếu tố ngoài ý muốn trong đời nàng, thế nào cũng không ngờ được lại bị cướp, cho nên nữ nhân này mới rối loạn trận cước, khôi phục lại bộ dạng của tiểu nha đầu không chịu thua.

Thời gian như thoi đưa. Tưởng tam nương đột nhiên cảm khái, đã từng quay đầu cảm thán thì giờ đã không có ở đây, rốt cuộc Cổ Vô Song cũng gả ra ngoài được.

“Chắc, nhìn nhiều dấu loang lỗ trên người người này, thật là đặc sắc.”

Cổ Vô Song bỗng dừng đổ bình mặt, “Người câm miệng!” Sau đó vẻ mặt đột nhiên âm trầm vài phần, “Người ta mới vừa nói, hưu thư sẽ được đưa tới!”

“Hưu thư?” Tưởng tam nương mới vừa tháo đai lưng ra, đột nhiên trợn to hai mắt, “Vị kia của nhà người xác định không phải ăn no nhàn rồi không việc gì làm, tìm người vui vẻ?” Sau đó liền nghĩ tới cái gì đó từ từ cười một tiếng, “Chẳng lẽ hắn ăn xong rồi, cảm thấy không hợp khẩu vị.”

“Hắn dám!” Rồi sau đó tiến vào trong nước, kìm nén nói, “Ta cũng giống vậy, ngại tiểu tử kia nhỏ”

Tưởng tam nương cười một tiếng, cho dù là sự thật, cũng phải giấu ở trong lòng chứ, rồi sau đó cũng tiến vào trong nước, thoải mái thở dài một câu, “Vậy hắn đâu? Trở về đi! Tránh cho bản lãnh của hắn kéo dài tới đây.”

Hai mắt của Cổ Vô Song đột nhiên liếc nhìn một đôi no đủ mềm mại của Tưởng tam nương, vừa vặn chống lại ánh mắt tự tin của Tưởng tam nương, “Có chuyện gì sao?”

Cổ Vô Song chu mỏ rồi so sánh của chính mình, giả bộ không có gì, mới ý thức được đến tột cùng là câu hỏi của Tưởng tam nương là có ý gì.

Có lẽ là vấn đề nước ấm, hai gò má của Cổ Vô Song vẫn đỏ, đột nhiên cúi đầu vào trong nước, nín thở một hơi, mới ngẩng lên nặng nề phun ra một ngụm tức giận, đột nhiên nhìn mặt nước lặn tẩn nói, “Của hắn cũng không nhỏ.”

Xong rồi lại nắm tay thật chặt, “Ta quyết định, trước khi hắn hưu ta, ta sẽ hưu hắn!”

Tưởng tam nương vui mừng, “Được a, cái này ta có kinh nghiệm.”

26. Q.2 - Chương 11: Quanh Co

Nghĩ đến đây Cổ Vô Song liền bị tức không nhẹ, nói xong lời kia, nín lấy thành hồ lấy khăn tắm, che kín vị trí quan trọng liền đứng lên, quyết định nói làm thì làm ngay.

Tưởng tam nương nhìn xung quanh, rồi khép con người, khoe miệng ẩn chứa ý cười, “Lập tức?”

Cổ Vô Song dẫu môi, “Chẳng lẽ ngồi chờ người ta ném hưu thư vào mặt ta?”

“Không vội. Nếu người ta nói người chết vì sĩ diện gì gì đó, không chừng mất thể diện là người. Ta nghe nói, hần bị đào hôn nhiều lần, đều hồi hợt. . . . Nam nhân này, nếu không đặt người trong tim, người hát người nhảy, thì có liên quan gì đến hần?”

“Trong lòng không thoải mái?” Tưởng tam nương nâng đôi tay vẩy nước vào trên cổ, từ từ thở phào nhẹ nhõm, “Người, cũng đừng quá nhịn, người nam nhân kia nếu không phải để ý người, cần gì ngàn dặm xa xôi chạy tới đây cưới người làm vợ? Thật sự mà nói, hần so với người có tiền, so với người có quyền, cộng thêm tuổi của người cũng không nhỏ, cũng không phải là diện mạo khuynh quốc khuynh thành, hần làm khổ mình như vậy làm gì? Ta còn nhớ người hỏi hần có chịu vì người tìm chết hay không, cũng không phải là hần nhảy xuống rồi sao?”

Cổ Vô Song cau mày, cảm thấy thái độ của tam nương có biến, “Người mới vừa rồi. . . .Không phải là ý này.”

“Ý của ta là, người nên biết rõ ưu thế của mình. Mà cảm giác của hần với người, sẽ là ưu thế của người đấy.”

Cổ Vô Song dừng một chút, lại tiến vào trong nước, xoa xoa đôi bàn tay, “Tam nương, ta chưa bao giờ hỏi người, nhưng hôm nay lại tò mò tại sao ban đầu Cốc Phương bỏ người mà đi. . . .” Vì sao Cốc Phương đột nhiên để thư lại rồi trốn đi, không thấy tung tích, vẫn là một câu đó. Những thứ khác không nói, ít nhất đáng về tam nương xinh đẹp nhất trong xung quanh trăm dặm Nhữ An, tại sao có thể có nam nhân bỏ được. . . . Khi đó phu quân thứ ba của nàng, lúc hưu phu thì nước mắt nước mũi, ôm bấp đùi tam nương kéo chín con phở.

Tưởng tam nương sâu xa nhìn nàng một cái, đột nhiên đáy mắt tối sầm lại, khóe miệng trào phúng, “Muốn biết? Hừ. . . . Ta đã nói rồi, sao lại có nam nhân vừa không mê đánh bài, lại không mê rượu, ra vào săn sóc biết rõ tính ta, quay đầu lại. . . .” Nàng ta dừng một chút, “Còn không phải là bỏ trốn cùng nam nhân, ta còn đưa đến Thành Tây, vẫy tay từ biệt.”

“Cốc Phương hần. . . .”

“Long dương chi phích (gay).” Tưởng tam nương cười cười, “Không nghĩ tới sao, so sánh, ta còn là khuê nữ như người, không cần bị dày vò cả người phải mệt mỏi. . . .”

“Nữ nhân, sớm nói nam nhân là phải dễ dàng đòi hỏi, đối tốt với hần một chút. Người nói rất đúng, Chân Bất Phàm là một dã nam nhân, nhưng nam nhân như vậy có một chỗ tốt, hần ít nhất sẽ không lừa người, người không cảm thấy, thuần phục được người dã man đó, rất có cảm giác thành tựu sao? Đến lúc đó nếu người vẫn buồn bực hần chán hần, vậy thì hưu hần, bảo đảm người thống khoái hơn hiện tại gấp trăm lần.”

Cổ Vô Song như có điều suy nghĩ, liên tưởng tới lời mà nàng ta đã nói qua, cũng cảm thấy có lý, suy nghĩ, lại có chút chần chờ.

“Hôm đó ta ở trên lầu thấy rõ, không phải người giả cười với hần, hần liền mất hồn sao, nếu người chạm vào hần, nói hai câu hữu ích, ta bảo đảm người để cho hần đi đông, hần tuyệt không đi tây.”

“Hần nói, một chút cũng không có liên quan.”

Tưởng tam nương nhíu mày, “Lời này là Chân Bất Phàm nói?”

“Ta nói.”

Cổ Vô Song nhìn ẩn ký loang lỗ trên người một chút, đột nhiên hít một hơi, nín thở lặn xuống nước —— không sai, cũng không thể để cho hần ăn khô lau sạch liền phải mông chạy lấy người!

× ×

Cổ Vô Song còn tồn một buổi tối dựng thành trong lòng mình.

Ví dụ như trước nhịn, bách nhẫn thành cương. (càng nhẫn nãi mới càng cứng rắn)

Ví dụ như lúm đồng tiền như hoa, khuôn mặt tươi cười nghênh đón.

Tóm lại, trước chọn lựa kế sách tất cả hành động đều nhượng bộ, là chuẩn bị cho hần một ngày mở mày mở mặt!

Trước hết để cho tam nương phái người nhận Xuân Đào trở lại, dù sao có một nha hoàn phục vụ cũng thuận tay hơn. Tiếp là cho người đi thăm dò hành tung của Chân Bất Phàm, tránh cho hắn đi thật. Cuối cùng vẫn là nhấn mạnh chữ “nhấn” với mình một lần nữa, dù sao phải cúi đầu trước.

Vậy mà Cổ Vô Song vừa nghĩ tới Chân Bất Phàm sẽ có vẻ mặt giấu cợt hoặc là khinh thường, nàng liền không nhịn được da đầu tê dại một trận, trong lòng đang giao chiến, dây dưa không thôi.

Qua chút thời gian, Xuân Đào vội vã chạy vào từ cửa, coi như là nàng từ miệng người nọ biết được tin tức chủ tử của mình vội vã thành hôn, vậy mà chưa nói được một câu, một người từ ngoài cửa xông vào bấm báo, nói là Chân Bất Phàm đã đến vị trí đầu đường trước Pháo Hoa Lâu.

Cổ Vô Song vỗ bàn, không muốn làm cho chuyện đã quyết định thay đổi lần nữa, tiện tay móc một đồ vật, vội vàng cùng đám người Xuân Đào ra cửa ứng chiến.

Quả nhiên, đầu phố kia, là đội ngũ Chân Bất Phàm.

Hai bên còn y theo lệ thường chật ních người xem náo nhiệt.

Mà Cổ Vô Song cũng dẫn mấy nha đầu gã sai vặt, từng bước từng bước đi tới giữa đường.

Về phần Tướng tam nương, vẫn là không đếm xỉa đến, đứng ở trên lầu Pháo Hoa Lâu xem cuộc chiến.

Rốt cuộc hai người đứng lại mặt đối mặt ở chính giữa ngã tư đường, một nam một nữ, đối lập nhau, ánh mắt cũng khóa chặt đối phương.

Chỉ là. Tâm trạng của hai người giờ phút này đều là đủ loại phức tạp, thứ nhất là trải qua Động Phòng Hoa Chúc, vân phiến vũ phúc, ngọt ngào đau đớn, rõ mồn một trước mắt; thứ hai chính là trận tranh đoạt náo nhiệt kia, thương tâm ngoan độc nói, như gió thoảng bên tai; thứ ba là hai bên nói ngoan độc, một chút cũng không có liên quan, đưa ra hươu thừ; bốn chính là quyết định sau khi được người giải thích rõ

Im lặng.

Im lặng.

Lại im lặng.

Mặt trời lên cao khiến cho người hai bên đường, thỉnh thoảng lau mồ hôi, trận này, đến tột cùng là khi nào thì bắt đầu?

Cổ Vô Song tự hỏi nên làm sao để đánh vỡ im lặng chết tiệt này, lại không muốn cứ tiện nghi cho hắn như vậy, trong khi chờ đợi một giọt mồ hôi rỉ ra trên trán, chảy từ từ xuống, liền muốn len lén lấy khăn tay ra lau, vậy mà tay của Chân Bất Phàm đầu kia cũng có ý đồ lấy ra——

. Hươu thừ

“Chậm!” Cổ Vô Song bật thốt lên.

“Chậm!” Cùng lúc đó, Chân Bất Phàm cũng im lặng, đột nhiên nói ra một chữ.

“ ”

“ ”

Hai người im lặng nhìn nhau ——

“Nàng nói trước đi.”

“Người nói trước đi.”

Trăm miệng một lời.

“Ta nói nàng nói trước đi.”

“Ta nói người nói trước đi.”

“Nói người nói trước đi.”

“Nói nàng nói trước đi.”

“Ngừng!” “Ngừng!”

Hai người vừa không nhin được đồng thời kêu ngừng.

“Nàng nói trước đi!”

“Người nói trước đi!”

Hai người trừng mắt liếc lẫn nhau, cũng đều không nói lời nào. Sau đó Chân Bất Phàm bất ngờ lấy ra một hộp phấn từ trong lòng, có chút cứng rắn nhét vào trong ngực Cổ Vô Song, “Đây là phấn, hoạt huyết dưỡng nhan.”

“” Cổ Vô Song ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhân thể lấy khăn lụa từ trong ngực ra, “Đây là khăn tay, che kín mặt.”

“”

“”

“Vừa rồi nàng muốn nói gì?” Chân Bất Phàm đánh giọng nói, giống như là lộ ra chút đầu mối.

Cổ Vô Song nháy mắt mấy cái, “Người chảy mồ hôi rồi.”

“Trời nóng.”

“Đúng vậy.”

“”

“Người lại muốn nói gì?” Cổ Vô Song ngẩng đầu nhìn hắn.

“Nàng cũng chảy mồ hôi rồi.”

“Trời nóng.”

“” Chân Bất Phàm lấy ra một cái khăn, đột nhiên đưa về phía mặt của nàng, lau lau, “Vậy nàng cũng lau một chút đi.”

Cổ Vô Song cầm phấn trong tay, “Cái này người cũng thử một chút?”

Chân Bất Phàm liếc một cái, sau đó nhìn nàng, đột nhiên thay đổi đề tài, “Nàng đêm qua ở lại Pháo Hoa Lâu?”

“Quan.” Cổ Vô Song bật thốt lên lời nói lại cứng rắn nhin xuống, “Về cái này.” Ngẩng đầu nhìn hắn nặn ra một nụ cười, “Đêm qua tam nương thấy ác mộng, ta tới bên cạnh nàng.”

“” Chân Bất Phàm đương nhiên không tin, nhưng nhớ tới “đề nghị tốt bụng” của Lâm Văn Thăng, dừng một chút, “Hư thư ta không biết viết.”

“Ừm.” Cổ Vô Song ngược mắt.

“Ta nói là ta ‘sẽ không’ viết.” Là ý ở trên mặt chữ!

“Người nhấn mạnh qua hai lần rồi.”

“”

“”

Cổ Vô Song cúi đầu nhìn phấn, “Vậy cũng chớ viết. Chẳng qua ta không thích màu sắc này.”

Chân Bất Phàm liếc một cái, nhớ lại vấn đề Lâm Văn Thăng nhấn mạnh, “Vậy cũng chớ bôi lên, nàng như vậy nhìn rất đẹp mắt.”

Muốn chết.

Cổ Vô Song tức giận liếc hắt một cái, đột nhiên sau đó nhớ tới kẻ sách lời ngon tiếng ngọt của Tướng tam nương, “Đừng nói như vậy, người cũng rất anh tuấn phi phàm.”

Muốn chết.

“ ”

“ ”

Lời nói vừa ra hai người liền im lặng một cách quỷ dị, nhất thời Cổ Vô Song không muốn đối mặt, chỉ đành phải chuyển tầm mắt qua một bên, ai ngờ về mặt của cả một đám người đều như là trong trời đông gặm băng*, nhìn như vậy khiến cho người ta khó chịu.

(*ý của câu đó là các bạn tự tưởng tượng lấy nhé, khi đã lạnh rồi mà còn ngậm đá trong miệng thì thế nào nhỉ)

Híp mắt lại lần nữa nghĩ hình như có cái gì đó không đúng, sao lại khen hắt, trong lòng hơi ghen như mình vừa nghe được lời kích thích, lâu dài nhất định sẽ ghen thành nội thương, lại nhìn Chân Bất Phàm một cái.

Da mặt của tên kia quả nhiên đủ dày, vẫn còn nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt kia làm mặt nàng khê nóng lên, lại nghĩ tới hộp phấn trong ngực thật là. Không có ý tốt, lúc này mới nâng khuôn mặt tươi cười gật đầu một cái, nói, “Người trước tiên đợi chút.”

Nói xong cũng không đợi hắt đáp lại, quay đầu lại nâng váy, quyết định trở lại Pháo Hoa Lâu, nhờ tam nương chỉ điểm để khỏi phạm phải sai lầm.

Chân Bất Phàm cũng không ngăn cản Cổ Vô Song bước chân rời đi.

Lặp lại câu “người cũng rất anh tuấn phi phàm”, rồi sau đó nhìn bóng lưng Cổ Vô Song có mấy phần chạy trốn chết, bỗng dưng hơi cong cong khóe miệng, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Lâm Văn Thăng, “Có hữu ích không?”

Thấy không có đáp lại, Lâm Văn Thăng cũng không để ý, mở miệng nói, trong giọng nói mang theo nhạo báng, “Xem ra đại tẩu đã phát hiện đại ca tốt rồi.”

Chân Bất Phàm hoàn toàn không thấy ánh mắt của những người quanh mình, nhẹ nhàng liếc nhìn gò má của Lâm Văn Thăng, vẫn không có đáp lại.

“Chỉ là.” Tầm mắt Lâm Văn Thăng đột nhiên trông về phía xa, nhìn thẳng vào Tướng tam nương trên lầu, “Tạm thời bỏ qua cái khác, đại ca không cảm thấy hôm nay thái độ của đại tẩu có biến sao?”

Đúng vậy, có chút chút. Nhưng Chân Bất Phàm coi thường quá trình, chỉ coi trọng kết quả, vuốt ve cái khăn trong tay, “Váy thì như thế nào?”

“Sau lưng đại tẩu rõ ràng có người chỉ điểm, cảm thấy có cái gì không đúng, mới quay đầu đi lãnh giáo đi.”

Lãnh giáo. Chân Bất Phàm cũng theo tầm mắt của Lâm Văn Thăng, nhìn về phía trên lầu Pháo Hoa Lâu, liếc nhìn Tướng tam nương bình chân như vại, không hề để ý, rồi sau đó cất bước bước lên phía trước, đến gần Pháo Hoa Lâu.

Cách quá xa, dù Tướng tam nương không nghe rõ hai người Cổ Vô Song nói gì, nhưng liếc thấy Cổ Vô Song quay đầu trở về, nụ cười cũng không thu lại, Cổ Vô Song ngày thường nổi tiếng ở xa gần Thành Nhữ An là người khôn khéo, sao gặp tình yêu, đầu óc liền bị heo gặm rồi.

Sau đó nhạy cảm nhận được một ánh mắt quan sát, cúi đầu xuống nhìn, lại cảm thấy ánh mắt dò xét kia cũng không phải đến từ Chân Bất Phàm, nghiêng đầu suy nghĩ, mặc kệ đi.

Không bao lâu, đã nghe được tiếng bước chân lên lầu của Cổ Vô Song, nữ nhân kia đi vào đầu tiên là rót ỳnh ly trà, uống một hơi cạn sạch sau đó thở dài, “Không đúng, tiểu tử kia nơi nào anh tuấn phi phàm rồi!”

“Người khen hắt?” Tam nương cười cười hỏi.

Cổ Vô Song hơi ngại cứng rắn gật đầu một cái, thật ra thì nói chuyện làm ăn, cũng là nghề nhún nhường đưa đi, lời hay nói tận, sớm đã thành thói quen mới phải, sao đối đối tượng một cái, nói gì cũng khó chịu.

Ngẩng đầu lên thấy mấy Hoa cô nương bên cạnh vẫn còn chen chúc, giờ phút này cũng hé miệng cười, liền không muốn hỏi nhiều nữa, mà là tùy ý đưa hộp phấn trong tay ra, đột nhiên ý thức được mẩu chốt của sự việc, “Không đúng. Hư thư đâu?” Híp mắt lại, chẳng lẽ là hắn không có chuẩn bị? Tại sao chứ?

Ừm Cổ Vô Song suy nghĩ đáp án một chút, lại nhìn Tưởng tam nương một chút, nghĩ lại lời nói của nàng ta đêm qua, nhú nhú mày, đột nhiên đứng lên điên cuồng nói ra một câu, “Có lẽ là ta đã hiểu rồi.”

Xong rồi liếc hộp phấn trong tay, chắc, chẳng lẽ thứ đồ bỏ này chính là quà tặng xin lỗi của hắn, còn đưa cho nàng một cái khăn tay.

“Hiểu cái gì?”

Cổ Vô Song điều chỉnh lại suy nghĩ, hé miệng, gật đầu một cái, “Ta đã hiểu rồi.”

“Ừ?”

Cổ Vô Song đặt hộp phấn ở trên bàn đẩy một cái, “Ta đã hiểu rồi.” Hiểu cái gọi là ưu thế mà tam nương nói, cái gì là đồ chơi.

“Người.” Tam nương hít sâu, quyết định nhin, rồi sau đó đối đề tài, “Nói như thế, lúc này người để cho nam nhân nhà người phơi nắng ở phía dưới, thế thì có chút không ổn.”

Định nói một câu năng lực nhẫn nại của hắn rất giỏi. Nhưng Cổ Vô Song lại cảm giác mình giống như Thế Hồ Quán Đỉnh*, được thông suốt, rồi sau đó bưng ly trà trên bàn lên nhấp một ngụm trà, “Đúng vậy, không ổn.”

(*Thế hồ quán đỉnh: ý chỉ được nghe ý kiến ình của người dẫn dắt khiến mình hiểu ra rất nhiều)

Tiêu sái chậm rãi đi xuống dưới lầu, thấy chân của Chân Bất Phàm vừa mới bước vào Pháo Hoa Lâu, liền cất tiếng gọi, “Này.”

Chân Bất Phàm ngẩng đầu nhìn nàng một cái, dừng lại, “Có chuyện gì sao?”

Cổ Vô Song dừng lại, điều chỉnh tâm trạng lại một chút, “Chỗ Pháo Hoa Lâu này, nếu ta ở đây, người cũng đừng tiến vào.”

Chân Bất Phàm mỉm cười, “Nàng xuống đây.”

“Mặc dù trời nóng, nhưng ánh mặt trời cũng không tệ lắm.” Cổ Vô Song híp mắt nhìn bầu trời một chút, trên đời này còn có một nhóm người như thế.

“Vây.”

“. Đi dạo một chút?”

“Nàng đợi một chút.”

Cổ Vô Song tựa vào trên rào chắn, “Đợi.” Cái gì?

Vây mà hai chữ “cái gì” chưa nói ra khỏi miệng, Chân Bất Phàm đã nhảy chồm người lên, đứng ở trước mặt nàng ——

Trầm giọng nói, “Có thể đi.”

Cổ Vô Song không nói gì trừng hắn, tự nói với mình sẽ sớm thành thói quen thôi. Chỉ là không nói chuyện với nhau, về mặt cảm giác thì thật có điều khác biệt, hít sâu, không thể không gật đầu một cái.

Chân Bất Phàm nhảy tới hai bước, sóng vai đứng thẳng cùng với nàng, nhìn cũng không nhìn Tưởng tam nương một cái.

Hai người cứ vai kề vai như vậy đi xuống lầu, cũng không chào hỏi Tưởng tam nương, hại trong lòng nàng ta ít nhiều có chút cảm giác thất lễ, nghĩ thầm nàng ta thế nào cũng là người xinh đẹp có tiếng, mím môi quay đầu lại lại đụng phải lồng ngực của một người——

“A!”

Tưởng tam nương cũng bị dọa cho giật mình, ngẩng đầu thấy Lâm Văn Thăng thông thả ung dung gật đầu cười một tiếng, “Tại hạ Lâm Văn Thăng, gặp qua Tưởng. . . .” Căn nhắc dùng từ, “Cô nương.”

Gặp quý.

**

Cổ Vô Song liền cùng Chân Bất Phàm đi dạo trên con phố phồn hoa nhất ở thành Nhữ An.

Dọc theo đường đi hai người không tìm được đề tài mở miệng, chính là một đường im lặng.

Quán ven đường rất là phức tạp, hàng rong gì đó đủ loại cả, vậy mà kỳ diệu vô cùng, mặc kệ là tiếng thét, tiếng nói chuyện với nhau, tiếng đứa trẻ khóc, tiếng ồn ào tranh chấp, náo loạn, hai người dọc đường đều im lặng dị thường.

Tất cả đều dừng lại xem cặp vợ chồng nổi tiếng đi dạo.

Nói thật, Cổ Vô Song cũng không muốn gì, thỉnh thoảng nhìn Chân Bất Phàm người đi bên cạnh một cái, rồi nhìn sang ánh mặt trời vẫn rực nóng, lại cảm thấy chính mình ăn no rửng mỡ, nói ra loại đề nghị này, muốn lau mồ hôi, lại nhớ đến khăn tay kia còn trong tay hắn.

Vậy mà sau một khắc giống như là Chân Bất Phàm biết rõ suy nghĩ của nàng, đột nhiên đưa tay giúp nàng lau mồ hôi.

Cổ Vô Song liền lúng túng, ánh mắt liếc thấy một vị lão phu nhân dắt một tên nhóc, nước mũi còn đang đưa theo gió.

“Làm phiền.” Cổ Vô Song cố ý không nhìn cả đám người đang vây xem.

“Khách khí rồi.”

Cổ Vô Song thu hồi tầm mắt, thử dò xét hỏi, “Không phải hôm nay trở về Vành Đường sao?”

“Chờ nàng.” Liền thuận tay cầm lên một cái trâm cài, đưa tới ở trước mặt nàng, “Thích không?”

Ánh mắt này. Cổ Vô Song cười cười, D Đ LQ Đ “Ta lại thích viên dạ minh châu Trần Điểm chi bảo* của Phong Ký đằng trước.” (có thể hiểu là bảo vật trấn giữ của cửa tiệm, hay là bảo vật quý gì đó)

“Còn cái khác thì sao?”

“Không phải mỗi cửa tiệm trên con đường này đều có Trần Điểm chi bảo sao?”

“Vậy ngày mai ta bảo Ngũ Kinh đưa tất cả cho nàng.”

“.” Cổ Vô Song nhún nhún vai, nhìn Trần Điểm chi bảo như vậy “Người đang đẩy ta lên đầu ngọn đao đấy” D Đ LQ Đ

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Chân Bất Phàm đột nhiên cười cười, nhìn thấy Cổ Vô Song vẫn còn có chút lúng túng.

Sóng vai đi tiếp đoạn đường.

“Ta nói này, ” Cổ Vô Song lưu luyến đồ chơi trên gian hàng thì giống như đột nhiên lơ đãng hỏi, “Chân Bất Phàm có phải người thích ta không?”

Chân Bất Phàm dừng một chút, ánh mắt dừng lại ở trên những thứ đồ chơi kia, “Nàng nói thế, thì coi như thế đi.”

27. Q.2 - Chương 12: Thời Gian Ngọt Ngào

Đầu tiên là Cổ Vô Song bị chính vấn đề của mình dọa hết hồn, sau đó lại bị đáp án của Chân Bất Phàm dọa hết hồn lần nữa, nháy mắt mấy cái, bình tĩnh lại, mới tiện tay cầm lên một tượng đất, “Nhưng ta không nói gì.”

Chân Bất Phàm cũng không phản ứng, hai người tiếp tục im lặng.

Một lát sau, Cổ Vô Song lại có chút không cam lòng, đưa tay sờ lên mũi miệng của tượng đất kia, nói, “Nếu ta nói không phải”

Lúc này Chân Bất Phàm mới liếc nàng một cái, đột nhiên đưa tay gõ lên trán nàng một cái, “Nói dối.”

Cổ Vô Song run người một trận, á một tiếng, có chút xấu hổ lại bị người bán hàng rong nói chen vào, “Cổ cô nương, tượng đất bị sờ hư thì phải bồi thường”

“Biết rồi!” Cổ Vô Song liếc gò má của Chân Bất Phàm, như chuyện đương nhiên mở miệng, “Trả tiền.”

Sau đó cầm tượng đất bước đi trước.

Tại sao có thể như vậy. Lúc Cổ Vô Song quay lưng lại nghĩ

Có chút buồn bực vì tâm trạng bối rối của mình, vấn đề vừa rồi có chút phức tạp, chắc là trong lúc âm mưu mới hồi thôi, vậy mà nàng lại nhớ tới đáp án của Chân Bất Phàm lần nữa, ừm. Tổng hợp lại, thật ra thì hẳn đang nói hẳn thích nàng thôi.

Hẳn thích nàng.

Cổ Vô Song lại nghĩ tới triệu chứng mà tam nương gọi khi nam nhân thích một nữ nhân, ví dụ như chịu tổn tiền, ví dụ như bàn bạc cưới gả, ví dụ như ánh mắt ẩn tình, ánh mắt theo đuổi.

Cổ Vô Song liền bất ngờ quay đầu lại liếc một cái, không ngờ lại nhìn thấy ánh mắt nhìn mình của Chân Bất Phàm, ngăn người, lúc này vẻ mặt kinh hãi như nhìn thấy quỷ, quay đầu lại nâng làn váy, co cẳng chạy.

Thật đáng sợ, vừa rồi nhịp tim của nàng đập thành thịch thịch thịch thật nhanh!

Cũng chẳng thể trách Cổ Vô Song khi yêu đương lại thay đổi thất thường như thế. Bởi vì nàng cô đơn 27 năm, thường thấy người khác ra vào một đôi, nam nữ thành đoàn, nhất thời không thể nào tin nổi lại có nam nhân động lòng với nàng.

Chân Bất Phàm bỏ ngân lượng xuống, nhìn bóng lưng Cổ Vô Song đột nhiên hừ một tiếng: so tốc độ với hẳn, thật là không biết trời cao đất rộng.

Lúc này phi thân một cái, nhảy lên ngăn ở trước mặt nàng, Cổ Vô Song đã thắng xe không kịp xông vào trong ngực của hẳn —

Vì cái xông thẳng này, nên sẽ không có cơ hội rời khỏi.

Chân Bất Phàm ôm nàng quá chặt, cũng là vấn đề đó trả lại cho nàng, trong giọng nói mang theo nhạo báng, “Còn nàng, có phải cũng thích ta hay không?”

Cổ Vô Song muốn phủ nhận, nhưng mà trong đầu lại hiện lên những gì tam nương chỉ điểm, hơi lung tung suy nghĩ có phải nên nói chút gì đó để cho hẳn vui mừng một chút hay không? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ cảm thấy rắc rối phức tạp —

Nhắm mắt, “Có lẽ đi.”

“Vậy thì đồng nghĩa với đúng rồi.”

“.”

“Có thích nhiều không?” Chân Bất Phàm nhìn nàng chăm chăm. Hẳn lại theo thói quen, cũng chưa từng nhìn thẳng vào cảm giác của mình với nàng, chỉ dựa vào quyết chí tiến lên của bản thân, cho đến khi nghe câu hỏi của nàng, đám sương mù quấn ở trước mặt hẳn rốt cuộc cũng tan đi, rốt cuộc tìm được nguyên nhân hành động của mấy ngày này là vì — là vì thích nàng.

Thích chính là thích, không có gì là không nói được.

Hơn nữa, lúc này nàng lại có chút không được tự nhiên, hai gò má ửng hồng rất là đáng yêu, làm cho người ta ngứa khó nhịn.

Cổ Vô Song cau chân mày lại, “Cái vấn đề này ta không có hỏi.”

“Nàng có thể trả lời.”

“Không trả lời.”

“Vậy sao, ” Hấn lại rất là sảng khoái không có hỏi tới cuối cùng, sau đó giống như lấy được bí quyết Một bộ dạng hợp tình hợp lý, “Có phải, tình cảm đã tha thiết nên không có biện pháp nói rõ ư?”

Phi! “Người mới yêu ta yêu muốn chết!” Cổ Vô Song trực tiếp hừ một tiếng, “Người còn phải nhảy vách đá nhảy cầu nhảy lâu!”

Chân Bất Phàm nhất thời nhếch môi, đột nhiên trầm giọng gọi tên nàng, “Cổ Vô Song.”

Một tiếng gọi này khiến cả người Cổ Vô Song tự dừng nổi da gà, “Có lời cứ nói.” Có rầm vội vàng cúi quần chó để lâu dài.

“Có gì đặc biệt muốn không?”

“Không có.”

“Có liền mở miệng. Chúng ta đã bái đường thành thân, nàng đã là vợ ta.”

“.” Cổ Vô Song xoay tròn qua lại tượng đất trong bàn tay, ở trong lòng hấn cũng không giãy giụa, nhẹ nhàng thở ra một hơi, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, “Bởi vì thích, cho nên lấy ta?”

Chân Bất Phàm thấy nàng khó được có lúc an phận nói chuyện cùng hấn, nở nụ cười, “Nàng có dị nghị gì?”

“Ừm, ” Cổ Vô Song nhẹ nhàng tránh ra khỏi hấn, đầu tiên là cúi đầu nhìn qua tượng đất trong tay, mới ngẩng đầu nhìn hấn một chút, giọng nói cực kỳ vững vàng, “Không dám. Người cậy mạnh không nói đạo lý, bạo lực sẽ đánh, ba câu không thuận lại phát giận, còn thường nhú mày mắt lạnh lẽo.”

Chân Bất Phàm im lặng một hồi lâu, “Ta chưa bao giờ đánh nữ nhân.”

Cổ Vô Song nhếch khóe miệng cười một tiếng, “Thì ra ta sống lâu như vậy, lại nhận sai giới tính sao?”

Chân Bất Phàm cúi đầu chống lại ánh mắt của nàng, mắt nhìn thẳng, “Không đến nỗi. Mặc dù nhỏ, nhưng cũng vừa vặn.”

“.” Ý thức được ý tứ trong lời của hấn, Cổ Vô Song vội ho một tiếng, loại lời nói mập mờ này lại được nói như đúng rồi vậy, quả thật là chỉ có hấn mới làm ra chuyện này, càng coi thường hơn. Chính là giả bộ trấn định nháy mắt mấy cái, “Uống một chén?”

“Chỉ một ly?”

“Tận hứng.” Nàng đột nhiên rất có hứng thú chuốc say hấn.

Sóng vai đi hai bước, Cổ Vô Song lại mở miệng, “Những hứa hẹn lúc trước chàng giữ lời chứ?”

“Tất nhiên.”

“Vậy ta an tâm.” Cổ Vô Song không lo lắng dừng bước chân, cách hấn nửa người, sau đó nâng làn váy, lòng bàn chân đá hấn một cước, sau đó thông thả ung dung sửa lại váy một chút, thấy hấn đứng lại, trực tiếp nhét tượng đất vào trong tay hấn, nhú mày, “Cầm.”

Liền không nhìn hấn, lướt qua hấn đi về phía trước.

Hấn quả thật cho phép nàng, bỗng dưng nghe được hấn mở miệng, “Ta nói, tóc nàng nên làm kiểu khác rồi.”

“Ừm.”

“Dù sao cũng đã là phụ nhân có chồng.”

Chắc, Cổ Vô Song nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cho nên, bọn họ bây giờ đã đồng ý cuộc hôn nhân này rồi hả?

Thăm dò tâm trạng của mình một chút. Quái gỡ mà.

**

Trời vẫn còn sáng, hai người đang uống rượu trong một gian phòng trong một tửu lâu trên một con phố nào đó ở thành Nhữ An.

Cổ Vô Song rút ra kinh nghiệm, uống rượu đương nhiên là hẩn 3 chén nàng nửa ly, thỉnh thoảng nói cái này nói cái kia, cũng không biết vô tình rót cho hẩn nửa vò. Chân Bất Phàm cũng không để ý, nâng chén uống sạch, một đôi mắt ưng lấp lánh nhìn nàng chăm chăm, làm như đấm đuổi đưa tình, khiến cho không gian trong phòng nóng lên, làm hai gò má của nàng đỏ bừng.

Tuy nhiên trong lúc nhàn rỗi vẫn cảm thấy không chịu từ bỏ, cuối cùng thì đã đến thời cơ tốt, báo thù gì đó, lại cảm thấy bản thân luôn ở trong tình thế bất lợi

Chỉ là bình thần chung đụng cũng không hẩn là không thể.

Cùng hẩn câu được câu không nói những thứ gì đó, giống như là không có gì để nói, nên cái gì đều không nói, trực tiếp rót rượu cho hẩn, vậy mà hẩn uống xong một ly, đột nhiên mở miệng, “Một nữ nhân lại chống đỡ một gia đình, mệt mỏi đi.”

Một nhánh thần kinh nào đó của Cổ Vô Song đột nhiên bị xúc động, da đầu đột nhiên tê dại, cười nhẹ, “Không mệt, bây giờ nhìn thấy bạc thì đặc biệt thỏa mãn.”

Chân Bất Phàm vừa bưng ly rượu lên uống sạch, “Lúc buổi sáng ra cửa, nhận được phong thư đệ đệ nàng sai người đưa cho ta, phía trên chỉ có hai chữ.”

Cổ Vô Song khẽ nâng hàm, cũng uống một ly, “Hai chữ nào?”

“Tỷ phu.” Chân Bất Phàm nói hai chữ này đặc biệt nhẹ.

Mắt của Cổ Vô Song đỏ ửng, hai chữ “tỷ phu” này không thích hợp cho lắm, Nguyên Bảo tỏ rõ lập trường, đại khái là không hy vọng hai người bọn họ kết thúc như thế. Còn che giấu tâm trạng rất giỏi, khỏe miệng tươi cười, “Tiểu tử kia, trước kia đệ muội không để ý tới nó, nó còn gấp đến độ đi quanh ở trong nhà, bộ dạng hoang man lo sợ.”

Chân Bất Phàm nhìn nàng, kêu tên nàng, “Cổ Vô Song, ” Sau đó để ly rượu xuống, “Sau này người nhà của nàng, ta cũng sẽ chăm sóc như vậy.”

“” Cổ Vô Song nhất thời không nói gì, chỉ có thể nhìn hẩn từ từ đứng dậy, đi về phía mình.

Hẩn nói, “Còn có con cái của chúng ta trong tương lai.”

Dừng một chút, cố gắng bình tĩnh lại, mặt không đổi sắc tim không đập mạnh nói, “Còn nàng nữa.”

28. Q.2 - Chương 13: Sống Chung

Cổ Vô Song đối mặt với câu nói đột nhiên tới này của Chân Bất Phàm, trong lúc nhất thời chỉ đành phải im lặng không nói gì, nhưng mà trong lòng lại trầm xuống, lại theo từ dưới đáy lòng xông lên một dòng nước ấm. Hẩn nói hẩn muốn chăm sóc con cái của bọn họ trong tương lai. Còn có nàng.

Nhưng hẩn và nàng thật sự có tương lai sao? Sờ sờ trái tim còn đang bối rối, bỗng dưng Cổ Vô Song cảm khái mấy phần nhếch khóe miệng, ngẩng đầu nhìn sang hẩn, nhân tiện nhìn thấy thành khẩn trong mắt của

hắn, rồi sau đó cảm nhận được cảm giác ấm áp không biến mất kia trong lòng, nhẹ nhàng nói, “Người say rồi.”

Chân Bất Phàm vẫn nhìn nàng như cũ, đột nhiên cầm bàn tay nàng, đoạt lấy ly rượu trong tay nàng, môi mỏng nhắm ngay chỗ môi hồng của nàng vừa mới chạm vào uống một hớp, nhất thời trong không khí tràn ngập mập mờ, nghe giọng nói của hắn đậm đà như loại rượu mạnh, “Cổ Vô Song, mọi người luôn nói. . . .” Rồi từ từ đặt ly rượu xuống, chậm rãi nói, “Say rượu. Sẽ mất lý trí.”

“” Cổ Vô Song chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn, không thể nào dời đi ánh mắt.

Chân Bất Phàm giống như say rượu, bỗng dưng nhếch môi cười, “Mặt của nàng đỏ rồi.”

Nhất thời Cổ Vô Song phản ứng kịp, vội vàng đứng lên, xoay tầm mắt, che giấu cười cười, “Hiển nhiên là rượu bắt đầu phát tác, như vậy ta và người hôm nay. Uốn đến chỗ thể thôi.”

Tất nhiên Chân Bất Phàm không chịu từ bỏ, bỗng chốc lấy xu thế dời núi lấp biển nghiêng người về phía trước, cướp lấy môi của nàng, mớm rượu mạnh vào.

Tình hình này, một lui, một tới, một tránh, một bắt lấy. Tránh cũng không thể lui người, hạ quyết tâm, đi về phía trước phản công, chỉ nói khi hai môi giao nhau, Thiên Lô địa hỏa (trời đất thay đổi), quần quýt oanh oanh liệt liệt.

Lui tới như thế, rất khó khăn mới tìm được hơi thở, hai người hành quân lặng lẽ, tạm thời thu binh, nhưng một đôi mắt phượng của Cổ Vô Song tựa như say cũng không phải say nhìn lên, nhất thời chạm vào trái tim của Chân Bất Phàm, cũng bấp chập đây là đâu, lại đè nàng ở trên bàn rượu, hai tay giữ chặt hai cổ tay của nàng, trong nháy mắt màn đặc sắc thứ hai: HỢP.

Mất thấy hô hấp Chân Bất Phàm càng thêm dồn dập, động tác cũng trở về bản tính thô lỗ, ngoài phòng lại truyền đến tiếng thét của tiểu nhị, sau một khắc âm thanh kia vang đến gần, xem ra là bưng thức ăn lên.

Chân Bất Phàm kêu đau trong lòng một tiếng, xem xét lại Cổ Vô Song, đã thấy môi đỏ mọng sưng lên, tóc mây lộn xộn, vấy mở rộng ra — nói thì chậm, khi đó thì nhanh, ngay tại lúc màng bị nhắc lên một góc, Chân Bất Phàm mang theo người bay lên xà ngang, tránh cho cảnh xuân của nương tử lộ ra ngoài.

Tiểu nhị vào phòng nhìn một bàn bữa bãi, nháy nháy mắt, nhất thời bối rối — nam nhân được gọi là có tiền nhất Phương Nam, cùng nữ nhân có tiền nhất Phương Bắc, “Nam Bất Phàm Bắc Vô Song”, lại ăn bá vương (ăn cơm chùa), bỏ chạy!!

Có lẽ vẻ mặt khiếp sợ của tiểu nhị quá mức tức cười, Cổ Vô Song đột nhiên cười khẽ một tiếng, Chân Bất Phàm lại không muốn có người thấy cảnh tượng vô văn hóa này, kéo lấy váy che kín nàng, lấy ra bạc trắng, ném xuống một thỏi, liền “Hừ” một tiếng ra cửa sổ, thật sự chuẩn mất.

Chân Bất Phàm ôm một người vẫn nhẹ như yến* như cũ, quyết định uống xong rượu, mất lý trí vậy. (*Yến này là chim yến nhé, ai muốn biết chim yến là gì lên hỏi bác gg nhé)

**

Cổ Vô Song cầm một đóa hoa tươi trong tay, tâm trạng rất là phức tạp, cảm thấy ân oán và tranh chấp của nàng cùng Chân Bất Phàm, chính là đang đi trên một con đường không có lối về.

Suy nghĩ một chút cảm thấy có cái gì không đúng, không hiểu sao chuyện này lại phát triển thành thế này.

Chỉ là hơi thay đổi thái độ, lấy được đáp án cũng thấy hài lòng, chính là cảm thấy nhiệt độ thân thể hắn khá cao, mùa đông cũng may, nhưng trời rất nóng thì thật sự hong đến khô người.

Bỗng dưng ngắt cánh hoa, vè ở trong tay, nghe nói sáng sớm hôm nay Trương Ngũ Kinh cùng Lưu Đại cũng thu thập hành trang trở về, chỉ còn dư lại hai người Chân Bất Phàm cùng Lâm Văn Thăng, nhưng nghe ý tứ của Trương Ngũ Kinh, đại ca hắn có vẻ muốn để Lâm Văn Thăng đi về trước.

Dễ nhận thấy, người nào đó bị một nữ nhân ràng buộc ở lại.

Hôm nay Chân Bất Phàm nói là đi gặp bạn cũ, vốn là nói sẽ mang nàng theo, nhưng mà trời quá nóng nàng cũng không muốn ra cửa, cho nên cự tuyệt.

Hơn nữa, nàng nghe nói người này trong lúc Chân Bất Phàm mới tới Thành Nhữ An. Đã giúp hẳn một đại ân.

Hiển nhiên, đã từng cùng nàng đứng ở phía đối lập, nên không thấy cũng được.

“Chân Bất Phàm. Cổ Vô Song, Chân Bất Phàm, Cổ Vô Song. Chân Bất Phàm.”
Cổ Vô Song vừa ngắt cánh hoa vừa vô ý thức lẩm bẩm hai tên, cảm thấy sáng sớm tỉnh lại ở trong ngực của Chân Bất Phàm, cũng nhìn thấy gương mặt phóng đại của hắn, thật là quá đáng sợ.

Huống chi, nàng tình cờ bình tĩnh lại, lại phát hiện ý niệm báo thù đã trốn đi mất, ừm, đáng sợ hơn, bởi vì nàng đột nhiên mơ hồ mục đích của mình.

“Vô Song cô nương ——”

Đột nhiên xem vào một âm thanh, làm Cổ Vô Song nhanh chóng hồi hồn. Nghiêng đầu thoáng nhìn, nhìn thấy Phó Hiểu Sinh tươi cười, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, ngạc nhiên nói, “Ồ, Phó sư gia ——”

“Tân hôn vạn cát (may mắn) a Vô Song cô nương ——” Phó Hiểu Sinh vẫn cười đến híp mắt không có dáng vẻ nghiêm chỉnh như cũ.

Vừa thấy Phó Hiểu Sinh, Cổ Vô Song lập tức hồi tưởng lại, biệt viện nội thành này, ngày trước chính là ổ chó của sư gia phong lưu này. Nhất thời híp mắt, coi như là biết được người phản bội bên trong

Lười phải nhìn thẳng hắn, Cổ Vô Song cầm hoa tươi trong tay chậm rãi mở miệng nói, “Lại nói, viện tử này của Phó sư gia, kiếm được bao nhiêu bạc?”

“Nhìn một chút, ” Phó Hiểu Sinh cố làm ra vẻ giận dữ, cũng không lộ vẻ ảo lả, “Song song tỷ vừa mới lập gia đình, liền đau túi bạc của tương công à? Hai ta quan hệ thế nào, còn có thể lừa gạt đại ca hay sao?”

Cổ Vô Song liếc hắn một cái, cùng người xảo quyết này chung đụng nhiều năm như vậy, không rõ tâm tư của hắn sao? Chân mày cau lại, “Người không nghĩ tới Chân Bất Phàm tới đây, nương nhờ nơi này của người còn có thể tính toán phí trông nhà.”

“Vây!” Tiếp đó nhãn châu chuyển động, “Đương nhiên rồi, giá tiền từ từ thương lượng.”

“Vây nghe lời nói kia, liền khách khí một chút, phân chia 5:5 đi.” Cổ Vô Song đột nhiên cười cười, “Nếu không ta liền sửa nó thành miếu hòa thượng.” Từ bên thân mật nghe được những thứ gì đó, như trên móng hắn có mấy cái nốt ruồi, khua chiêng gõ trống, tuyên truyền tới phố lớn hẻm nhỏ nghe được.

“Thật đen tối. Chỉ là trời cao Hoàng Đế ở xa, người đi rồi. Ta đổi lại không phải là được sao?” Trong lời nói này Phó Hiểu Sinh ẩn chứa thăm dò, thẳng thắn nói, nếu Cổ Vô Song thật phải đi, hắn không giữ lại, nhưng cũng không tha.

“Ai nói ta muốn đi?” Cổ Vô Song dứt lời cũng dừng lại, tiếp đó mím miệng, Đúng vậy, nơi sinh ra, có gì nói đi là đi? Vây mà trong lòng nàng rõ ràng, Chân Bất Phàm sẽ không lưu lại vì nàng.

Trong tay vẫn đang cầm đóa hoa tươi, chỉ là trong lòng đã thay đổi rồi.

“Đi”, hay là “ở lại”?

Phó Hiểu Sinh tự nhiên hiểu ý định của nàng, miệng cười một tiếng, không có trả lời nữa.

Cổ Vô Song cũng phát hiện cái gì đó, lại mở miệng nói, “Giống như Phó sư gia người nhiều việc vậy, sao không tới ‘tiệc cưới’ của ta một lần? Xem ra, là đi nơi nào phong lưu khoái hoạt rồi.”

Phó Hiểu Sinh cũng là người biết chuyện, thoáng chỉnh ngay sắc mặt, “Thành Hoán Sa.” Tất cả con đường đều bị phong kín lại, cảm giác tình thế có biến, cũng cười ngửa, dù sao tiệc cưới này, chỉ sợ là biến số, tránh cho nhà mẹ đẻ Vô Song gặp phiền, nếu chuyện thành, nhất định sẽ làm thêm lần nữa, đến lúc đó chúc hỉ cũng không khác nhau mấy.

Cổ Vô Song nhàn nhạt cười một tiếng, “Hiển nhiên Hoa thành chủ còn chưa có đáp ứng đưa vài cuộn tơ lụa cho người.”

“Ừm, ngược lại một tay bắt mỹ nhân của thành Hoán Sa đi.”

“Nhất định là Phó sư gia của chúng ta không rảnh bận tâm Hoa mỹ nhân, không phục vụ người trong sạch.” Nghĩ đến diện mạo ở Hoa Thanh Phong như thư sinh, cũng là một người đẹp.

“Chắc, ta nói là đáng tiếc Vô Song tỷ tỷ ngươi đã là danh hoa có chủ, nếu không ngươi hy sinh nhan sắc, chuyện này cũng thành rồi.”

Cổ Vô Song liếc đóa hoa chỉ còn sót lại ba cánh hoa trong lòng bàn tay, tính cầm hoa trong tay ném đi, “Nói đi, chuyện gì làm khó Phó sư gia của chúng ta vậy?”

“Ừm, hỏi thăm được ba chữ.”

“Nói.”

“Tiền Quân Bảo.”

Cổ Vô Song bỗng dừng thu lại tươi cười, đột nhiên cất giọng gọi Xuân Đào đang ngủ gà ngủ gật bên gốc cây.

Tiểu nha đầu vừa mới ngẩng mặt lên, nàng không chút do dự giao phó, “Dọn dẹp hành lý, hôm nay buổi chiều, đi thành Hoán Sa.”

Nếu để cho tiểu thúc nhà chồng đoạt lấy cuộc buôn bán này, vậy mặt mũi của nàng để ở đâu?

29. Q.2 - Chương 14: Tuyệt Thế Tao Nhã

Cổ Vô Song bình thường nói được làm được, mặc dù Xuân Đào không hiểu, nhưng cũng thu dọn hành lý rất nhanh, sau đó chủ tớ hai người cộng thêm Phó Hiểu Sinh tham gia náo nhiệt, cầm chút bạc vụn cùng ngân phiếu, lên đường.

Phó Hiểu Sinh cười trên lưng ngựa nhìn xe ngựa lộc cộc lên đường, đột nhiên cười cười, chuyến này Cổ đại tỷ quá vội vàng, lại có mấy phần không thể chờ đợi, sợ rằng là nhắm vào người nào đó.

Ừm, quả nhiên, nói chuyện yêu đương là một môn học cao thâm.

Thành Hoán Sa là ở hướng đông nam của Thành Nhữ An, một đường cũng là non xanh nước biếc, vậy mà Cổ Vô Song trong xe ngựa lại có vài phần không yên, cũng chẳng quan tâm thưởng thức phong cảnh ven đường, tâm trạng này, cùng với ban đầu đi thành Vành Đường khác biệt một trời một vực. Tóm lại suy nghĩ trên đoạn đường này, cũng không phải là việc buôn bán cùng Hoa Thanh Phong kia, mà là.

Cổ Vô Song khép mắt lại, khẽ thở dài, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng bóng dáng của Chân Bất Phàm vẫn tràn đầy ở trong đầu của nàng.

Lần này sợ rằng hẳn không biết nàng đi, lại không biết sẽ làm ra hành động gì nữa đây? Hay là nói, sẽ như lúc trước tranh hơn thua, hay là nhất đao lưỡng đoạn, ân đoạn nghĩa tuyệt?

Nàng biết bản thân đang trốn tránh, có lẽ lúc đó quá tức giận, cảm thấy chuyện đó cũng không có gì đáng ngại, cũng không còn cần thiết hư tình giả ý*, suy nghĩ một chút bản thân cũng là nữ nhân gần tuổi băm mươi (độ tuổi 30), cần gì phải như cô nương bình thường náo loạn bất an?

(*Hư tình giả ý: Chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng thật lòng thì không phải vậy)

Nhưng mà, lúc trước là nàng sơ sót, chia làm hai bên, vốn là nên một bên buông tha.

Ừm. Oan nghiệt mà.

Xe ngựa ở trên đường lắc lư, Cổ Vô Song cảm giác mình đột nhiên khó thở, trong mơ hồ giống như là trở lại tình cảnh rơi xuống nước hôm đó, nước bốn phía chặn tất cả đường đi của nàng ——

Cổ Vô Song dùng hết sức lực mở mắt, nặng nề thở hổn hển mấy hơi, vốn là Xuân Đào cũng ngủ trong lúc đi đường, một cái tay để lên trên mặt của nàng, vừa lúc chặn lại hô hấp của nàng. Mà Xuân Đào vẫn ngủ ngon như cũ, nhất thời trong lòng có chút không cam lòng, tính trẻ con nổi lên tiến lên ngắt cái mũi của nàng ta, buông ra, bóp lại, rồi lại buông ra.

Cuối cùng lại nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Ban đêm đến một cái trấn nhỏ, Cổ Vô Song quyết định ở nhà trọ nhỏ nghỉ ngơi một đêm, lúc dùng cơm nàng đột nhiên hỏi Xuân Đào một câu, “Trong lòng có đối tượng chưa?” Xong rồi hớp một ngụm trà, “Nếu gã người cho Phó sư gia thì thế nào?”

Xuân Đào đỏ mặt lên liên tiếp khoát tay, Cổ Vô Song nhếch môi cười cười, cùng Phó Hiểu Sinh trao đổi ánh mắt, đột nhiên nói, “Tình cảm, quả nhiên không phải cứng rắn lôi kéo là có thể gom thành một đôi.”

Như vậy, tại sao nàng lại nhớ Chân Bất Phàm đây?

Thành Hoán Sa là một thành nhỏ Giang Nam, núi rất khác biệt, nước rất khác biệt, thành lâu cùng mỹ nhân cũng rất khác biệt.

Phó Hiểu Sinh nói không sai, nơi này mỹ nhân rất nhiều, con người một kiểu khí hậu một kiểu, cô nương mười bảy mười tám tuổi đều là mềm mại như nước, tiếng nói tiếng cười, đó chính là tuổi trẻ.

Xa xa nhìn lại, bên một dòng suối nhỏ có ba thiếu nữ thiếu phụ giặt quần áo chơi đùa, mới đột nhiên có dừng khí thì giờ cũng biến mất, không có cảm giác tuổi trẻ. Cho nên, mới muốn tìm một bả vai dựa vào sao?

Ở trong thành tìm nhà trọ bậc trung nghỉ tạm, Phó Hiểu Sinh chớ không đổi được tính tình, ném xuống bọc hành lý bỏ chạy đi đùa giỡn mấy tỷ tỷ muội muội.

Người ngựa đều mỗi một, vừa bước xuống Xuân Đào có cảm giác giống như là không có cảm giác, nhưng không biết được có có dừng khí có nguyện vọng tiếp nhận được cảm giác tiêu điều này hay không, thời điểm trời mờ mờ tối, Cổ Vô Song tỉnh lại.

Đứng trước cửa sổ nhìn, lá cây gió mùa thu lạnh. Lại liếc nhìn, thành Hoán Sa đã chìm trong một mảnh màu xanh mờ mờ, trên đường phố đều là lẳng đọng lại một đêm u lạnh, cùng hơi nước, không ngờ cảm thấy thoải mái.

Liên mặc quần áo, phủ thêm áo choàng, đẩy cửa ra tính đi ra ngoài một chút.

Thành Hoán Sa có đá xanh, cực kì khác biệt với một loại hơi thở lỗ măng của thành Nhữ An, cũng khác biệt với vẻ thanh tú dịu dàng của Vành Đường, so sánh với nhau, Cổ Vô Song càng thích chỗ này hơn.

Nàng băng quơ dọc theo đường đá xanh đi từ từ về phía trước, hai bên cửa hàng yên tĩnh, ngược lại trước mặt không xa cửa tiệm đậu hũ đột nhiên kéo ra một bản cửa gỗ, đầu đại thúc làm đậu hũ nhô ra nhìn nàng một cái, thật thà phúc hậu cười cười.

Cổ Vô Song đột nhiên nhớ lại thật lâu trước kia vào sáng sớm tại một tửu lâu nào đó, cũng tươi cười như vậy, đường phố vắng lặng như vậy, cúi đầu bận rộn, cảm thấy rất dạt dào.

Ngày qua ngày, năm qua năm, thời gian vốn trôi qua nhanh như vậy, trôi qua đi, cũng liền đi xa.

Cổ Vô Song đi thẳng đến cuối cùng của con phố, trước mắt xuất hiện hai ngã rẽ, nàng dừng một chút, liền lựa chọn ngã rẽ bên phải, con đường mòn này, hình như kéo dài đến vùng ngoại thành, có lẽ cảnh trí tốt hơn.

Một đường bước đi lên trước, quả nhiên rất quanh co, đi qua nhiều con đường vòng, vòng qua rừng cây, Cổ Vô Song quay đầu lại, phát hiện mình đã đi rất xa rồi. Đối lại ngày trước, nàng sẽ nhận ra con đường trở về, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao không nhớ rõ, thôi được, tiếp tục đi về phía trước thôi.

Càng đi về phía trước, cây cối càng ít, tầm mắt cũng từ từ trống trải hơn, bỗng đứng một mảnh ánh sáng trong suốt rơi vào mắt, đập vào mặt thật mát mẻ.

Đó là một hồ nước, lục bình trôi lơ lửng ở trên mặt nước, sóng gợn lăn tăn. Đã vào thu rồi, lẽ ra cây cối nên tươi tốt, mà nay xem ra, không che giấu được vẻ hiu quạnh, lại có một nơi không giống như thế.

Cổ Vô Song trước tiên nhìn đến cảnh vật, rồi mới nhìn đến người.

Người nọ, ngồi im lặng ở trước hồ nước, thân khoác một cái áo nhiều màu sắc, nhìn như mảnh khăn, nhưng vẫn phân biệt được khí khái nam nhi, trên búi tóc chỉ có trâm bạch ngọc vô cùng đơn giản, trước mặt trải ra hai tấm vải trắng dài hai thước, loáng thoáng có nắng sớm mà lại chói mắt như vậy.

Định thần nhìn lại, trong tay nam tử kia cầm kim khâu, linh hoạt khâu cái gì đó trên tấm vải trắng.

Đột nhiên một cơn gió phất qua, cái áo nhiều màu sắc kia bay lất phất, không chút nào không che giấu được một nam nhân trong vẻ lạnh lùng mà tao nhã. Chỉ là bóng lưng, nhưng Cổ Vô Song đã phác họa ở trong đầu là một bộ dạng cực đẹp.

Cổ Vô Song đột nhiên nhếch môi, đi lên phía trước, chỉ thấy người này lại lấy kim chỉ khâu tranh, một hồ nước xanh biếc, lại dưới tay hắn trông rất sống động.

Hoa Thanh Phong.

Trừ cái tên đó ra, Cổ Vô Song không nghĩ ra cái tên thứ hai. Hoa Thanh Phong kia ngoại trừ dung mạo nhất tuyệt, hắn còn châm pháp khâu thừa độc nhất thiên hạ, đây mới thật sự chân chính làm người ta tán thưởng.

Vậy mà tình cảnh này, Cổ Vô Song không muốn mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh lúc này, vì vậy chỉ có thể duy trì mỉm cười, yên lặng đứng ở bên cạnh hắn, nhìn hắn tiếp tục khâu.

Thủ pháp kia vô cùng thành thạo, ví như nước chảy mây trôi, làm Cổ Vô Song than thở không thôi — không ngờ được, nam nhân này lại có một đôi tay khéo léo như thế.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mặt trời mọc, ánh nắng ấm áp, chiếu vào vẻ yên tĩnh trên mặt nước, bỗng đứng sóng gợn lăn tăn, thêm mấy phần sức sống.

Cổ Vô Song nhìn một cái, mặc dù đồ chưa khâu xong, nhưng đã bắt đầu muốn rời đi, tránh cho vì người chủ tử này, khiến Xuân Đào lo lắng sợ hãi.

Không ngờ vừa mới xoay người, Hoa Thanh Phong đã ngừng công việc trong tay, từ từ nói một chữ, “Chậm.”

Cổ Vô Song lại quay người lại, đột nhiên một đôi tay bạch ngọc tiến lên, linh hoạt đặt lên chỗ sứt chỉ trên bả vai của áo choàng.

Chỉ một chút đã làm xong, đúng là vá lại không hề lưu lại dấu vết.

Người nọ liền cúi người xuống, nhẹ nhàng cắn đứt đầu sợi chỉ, lúc ngẩng đầu, Cổ Vô Song thấy rõ ràng này gương mặt —

Hắn đứng lên, một đôi mắt xanh có thể câu hồn khé liếc nàng một cái, gương mặt có một chút tái nhợt, không có vẻ mặt khác.

Cổ Vô Song buồn bực, không hiểu được hắn đến tận cùng khi nào thấy được chỗ sứt chỉ trên áo choàng của nàng, hắn rõ ràng là từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn nàng lấy một cái, thì đã bật thốt lên ngay tức thì, “Làm sao ngươi biết. . . .”

“Cô nương vì sao mà đến?” Hắn dứt lời, lại ngồi trở lại chỗ vải trắng kia, trong lúc giơ tay nhắc chân đó, lại thêm thêm một phần nhu nhược, thiếu một phần cường tráng, hắn là vừa đúng.

Giọng nói của hắn bình thản mà trầm thấp, trong tròng mắt lộ ra một loại cảm giác như đặt mình trong thế ngoại, rõ ràng thân khoác một cái áo nhiều màu sắc, lại càng làm nổi bật hắn không màng danh lợi, giống như thuộc về vùng thanh tĩnh và đẹp đẽ này vậy.

Cổ Vô Song có cảm giác đầu tiên là hẳn không thích hợp với màu sắc sắc sỡ kia, nhưng nhìn kỹ lần nữa, lại cảm thấy hẳn rõ ràng thích hợp.

Đột nhiên nhẹ nhàng nhếch môi, rối loạn trong lòng mấy ngày nay cũng đã lắng đọng xuống, nhất thời có chút tâm trạng nói đùa, “Cô nương sao?” Nhìn hẳn được xưng tụng là tuyệt diệu, “Có lẽ là đại nương.”

“Xưng hô thế nào.” Hẳn lại thêu lên tấm vải trắng kia.

“Cổ Vô Song.” Nàng đột nhiên nói.

“Hoa Thanh Phong.” Hẳn lạnh nhạt trả lời.

“Ngưỡng mộ đã lâu.”

“Chê cười.”

Câu trả lời của hẳn, từ đầu đến cuối đều là vũng vàng phong độ, Cổ Vô Song liền nhìn đồ thêu từ từ tăng thêm kia, lại nhìn lại chỗ khâu ở trên vai, thản nhiên nói, “Đa tạ.”

“Không cần cảm ơn.” Hai người vừa trầm mặc một hồi lâu, hẳn mới từ từ nghiêng đầu nhìn nàng một cái, “A, là Cổ Vô Song.”

Cổ Vô Song bỗng dừng cười cười, có hứng thú nói chuyện phiếm, đi lại hồi lâu cũng cảm thấy mệt mỏi, nhìn bốn phía không người nào, liền lười để ý dáng vẻ, định ngồi ở trên cỏ.

Nhân tiện nhặt lên mấy hòn đá nhỏ ở trong tay ngắm nghía, quăng vào trong nước, tầng tầng sóng gợn, mới liếc nhìn hẳn một cái, “Không ngại?” Kinh động mặt nước này.

Hẳn lắc đầu một cái, “Không sao.”

Cổ Vô Song vừa có hứng thú nói chuyện phiếm, cũng tự nhiên thanh thản tiếp tục nói, “Hoa công tử, nếu bây giờ ta muốn nói chuyện làm ăn.”

“Mời về.” Lời nói của hẳn từ đầu đến cuối đều sóng nước chẳng sao, bình bình ổn ổn.

Cổ Vô Song cười một tiếng, “Như vậy thì, kết giao bằng hữu?”

“Mời ngồi.”

“Cám ơn.” Nàng khó có được buông lỏng, duỗi thẳng chân, hai cánh tay chống đỡ lấy thân thể, giãn gân cốt.

“Không cần cảm ơn.” Hẳn nhanh chóng giữ kim ở trên tấm vải trắng, không biết từ lúc nào, trên phiến cỏ xanh kia, đã có thêm một nữ tử, lại đúng là tư thế lúc này của Cổ Vô Song, nhưng mà chỉ có một nửa, lại chuyển sang cái khác.

Trong lúc nàng đến gần Hoa Thanh Phong đã phát hiện động tĩnh. Nghiêng đầu nhìn, lại thấy nàng vẫn nhìn xung quanh, liền biết nàng không phải là cố ý tìm hẳn mà đến, vì vậy không để ở trong lòng. Mà chỗ vá ở trên áo choàng của nàng, là lúc đó phát hiện.

Cổ Vô Song tất nhiên không biết chỗ Hoa Thanh Phong thêu đồ, lẳng lặng thưởng thức cảnh lá rụng trên hồ, “Hoa công tử bình thường kết giao bạn bè như thế nào?”

Hẳn cũng không dừng lại công việc trong tay, lạnh nhạt nói, “Cô nương thì sao?”

“A, sống phóng túng.” Nàng cười cười, “Người thích bên nào?” Thấy hẳn trầm mặc, Cổ Vô Song cũng không thêm để ý, “Công tử thích thêu hoa.”

“Không phải hoa.”

“Ừ, là cảnh. Có sáng ý.”

Hoa Thanh Phong đột nhiên liếc nàng một cái, chỉ thấy Cổ Vô Song cười như không cười, cũng nhìn thấy được tâm mắt của hẳn, liền ngẩng đầu cùng hẳn nhìn nhau, khóe miệng thay đổi thành đường cong, làm như thành khẩn.

Bất chợt một cơn gió thổi qua, sợi tóc của nàng bay lên, đặc biệt phong tình.

Hoa Thanh Phong quay đầu tiếp tục thêu, sau đó dừng lại động tác trên tay, chậm rãi mở miệng, “Phàm là nữ tử mới gặp, nếu không phải không dám nhìn thẳng, chính là nhìn thẳng chăm chăm không thả.”

“Hoa công tử nói tướng mạo của mình ư?” Cổ Vô Song thở khê nhẹ nói, “Nhìn lâu sẽ hận.”

“A?”

“Hận thế nào không ở trên mặt mình.”

Vẻ mặt của Hoa Thanh Phong thoáng buông lỏng, nhẹ nhàng gật đầu, “Có đạo lý.” Trong lúc đang nói, dưới tay đột ngột mọc lên một cây xanh biếc từ dưới mặt đất lên. “Nếu thân xác này ngươi muốn, thì lấy đi đi.”

“Ta khác biệt, ta không hận.”

“A?”

“Ta coi Hoa công tử như tỷ muội.”

Hoa Thanh Phong ngẩn người, đột nhiên nhếch khóe môi, Cổ Vô Song tuy là biết nói, nhưng là vẫn không tiếng động nở nụ cười. Một khắc sau đó hắn hoàn toàn dừng công việc trên tay, nhất thời nét mặt nghiêm túc mấy phần, nhàn nhạt nói, “Cái này cũng không buồn cười.”

Cổ Vô Song nhẹ nhàng “Ách” một tiếng, phát hiện ánh mắt hắn cũng không phải là vẻ mặt nghiêm trang, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Vậy thì mời Hoa công tử coi ta như tỷ muội.”

Hoa Thanh Phong nhìn nàng, thu lại chân mày mang ý cười, khôi phục vẻ mặt, “Cô nương bao nhiêu tuổi rồi.”

“Hắn là Hoa công tử đã hơn 30 tuổi rồi.” Cổ Vô Song nháy mắt mấy cái, trả lời một nẻo. Dù sao tuổi của hắn nàng biết, nàng mới có thể liệt ra danh sách kia, điểm này đã sớm tra xét rõ ràng. Ngẩng đầu thoáng nhìn sắc trời lần nữa, sờ sờ bụng thật sự là đói rồi, lại đứng dậy, thoáng sửa sang lại áo, gật đầu cúi chào, “Hoa công tử tùy ý, Cổ Vô Song đi kiếm đồ ăn vậy.”

Hoa Thanh Phong cũng không cản nàng, chỉ là trước khi nàng đi xa, mở miệng hỏi, “Nếu là nói chuyện làm ăn, cô nương sẽ như thế nào?”

“Sống phóng túng.” Cổ Vô Song nghe được, quay đầu lại, “Công tử chọn bên nào?”

“So với kết giao bằng hữu, hai người có gì khác biệt?”

“Có.”

“Thí dụ như?” Bên dưới nữ tử là váy, cũng không hoạt động quá thuận tiện.

“Hoa công tử tự thử nghiệm liền biết.”

Hoa Thanh Phong quay đầu nhìn nàng một cái, “Cô nương xác định biết nơi ở của ta.”

“Nhất định tới cửa bái phỏng.”

“Chờ đợi.”

“Cáo từ.”

Cổ Vô Song đi khỏi hồ nước, đột nhiên dừng bước chân cười cười, người nam nhân này từng là đối tượng nàng muốn hẹn hò đấy. Đáng tiếc, sai lầm trình tự, sai lầm người rồi.

Nghĩ xong lại khê chau mày, Chân Bất Phàm đáng chết, lại phá hư tâm trạng.

30. Q.2 - Chương 15: Đùa Giỡn Giai Nhân

Quanh đi quẩn lại, Cổ Vô Song kinh ngạc phát hiện mình lại có thể nhớ rõ đường trở về như vậy.

Trên đường phố cửa tiệm lục tục mở cửa, mới vừa rồi đi qua vùng ngoại thành, âm thanh người bán hàng rong hai bên đã quất lên, ồn ào huyên náo, hỗn loạn ầm ĩ, nhưng cũng rất ấm áp.

Lúc trở lại tửu lâu, Xuân Đào quả thật sắp điên rồi, đứng ở cửa gấp đến độ xoay vòng.

Trước khi vào cửa nàng đột nhiên nhớ lại gương mặt của Hoa Thanh Phong, bỗng dưng bật cười, thật có cảm giác mặc cảm.

Lúc chàng vạng, Phó Hiểu Sinh mới trở về, sắc mặt có chút suy sệt, cho đến khi đụng phải mặt nàng, mới lại khôi phục nụ cười thường ngày. Cổ Vô Song nhìn hắn, đột nhiên có cảm giác, cảm thấy lần này hắn cùng đi, không nhất định toàn bộ vì việc buôn bán này.

Cơm nước xong nghỉ ngơi, tản bộ dọc theo tửu lâu đến trong vườn hoa.

Cổ Vô Song nhìn trăng sáng đột nhiên thở dài, Xuân Đào ở bên cạnh nhìn thấy, lẩm mồm hỏi một câu, “Tiểu thư đang suy nghĩ gì?”

Cổ Vô Song lắc đầu một cái cười yếu ớt, “Không có gì.” Chỉ là đột nhiên có chút chán nản, cảm thấy buôn bán cũng không còn thú vị như trước nữa rồi. Nhớ tới cháu trai đáng yêu, ừm. Trước kia gắng sức bên ngoài, là muốn người nhà trôi qua tốt một chút, người nhà trôi qua tốt rồi, lại muốn gả cho người, nhưng lập gia đình lại không thú vị như trong tưởng tượng, vì vậy liền muốn sinh đứa bé rồi.

Nhìn hài tử một ngày một ngày lớn lên, hắn là chuyện rất hạnh phúc đi, nàng nghĩ. Cho nên mới đột nhiên có cảm xúc, thở dài một tiếng.

“Tiểu thư ra cửa gấp, mang quần áo không nhiều lắm, thời tiết ở thành Hoán Sa ẩm thấp gió lạnh, nhiệt độ chênh lệch trong ngày lại lớn, Xuân Đào lo lắng không đủ chống lạnh, không bằng ngày mai đi bố trang chọn vài món, cũng đi dạo bên trong thành một chút.” Nói xong lại nhìn sắc mặt của Cổ Vô Song một chút, tiểu thư nhà nàng ngày trước đi nơi khác, hăng hái lớn nhất chính là đi dạo phố.

Cổ Vô Song gật đầu một cái, nhưng bộ dạng lại thiếu hăng hái, tâm tư lại không tự giác nghĩ tới tên Chân Bất Phàm kia, thật ra thì nàng cũng không hiểu mình, ở trước mặt hắn, vì sao nàng luôn dễ giận dễ nổi nóng? Nhưng mỗi lần đến thời khắc máu chốt, lại trốn không kịp.

Có lẽ, chỉ là nàng không tin cõi đời này, còn có người sẽ thích nàng thôi. Có lẽ, nàng thật ra thì sợ trả giá.

Chính cái người thanh mai trúc mã lúc nhỏ kia, luôn nằm dài ở trong sân ngoài cửa sổ, kêu nàng Vô Song, Vô Song.

Khi đó, nàng còn phải hoàn thành luyện viết chữ mà tiên sinh giao phó, mẫu thân mất sớm, nàng sợ phụ thân nhọc lòng, luôn theo khuôn phép cũ, chỉ là vừa luyện chữ, vừa len lén ngẩng đầu nhìn lén hắn, len lén cười.

Sau khi phụ thân bệnh nặng, hắn đến xem nàng, nói không quan hệ gì đến việc hắn cùng với nàng, nói hắn trưởng thành liền lấy nàng làm vợ.

Vậy mà, sau khi gia cảnh sa sút, nàng dọn nhà, hắn không xuất hiện nữa.

Mãi cho đến năm cập kê.

Cổ Vô Song nhíu mày, nàng nhớ nàng đã đi tìm hắn, khi đứng trước cửa phòng hắn, nàng đứng ở bên cạnh gốc cây đại thụ đã từng quen thuộc đó, muốn nhìn một chút người đã từng nói muốn cưới nàng.

Sau đó, hắn liền xuất hiện.

Nhưng hóa ra, cảnh còn người mất, cũng chỉ có bốn chữ đơn giản. Hắn nói với nàng, nói thê tử của ta đang đợi ta.

Đêm hôm đó về nhà, thời điểm nàng nấu cơm cho Nguyên Bảo đã khốc, cũng không phải vì tình yêu mới chớm nở, mà là một loại thương cảm không tên, bởi vì nàng đã từng có quá khứ màu xuân rực rỡ, chỉ là rực rỡ đi qua, hoa hạnh lụi tàn.

Không nhớ rõ lúc nào thì biết tam nương. Khi đó nàng mới vừa học cách cầm chén khi dùng cơm của người phương Nam nhưng không có một người nguyên ý đội khăn voan đỏ lên cho nàng.

Nữ nhân bên cạnh luôn nói, nam nữ cầu thân, nghe lời của mai mối, vâng lời cha mẹ, để cho nàng trước lung lạc cha mẹ nhà ai đó, sau đó từ từ, cũng không có người nói chút lời nói này, chỉ nói nàng lớn tuổi, đã loại ra khỏi phạm vi cân nhắc.

Tam nương nói đúng, đối với nam nhân mà nói, người bọn họ cần không phải có thể giằng co lẫn nhau ở trên thương trường, mà là lúc ban đêm trở về nhà, một chiếc đèn một đĩa thức ăn, một mỉm cười dịu dàng sẵn sàng.

Hay là nói một gương mặt non nớt? Cổ Vô Song sờ sờ mặt của mình, nhếch môi nghĩ tới thật ra thì coi như bóng loáng, nhưng có lẽ không mềm mại như nước rồi, như vậy, vì sao Chân Bất Phàm lại thích?

Hơi mím môi, vẫn là ngủ đi.

**

Bởi vì lại dậy thật sớm, liếc thấy sương mù phủ kín trên đường phố, Cổ Vô Song cũng không biết là giây thần kinh nào bị đứt, không ngờ bị kích thích bước đi giống ngày hôm qua vậy.

Nhiệt độ chênh lệch của ngày vào đêm của thành Hoán Sa quả thật lớn, nhưng chỉ cần tầng sương này tản đi, ánh mặt trời sẽ làm cả thành ấm áp.

Nàng thích ánh mặt trời kia xuyên thấu qua rừng chiếu trên mặt nước, cảm thấy cảnh đẹp yên tĩnh như vậy, tựa hồ rất khó tìm thấy.

Chỉ là quanh co khúc khuỷu đến cuối của con đường nhỏ, nàng không nghĩ tới sẽ đụng phải hắn, Hoa Thanh Phong lần nữa.

Hắn vẫn ngồi ở vị trí của ngày hôm qua, đưa lưng về phía nàng, trước mặt một tấm vải thô, dùng một loại tư thế như mình vượt ra ngoài thế giới này. Vậy mà nàng mới vừa tới gần nơi này, dường như hắn phát hiện ra ngay, còn chủ động mở miệng: “Ta cho là ngươi ngày ngày hôm qua sẽ tìm đến ta.”

“Cần gì nóng vội.” Cổ Vô Song không bước gần thêm nữa, mà đứng cách xa, nhìn mặt nước, kéo sát áo choàng lại.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía nàng, nói rất tự nhiên, giống như là quen biết với nàng đã lâu, “Đã ăn sáng chưa?”

Cổ Vô Song lắc đầu một cái, ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn còn mờ mờ, “Dưới ánh sáng này, khi thêu không chọn nhầm màu sao?”

“Cần gì phải chọn màu?” Hắn nhàn nhạt trả lời, sau đó để tấm vải trong tay xuống, “Cùng nhau dùng bữa thế nào?”

“Được.” Cổ Vô Song ngày trước chu toàn ở trong đám nam nhân đã sớm thành thói quen, cũng không kiêng kị quá nhiều, sau đó cười cười, “Ngươi mời?”

“Tất nhiên.”

Hoa Thanh Phong liền đứng lên, nhìn về nơi xa, tay áo bông bành, tựa như vẽ tranh.

Cổ Vô Song sờ sờ lỗ mũi, “Hiện tại?”

Hắn đã đi tới, mà tấm vải trắng hắn trải ra hôm qua, hôm nay lại có rất nhiều màu, mặc dù không thấy rõ thêu thể nào, nhưng cảnh đẹp trước mắt, đều được thêu lên tấm vải, tất nhiên lộ ra một cổ xinh đẹp.

Cho đến khi đến gần nhau, hắn mới mở miệng, “Túi tiền kia là ngươi tự tay thêu?”

Nàng cúi đầu nhìn, gật đầu một cái.

Hắn lại hỏi, “Hoa gì?”

Cổ Vô Song nhếch khóe miệng, “Hoa đại.” Sau đó cùng hắn sánh vai mà đi, “Ngày trước sinh trưởng ở trước cửa nhà, đập thể nào đều không chết.” Cũng không hiểu vì sao mới thấy hắn hai lần, nhưng đã cảm thấy quen thuộc, rất là thân thiết.

“À.”

Đi tới đi lui, mặt trời mới lên, ánh mắt cũng nhìn rõ hơn.

Giống như hôm qua vậy, người đến người đi, bắt đầu nao nhiệt.

Ở thành Hoán Sa nữ nhiều hơn nam, phần lớn ngày thường xinh đẹp, tiếng người huyền ảo, trên đường phố tất nhiên cũng không thiếu ánh mắt nhìn trộm Hoa Thanh Phong. Chỉ là hắn cũng biết, nên không có mở miệng trò chuyện cùng nàng nữa.

Cổ Vô Song cũng không muốn phá vỡ sự im lặng này, chỉ là lại đi một đoạn đường rất dài, lại chẳng có cảm giác có mục đích gì, nàng nhớ tới lần Xuân Đào gấp đến độ giơ chân, mới khẽ nhú mày, mở lời, “Không bằng Hoa công tử theo ta trở về Nhữ An, để ta làm chủ mời người lần này.”

“Thức ăn ngon nhất ở Hoán Sa, là đậu hũ hoa thành Tây, bánh bao thành Bắc.”

Nhưng đi lâu như vậy. Cổ Vô Song mím miệng, “Chúng ta bây giờ ở đâu?”

“Thành Đông.”

“Ừm.”

“Đi mua cháo trắng ở thành Nam.”

“.” Cổ Vô Song dừng lại một chút, “Hoán hoa tửu lâu thì sao?”

“Trong thành.”

“Vậy không bằng ta mời người ăn mỳ trong thành?”

“Không tốt.”

“Vì sao?”

“Chúng ta bây giờ ở thành Đông.”

“.” Cổ Vô Song không nói gì, lại đột nhiên cười cười, “Đi chung một chỗ với người khác, chưa bao giờ ta bị xem nhẹ nghiêm trọng như vậy.”

“Nói thế nào?”

“Người quá sắc sẽ hoá mất, xinh đẹp động lòng người.”

“À.” Hắn đột nhiên dừng bước, “Mới vừa rồi cùng nhau đi tới, người cũng không nhìn ta.” Lại bước đến gần nàng hai bước, thay vì nói đi đến gần, mà nói loại khí thế kia lại như tới gần vậy.

Cổ Vô Song ngẩn người, có chút không hiểu hành động đột nhiên của hắn, nhưng vẫn còn đứng vững vàng, cười cười, “Hoa công tử làm như là có ý đồ gì đó vậy.”

Hắn mới dừng lại, nói, “Phàm là cô nương, đều không chịu nổi ta đến gần người. Mặt sẽ đỏ tim đập nhanh.”

“Ừm.” Nàng nhìn mặt của hắn gần ngay trước mắt, làn da trắng nõn lộ ra đỏ thắm mỏng manh, cộng thêm mắt hạnh tinh xảo môi đỏ mọng kia. Tự hỏi trong lòng, đúng là có chút khẩn trương.

“Ví dụ như ta làm thế này ——” Không ngờ được sau một khắc Hoa Thanh Phong càng lớn mật, đưa tay sờ lên bên má nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Không đợi nàng phản ứng, hắn lại tiếp tục nói, “Ví dụ như ta làm thế này ——” Liên theo lời nói, lại sờ sờ vành tai của nàng.

Cổ Vô Song dùng chút ít thời gian phản ứng, nhìn con người không có bất cứ chút gì tình cảm nào của hắn, quyết định thật nhanh lui ra sau một bước, nhú chân mày, “Nếu như người còn muốn hoàn thành bộ thêu

kia, ta khuyên người đừng làm như vậy, ” Lại hơi nhếch môi, nàng cũng không thích cảm giác lưu lại bên má, “Bởi vì.”

Cổ Vô Song dừng một chút, nhớ đến suy nghĩ trong lòng, đầu tiên là nhếch môi cười một tiếng, ngay sau vẻ mặt nghiêm túc, “Ta sợ tướng công của ta sẽ không vui.”

31. Q.3 - Chương 1: Không Khí Kỳ Lạ.

“Nàng thành thân rồi?”

Cổ Vô Song nhú mày, “Thế nào, ta không thể lấy chồng sao?”

Hoa Thanh Phong dừng một chút, không lên tiếng, chỉ là xoay người lại, đi một con đường khác.

Cổ Vô Song do dự một chút, nhớ lại hành động vừa rồi của hắn, dừng bước chân, nhìn bóng lưng của hắn nói, “Hoa công tử tạm biệt, Vô Song có việc trong người, cũng không đưa tiễn được. Nghĩ lấy danh tiếng Hoa phủ ở thành Hoán Sa, cũng không khó tìm, ngày khác.” Lại dừng lại, “Ngày mai tới cửa bái phỏng.”

Vẫn nên mang theo Phó Hiểu Sinh, tránh cho sinh thêm chuyện.

Hoa Thanh Phong quay đầu liếc nàng một cái, giống như là đột nhiên không có hăng hái, bước đi thẳng.

Cổ Vô Song bị cái nhìn có chút không giải thích được kia, chợt ngẩng đầu nhìn trời, có lẽ chịu ảnh hưởng của tâm trạng, cũng cảm thấy không có quá nhiều động lực “ngày mai tới cửa bái phỏng”, thậm chí cảm thấy mơ hồ vì sao từ nơi xa đến chỗ này.

Buôn bán sao? Hay là tiền bạc?

Thật ra thì tiền bạc nhiều như hoa cũng tốt, nàng nhớ tới ngày trước bốn ba vì kế sinh nhai, nhưng sau lại thay đổi, nhưng vì cái gì mà thay đổi nàng cũng quên, hôm nay chỉ cảm thấy mệt mỏi không thôi.

Lúc trở về từ lâu, lại thấy bộ dạng sốt ruột của Xuân Đào, Cổ Vô Song mỉm cười, tìm cái ghế ngồi xuống, không hiểu sao liền nhớ lại bộ dạng tức giận của Chân Bất Phàm ở thành Vành Đường.

Nhớ lại lại không khỏi cảm thấy ngáy thò, luôn không hỏi nguyên do vì sao cùng hắn tranh chấp, bị hắn ảnh hưởng. Ngồi cân nhắc suy nghĩ, suy nghĩ có nên tìm một thời gian thích hợp cùng hắn nói một chút hay không, mà không phải phiền muội trốn tránh.

Sao lại trốn tránh chứ? Không đánh mà chạy chứng tỏ không đủ tự tin, nàng Cổ Vô Song mặt mũi xinh đẹp, năng lực xuất chúng, số tuổi kì thực là một loại biểu hiện thành thực, không phải sao?

Ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Xuân Đào, vẻ mặt của nha đầu kia ít nhiều có chút giận dữ, khế nhếch khóe miệng, kêu nha đầu kia ngồi xuống. Xuân Đào đi theo bên người nàng cũng đã được một khoảng thời gian rồi, xử lý trong ngoài, vẫn thật lòng đợi nàng, có lẽ nên tìm chồng cho nha đầu này, nếu không sẽ bị nàng trì hoãn hạnh phúc không phải sao?

Nàng gặp qua không ít nha hoàn của phu nhân nhà khác, là đầy tớ, thậm chí ký cả khế ước bán thân, cả đời cô độc trong đại trạch viện sống quãng đời còn lại.

Dù sao thì nữ nhân cũng không chịu nổi thử thách của thời gian

Rót ỉnh ly trà, nhẹ nhàng nói, “Xuân Đào, lần này trở về, tìm người dâng hoàng, gả đi.”

**

Vào nửa đêm Phó Hiểu Sinh mới trở về, kêu hai bình rượu lâu năm, vui đầu vào uống.

Hai ngày nay hắn đều đi sớm về trễ, lúc trở về tuy nói không nhiều lắm, nhưng vẫn có chút đầu mối để nàng nhìn thấu, nam nhân buồn cũng chỉ vì ba loại, tiền, rượu cùng nữ nhân.

Uống rượu cho qua nỗi buồn, Phó Hiểu Sinh buồn, phải là nữ nhân.

Lúc này mới mấy ngày mà? Nàng nghĩ, không ngờ được lại hãm vào sâu như vậy, còn nói, đang ở giai đoạn mới bắt đầu hứng thú nữa chứ?

Nàng mặc áo choàng vào, cầm một cái bình khác lên, uống ừng ực ừng ực vào miệng, không lên tiếng.

Phó Hiểu Sinh đã tự mình cột nhả nói, “Ta không sao.”

Tiếng nói vừa dứt, hần dừng lại, tự giễu nâng khóe miệng lên, lại ực một hớp.

“Rất nhanh thôi.” Nàng điên khùng nói ra một câu.

Phó Hiểu Sinh nhún nhún vai, cũng lười lười gạt nữa, “Không biết, ta muốn mang nàng đi.”

“Cô nương nhà nào?”

Phó Hiểu Sinh nhìn sang nàng, nhẹ nhàng khạc ra hai chữ, “Hoa phủ.”

**

Cổ Vô Song kể cả Phó Hiểu Sinh và Xuân Đào là ba người, đứng ở trước cửa Hoa phủ, gõ cửa chính Hoa phủ.

Thành Hoán Sa lấy kim, lựa tự tay dệt làm chủ, trong đó tay nghề này, lại lấy Hoa Thanh Phong làm đầu.

Chỉ là Hoa Thanh Phong cũng không hỏi tới buôn bán, công việc lớn nhỏ đều giao do hạ nhân xử lý, thậm chí trên phố còn truyền tin, nói hần cũng chỉ có danh chủ tử, ở trong Hoa phủ không có thực quyền.

Chuyện này nàng cũng có nghe thấy, Phó Hiểu Sinh đã sớm âm thầm dò hỏi, không ngờ làm quen Minh Nhi nha hoàn thân cận của Hoa Thanh Phong.

Minh Nhi tính tình mạnh mẽ, dám làm dám chịu, có qua có lại, lại khiến Phó Hiểu Sinh nảy sinh hứng thú cực kỳ, sau bởi vì chuyện trở về thành Nhữ An, mới phát hiện trong lòng còn nhớ nhung, vì vậy giả bộ lấy tên họ hoa họ tống Cổ Vô Song lần thứ hai tiến đến đây, mấy phen đùa giỡn nhưng liên tục gặp phải tảng đá, vẫn không gây ra sức mẻ gì.

Cho đến hôm qua Minh Nhi nói rõ, nàng đã sớm có ý trung nhân, Phó Hiểu Sinh mới ý thức được, còn mất mát hơn bản thân tưởng tượng.

Cổ Vô Song nhìn gò má Phó Hiểu Sinh một chút, trong lòng cảm khái một phen, chỉ là không rõ nếu Minh Nhi kia là nha hoàn thân cận của Hoa Thanh Phong, sao hai lần gặp nhau, đều không thấy người ngoài?

Còn đang suy tư, gã sai vặt đi thông báo đã trở lại trước cửa, mở rộng cửa chính, nghênh đón ba người nàng vào.

Toàn bộ Hoa phủ đều trang nhã, đường mòn nổi thẳng vào bên trong, kết cấu bố trí này nàng để trong lòng, chỉ là một đường cũng không thấy mấy người, cảm thấy lạnh lẽo, gã sai vặt cũng không nhiều lời, một đường im lặng không nói, chỉ lo đi về phía trước dẫn đường.

Khó khăn mới đến phòng khách, vẫn một người cũng không có như cũ, lại đợi một hồi lâu, trên phòng khách mới xuất hiện một nữ tử, mặt còn chưa có nẩy nở, mặc dù ngũ quan xinh đẹp nhưng còn chút non nớt, cử chỉ cũng thoải mái, một cái liếc, ánh mắt nhìn Phó Hiểu Sinh ít nhiều mang theo vài phần khí thế ép người.

Cổ Vô Song nhìn trong mắt, đại khái đoán được thân phận của người này, hần là Minh Nhi không thể nghi ngờ.

Sau đó ánh mắt Minh Nhi kia chuyển một cái, trực tiếp nhìn về phía nàng, ít nhiều thu lại thái độ nói, “Công tử mời cô nương vào trong phòng, một người cũng đủ rồi.” Sau đó bày ra tư thế “Mời”.

Vì vậy Cổ Vô Song yêu cầu dừng một chút, bỗng dưng nhếch môi cười một tiếng, nếu nàng đã tới cửa rồi, cộng thêm thân phận đã thành thân, cũng thấy không ngại gì. Vì vậy gật gật đầu tiến lên.

Phó Hiểu Sinh vẫn là dáng vẻ cột nhả như cũ, “Vậy tại hạ ở nơi này chờ Minh Nhi muội muội trở lại, chờ chiều dài nhiều hơn.”

Minh Nhi tức giận liếc hắt một cái, lại dường như biết được suy nghĩ nhìn nàng, không lên tiếng, tiến lên dẫn đường.

Cổ Vô Song đuổi theo, quay đầu lại nhìn Phó Hiểu Sinh cùng Xuân Đào, giao phó, “Vậy các người ở chỗ này đợi ta, qua hai nén hương ta nhất định trở lại.”

Bị dẫn đến biệt viện đặc biệt thanh nhã, cửa viện không lớn, cũng là đứng trên cầu nhỏ nước chảy từ từ.

Qua cầu, đưa tới cửa, Minh Nhi dừng bước chân, nói, “Xin mời.”

Cổ Vô Song đẩy cửa tiến vào, mới vừa vào nhà, liền liếc thấy bức tranh treo trên tường.

Tranh thêu nàng.

Một cây kim một sợi chỉ đều công phu tìm tòi nghiên cứu, môi đỏ mắt hạnh lông mày, áo choàng quần quanh thân, bức thêu trông rất sống động, chỉ là vẻ mặt kia nhìn kỹ một chút thì hơi mờ mịt. Bức thêu này giống như một thanh kiếm, đâm vào lòng nàng trở tay không kịp, hơn nữa nàng biết hắt không lâu, chưa nói tới quen biết, hắt có thể trong thời gian ngắn như vậy, hoàn thành một bức tranh tinh xảo như vậy ư?

Không khỏi hoài nghi, bởi vì cũng không thấy Hoa Thanh Phong, lúc này không hiểu lắm quay đầu lại nhìn quanh, cảm thấy không khí không đúng.

Không ngờ hắt đột nhiên thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở phía sau nàng, gọi nàng một tiếng, “Cổ Vô Song.”

Nhịp tim Cổ Vô Song chợt tăng lên, giật mình, ngừng thở nghiêng đầu nhìn, cố gắng trấn định mở miệng, trong mắt mang theo vẻ không vui, “Sao Hoa công tử xuất quỷ nhập thần như vậy?”

Ánh mắt hắt chỉ muốn thưởng thức nhìn bức tranh thêu trên tường, nói, “Hôm qua trở lại linh cảm hiện lên, trắng đêm thêu gấp gấp, nàng cảm thấy thế nào?”

Trong lòng Cổ Vô Song có thêm vài phần cảm giác quỷ dị, chỉ muốn rút người ra rồi đi, nhưng hắt lại cản trở đường đi, cộng thêm cửa chẳng biết lúc nào đã đóng lại, vậy mà nàng lại không nghe thấy tiếng.

Trong lòng nhanh chóng tính toán, nếu đi vòng qua mà đi, hắt có thể ngăn cản hay không. Không khỏi có mấy phần khẩn trương.

Hắt từ từ ngáp một cái, lại nhìn nàng một cái, đột nhiên bước đi khỏi bên người nàng, đi về phía giường.

Cổ Vô Song kinh ngạc nhìn hắt nằm xuống, mắt lại nhìn bức tranh treo trên tường, chợt tiến lên kéo xuống, bởi vì có liên quan đến chất liệu vải, nàng không có biện pháp xé bỏ, không hiểu sao lại có cảm giác áp lực.

Hắt cũng không quản, nằm ở trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng hoàn toàn không hiểu được trong lòng người nam nhân này đang suy nghĩ gì, bước nhanh về phía cửa, đang muốn mở cửa rồi đi, nhưng mà cũng chỉ trong nháy mắt, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang.

Là giọng nói của Minh Nhi, nữ tử này ở trước mặt Hoa Thanh Phong luôn một mực cung kính đạt tới chẳng có sóng nước gì có thể di chuyển được nàng ta, nghe nàng ta nói, “Công tử, Tiền Quân Bảo thành Vạn Đường hướng nô tỳ cầu thân.”

Cổ Vô Song cau chân mày lại, Tiền Quân Bảo. Ừm, cái tên này, nàng rất quen thuộc.

Cầu thân ư? Nhớ tới đệ ấy lúc trước cố ý mập mờ, lắt léo cười cười, chút tâm tình khẩn trương biến mất, còn muốn mở cửa, ai ngờ cửa lại mở không ra được, giống như là bị người khóa lại từ bên ngoài, không khỏi có chút tức giận, dùng sức đẩy một phen, đề thấp giọng nói, “Hãy mở cửa ra.”

Minh Nhi cũng không để ý nàng, nhưng vẫn cảm thấy được nàng ta còn ở bên ngoài, có lẽ là chờ chỉ thị của Hoa Thanh Phong.

Có qua có lại, cái gọi là làm việc cho người khác thì lời đồn sẽ biến mất.

Cổ Vô Song lại quay đầu lại nhìn Hoa Thanh Phong, hắt vẫn không mở mắt ra như cũ, một bộ dạng không hỏi việc đời, nàng cảm thấy có ngọn lửa không tên đã bắt đầu nổi lên, sau khi trải qua phương thức xử lý

bạo lực của Chân Bất Phàm, có lẽ là mưa dầm thấm đất, chạy thẳng tới, nín lấy áo hần, kéo hần từ trên giường dậy, lạnh lùng nói, “Ta nói mở cửa!”

Hần mới hé mở mắt dánh về lười biếng, bỗng dưng đưa tay để trên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, chọc cho Cổ Vô Song nổi da gà cả người, nhìn hần bộ dạng tuyệt thế, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Nàng hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình, tiếp tục lạnh lùng nói, “Đến cùng là người muốn làm cái gì?”

Hần lại nằm trở về, mở miệng, “Sống chung một phòng.” Hần lại đổi tư thế, thoáng mở mắt ra, liếc nàng một cái.

“Buồn cười, vì sao ta phải ở chung một phòng với người?”

Hần nhẹ nhàng cười một tiếng, “Về sau tất cả buôn bán tơ lụa ở thành Hoán Sa, nàng muốn, liền lấy đi.”

“Hừ, điều kiện?” Nàng cười lạnh, trong lòng đã có ý chán ghét với việc buôn bán này.

“Trở thành người trong tranh thêu của ta.” Hần cũng không quanh co lòng vòng.

“Ta cự tuyệt.” Cổ Vô Song tỏ ra chán ghét, cũng lười hỏi hần nguyên do, “Mở cửa.”

Hần cũng không dài dòng, không nói một lời.

Cổ Vô Song chỉ hơi liếc hần một cái, nhìn xung quanh bên trong phòng, không nói hai lời, cầm lên một ghế gỗ khác, ra sức ném vào cửa sổ.

Nói một cách thẳng thừng cũng chỉ là một cái ghế gỗ tự chế gì đó.

Chẳng biết tại sao, mặc dù biết rõ Phó Hiểu Sinh đợi nàng không thấy, sẽ tiến vào tìm người, nhưng nàng lại không muốn đơn độc cùng hần ở trong một phòng

Bỗng dưng nghe được hần chậm rãi nói, “Mở cửa.”

Cổ Vô Song nhất thời ngừng lại.

Nhìn về phía cửa, cửa liền mở ra.

Hần lật người xoay vào bên trong, không lên tiếng. Minh Nhi đứng ở cửa mặt không chút thay đổi nhìn nàng, tiếp đó tựa như lơ đãng nhìn bức thêu trên tường một chút, lại nhìn về phía nàng.

Nàng sửa lại áo một chút, tình hình thay đổi quá nhanh, cảm xúc chưa kịp điều chỉnh lại, nàng tức giận, khó có được lúc không hề khí chất nói một câu, “Đồ điên.”

Về mặt Minh Nhi biến sắc, cũng không mở miệng.

Cổ Vô Song rõ ràng không muốn nói thêm gì nữa, trực tiếp đi qua Minh Nhi, bước đi.

Không ngờ Minh Nhi kia nhắm mắt đuổi theo tới, thời điểm ở trên cầu gỗ nhỏ, nàng ta đột nhiên nói một câu, “Thiếu gia không phải đồ điên.”

Cổ Vô Song không có mở miệng, Minh Nhi nói tiếp, “Dáng dấp của tiểu thư rất giống lão phu nhân.”

Cổ Vô Song nhất thời không nghe rõ, nghe thành tiểu thư lớn lên giống lão phu nhân, hít sâu một cái, quyết tâm không để ý.

Minh Nhi bỗng dưng dừng lại bước chân, đứng ở trên cầu, nhìn chằm chằm nàng tiếp tục đi tới.

Nàng bỗng nhiên phản ứng kịp, dừng ở dưới cầu quay đầu lại, “Lão phu nhân?”

Tương tự sao? Tướng mạo này của nàng dù sao cũng không phải là quốc sắc thiên hương, nói vậy cũng không sinh được dung mạo kia. Cho dù thật sự giống nhau, hần cũng không nên làm ra hành động vượt rào như vậy. Dừng một chút liền nói, “chuyện cũ đã qua.” Vì vậy không do dự quay người lại.

Không ngờ Minh Nhi đột nhiên xoay người một cái, ngăn ở trước mặt nàng, thẳng tắp nhìn nàng, nói, “Ngài không thể đi.”

Cổ Vô Song không nghĩ tới nàng ta lại có thể biết võ công, ngăn người, chậm rãi nói, “Thiếu gia nhà người nói mở cửa.”

Nàng ta nhếch miệng, “Nhưng thiếu gia chưa nói để cho ngài đi.”

Cổ Vô Song cảm thấy nữ tử này quả thật chính là ngang ngược không hiểu chuyện, trực tiếp vòng qua một bên, không ngờ Minh Nhi kia nhanh hơn một chút, nàng lại giống như lúc này, không thể nhúc nhích. Tiếp đó thân thể nhỏ bé của Minh Nhi, lại không tốn sức chút nào nâng nàng lên, giống như là muốn đưa nàng về căn nhà gỗ kia.

Trước khi vào nàng vội vàng nói một câu, “Người không sợ ta đoạt thiếu gia của người?”

Cảm thấy Minh Nhi cười cười, nghe nàng ta trả lời, “Nếu là thiếu gia nói gả, ta liền gả.”

Trong nháy mắt đó, Cổ Vô Song đột nhiên rất nhớ một người.

**

Nàng bị đặt ở trên giường, Hoa Thanh Phong đang mặc quần áo mà ngủ, cũng không biết có ngủ thiếp đi không.

Cho đến vào đêm.

Nàng bỗng dưng có mấy phần lo lắng, vì không biết Phó Hiểu Sinh có tới cứu nàng không, thầm nghĩ đại khái là Minh Nhi không làm, nếu làm thì phải làm đến cùng, cũng giam bọn họ lại, như vậy Tiên Quân Bảo đầu?

Không, đệ ấy cũng không biết nàng tới thành Hoán Sa.

Suy nghĩ một chút, nàng hỏi, “Người có thể giải huyết hay không?”

Hắn quả nhiên không ngủ, nhưng cũng không lên tiếng, mà ngồi dậy nhìn nàng, lại vuốt tóc của nàng, tiếp đó chậm rãi cúi người xuống, tựa đầu. Tựa vào trên đùi nàng.

Cổ Vô Song thẹn quá hóa giận, lại không thể nhúc nhích, chỉ đành phải rống to, “Hoa Thanh Phong, chẳng lẽ người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Hoa Thanh Phong vẫn không đáp lời như cũ, Cổ Vô Song cắn môi dưới, nói, “Như vậy người định làm gì, người không phải là nam nhân!”

Hắn đột nhiên mở miệng, “Quan hệ giữa nàng và phu quân tốt không?”

“Dĩ nhiên.” Nàng nhất thời im bất, nàng cũng không biết cùng chàng có tính là tốt hay không.

“Nàng tái giá với ta được không?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Nàng cắn răng, “Đến cùng là người muốn làm gì!”

32. Q.3 - Chương 2: Tưởng Niệm Thành Họa

Chính là vào lúc này, ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng đánh nhau.

Kèm theo tiếng kêu của Xuân Đào, trong lòng Cổ Vô Song thở phào nhẹ nhõm, cũng không muốn gặp lại Hoa Thanh Phong, định nhắm hai mắt lại.

Không ngờ một khắc sau đó Hoa Thanh Phong đột nhiên vùi đầu xuống, vùi ở cổ nàng, dùng một loại tư thế vô cùng mập mờ.

Nàng chợt cảm thấy bị nhục nhã, hít sâu một cái, bỗng dưng hét to lên.

Theo tiếng thét chói tai của nàng, cánh cửa bị một cước đá rơi trên mặt đất.

Một cơn gió mạnh cuốn sạch đi tất cả, Chân Bát Phàm đứng ở trước cửa, lấy tư thế mưa gió khó có thể đổ, sắc bén không thể đỡ nổi.

Cổ Vô Song theo tiếng mở mắt nhìn lại, ngay sau đó, nước mắt cũng không tự giác chảy xuống.

Sao lại. Là chàng?

Hoa Thanh Phong còn thông thả ung dung như vậy, duy trì tư thế đó không rời đi.

Chân Bát Phàm quét mắt nhìn bức tranh treo trên tường, một đôi mắt ưng tóe lên tức giận, lại vừa nhìn thấy người trên giường, càng thêm khí thế bức người, xông về phía trước.

Ai ngờ trước khi hấn xuất chiêu, ngoài cửa lại bay vào một cái bóng màu lam, ngăn ở trước người Hoa Thanh Phong, thẳng tắp đỡ một chiêu kia, người đột nhiên bị đánh một chiêu, phun ra một ngụm máu tươi, chính là Minh Nhi.

Hoa Thanh Phong mới công kích lại, rút người đứng qua một bên, liếc mắt nhìn Minh Nhi kia, vẻ mặt, lại mang theo chút lạnh lùng. Tiếp đó hấn lại nhìn hướng Cổ Vô Song, nhìn chăm chăm nước mắt trên má nàng, nhẹ nhàng nhếch môi, chậm rãi mở miệng nói, “Không tiễn.”

Thấy đã đủ thương nữ nhân, cộng thêm Hoa Thanh Phong đã rời xa một khoảng, Chân Bát Phàm làm như hơi bình tĩnh lại, từng bước từng bước tiến lên, ôm lấy Cổ Vô Song, mím chặt đôi môi, không nói một lời.

Tiếp đó lại thấy Lâm Văn Thăng theo đuôi đi vào, kê vào lỗ tai hấn nói, “Quân Bảo cũng tới.”

Vẻ mặt Chân Bát Phàm không thay đổi, chỉ liếc mắt nhìn bức tranh trên tường, nói, “Hủy đi.”

Lâm Văn Thăng hiểu ý, làm theo lời.

Mà lúc này Cổ Vô Song mới có cơ hội thấy rõ ràng bộ dạng của Chân Bát Phàm.

Chàng cau mày, mặt đầy râu ria, cộng thêm một chút dáng vẻ thô kệch. Trong con ngươi che giấu không được một nỗi, tóc hơi lộn xộn, mà nay mang theo tức giận nhìn nàng chăm chăm, đi ra khỏi cửa thì mới mơ hồ cảm nhận được chàng hơi thả lỏng tâm tình.

Là bởi vì. Tìm nàng sao?

Vừa ra khỏi cửa, Xuân Đào liền đánh tới.

Chân Bát Phàm trực tiếp bỏ rơi, mà Phó Hiểu Sinh đứng ở cách đó không xa, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bên trong phòng, ánh mắt dừng lại ở trên người Minh Nhi, không nhìn ra vẻ mặt gì.

Vừa mới đi qua cầu, không ngờ lại nhìn thấy Tiền Quân Bảo đã lâu không gặp, hấn quả nhiên tới.

Tiền Quân Bảo vẫn như vậy, chậm rãi, hoàn toàn là dáng vẻ của người ngoài cuộc, khẽ mỉm cười nói, “Vô Song tỷ, đã lâu không gặp.”

Cổ Vô Song mới vừa khóc đến hoa lệ đầm lệ, mà nay nước mắt còn lưu lại ở trên má, muốn tránh cũng khó, mới phát hiện cơ thể vẫn chưa được giải huyết. Chân Bát Phàm đã làm thay, điều chỉnh tư thế của nàng, để ặt của nàng chôn ở trong lồng ngực của hấn.

Trên người chàng hơi tản ra một loại lặn lội đường xa, nhưng một khắc này lại để cho nàng cảm thấy thân thiết vô cùng, đặc biệt an tâm.

Chân Bát Phàm lười phải chào hỏi, ôm nàng trực tiếp nhảy lên.

Tiền Quân Bảo cũng không đuổi theo, mà ở phía sau vẫy vẫy tay cười nói, “Ngày mai gặp lại, Vô Song tỷ.”

Cổ Vô Song ở trong lòng hấn ít nhiều phát giác được không khí giữa hai người này đã có thay đổi, nhưng hiện tại nàng không mấy để tâm tới.

Chờ lúc Cổ Vô Song bị đặt xuống, nàng mới phát hiện tất cả quanh mình hết sức quen thuộc, là từ lâu lúc trước dừng chân, gian phòng của nàng.

Hấn đóng cửa lại, đặt nàng ở trên giường, mới giải huyết đạo cho nàng.

Cổ Vô Song còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với hắn, nụ hôn của hắn đã gọn gàng dứt khoát hạ xuống, che ở trên môi mỏng của nàng, còn thô lỗ hơn lúc trước, cũng mang theo nhiều lực cạy đôi môi nàng ra, lưỡi dài linh hoạt tiến quân thần tốc, tràn trọc mứt.

Môi của nàng bị râu ria của hắn ghim có chút đau, tay chân cũng chậm rãi tê dại, nhưng nàng cũng không có để tâm tới, đầu óc bị đảo cho trống rỗng sau đó mê man, chỉ có thể chuyên tâm cảm thụ nụ hôn mang theo trừng phạt của hắn, có lẽ, còn có nhớ nhưng.

Chân Bất Phàm cũng không cam lòng như thế, cách xa lâu làm cho hắn bị kích thích, tay trái trực tiếp đặt lên nơi mềm mại ngăn cách áo của nàng, trải qua vuốt ve, đè nàng ở trên giường, tay phải đã thăm dò vào làn váy của nàng, dọc theo bắp đùi một hướng vuốt ve lên.

Tuy nói cách áo, nhưng Cổ Vô Song vẫn có thể cảm nhận được bàn tay đặc biệt thô ráp của hắn, còn có vội vàng mà hắn không che giấu chút nào, nương theo hắn một đường thân mật, toàn thân nàng từ từ nóng lên, cảm giác môi của hắn, cũng trở nên nóng bỏng không thôi.

Hắn vừa vội vừa nhanh chóng dời đi trận địa, hôn cổ của nàng, tay trái bắt đầu dò đi lên, cởi áo của nàng.

Hô hấp của Cổ Vô Song dần dần rối loạn, ít nhiều mang theo mong đợi. Mà theo hắn vội vàng, càng nhiều thêm bất an, lúc sau phải nói rõ suy nghĩ, bỗng dưng cảm giác hạ thân chợt lạnh, không ngờ hắn lại xé váy của nàng, hắn tự tháo đai lưng của mình.

Cổ Vô Song chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập, đối mặt với thân thể cao lớn của hắn, hai tay ngăn ở trước ngực hắn, khẽ co rút lại trên giường, hơi kháng cự vội vàng kêu lên, “Bất Phàm!”

Chân Bất Phàm hơi dừng lại, hai tay lại đưa về phía dưới nách của nàng, kéo cả người nàng lên trên giường, tiếp đó một chân quỳ trên giường, cả người đè lên nàng.

Vẫn không nói một lời như cũ, chỉ là hắn để ý động tác của mình hơn. Sau đó hắn nhanh chóng cởi áo, nghiêng người xuống, tái diễn lại động tác chưa xong vừa rồi.

Cổ Vô Song tự biết không thể tránh khỏi, vả lại không thể phủ nhận, chỉ cách biệt mấy ngày, hôm nay lần thứ hai gặp lại, lại khiến nàng động lòng không thôi, có một loại rung động khó nên lời.

Trong nháy mắt hắn tiến vào nàng đó, nàng thở nhẹ ra một tiếng, cảm thấy da thịt toàn thân cao thấp cũng run rẩy không thôi, thật sâu cảm nhận được hắn. Chỉ giờ cánh tay lên ôm hắn thật chặt, cảm thụ hắn luật động. Bỗng dưng lại có xúc động muốn rơi lệ, hít hít lỗ mũi, chỉ có thể thở nhẹ kêu tên của hắn, “Bất Phàm.”

Hắn ra sức đóng đưa, mồ hôi hột dọc theo trên trán hắn nhỏ xuống ở trên người nàng, trong ánh mắt mang theo thâm tình không cần công nhận

**

Sau đó, nàng nằm ở trong ngực hắn, nghe hô hấp của hắn từ từ bình ổn lại.

Hắn ngủ vô cùng say, đó là một loại thư giãn sau căng thẳng.

Nhưng hắn ôm nàng rất chặt, khiến cho nàng không cách nào tránh ra.

Cổ Vô Song không biết làm sao không ngủ được, cứ nằm như vậy, cảm thụ nhện tim của hắn. Rồi sau đó chậm rãi đưa cánh tay, vòng chắc bên hông hắn.

Nhìn lên trời chắc là buổi trưa rồi, có lẽ Phó Hiểu Sinh và Xuân Đào ở cùng một chỗ với Lâm Văn Thăng, như vậy Tiền Quân Bảo đâu? Bất Phàm đã thương đối tượng đệ ấy cầu hôn, nên xử lý thế nào đây?

Bất Phàm. Không biết thế nào, bật thốt lên, có thể thân mật như vậy.

Nhưng mà, Quân Bảo cùng nha hoàn kia, sẽ không có hạnh phúc.

Nàng lại nghĩ tới Phó Hiểu Sinh, rất khó khăn mới yêu một người?

Nằm một hồi lâu, xác định hắn đã ngủ say, mới chậm rãi bò dậy từ trong lòng hắn.

Đây là gian phòng của nàng, bọc hành lý vẫn còn ở đây, mà bọc hành lý hắt mang theo người bị ném bừa bãi ở trên đất, rõ ràng có thể thấy được lúc đó hắt rất vội vàng.

Nàng mặc quần áo xong, ngồi ở trước bàn trang điểm bôi dầu tóc lại, sau đó lại đi sát vách tìm kim chỉ từ trong bọc của Xuân Đào, trở lại nhặt quần áo hắt ném xuống đất, bắt đầu khâu vá sửa lại.

Nàng cực kỳ tỉ mỉ một cây kim một sợi chỉ, sửa sang lại túi của hắt, áo của hắt cực lớn, nàng nhất thời cao hứng, mặc lên người có thể chạm đến đất, thỉnh thoảng nhìn sang người ngủ say trên giường, khẽ thở dài khẽ cười.

Sau đó bảo tiểu nhị đưa đến thùng gỗ, nấu nước nóng, chuẩn bị tốt khăn tay dao cạo râu, mới ngồi ở bên giường, tỉ mỉ nhìn hắt.

Phát giác mình thật ra cũng không muốn kêu hắt tỉnh, chỉ muốn làm như vậy mà thôi.

Ngũ quan của hắt có thể xưng là cân đối, chân mày mắt mũi, cũng chỉ có vào lúc này, chân mày hắt mới thưa giãn ra, thu lại khí phách mạnh mẽ lúc bình thường.

Hắt đang tìm nàng.

Trước khi đi khỏi từ lâu nàng đã báo lại với tiểu nhị là đi Hoa phủ một chuyến, đây là thói quen từ rất lâu, trước khi đi phải báo lại hoặc lưu lại đi đâu, làm gì, để có người biết hành tung của nàng.

Không thể phủ nhận, xa nhà mấy ngày này, nàng lại mong đợi hắt có thể tìm được nàng.

Ở thành Hoán Sa trời tối rất sớm, một phen giày vò, sắc trời cũng từ từ trầm xuống.

Nàng cảm thấy cổ có chút chua, mới đứng dậy, đi về phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn mặt trời buổi chiều dần dần chìm xuống phía tây, cả màu xanh từ từ quay về im lặng.

Sau lưng, Chân Bất Phàm ở trên giường xoay người, tay sờ không có ai, chân mày dần dần cau lại, lại bỗng ngồi dậy.

Cổ Vô Song nghe tiếng phía sau, vừa lúc liếc thấy một màn này, nàng lại dịu dàng nhếch môi cười.

Sau đó lại nhìn hướng ngoài cửa sổ, dùng giọng nói chỉ có mình có thể nghe thấy nhẹ nhàng nói, “Chân Bất Phàm, ta nhớ chàng lắm.”

Không lâu sau nàng lại cảm giác cả người bị ôm từ phía sau lưng vào trong một lồng ngực vững chắc.

Không cần quay đầu lại cũng biết là ai, cầm tựa vào hõm vai của nàng, đôi tay vòng qua cánh tay của nàng, cầm tay của nàng, khẽ dùng sức ép xuống, dán chặt lên da thịt nàng, cứ đứng thẳng như vậy đối mặt với trời chiều.

Nàng cũng không biết vì sao, hốt mất đột nhiên có chút ướt.

Sau đó nàng hít một hơi nói, “Có lẽ nước đã có chút lạnh rồi, chàng về nằm trên giường trước, ta bảo tiểu nhị nấu nước nóng cho chàng.”

“Không cần.”

Tay của hắt từ từ mò vào quần áo của nàng, lại thăm dò vào cơ thể của nàng, Cổ Vô Song cũng không phản kháng, nhưng một tay chặn cái tay không an phận của hắt nói, “Tiểu nhị còn chuẩn bị dao cạo râu, ta cạo râu cho chàng.”

Đang thời điểm hắt vẫn không tuân lệnh bởi thêm một câu, “Hơn nữa ta mệt mỏi.”

Hắt mới dừng một chút, rớt cuộc ngừng tay, sau đó mới chậm rãi buông lỏng tay ra, rời khỏi nàng.

Nàng lại đứng trước cửa sổ một hồi lâu, cho đến khi nghe được âm thanh nước chảy từ thùng gỗ rơi xuống đất, mới quay đầu lại, nhìn hắt một chút, chậm rãi trừng mắt, khép vạt áo đến gần.

Nàng trước tiên đốt một cây nến ở bên trong phòng, nhẹ nhàng mang ghế gỗ ngồi xuống bên cạnh chậu gỗ, tiếp đó tay cầm dao cạo râu, liền ngẩng đầu nhìn hắt một cái.

Ánh mắt của hắn sắc bén giống như muốn nhìn thấu linh hồn của nàng, nàng mới nhẹ nhàng nói, “Chàng như vậy ta sẽ khản trương.”

Phát hiện nàng ít đi sắc sảo trong quá khứ, hắn mới từ từ thở ra một hơi đang kìm nén, thoáng chút buông lỏng, hai tay gác ở trên thùng gỗ làm cho cả người tựa lên thùng.

Nước lại trào ra một chút.

Nàng đưa dao cạo râu vào trong bồn tắm dính ít nước, thuận tiện coi thử nước có ấm không, hỏi, “Nước thật lạnh, chàng không cảm thấy lạnh sao?”

Hắn nhìn nàng, lắc đầu một cái.

“Tùy chàng.” Nàng cũng chẳng thèm trông nom, vừa định động thủ, nhưng tư thế lại không đúng, mới nhẹ trườn mắt liếc hắn một cái, “Đưa lên trước một chút.”

Hắn duy trì tư thế kia trong một lúc, rồi dịch vị trí, sắp đến.

Cổ Vô Song liền bắt đầu cạo râu cho hắn.

Râu hắn rất nhiều, trong quá trình cạo vang lên những tiếng xoạt xoạt, nhưng nàng nghe lại cảm thấy vô cùng uất ức, hai người cũng không nói nhiều, chỉ là hắn nhìn nàng, dưới ánh nến ánh mắt của hắn càng phóng to hơn, bỗng dưng mở miệng, lại hỏi vấn đề trước kia nàng hỏi ——

“Cổ Vô Song có phải nàng thích ta hay không?”

Tay Cổ Vô Song run lên, lưỡi dao sắc bén vạch một đao ở trên gò má hắn.

Tay nàng cầm hung khí chợt lui ra, nhìn chăm chăm vết thương kia không lên tiếng, cho đến khi vết thương kia từ từ rỉ ra máu.

“Gặp quỷ.” Nàng mắng một câu, cầm khăn ném lên mặt hắn, sau đó cũng trợn mắt nhìn hắn một cái, ngược lại giận lây sang hắn, nói, “Ta đang bận!”

Quả thật gặp quỷ, hắn cũng chẳng quan tâm đau đớn, nghe lời nói của nàng, đột nhiên nở nụ cười, lại là một bộ dạng vui vẻ.

Cổ Vô Song cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, mơ mơ màng màng lại nhìn thấy bộ dạng hắn đang mỉm cười trước mặt nàng—— thân thể cường tráng ngũ quan ôn hòa, không ngờ lại khớp với nhau.

Mới nhớ tới hắn rất ít cười khi ở trước mặt nàng, từ sau khi quen biết, hai người họ vẫn rút kiếm giương nỏ, không nhượng bộ lẫn nhau, lại có thể đi từng bước một lên con đường thành thân.

Ít nhiều có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, giận dữ, “Còn cười? Đợi ta vẽ tiếp một đao, xem chàng còn cười được không.”

Không ngờ hắn không đổi đề tài, chỉ nắm khăn tay kia, vẫn nhất quyết không tha, “Phải hay không?”

“Là một bên!” Mặc dù miệng Cổ Vô Song trả lời như vậy, nhưng trong lòng đã không hề bài xích loại vấn đề này nữa mà đánh thẳng vào, thấy hắn chưa xử lý vết thương, lại đoạt lấy khăn tay ấn vào trên vết thương của hắn, thầm nghĩ may mà lực không lớn, vết thương cũng không tính là quá sâu.

Suy nghĩ một chút lại nói, “Chàng giữ chỗ này, ta bảo tiểu nhị mang thuốc cao cầm máu vào.”

Không ngờ hắn chợt cầm tay của nàng, bởi vì động tác đó mà nước bắn tung tóe trên trán nàng, vẫn bám riết không tha, “Có phải thích ta hay không?”

Nàng liếc hắn một cái, tay ấn chặt vết thương của hắn, cũng không muốn trốn tránh nữa, chỉ là vẫn kiên trì để hắn bày tỏ thái độ trước, vì vậy hỏi ngược lại, “Vậy còn chàng?”

“Ta nhớ ta đã trả lời rồi.”

“A?” Nàng nhàn nhạt điều chỉnh lực giữ cái khăn tay ở trên miệng vết thương, cho phép hắn cầm tay của mình, trả lời, “Không nhớ rõ.”

“ ” Hắn im lặng một hồi lâu, nhưng cũng không dời đi tầm mắt, nhìn chăm chăm nàng.

Hai người đều khăng khăng như vậy, giống như người nào mở miệng trước, khi sống chung người đó sẽ ở thế hạ phong.

Đột nhiên một trận gió thổi vào, làm tắt ngọn nến trong phòng.

Bên trong phòng trở nên tối tăm, chỉ có hai con người hắt đèn nhánh ở trong màn đêm tỏa ra sức nóng.

Cổ Vô Song thấy thế, liền rút tay một cái muốn đứng lên thắp nến, nhưng hấn không buông tay, nàng đột nhiên dùng một tay hất nước lên hấn, nói, “Nến đã tắt.”

Có lẽ đêm tối có thể làm cho người ta dễ xuống lòng phòng bị, hấn đột nhiên điên cuồng nói ra một câu, “Nàng nhớ ta sao?”

Nàng nhìn hấn, im lặng.

Hấn lại trầm giọng hỏi, “Có nhớ nhiều không?”

Nàng dừng một chút, vẫn lựa chọn hỏi ngược lại, “Chàng thì sao?” Sau đó nàng đột nhiên sờ râu ria hấn, “Những thứ này đều là muốn ta tới biểu hiện?”

Hấn cũng không chính diện trả lời, chỉ nói, “Vậy nàng biểu hiện ở đâu?”

Nói như vậy, là gián tiếp thừa nhận?

Ừm. Cổ Vô Song đắn đo, đột nhiên nghiêng người lên phía trước, khê hôn lên miệng vết thương dưới cằm của hấn, đầu óc nóng lên cười cười, “Ngon không?” Sau đó cũng không còn kịp nhìn vẻ mặt của hấn, theo bản năng liếm liếm môi nói, “Mắn mặn.”

Hấn chợt kéo nàng vào trước ngực, đặt lên môi đỏ mọng của nàng.

Kỳ lạ là trong một khắc kia Cổ Vô Song vẫn còn giữ được đầu óc tỉnh táo, bỗng dưng dùng sức đẩy hấn ra, vẻ mặt khó có được có chút khấn trương, “Dao cạo râu đâu?”

Khi nào thì không thấy rồi?

Chân Bất Phàm ngược lại cực kỳ tỉnh táo, “Trong thùng.”

“Sau đó?”

Hấn khê cười lần thứ hai, “Lại cắt giùm ta.”

“ ” Cổ Vô Song hít sâu một hơi, người này thật có tật xấu. Sau đó suy nghĩ một chút, hỏi, “Vậy có phải thích ta hay không?”

Hấn trần truồng nhảy ra từ trong thùng nước, Cổ Vô Song vội vàng ném quần áo cho hấn. Nghe hấn nói, “Đúng không.” Tâm tình giống như là thật tốt, “Nàng thì sao?”

“Có lẽ thế.” Cổ Vô Song nhún vai một cái.

“Có lẽ là đúng vậy”

“Đại khái đi, chàng thì sao?”

“Nên.”

“Nên tương đương với thừa nhận?”

“Có lẽ thế, ” Chân Bất Phàm càng đi tới gần, “Hình như là nước có chút lạnh.”

“Cho nên?”

“Trên giường có lẽ sẽ khá hơn một chút.” Hấn vừa cười, chỉ vào vết thương.

33. Q.3 - Chương 3: Ký Hiệp Nghị

Ngày kế, ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

Cổ Vô Song cùng Chân Bất Phàm vẫn vùi ở trong phòng không có đi ra ngoài, bởi vì quá đói, mà tỉnh dậy, nhưng ham muốn với thức ăn ngược lại giảm bớt, mặc quần áo xong, lại đi nhà xí một chuyến, quay đầu lại mang theo giấy cùng bút lông trở lại, bấu môi mấy lần, cuối cùng không có mở miệng.

Trong phòng vẫn tràn ngập loại không khí mập mờ tế nhị, mắt hai người nhìn nhau, tuy nhiên cũng tìm ra điểm chung khi sống chung với nhau.

Cổ Vô Song suy đi nghĩ lại, nhớ tới mình không hề có ý niệm trốn tránh nữa, thở dài, ngồi xuống bên cạnh cái bàn, đặt bút giấy lên bàn, nhìn hẩn, hắng giọng một cái, mở miệng.

“Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Chân Bất Phàm nhìn nàng một cái thật sâu, khẽ vuốt cằm.

“Mặc kệ bắt đầu như thế nào, hôm nay chàng đã là tướng công của ta.” Cổ Vô Song dứt lời có chút dừng lại, “Nói đi, tại sao chàng khẳng khái lấy ta?”

Mặc dù rõ ràng hẩn cũng giống như nàng, ít nhiều đã động lòng với đối phương, nhưng ở phương diện nào đó, nàng còn chưa chắc chắn.

Nhưng hẩn chỉ nhìn nàng, nói, “Ta cho là tối hôm qua chúng ta đã thảo luận qua cái vấn đề này rồi.”

Cổ Vô Song nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu một cái, không đầu không đuôi nói, “Tiểu đệ của ta ngày đó đi tới phòng ta, tuy có chần chờ, nhưng ánh mắt rất kiên định, đệ ấy nói, đệ ấy muốn lấy em dâu, cũng quyết ý cầm tay em dâu cả đời. Sau đó ta tìm người làm mai, cùng người nhà thương em dâu bàn bạc tất cả công việc, khi đó, thật ra ta chỉ coi chuyện đó như một hình thức mà thôi, cảm thấy nam nhân đến tuổi, nên thành gia lập nghiệp. Có lẽ nữ nhân cũng như vậy, khi tuổi đến, thì phải lập gia đình, giúp chồng dạy con. Nhưng thời gian rất lâu trong tiềm thức của ta lại đang chống lại cái gì đó, trừ tướng công, thật ra thì ta cái gì cũng có.”

Cổ Vô Song rót ỉnh chén nước, nhẹ nhàng bấu một cái, “Thế nhưng hai năm sau ta lại phát hiện ta sai lầm rồi, tiểu đệ của ta lấy vợ, là bởi vì đối tượng ấy là nữ nhân, mới khiến cho hai từ thê tử này có ý nghĩa, Chân Bất Phàm.” Nàng lại dừng lại một chút, “Ta sợ ta không phải là ý nghĩa của chàng.”

Thấy hẩn trầm mặc, nàng lại cười một tiếng, “Cho nên ta.”

“Nàng, đúng vậy.”

Ngay lúc nàng muốn nói tiếp tục, hẩn đột nhiên mở miệng.

Điều này làm cho nàng hơi ngẩn ra, nụ cười càng sâu hơn, “Vậy sao? Mà ta không thích chàng động thủ, như vậy sẽ khiến cho ta sinh ra cảm giác thất bại, thậm chí là cảm giác bị ép buộc. Lần thứ hai chúng ta gặp mặt, chàng liền ném ta vào trong sông, mà ta thiếu chút nữa cho là mình sẽ chết đi.”

“Đó là ngoài ý muốn.” Hẩn lại chen miệng vào, nhưng Cổ Vô Song không để ý tới, tiếp tục nói, “Sau đó chàng không thấy sự sợ hãi của ta, để cho ta lên thuyền, ta nôn đến thất điên bát đảo, chàng thậm chí không để ý nguyện vọng của ta khiêng ta lên, một chút không như ý liền động tay động chân, còn dả thương người, ý đồ bức ép ta.”

“Nàng cảm miệng!” Hẩn bỗng dưng có mấy phần ảo não.

“Ta ngay cả giả cho chàng cũng không biết là chuyện gì xảy ra.” Cổ Vô Song từ từ nói xong một câu cuối cùng, mới thẳng tắp nhìn hẩn một cái, thật yên lặng nói, “Chàng xem, chàng chính là như vậy, cho nên chàng nói đi, chúng ta thật quyết định sao?”

“Nàng không có lựa chọn nào khác.” Hẩn cắn răng.

Thật ra thì nói xong những thứ này, Cổ Vô Song cũng không khỏi không hỏi ngược lại mình, mọi chuyện bị áp chế, vì sao còn động tình với chàng? Ừm. Chẳng lẽ nàng là tư xuân, lòng ngứa khó nhịn, bắt được một khối gỗ rách thì không chịu buông tay?

Kinh ngạc tâm tình của chính mình, lại thở dài, “Thật ra thì tam nương có tiền lệ hưu phu, ta có thể lãnh giáo nàng.”

“Nàng dám!”

“Không có gì là dám hay không.” Lúc trước nàng vẫn lo nghĩ cho an toàn của bản thân, khắp nơi thỏa hiệp, hôm nay đủ loại tội trạng của hần bị mình kể ra, xác thực thua thiệt không ít, thua thiệt liên thua thiệt nhưng nàng cũng không quá cứng rắn, mà nay. Nàng lại nhìn hần một cái, cảm giác mình.

Ừ, không sợ hãi.

“Nếu không, nàng định ném ta vào trong nước ư?”

“Ta tự nhiên.”

“Ta tự nhiên có biện pháp?” Lần này đối Vô Song cắt đứt lời nói của Chân Bất Phàm, nhàn nhạt nói, “Tin tưởng ta, vũ lực không có biện pháp giải quyết căn bản của vấn đề, hôm qua ta bị Hoa Thanh Phong nhốt lại, hần điểm huyết đạo của ta, ta không có biện pháp nhúc nhích, thật ra thì chàng cũng chỉ dùng một chiêu giống nhau.”

“Không nên đánh đồng hần với ta!” Chân Bất Phàm bắt ngờ đánh một chưởng lên trên giường.

Cổ Vô Song làm như không thấy, từng chữ từng câu tỉ mỉ hỏi, “Chân Bất Phàm, chàng có nghĩ tới hay không, có lẽ chúng ta cũng không thích hợp với nhau.”

Chân Bất Phàm nhíu chặt lông mày, cũng nhìn nàng, sau đó từ từ hỏi, “Vậy nàng thích hợp với người nào? Phó Hiểu Sinh, Hoa Thanh Phong sao?”

“Thật ra thì ta nghĩ tới hôn nhân chính trị, suy tính từ ích lợi của hai bên, ” nàng cũng không chính diện trả lời, cảm thấy nếu tiếp tục có lẽ hần sẽ sử dụng kế sách bạo lực với nàng, nàng sẽ bối vì quá kìm nén mà xuất huyết bên trong, vì vậy nàng lại ngẩng đầu, “Nhưng ta không thể không hỏi, Chân Bất Phàm, trừ tiền, chàng còn có thể cho ta cái gì?”

Từ đầu đến cuối, nàng đều nói từ từ, nhưng lại chọc cho Chân Bất Phàm phát cáu, chỉ thấy hần chợt đứng lên, “Rốt cuộc là nàng muốn cái gì?”

“Lập khế ước thôi.” Nàng cũng đứng lên, mặc dù chiều cao thấp hơn một đoạn, cũng không lui một bước, giằng co cùng hần.

“Khế ước gì?” Hần nhíu chặt lông mày, “Hôn nhân của ta và nàng, không cần phải giấy trắng mực đen tới ước định!”

“Vậy chàng muốn dùng cái gì tới ước định? Ta và chàng đều là người làm ăn, như vậy mới tốt.”

“Đây không phải là một cuộc buôn bán!” Chân Bất Phàm bỗng tiến lên một bước, cũng trong lúc đó Cổ Vô Song đột nhiên tăng âm lượng lên, “Chàng muốn điểm huyết đạo của ta, khiêng ta lên giường lần nữa, sau đó chặn miệng ta lại không để cho ta nói sao?!”

Hần nghe nói liền tức giận dừng bước chân, không hiểu sao nàng đột nhiên biến đổi như thế, ảo não nắm tóc, nhưng vẫn nhịn được không động thủ lần nữa.

Cổ Vô Song nhìn hần một cái, mới chậm rãi nói, “Ta chỉ nói chúng ta là người làm ăn, cần đạt thành một loại nhận thức chung, thỉnh cầu của ta rất đơn giản, ta an tâm làm vợ của chàng, chàng bảo đảm trong bất kỳ tình huống gì, không cần cật lực không được động thủ.”

Hần chỉ nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên cắn răng nói, “Không thích bộ dạng tính toán của nàng bây giờ.” Liền đột nhiên bưng ly trà trên bàn của nàng một hơi uống sạch.

Cổ Vô Song cười, “Không dám, chàng cũng ghét ta đã lâu rồi.”

Sau đó mở giấy mực ra, vẽ mặt bình tĩnh nói, “Đến đây đi, ký tên đồng ý.”

Không tuân theo ước định liền hừ hắc.

**

Mặc dù không muốn, nhưng Chân Bất Phàm vẫn ấn dấu tay xuống khi Cổ Vô Song đang viết gì đó.

Thời điểm lập khế ước, hắn vẫn nhìn nàng chăm chăm, bởi vì hắn không biết chữ.

Vì vậy Cổ Vô Song quang minh chính đại thêm hai chữ trên giấy: tập viết.

Hôm qua Tiền Quân Bảo đã nói rồi, hôm nay đến tìm nàng, nhưng vẫn chưa thấy bóng người. Ngược lại Xuân Đào nhìn không được có tới nhìn nàng, hiển nhiên là bị chặn lại.

Nàng đang suy nghĩ, có cần lập bằng chứng cùng một đám huynh đệ của hắn hay không, tránh cho đến lúc đó hắn mượn tay người khác, vòng vèo tới áp chế nàng.

Buôn bán với Hoa Thanh Phong nàng một chút cũng không có hứng thú, trên thực tế, nàng rất giỏi trong việc kiếm một khoản, dù sao bạc của Chân Bất Phàm cũng không ít, nàng sẽ không dối.

Nhưng ngay khi nàng định dọn dẹp bọc hành lý trở về, lại xảy ra chuyện.

Quan hệ của Tiền Quân Bảo và Chân Bất Phàm quyết liệt.

Chuyện xảy ra rất đột nhiên.

Hôm đó nàng vừa xếp một bộ y phục cuối cùng vào trong bọc hành lý, Tiền Quân Bảo đột nhiên gõ cửa đi vào, đưa ra một tấm thiệp hồng, nói lễ thành hôn của hắn và nha hoàn Hoa phủ ba ngày sau cử hành.

Cảm nghĩ đầu tiên của nàng chính là Phó Hiểu Sinh nên làm cái gì bây giờ, cho dù đối tượng như thế nào, dù sao cũng là hắn tự mình lựa chọn. Chỉ là nàng thật không hiểu Tiền Quân Bảo đang suy nghĩ gì, không hiểu tiểu tử này lắm, luôn tựa như biển sâu, đoán không ra.

Lúc ấy Chân Bất Phàm đang ngồi ở bên cạnh bàn học chữ nàng dạy, chỉ nói bốn chữ: ta không cho phép.

Cảm thấy cũng hợp tình lý, ai ngờ tiểu tử Tiền Quân Bảo kia, lại xung đột chính diện, nói Chân Bất Phàm không quản được hắn. Sau đó lại nhìn nàng nói, “Vô Song tỷ, nhất định phải đến.”

Sau một khắc Lâm Văn Thăng cùng Trương Ngũ Kinh không biết từ chỗ nào xông vào, không nói hai lời hai người liền ra tay công kích.

Tiền Quân Bảo không trốn không tránh, thẳng tắp bị quần chế, ẩn giữa lông mày là xem thường.

Trương Ngũ Kinh kích động rống ta, “Đại ca, tiểu tử này ăn cây táo, rào cây sung! Bán đứng chúng ta!”

Lời này vừa nói ra, Tiền Quân Bảo cũng không giải thích, mà thẳng tắp liếc nhìn Chân Bất Phàm, trong con ngươi trong trẻo ít nhiều lộ ra khiêu khích.

Mặc dù Cổ Vô Song không hiểu rõ, nhưng từ vẻ mặt của ba người cũng có thể biết một ít, phỏng đoán lúc này khẳng định còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của nàng. Vậy mà Chân Bất Phàm luôn luôn thô bạo với nàng, đối với chuyện này của Tiền Quân Bảo, sau khi nghe xong lại không có chút phản ứng nào, như là tất cả đều nằm trong dự đoán của hắn vậy, lông mày cũng không nhíu nhíu, chỉ nhẹ xuy một tiếng nói, “Để cho nó đi.”

Lúc này Tiền Quân Bảo mới có chút kinh ngạc, lại được che giấu rất tốt, tiếp đó liền nhìn Trương Ngũ Kinh cười đến ngây thơ như cũ.

Trương Ngũ Kinh nổi trận lôi đình, mắt thấy muốn đánh, Chân Bất Phàm lại lên tiếng, “Ngũ Kinh.”

Tiền Quân Bảo mới thừa dịp Trương Ngũ do dự không đánh, thoát khỏi sự kiềm chế, tiếp đó không khí trong phòng đông lại khiến cho người ta hít thở không thông. Tiền Quân Bảo bỗng dưng cười một tiếng, lại khẽ gật đầu với nàng, nói một câu cáo từ, nghênh ngang rời đi.

Điều này làm cho Trương Ngũ Kinh nuốt không nổi, bực tức, đánh lên trên cửa.

Quay đầu lại Lâm Văn Thăng nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Lúc Tứ Thư trở về, đã kiểm chế không được đệ ấy, bị đệ ấy giam lỏng. Mấy ngày này, đệ ấy lung lạc những người xung quang cùng người từng có quan hệ với chúng ta, trong ứng ngoại hợp, rõ ràng cho thấy muốn nuốt sản nghiệp của chúng ta. Mà trước đó vài ngày phòng thu chi của Chân phủ bốc cháy, tất cả sổ sách đều bị thiêu hủy, kế ước sổ nợ cũng không tìm về được.”

Hắn nhíu chân mày càng chặt hơn, “Vanh Đường gần đây có không ít cửa tiệm mới mở, bán đồ giống chúng ta, giá tiền lại ưu đãi không ít, đoạt không ít khách. Hơn nữa, bên người chúng ta đệ ấy có người nội ứng, lần này đệ ấy đến, rõ ràng vì chúng ta, nếu đệ đoán không sai, hôm đó người báo cho chúng nơi của đại tẩu, nhất định là người của Tiền Quân Bảo.”

Cổ Vô Song không biết vì sao đột nhiên có cảm giác kẻ gây tai họa này có gan, len lén liếc sắc mặt của Chân Bất Phàm, nghe hắn nói, “Tứ Thư đâu?”

“Lưu Đại đi cứu rồi. Tiền Quân Bảo rất cẩn thận, cẩn thận khắp nơi, người của ta vẫn không phát hiện đệ ấy động tay chân, cho đến trận hỏa hoạn trước đó vài ngày kia, đệ ấy giống như không lo lắng gì. Những tin tức này đệ vừa mới biết được.”

Chân Bất Phàm ừ một tiếng, một đôi mắt ưng khép hờ, không nhìn ra tâm tư, tiếp đó hắn chỉ liếc nhìn Lâm Văn Thăng, nói, “Sau khi Tứ Thư trở lại, đệ muốn làm gì, liền làm đi.”

Hắn gật đầu một cái, ánh mắt ý bảo Trương Ngũ Kinh cũng theo Lâm Văn Thăng đi ra ngoài.

Cổ Vô Song mấp máy miệng, vừa định mở miệng nói gì đó, Chân Bất Phàm đã nhìn nàng nói, “Có phải nàng rất muốn biết quan hệ giữa ta và Quân Bảo phải không?”

34. Q.3 - Chương 4: Chuyện Cũ Như Gió

“Nó là đệ đệ của ta.”

“Ừm.” Đệ đệ. Cổ Vô Song suy nghĩ hai chữ này, hắn không nói là “Tiểu đệ”, có lẽ. Có điều khác biệt.

“Cùng mẹ khác cha.” Hắn lại nói.

Cùng mẹ...khác cha?

Quả thật. Cổ Vô Song ngó hắn một cái, giờ phút này mày rậm hắn khẽ nhíu lại, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh, trong lòng yên lặng thở dài, nhìn bọc hành lý trong tay một chút, khẽ ồ một tiếng, yên lặng chờ hắn tiếp tục.

Có lẽ là mấy ngày liên tiếp chung sống hòa bình, có lẽ là thái độ Tiền Quân Bảo rõ ràng quyết liệt như thế, cũng có lẽ là chỉ vì đối tượng là nàng, sau khi Chân Bất Phàm trầm mặc một phen, tiếp tục nói, “Cha ta là một người thô lỗ, một chữ bẻ đôi cũng không biết, nữ nhân kia là nàng dâu cha ta dùng 20 cỗ xe bạc mua lại. Cha ta đối xử với bà vô cùng tốt, ta tự có ấn tượng, cha ta luôn luôn nghe theo bà, đánh không đánh trả mắng không nói lại. Cũng có ấn tượng, bà không nhìn ta, giống như ta là đồ bẩn thỉu.”

“Cho đến có một ngày, bà đột nhiên mất tích, đến lúc bấy giờ hoàn toàn không có tin tức. Cha ta vẫn yêu bà như trước, luôn lo lắng cho sự an toàn của bà, mang theo ta hỏi thăm xung quanh, dưới cơ duyên xảo hợp, biết được bà giấu giếm thân thể, dựa vào tướng mạo, trở thành Tam di thái của Tiền phủ.” Hắn dừng lại, khóe miệng lộ ra nụ cười giễu cợt, “Lúc cha tìm được bà thì bà đã có thai, vô liêm sỉ, lấy lý do thai nhi, vì tiền tài, yêu cầu ông ấy giấu giếm.”

Hắn chậm rãi nhìn về phía nàng, “Nữ nhân kia, thật ra là mẹ ta.”

Cổ Vô Song cứ nhìn hắn như vậy, nhẹ nhàng hít một hơi, trong lòng có chút đau thương, đau lòng cho hắn.

“Cha ta mềm lòng, liền không dây dưa nữa, nhưng mà trong lòng lại lạnh ngội dần, một buổi sáng, sau khi mất tinh thần không phấn chấn, buồn bực sầu não mà chết. Mà ta lang thang khắp nơi, rồi cuộc được sư phụ ta nhìn trúng, liền theo ngựa của ông sống cuộc sống đánh chiếm khắp nơi. Sau lại làm quen với bọn Văn Thắng, thanh thế dần dần lớn mạnh, cũng có tiền tài, cho đến khi sư phụ ta qua đời, ta hiểu rõ, thời cơ đã đến.”

“Thời cơ báo thù.” Hắc vẫn nhìn nàng như cũ, hơi hột nói, “Sau đó, ta liền báo thù.”

“Ừm.” Cổ Vô Song đáp lời nói, biết đại khái chuyện kể tiếp, đơn giản là hắc cướp đi cuộc sống của mẫu thân hắc, chứng minh bà đã lựa chọn sai lầm, sau đó Tiền Quân Bảo, chính là hài tử bà mang trong bụng khi đó.

Cùng mẹ khác cha đấy.

Nghĩ đến Chân Bát Phàm quật khởi cũng là chuyện mấy năm nay, cho nên nói, thật ra thì Tiền Quân Bảo đã biết tất cả? Cho nên im lặng bên cạnh hắc cũng chờ cơ hội báo thù?

“Lúc bà chết, ta liền hối hận.” Hắc đột nhiên cười, “Ta hối hận.”

Cổ Vô Song nhẹ nhàng đưa tay phủ trên mu bàn tay của hắc, cảm giác bởi vì hắc dùng sức mà gân kheo nhô lên, nơi đó cất giấu nỗi đau không muốn người biết.

“Chẳng trách con người đều nói, có tiền có thế ma sui quỷ khiến, vì vậy người Tiền gia, bọn họ đi cầu ta, trước mặt ta đuổi bà ra khỏi nhà, liền đối tới Quân Bảo, muốn bà mang theo dã chủng biến mất, nói bà hồng nhan họa thủy, nói bà ai cũng có thể làm chồng, vô liêm sỉ. Bà quỳ gối một bên khóc rống, ôm con trai của bà, vẫn không liếc lấy ta một cái, có lẽ, người đó mới được bà công nhận là con trai, ta vẫn chỉ là ác ma kéo bà từ cuộc sống hạnh phúc xuống địa ngục.”

“Sau này bà trôi qua vô cùng khổ cực, thật ra thì ta chỉ muốn bà một chút, một chút xíu là tốt rồi, nhớ cha ta đối xử với bà tốt thế nào. Nhưng ta không biết bà có làm như vậy hay không, bà chỉ mang Quân Bảo tới trước mặt của ta, mở miệng ra lệnh nói “chăm sóc nó”. Sau đó bà liền tìm chết.”

Nói xong hắc từ từ đưa tay lên vén mấy sợi tóc tán loạn trên trán của nàng, “Ta liền mang theo Quân Bảo rời khỏi nơi đó. Lúc đầu Quân Bảo rất khó thuần phục, vô cùng miễn cưỡng, buổi tối sẽ cầm chủy thủ tới tìm ta. Cho đến ta ném nó vào trong Vành Đường Hà, nó sặc một bụng nước, nó mới nghe lời. Sau này, nó ít nhất cũng hiểu được dùng nụ cười đối mặt với ta.”

Nói xong hắc tự giễu nhếch môi, “Cái này không có gì không tốt.”

Ách. Cổ Vô Song nghe xong cảm thấy vẫn có là lạ ở chỗ nào đó, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vừa mới muốn mở miệng, hắc lại nói tiếp, “Lúc ấy báo thù chỉ một mình ta, Văn Thắng cũng không ở bên, cho đến khi chúng ta ở Vành Đường, bọn họ mới tìm tới cửa.”

Thì ra là như vậy, nàng suy nghĩ, mới ngược mắt nhìn hắc, “Tiền Quân Bảo sẽ làm như vậy, chàng ngay cả một chút cảnh giác cũng không có?”

“Nó cần một chuyện phân tán lực chú ý của ta, ta muốn sự kiện kia phải là nàng, những năm đầu này, nó chuẩn bị không ít, đại khái cũng cảm thấy thời cơ đã đến.”

“Ta?”

“Nó vẫn quấy nhiễu hôn sự của ta, đại khái là muốn khiêu khích, muốn chứng minh, dù ta có tiền, vẫn sẽ có người không muốn gả cho ta.” Hắc nhìn nàng, ánh mắt lộ ra ám áp, “Nàng ở Phương Bắc cũng có chỗ lợi thế, cũng luôn là nữ nhân rất có nghị lực, lần này chọn rẽ lộ ra như thế, chỉ cần thuyết phục nàng tới đây, tổ vẽ hợp tác ta với nàng, đến lúc đó nó lại cản trở từ bên trong, ta chẳng những không cưới được nàng, còn có thể tan rã trong không vui, nó đại khái dựa vào lòng nhỏ mọn cùng trả thù của nàng. Chỉ là nàng vừa mới bắt đầu liền chạy trốn rồi.”

“ ” Cổ Vô Song đột nhiên trừng mắt liếc hắc một cái, cái gì gọi là lòng nhỏ mọn cùng trả thù? Nàng hừ một tiếng, “Không trốn thì sao có thể biết rõ sức lực của đôi bàn chân chàng tốt chứ?” Sau đó khẽ nghiêng đầu, có một chút hoài nghi. “Nói như vậy, chàng luôn cho rằng trong lòng Tiền Quân Bảo có quỷ?”

Có lẽ giọng hần nói chuyện vẫn bình thản như thế, cho rằng cái loại bi thương đó đã nhạt phai nhưng kỳ thật nó vẫn ở trong lòng hần, Cổ Vô Song nhìn hần, hít một hơi, đột nhiên không hiểu sao lại cảm khái, làm một cái gì đó để có thể kích thích nói chuyện, chợt đứng lên, ôm cả người hần ôm vào lòng, cảm chống ở trên trán của hần, “Ngoan, không có gì.”

Suy nghĩ một chút, lại dường như nói đến lời hứa hẹn, “Coi như chàng bị mất tất cả, ta cũng cùng chàng đi bán bánh bao.”

Loại tiền bạc này, không có thì kiếm lại. Chưa nói tới cái gì vứt bỏ hay không vứt bỏ.

Hần đầu tiên toàn thân căng thẳng, sau đó ngẩn người, buồn bực ở trong lòng bật cười ra tiếng.

“Có lẽ là mẹ chàng không biết nên yêu thương chàng thế nào.” Nàng đột nhiên nghiêm túc nói, nói một chút lại sờ sờ đầu của hần, “Bởi vì có đôi khi, chàng quả thật làm cho người ta chán ghét.”

“” Hần đột nhiên tính trả thù đưa tay dùng sức ôm chặt hông của nàng, “Nàng đang an ủi ta sao?”

“Không ai an ủi chàng, ít nhất ta cảm thấy được, những kinh nghiệm từng trải này mới tạo ra chàng.” Nàng nhún nhún vai, “Giống như ta vậy, nếu như mà mẹ ta ban đầu không có chết, cha ta cũng không có bệnh, như vậy lúc ta mười sáu tuổi sẽ như một thiếu nữ điển hình, sau đó ngoan ngoãn ngồi lên kiệu hoa, thành thân cùng đối tượng ta hứa hôn.”

Giọng nói của hần đột nhiên trở nên mất hứng, “Đối tượng hứa hôn?”

“Nếu không chàng cho rằng vì sao không ai thêm lấy ta?” Nàng hừ một tiếng, “Sau khi hần hủy hôn, danh tiếng của ta cũng bị tổn hại, tiểu gia hỏa của những gia cảnh giàu có xung quanh cũng mất bóng dáng, liền kéo dài tới bây giờ. Hơn nữa.”

Nàng lại chu mỏ, “Nếu như không phải là Tiền Quân Bảo, có lẽ chàng cũng đã sớm lập gia đình, mà ta, tuyệt đối không thể nào gả cho người đã có vợ. Tất cả từng trải, đều là làm nền cho hiện trạng của chúng ta hôm nay, không phải sao?”

Hần cũng cười cười, đột nhiên cọ mặt lên nơi mềm mại của nàng, trở nên không an phận, “Nói như vậy, Quân Bảo đã làm chuyện tốt rồi.”

Nàng vỗ vỗ đầu của hần, “Bây giờ chàng định làm thế nào?”

“Cởi hết nàng.”

Thấy hần đã thay đổi hành động, nàng dừng một chút, lại đánh cho hần một chưởng, mặt đỏ bừng, “Lưu manh.”

**

Hai người tất nhiên không tham gia lễ thành hôn của Tiền Quân Bảo. Mà là thu xếp hành lý, trở về thành Nhữ An.

Hành trình cũng không gấp, cùng cưới một con tuần mã, một đường du sơn ngoạn thủy, đi dạo xung quanh, những thứ khác cũng giao cho cả đám Lâm Văn Thăng đi giải quyết. Thậm chí Cổ Vô Song rất không có nghĩa khí, bỏ luôn Phó Hiểu Sinh cùng Xuân Đào lại.

Có đôi khi, chuyện báo thù, kẻ thù cảm thấy bị trả thù mới coi là thành công, mà Tiền Quân Bảo trả thù.

Rất xin lỗi, Chân Bất Phàm hần không quan tâm.

Trời đất bao la, chỉ có tự trải nghiệm, mới có thể lĩnh hội được ảo diệu trong đó. Chân chính buông lỏng tâm tình du lãm khắp nơi, Cổ Vô Song mới phát giác bầu trời trong xanh, nàng cũng chỉ là một hạt trong nhiều đám bụi, ban đầu cố chấp một thứ gì đó, cũng trở nên không quan trọng như thế.

Có lẽ là, nàng đã được rồi.

Đang đi tới nhà nông hộ bình thường xin miếng nước, nhìn thấy chủ nhà đang chơi đuổi bắt với hai đứa trẻ thơ trên một mảnh đất phẳng, dien,da/n.le.e,q,uy/don nụ cười vui vẻ. Sẽ có hài tử đi, nàng đột

nhiên muốn có, cũng không biết vì sao, cho dù là ý nghĩ đơn giản như vậy, cũng sẽ khiến cho cổ họng cảm thấy ngòn ngọt.

Nam hay nữ đây? Cho đến khi sóng vai đi trên con đường nhỏ, nàng vẫn còn đang suy nghĩ.

Chuyến này đặc biệt tránh đi đường lớn, vòng không ít đường quanh co, nhìn núi nhìn nước ngắm hoa ngắm trăng, cũng thích ý.

“Chúng ta sinh đứa bé đi, ta sẽ đối xử tốt với con.” Thấy nàng không nói gì từ khi rời khỏi nhà nông hộ kia, hần đột nhiên nói.

“” Cổ Vô Song nghe thấy lời này cười cười, “Chỉ cần chàng không ném con xuống sông.”

“Hừ, ” Hần nhẹ xuy, “Nếu như con không nghe lời.”

Cổ Vô Song quay đầu lại trừng mắt liếc hần một cái, người nam nhân này thật dã man, nhún nhún vai, “Nghe nói sinh con rất đau.” Xong rồi lại hé miệng cười, “Ta vẫn muốn biết sẽ đau thế nào.”

Sau đó lại ngắt cánh tay của hần, “Nếu như quá đau đón thì nên làm thế nào?”

Hần đứng tại chỗ ngẩn người, giống như là đủ loại cảm xúc, sải bước nhảy lên trước ôm nàng, “Vậy ta sẽ thay nàng dạy con.”

“Mặc dù Nguyên Bảo không nhỏ.” Nàng cố ý dùng cái ót đụng đụng lồng ngực của hần, quyết định tiếp tục giải quyết vấn đề, “Nhưng mà ta lại hi vọng không cần cách đệ ấy quá xa, bởi vì nhớ thương, không phải chuyện đơn giản như vậy, ta ở Nhữ An có nhà, ta muốn đợi tại nơi đó.”

Hần không có trả lời, mà nhìn dãy núi trùng điệp phía xa, thật lâu, mới nói, “Nàng muốn giải quyết như thế nào?”

Nàng hừ một tiếng, “Ta đang hỏi chàng giải quyết như thế nào, ta không thể nào đi theo chàng mà không nhớ nhà.”

“Vậy thì không đi.” Hần đáp lại không một chút do dự, “Ta vốn là không sao cả, cái gọi là gốc rễ, là bởi vì nơi đó có đồ vật quan trọng, ta đã tìm được.” Hần dừng một chút, nói không nặng không nhẹ, “Nàng ở đâu, ta liền ở đó.”

“” Thường ngày hần cực ít nói lời nói như thế, hôm nay nói quá tự nhiên, hần là để cho nàng không cảm thấy ngấy, nhưng trong lòng không tự chủ được tràn đầy ngọt ngào, ngập ngừng một hồi lâu, mở miệng lần nữa lại có chút không được tự nhiên, “Ta cũng vậy không muốn rời khỏi Cổ phủ, mỗi một viên gạch viên ngói đều là tiền mồ hôi nước mắt mà ta cực khổ kiếm về.”

“Vậy thì không rời đi.”

“” Nàng bỗng dưng quay đầu lại, “Chàng không sợ? Người khác nhất định sẽ nói chàng ở rể.”

“Không sao cả.”

“Làm thật?” Thật là kỳ quái, người nam nhân này vẫn khẳng khẳng, rất khác trong tưởng tượng của nàng.

“Ta có thể dùng bạc nhét chặt miệng của bọn hần.”

Nàng cười cười, chặc một tiếng, “Bạc của chàng đại khái đều ở trong túi của Quân Bảo rồi.” Sau đó suy nghĩ một chút, gật đầu cười một cái, “Nên khiến tên kia gọi ta một tiếng đại tẩu rồi.”

Tiểu tử kia, hình như cũng có khúc mắc.

**

Thời điểm trở lại thành Nhữ An, Xuân Đào đã tới trước bọn họ một bước, mỗi ngày đều đứng ở cửa thành mỗi mắt chờ mong. Thấy Cổ Vô Song trở về, nước mũi nước mắt khóc đến xinh đẹp động lòng người.

Ngoại trừ lúc du sơn ngoạn thủy không lo lắng, bọn họ còn có rất nhiều vấn đề phải xử lý.

Đầu tiên là Nguyên Bảo giao cho nàng bức thư Lâm Văn Thắng dùng bồ câu đưa tin, trong thư nói nàng chuyển lời lại cho Chân Bất Phàm, lần này Tiền Quân Bảo đã chuẩn bị đầy đủ, sản nghiệp Chân gia bị

thương nặng, rất nhiều thứ đều hết đường xoay sở, cho dù là có phương pháp giải quyết, cũng thiếu hụt người xoay chuyển tiền bạc.[dien,.d.an.le.e.,quy,.don](#)

Thật ra thì cho hần mượn tiền, Cổ Vô Song không sao cả, tiền cầm đi là tốt rồi, nhưng vấn đề là nàng cảm thấy vấn đề này rõ ràng không phải đưa tiền xuống là có thể giải quyết.

Lần này Tiền Quân Bảo chuyển nhượng Chân gia với giá thấp trước tiên, hợp tác với tất cả thương gia lần nữa, hạ giá một số loại mặt hàng của Chân gia bán ra ngoài, nói một cách thẳng thừng là lấy tài sản của Chân gia đoạt đường đi của Chân gia. Nếu muốn lật người, chỉ ép giá hiển nhiên là vô dụng, chỉ có thể dựa vào hàng mới, thắng ở trên chất lượng, nhưng vấn đề này rất rõ ràng không phải trong thời gian ngắn là có thể giải quyết.

Huống chi, trên phương diện hàng mới này Tiền Quân Bảo cũng dẫn đo, một mặt kết thân cùng người của thành Hoán Sa, mặt khác ký khế ước bất bình đẳng cùng với nhiều mỏ quặng, đây mới là vấn đề căn bản.

Trên thực tế, không chỉ dừng lại ở mỏ quặng, ở tất cả trên phương diện làm ăn sau khi khế ước bị thiêu hủy, Tiền Quân Bảo lại thừa dịp trong khoảng thời gian Trương Tứ Thư đang bị giam lỏng này, lấy danh nghĩa Chân gia ký không ít khế ước lỗ vốn cùng với rất nhiều thương gia, những khế ước này hiển nhiên là có hiệu lực, rõ ràng muốn ép Chân Bất Phàm đến đường cùng, nghĩ đến những thứ này, Cổ Vô Song liền đau đầu nhức óc, cảm thấy rất nhiều chuyện cần bàn bạc kỹ hơn.[diendan./le/quy.don](#)

Chỉ tiếc danh nghĩa nàng kinh doanh đều chỉ liên quan đến mặt ngoài, cùng tất cả thuộc hạ triển khai hành động, đối kháng, chỉ sợ cũng là hữu tâm vô lực, cho nên nàng chỉ có thể lại liệt kê ra danh sách tất cả các thương nhân, xem một chút có thể lôi kéo để trở thành đồng bạn trên phương diện buôn bán hay không.

Chỉ là, khi Cổ Vô Song đứng đắn cùng Chân Bất Phàm thương thảo điều này, hần nói nàng dạy hần viết một chữ ——

Cướp đoạt. (trong tiếp trung chỉ có 1 chữ)

Sau đó chữ kia liền theo chim bồ câu màu trắng, vỗ cánh bay cao.

“Cho nên?” Cổ Vô Song có chút kinh ngạc, “Chàng định làm thế nào?”

Chân Bất Phàm nhú mày, “Hôm đó nói chuyện với nàng, rõ ràng nàng không nghe thấy trọng điểm, xuất thân của ta.”[die,en.;dan.;le.e.quy.don](#)

Nàng nhớ lại một phen, “Chàng chỉ nói chàng đi theo đoàn ngựa sống cuộc sống đánh chiếm khắp nơi.”

“Đây chính là trọng điểm.”

Hần ôm nàng, “Trước kia ta làm buôn bán không vốn liếng.”

35. Q.3 - Chương 5: Nồng Tình Mật Ý

Làm ăn không vốn trong ấn tượng của Cổ Vô Song, ví dụ như ngày trước bên cạnh thôn có một người chưa vợ, không biết đi đâu học đạo thuật, mấy ngày sau trở lại chỉ dựa vào miệng lưỡi, đốt hai tờ giấy vàng, là có thể ngồi thu tiền.

Loại chuyện không làm mà hưởng này nàng luôn cảm thấy không thực tế, cho nên vẫn hát vang lao động là vui sướng nhất, sau đó mỗi ngày vui đầu cực khổ làm việc.

Vậy mà hôm nay loại tình huống này.

“Ý của chàng là.” Nàng xiết chặt lồng mày, Chàng viết chữ “cướp đoạt”, chính là ý tứ trên mặt chữ?” Cực kỳ đau buồn, nàng lại ngẫm cho phép làm như vậy, đây coi là cái gì chứ, trong người nàng cũng chảy dòng máu không an phận như thế sao?

“Hôm nay bữa tối ăn cái gì?” Hần lơ đãng hỏi.

“Nhưng quan phủ. . . .”

“Yên tâm, Văn Thăng biết phải làm sạch sẽ lưu loát thế nào.”

“Vây Chân phủ.”

“Đưa cho đệ ấy.”

“Cái này cũng không có một chút kỹ thuật nào cả. Thật ra thì chúng ta có thể nhịn nhục, lặng lẽ đợi thời cơ, ngóc đầu trở lại.”

“Quá chậm.” Chân Bất Phàm hừ một tiếng, “Bữa tối ăn cái gì?”

Cổ Vô Song vẫn trầm tư, “Chàng định cướp cái gì? Nếu là hàng hóa, thì thật sự quá lộ liễu, không thể nào sạch sẽ lưu loát được, nếu như bị người ta phát hiện, sợ rằng ở Vành Đường không còn đất cho chàng đặt chân.”

“Lần trước nàng làm cá không tệ.”

“Nếu là ngân phiếu, thì không phải tốn rất nhiều sao? Thiếp đoán Quân Bảo bí mật chuyển đi không ít tư sản, nếu không thì không phải là đã quá tiện nghi cho cửa tiệm đúc bạc sao? Đệ ấy không giống như là người không có kế hoạch như vậy.”

“Lần trước nàng dùng cái gì để nướng vịt vậy? Rất giòn.”

“Thật ra thì thiếp cũng nghĩ vậy, nếu thiếp có nhiều sản nghiệp như thế, cũng không quản lý tốt được, hơn nữa những chi nhánh, cũng không nên làm quá lớn, thiếp cảm thấy chỉ chuyên làm về một món hàng hóa là tốt hơn, nhưng mà buôn bán vải vóc ở thành Nhữ An đã trung hòa rồi, rất khó làm lớn tiếp, Tư lỵ thành Hoán Sa thiếp không hề thu vào tay, cũng không muốn tiếp xúc với Hoa Thanh Phong. Xưởng đồ gốm thiếp cũng không có hứng thú, thật ra thì tranh chữ cổ thiếp cũng chỉ coi là biết nửa vơi.”

“Nấu cơm.”

“Tất cả nguồn cung cấp cho cửa tiệm gỗ của thiếp đều là từ ông chủ Đỗ mà có, tên kia luôn luôn cẩn thận, không cho thiếp biết quá sâu vào bên trong.”

Sắc mặt của Chân Bất Phàm đã đen rồi, “Ta muốn ăn thịt kho.”

“Cho nên thiếp vẫn rối rắm thật lâu.”

“Cổ Vô Song, Dân Dĩ Thực Vi Thiên.” (: người dân lấy lương thực làm gốc)

“Ừm, từ xưa tới nay, Dân Dĩ Thực Vi Thiên, ” Nàng vẫn còn đắm chìm ở bên trong suy nghĩ của chính mình, ” Chàng nói không sai, tất cả mọi người cũng đang suy nghĩ nên ăn cái gì, khẩu vị của những phu nhân nhà thương gia giàu có ở thành Nhữ An thiếp đều biết chút ít, mở tủ lâu là việc đáng cân nhắc.”

“.”

“Quan hệ của thiếp với gia đình nông dân cũng không tệ, giá tiền mua nguyên liệu ở chỗ bọn họ cũng không đắt, hơn nữa trước kia thiếp cũng ở lại nhà người ta ăn cơm, trong nhà bọn họ cũng có không ít người có sở trường nấu ăn, thông qua quan hệ mời một vài đầu bếp, cộng thêm vũ khí bí mật của thiếp.” Nàng khẽ mỉm cười, “Đến lúc đó Tiền Quân Bảo lại muốn chen chân vào, những thức ăn ngon này, quan trọng nhất vẫn là khẩu vị. Thật ra thì tủ lâu kiêm phục vụ đồ ăn là rất dễ kiếm lời, vải vóc có thể không mua, nhưng cơm không thể không ăn, chỉ cần giá tiền vừa phải một chút.”

“Trước đây ta không biết nàng lại dài dòng thế này.” Hấn đột nhiên nói.

“.” Cổ Vô Song đột nhiên dừng lại, khẽ nghiêng đầu, “Chàng vừa mới nói cái gì?”

“Nói nàng nên ngậm miệng lại.” Hấn cũng không chút khách khí, nghiêng người tiến lên, lấy miệng mình chặn lại cái miệng đang thao thao bất tuyệt kia.

**

Có thể sự việc đã trở nên quá đơn giản rồi không?

Cổ Vô Song nhìn một rương vàng bạc châu báu trước mắt, cảm thấy có chút hoa mắt.

Trương Ngũ Kinh nói liên tục, “Chắc, thứ đáng giá, vẫn là đặt lên nhau như vậy, tâm trạng tương đối thoải mái hơn rồi.”

“May là lúc trước lão tử không có nghe tên hồn tiểu tử Tiền Quân Bảo kia, len lén giấu đi một phần, nếu không một mảnh vụn cũng không có mà gặm?”

Cổ Vô Song lấy tay ước lượng chuỗi hạt châu, chắc chắn, “Những thứ này đều là thượng phẩm.”

“Dĩ nhiên, đồ chơi này còn đáng tin hơn ngân phiếu nhiều. Đệ đều giấu ở bên trong một mật động phía sau núi, Tiền Quân Bảo cũng không biết, nó luôn cho là đệ không có nào.”

“Không tồi, cái này không tính là cướp đoạt.” Cổ Vô Song để hạt châu xuống, sau đó nhìn Lâm Văn Thăng vẫn không nói gì, cười cười, “Huynh đệ, xem ra ngươi vẫn đang cực kỳ khó chịu.”

“Chuyện lần này của Chân gia, cũng không biết tên kia dùng thủ đoạn gì, rất nhiều thương gia cùng liên hiệp chống lại, đoán chừng là bị người ta tóm được nhược điểm, thật muốn Đông Sơn tái khởi, sợ rằng không thể ở Vành Đường được.” Trương Tứ Thư thay Lâm Văn Thăng đáp lại.

“Con bà nó! Tên tiểu tử khốn kiếp kia, uống ta vẫn coi nó là huynh đệ!” Trương Ngũ Kinh chột vồ bàn một cái, nặng nề hừ một tiếng, “Chỉ là đại tẩu, trước khi chúng ta đi đã phá nát cái cửa tiệm có liên quan đến nó để giải hận rồi!”

Phá nát. Cổ Vô Song đỏ mặt hộc, “Hành vi này của các đệ không khác gì cướp đoạt cả”

“Khác nhau chứ! Hiện tại bọn họ đều bán hàng hóa của chúng ta! Lão tử không phóng hỏa đốt cửa tiệm của bọn hần thì coi như bọn hần đã gặp may mắn rồi! Hừ ——” Trương Ngũ Kinh nặng nề hừ một tiếng, “Chẳng qua là trước khi ta đốt Chân phủ, thì nó đã phóng hỏa rồi, bây giờ còn quang minh chính đại ở bên trong, nghĩ tới liên không thoải mái!” Sau đó xắn tay áo lên, nhìn Chân Bất Phàm, “Như thế nào, lão đại, huynh định làm thế nào? Nếu không ngày mai mấy huynh đệ chúng ta lên đỉnh núi xung quanh đây xem một chút, xem có cái nào có vị trí địa lý tốt, chúng ta —— ai u!”

Cổ Vô Song không chút do dự cầm một thỏi vàng lên ném qua, liếc qua một cái, “Câm miệng, ” Sau đó mới nhìn Lâm Văn Thăng, “Có phải đệ có lời muốn nói hay không?”

“Hôm đó Tiền Quân Bảo vốn định nhục nhã lão đại ở lễ thành hôn.” Lâm Văn Thăng dừng một chút lên tiếng lần nữa, “Ồ đó không thiếu người đối đầu với lão đại, còn có quen biết cũ, cho nên hần ta mới lựa chọn thành Hoán Sa, là bởi vì. Nha hoàn kia, thật ra là nữ nhi tư sinh của Tiền phủ lưu lạc bên ngoài, hần ta sử dụng thủ đoạn, mời toàn bộ người không biết chuyện trong Tiền phủ tham gia vào lễ thành hôn.”

“Mẹ nó, hần cố ý cưới người có cùng huyết thống, đơn giản là vì nhục nhã người của Tiền gia. Tên tiểu tử khốn kiếp kia tâm cơ quá nặng, cái gì cũng nằm trong kế hoạch của hần.”

“Chẳng qua ta thấy lần thành hôn này của đại ca và đại tẩu không có liên quan gì đến hần, nói không chừng, là chờ đại tẩu đi thành Hoán Sa, hần định tương kế tựu kế, tiến hành tất cả kế hoạch.” Sau đó Lâm Văn Thăng hơi châm chọc cười cười, “Nhưng mà hần không ngờ tới đại tẩu không có đi. Sau khi hần làm ra nhiều chuyện như vậy, hần cho là lấy tính tình của đại tẩu, nhất định sẽ đi tìm hần tính sổ, hần luôn cảm thấy đại tẩu là người có thù oán phải trả với nam nhân.”

Cổ Vô Song công nhận gật đầu một cái, nàng thật sự có thù oán phải trả, nếu không cũng sẽ không tức giận khi bị người nào đó vác lên vai.

“Chỉ là nhân vật chính của tường vui này không hề trình diện, để cho tiểu đệ Quân Bảo của chúng ta sắc mặt âm trầm cả một buổi tối, chỉ là, hần vẫn làm theo kế hoạch ban đầu, cưới nha hoàn kia, hơn nữa sau đó, ngay trước mặt của người Tiền gia, tuyên bố thân phận của mình, sau đó nói rõ, về sau chỉ cần là việc buôn bán của Tiền phủ, hần đều muốn cướp. Tiền phủ rất mất mặt, đến nỗi gia chủ bất tỉnh ngay tại chỗ. Nhưng mà, ta cảm giác tên đó cũng không muốn nhục nhã đại tẩu trước mặt mọi người, cho nên, chuyện này khẳng định còn có phía sau, tên tiểu tử kia sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Hừ, có bản lĩnh thì hần tới đây, lão tử lột quần của hần, để cho hần tìm mẹ hần bú sữa mẹ đi!”

Trương Tứ Thư cũng tiến lên một bước, “Ta cảm thấy sẽ không nhanh như vậy, lần này chúng ta gây cho tên kia không ít phiền toái, ta sẽ liên lạc với những bằng hữu ở trên núi Lục Lâm* một chút, bọn họ đều có thân thủ rất tốt, lẻn vào trong nhà của một ít thương nhân, giúp chúng ta trộm về một phần khế ước.”

(*Lục Lâm: vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại)

“Ừ, đúng vậy, tại sao chúng ta phải sợ một tên tiểu mao đầu như hấn chứ?”

Chân Bất Phàm trầm mặc hồi lâu, mới nhìn đám huynh đệ vào sinh ra tử một chút, trầm giọng nói, “Cực khổ ọi người rồi.”

Ngũ Kinh sờ đầu một cái nhếch miệng cười.

Sau đó hấn lại nhàn nhạt liếc nhìn Cổ Vô Song, “Vậy đại tẩu định đổi tên tửu lâu kia thành tên gì?”

Cổ Vô Song ngẩn người, ngay sau đó phản ứng kịp, lại ước lượng một chiếc nhẫn ngọc, “Đã sớm nghĩ xong, gọi là Vô Song Lâu!”

Chân Bất Phàm: “.”

Lâm Văn Thăng: “.”

Trương Tứ Thư: “.”

Trương Ngũ Kinh: “.”

Lưu Đại: “.”

“Như thế nào?”

Nàng rất thích thú hỏi thăm ý kiến, cười cười, “Coi như các ngươi phản đối, ta cũng sẽ không đổi tên gọi này!”

A, ngay cả lúc này cũng như trẻ con vậy.

Đối với cái tên này, mọi người chỉ có một cảm giác: nhất định tất cả mọi người đều cảm thấy đúng là đại ca ở rồi.

**

Vô Song Lâu hùng hực khí thế chuẩn bị khởi công.

Vào lúc này không thể không nói quan hệ của Cổ Vô Song với người khác, vào thời điểm này, đúng lúc có tác dụng, đầu tiên là dẫn Chân Bất Phàm đi chào hỏi một đám nhà nông hộ ở ngoại thành, sau đó các loại rau dưa ở xung quanh năm mươi dặm đều nằm trong túi của nàng, hơn nữa về tiền bạc nàng cũng không quá câu nệ, cho nên cho các nhà nông hộ đều hết sức ưu đãi giá cho nàng, mọi người cũng đều vui lòng.

Những con đường là nơi náo nhiệt nhất trong thành Nhữ An, hơn nữa vào ngày mùng một và ngày mười lăm tháng tư, có chín cửa tiệm, đều hợp lại trong một ngày, cho nên có rất nhiều lựa chọn. Vừa đúng ngay ở chỗ này, nàng có ba cửa tiệm mặt tiền, tìm người phụ trách bàn bạc, tìm thợ mộc, bắt đầu khởi công sửa chữa.

Cổ Vô Song đệ nhất rất tự hào, củi gạo dầu muối tương dấm trà nàng ít nhiều gì đều có học lướt qua, giá tiền cũng không cần bàn lại, trực tiếp mua tới cửa.

Vì vậy mẩu chốt nhất, chính là người đầu bếp.

Điểm này cũng không cần gấp, Cổ Vô Song đã đề cập tới vũ khí bí mật, lúc trước có một tiểu gia hỏa Lai gia tới làm công, có lần nàng đói bụng, lại vì đêm khuya, tạm thời tìm hấn chiên cơm ăn, mùi vị thật giết nấy mình, cho nên bỏ tiền cộng thêm tiền cửi, để cho hấn đi theo Đại Sư Phụ học nghệ, vốn chính là để cho hấn học nghệ trở về, vì mình làm vài thức ăn ngon, nhưng suy nghĩ một chút như thế thì không khỏi không biết trọng dụng nhân tài, phí của trời, cho nên vừa nói muốn mở tửu lâu, liền định để cho hấn trở về làm đầu bếp.

Cứ như vậy, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ khai trương mà thôi.

Sản nghiệp còn lại, Cổ Vô Song bắt đầu kế hoạch giao lại cho Cổ Nguyên Bảo, dù sao thì nó mới là người thừa kế Cổ gia chân chính, nhân tiện làm nàng phát hiện ra em dâu cũng có thiên phú ở trên phương diện này, kết quả là, nàng bắt đầu kéo Chân Bất Phàm chạy xung quanh, mở rộng tầm mắt.

Trương Tứ Thư nói đúng, Tiền Quân Bảo vẫn chưa có động tĩnh gì, cho nên chớp mắt một cái liền trôi qua hai tháng.

Vừa bắt đầu mùa hạ.

Mùa hạ ở thành Nhữ An, dĩ nhiên là mặt trời nóng hừng hực rất có hại.

Trải qua hai tháng đẩy nhanh tốc độ, Vô Song Lâu đã thấy hình thức ban đầu, thợ đang sơn nước sơn lên tường rồi.

Đại chiêu bài của Vô Song Lâu là món ăn nông thôn thay đổi theo từng tháng đặc biệt chưa từng có, ba chữ phía trên kia (3 chữ Vô Song Lâu) là tự tay dạy Chân Bất Phàm, hẳn tự mình viết.

Mặc dù người này không phải là đại nhân vật gì, miệng cũng không nói cái gì, thậm chí lúc nàng nói để giữ kỷ niệm sau này, vẻ mặt còn mang theo chút xem thường, chẳng qua là sau này mỗi buổi tối, nàng đều biết hẳn sẽ len lén bỏ dậy, chạy đến thư phòng luyện chữ.

Vô Song Lâu.

Vô Song Lâu.

Vô Song.

Vô Song.

Vô Song.

Hắn khê viết ra hai chữ kia, phải viết cho đẹp, càng về sau quả thực là rồng bay phượng múa, phiêu sái hấp dẫn, mà còn cứng cáp tráng kiện, phong cách vô cùng quý phái.

Nhưng sau đó, hẳn vẫn sẽ biểu hiện xem thường như cũ, chỉ là có một ngày hạ bút lưu niệm nào đó, hẳn mới chân chính lộ vẻ nghiêm chỉnh, viết xuống ở trên giấy Tuyên Thành—— Vô Song Lâu.

Sao không cảm động cho được?

Nàng cũng không để ý gì, chỉ là gọi Bất Phàm thì thấy không dễ nghe mà thôi

Bởi vì không có nhiều sông như ở thành Vành Đường, cho nên trong không khí hơi có chút hanh khô, vào thời điểm này, Trương Tứ Thư càng nhớ trái cây của Vành Đường, nước nhiều hạt nhỏ, đỡ thèm lại giải khát.

Nhưng mà bọn họ vui vẻ hơn ngày trước nhiều, trừ ở giữa hai lông mày của Lâm Văn Thăng thỉnh thoảng lộ ra vẻ lo lắng nào đó, những lúc khác, mấy người bọn hắn đều đi xử lý chuyện ở cửa tiệm, cũng là đầu vào đấy, đến nơi đến chốn.

Sau đó dưới tình huống liên tục nôn mưa hai ba ngày, Cổ Vô Song đi khám đại phu, hiển nhiên, có một thành viên nào đó vụng trộm đến báo danh.

Mặc dù Chân Bất Phàm không nói gì, thậm chí không lộ ra nhiều kích động, nhưng khi cầm tay của nàng đi về nhà thì nàng có thể cảm nhận được bàn tay của hắn đang cố gắng kiềm chế run rẩy.

Ài, nàng bắt đầu dĩ nghĩ, người nam nhân này, càng ngày càng bắt đầu dễ thương rồi.

Rất nhanh đến tháng tám.

Vô Song Lâu đã chân chính làm xong. Bảng Hiệu Vàng thật to bị lụa đỏ che mắt, ba tầng kiến trúc khí thế cộng thêm hai bên có treo hai chùm pháo lớn, bên trái viết Thiên Hạ Vô Song, bên phải viết Bản Lĩnh Bất Phàm.

Cổ Vô Song nâng cao bụng chưa lớn, nắm tay Chân Bất Phàm, kể cả tất cả lớn nhỏ trong nhà, đứng ở bên ngoài Vô Song Lâu, cười híp mắt.

Thời điểm đốt pháo, Chân Bất Phàm không chút dấu vết kéo nàng sang một bên, thậm chí động thủ che kín lỗ tai cho nàng, mỗi đêm hắn cũng sẽ lên sờ bụng của nàng, ngoại trừ bắt đầu hạn chế hành động của nàng, thật cũng không cái gì không tốt.

Khai trương vô cùng thuận lợi, cũng có rất nhiều người tới thổi phồng một màn này của nàng.

Chỉ là rất nhiều người không biết vì sao, lúc đầu ra sân long trọng như vậy, thậm chí ba trói năm buộc mới bắt được một đại nam nhân, tự xưng thế nào lại thành ở rể Cổ Vô Song.

Sau đó, Mã phu nhân, Vương phu nhân, Lưu phu nhân, lại bắt đầu tìm nàng uống trà chơi mạt chược.

Thời điểm ngồi chung một bàn thì sẽ len lén nhìn nàng, sao trẻ như thế mới sinh đứa bé, còn có vẻ như còn rất trẻ tuổi vậy.

Xem ra tướng công này rất mạnh mẽ, hơn nữa cao lớn uy vũ, cũng rất cương nghị tiêu sái phóng khoáng, tóm lại nhìn tương đối trẻ tuổi.

Hơn nữa sau này con cái các nàng đã lớn tuổi, thì con của nàng vẫn còn trẻ tuổi nhất.

Rõ ràng Mã phu nhân không cam lòng: “Tướng công của muội không có sở thích bắt lương sao?”

“Không có.”

“Dáng vẻ của hắn cao lớn như vậy, sẽ không đánh muội chứ?”

“Không có, hơn nữa muội đánh chàng thì chàng hắn cũng sẽ không đánh lại.” Nhiều nhất là sẽ bạo lực ở trên giường một chút mà thôi.

“Bây giờ muội có hài tử, không lo lắng hắn uống hoa tửu* sao?” (*hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu hạ)

“Không lo lắng.” Hắn càng lúc càng bám người, hôm nay còn muốn đi theo vào một lát, hiện tại hắn là canh chừng ở cửa rồi.

“Có phải muội thường sử dụng thuốc trợ tình hay không?”

“Trên thực tế.” Nàng cười cười, “Muội cảm thấy chàng quá nhiệt tình.”

“Không phải là hắn tham tiền của muội chứ?” Vừa hỏi xong, Vương phu nhân liền ngậm miệng. Đội ngũ rước dâu trùng trùng điệp điệp như thế, thật đúng là ghen chết người khác.

“Vậy hắn không có bệnh không tiện nói ra chứ?”

“Ừm.” Lại nói, nàng cũng không có để cho đại phu kiểm tra toàn thân thể chàng.

“Vậy nhất định là hắn đã thành thân rồi!” Lưu phu nhân nhú nhú mày, “Sao ta lại nghe nói hắn đã từng đánh chết thê tử?”

“Ta không có bệnh không tiện nói ra, cũng chưa từng thành thân qua.”

Đột nhiên một giọng nói không vui vang lên, mạnh mẽ xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Sau đó hắn mặc kệ đám phụ nhân nhiều chuyện này, thẳng tắp nhìn Cổ Vô Song, mặc dù chân mày còn nhăn, vẻ mặt cũng không còn đẹp mắt chút nào, nhưng mà trong đôi mắt mơ hồ có ẩn chứa dụ dỗ, “Ngũ Kinh đã lấy trái vải từ vùng khác trở về, ta đã bảo người làm sạch sẽ rồi ướp lạnh rồi.”

Cổ Vô Song cười cười, đứng lên, “Các vị, trước khi băng tan mất, ta phải đi trước một bước vậy.”

Ba vị phu nhân rất ghen tỵ, há à

“Hừ phu!”

“Tìm bạn trăm năm!”

36. Q.3 - Chương 6: Bị Bắt Cóc

Cổ Vô Song tuyệt không ngoài ý muốn khi gặp mặt Tiền Quân Bảo, chuyện gì nên tới thì nó sẽ tới, đã sớm suy nghĩ qua rồi, có lẽ đệ ấy sẽ tới tìm mình trước hay không, ở trong đoàn người Chân Bất Phàm, nàng đúng là người yếu nhất.

Cho nên khi mở mắt phát hiện mình nằm ở một gian phòng xa lạ, mà Tiền Quân Bảo an vị ở đối diện nàng, nhìn nàng mỉm cười, nàng một chút cũng không giật mình, tiếp đó nhàn nhạt cười một tiếng, tỏ vẻ lễ độ, sau đó nhớ ra cái gì, vuốt cái bụng lớn năm tháng hồi, “Thuốc mê kia, không có ảnh hưởng gì với hài tử chứ?”

“Quân Bảo chỉ điểm huyết ngũ của Vô Song tỷ tỷ mà thôi, không ảnh hưởng gì.”

Nụ cười của hắn vẫn giống như trước kia.

Chỉ là khi Cổ Vô Song thấy, giống như là hắn thành thực trong một đêm vậy, vốn là vẫn lộ vẻ non nớt trên khuôn mặt trẻ thơ, lại bị một loại thâm trầm thế chỗ, gương mặt mềm mại lúc trước, hôm nay cũng đã ốm đi, có góc cạnh rõ ràng, liền không hiểu vì sao lại cảm khái ở trong lòng, Tiền Quân Bảo đã thành người lớn rồi.

“Ừm, đây là bánh mì bơ hình con bướm.”

Hắn đột nhiên đưa lên một đĩa ăn vặt, “Bên trong còn có đường phèn, tự tay đệ làm.”

Cổ Vô Song nhìn hắn, khe khẽ thở dài.

Ban ngày rất nóng bức, cho nên vào ban đêm mấy huynh đệ Chân Bất Phàm, sẽ thỉnh thoảng cùng nhau đi sơn tuyết duy nhất ở ngoài thành Nhữ An tắm nước lạnh, giảm bớt cái nóng của ban ngày, sau đó sẽ mang chút nước trở lại cho nàng rửa mặt để giảm bớt cái nóng, đi tới đi lui đại khái hơn một canh giờ.

Tối nay vừa vặn em dâu tìm đến nàng tâm sự, nam nhân của nàng vốn là không chịu nổi những lời chuyện trò về chuyện gia đình, liền đi chỗ khác, dù sao trong nhà cũng có mời người tới canh phòng, cũng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì. Không ngờ tới em dâu mới đi ra từ trong phòng, nàng lại đột nhiên mất đi ý thức. . .

Không khó nhìn ra Tiền Quân Bảo đã trầm phương ngàn kế.

Canh giờ này, Chân Bất Phàm cũng đã trở lại, đoán chừng không mất bao lâu, sẽ phát hiện nàng không thấy, đến lúc đó đừng phá hủy Cổ phủ của nàng là được.

Cũng lười trì hoãn nữa, nhìn thẳng vào Tiền Quân Bảo, nói, “Bắt ta tới đây, có phải có kế hoạch cần ta phối hợp?”

Hắn cười cười, “Vô Song tỷ tỷ chờ vội, trước ném thử điểm tâm này một chút, đặc biệt vì tỷ chuẩn bị đó.”

“” Cổ Vô Song dừng một chút, mùi thơm ngát của điểm tâm này xông vào mũi, cộng thêm ban đêm đã bớt nóng hơn ban ngày, cũng thật mê người. Liền thuận tay cầm lên một miếng bánh bơ hình con bướm, tỉ mỉ quan sát lần nữa, mới đưa vào trong miệng khẽ cắn.

“Vô Song tỷ thật sự muốn thay đổi cuộc sống như vậy sao?”

“Giả được sao?” Điểm tâm này bề ngoài tinh xảo động lòng người, đưa vào miệng càng thêm xốp giòn, vị cực ngon, hơn nữa đường phèn kia, kẹp ở bên trong, rất ngọt, mùi vị rất là ngon, liền từ từ nhai nuốt xuống, bỗng dừng cười nói, “Quân Bảo tiểu đệ, đệ có ý định tới Vô Song Lâu của ta làm thầy dạy cách làm điểm tâm không? Đãi ngộ tốt nhất.”

Trong mắt của hắn càng thêm xem thường, từ từ thu lại nụ cười, “Vô Song tỷ không sợ đệ hạ thuốc phá thai ở trong điểm tâm sao?”

Cổ Vô Song giật mình, vẻ mặt vẫn trấn định như cũ, “Cho nên, mục đích của đệ là cái gì? Chịu trách nhiệm cho nỗi oán hận của ta sao?”

“Dù sao đệ cũng sẽ không yêu ta không phải sao? die»n d an l«e qu»y d«on Cho nên hận, là vẻ ngoài của yêu, là cảm giác mãnh liệt nhất thời mà thôi.”

Nàng chần chờ một chút, lại cầm lên miếng bánh thứ hai, từng miếng từng miếng ăn xong, lại lấy thêm miếng bánh thứ ba, từng miếng từng miếng ăn xong, cho đến toàn bộ một đĩa bánh bơ hình con bướm cũng hết sạch, nàng mới nhìn hần, cười cười, “Ăn thật ngon, đệ thật sự không muốn tới Vô Song Lâu ư?”

Tiền Quân Bảo vẫn duy trì tư thế bưng đĩa điểm tâm, cho dù Cổ Vô Song ăn hết tất cả rồi, hần vẫn còn duy trì động tác như thế, bỗng nhiên cười một tiếng, “Đệ báo giá, sợ rằng Vô Song tỷ không trả nổi.”

Lúc này Cổ Vô Song không để ý hần, mà là xoay cả người lại.

Tiền Quân Bảo nhủ mày.

Cổ Vô Song mới phát phát tay, “A, Quân Bảo, mời tạm thời đi sang ngồi chỗ khác.” Sau đó nàng cố làm ra vẻ áy náy cười cười, “Ta cũng không muốn hài tử gặp lại đệ, dù sao đệ cũng đã biết, ta không muốn nó nhìn thấy thúc thúc nó một lần cuối cùng đâu.” “Ừm, ” Nàng châm chọc dùng từ, “Bộ dạng đáng thương này.”

Tiền Quân Bảo nhất thời hí mắt lại, thông thả ung dung đặt cái đĩa ở trên cái bàn tròn, lạnh lùng cười một tiếng, tiếp đó nụ cười càng sâu hơn, càng thêm dối trá, “Vô Song tỷ, chẳng lẽ tỷ thật sự cho rằng ta sẽ không động tới tỷ ư, có lẽ tỷ.” Hần hí mắt nhìn nàng, “Đã quá tự tin rồi?”

Vẻ mặt của Cổ Vô Song vẫn không thay đổi, cười cười, tự nhiên nói, “Ừ, chính là bộ dạng này. Hơn nữa, đệ còn chưa hiểu tình huống lúc này, không ai nợ đệ cả, đại ca đệ nuôi đệ trắng trẻo mập mạp vài chục năm, đó là đại ca đệ mất chó đuôi mù, mới không nhìn ra đệ là con sói.”

“Hừ, không có thiếu ta?” Hần cười đến châm chọc, “Thế nào, tỷ cho rằng ta thích việc hần nuôi sống ta? Chậc chậc, Vô Song tỷ, tỷ quá coi thường Quân Bảo rồi.”

“Xem thường?” Cổ Vô Song vẫn mỉm cười như cũ, đột nhiên thay đổi đề tài, “Nói một chút coi, hình ảnh của mẹ đệ ở trong lòng đệ chút đi.”

“.” Hần ngẩn người, trong giọng nói càng thêm đề phòng, “Liên quan gì đến tỷ?”

“Dịu dàng sẵn sàng, hay là cứng chịu đệ? Ừm, nhất định là coi đệ như bảo bối mà che chở trong lòng bàn tay, sợ tan ra sợ bay đi, còn lo lắng đệ ăn không ngon, ăn xong chơi không vui, đúng không. A, Còn nữa..., ” Sau khi nói xong nàng nhếch môi, “Bà thật ra vẫn là mẹ của Chân Bất Phàm.”

“Câm miệng.”

“Ừm. Đại khái là Chân Bất Phàm từ nhỏ bị thần linh ma quỷ ghét, không được mẹ cứng chịu nhất định là chàng đáng đời, chàng ngu dốt ngu xuẩn, ngay cả một chữ to cũng không biết một cái, mẹ đệ không có tự tay bóp chết chàng, chính là trời lớn nhân từ, đúng không.”

“Đó là bởi vì cha cái tên kia mạnh mẽ chiếm đoạt mẹ ta làm vợ, còn xâm phạm thân thể của bà!” Tiền Quân Bảo hạ thấp giọng, rõ ràng đã tức giận.

“A?” Nàng trầm mặc một chút, cười, “Thì ra là đệ biết chuyện này, cho nên, ta liền nói Chân Bất Phàm chàng đáng đời chứ sao.” Sau đó thừa dịp mặt hần âm trầm im lặng, xoay thân thể hơi có vẻ cồng kềnh, đứng lên, “Vậy mẹ đệ có nói cho đệ biết không, cha Chân Bất Phàm ngày ngày đánh bà, không cho bà cơm ăn, ép bà không thể nhịn được nữa mới trốn thoát? A, cho dù có nói, chúng ta cũng không biết tình hình lúc đó thế nào, bởi vì trong mắt Chân Bất Phàm, cha chàng yêu mẹ đệ yêu chết đi sống lại, nói một chút coi cảm giác của đệ, ai đúng ai sai?”

Tiếp không đợi hần mở miệng nói, nàng lại bình tĩnh hiểu ra gật đầu một cái, “Vậy nhất định là mẹ đệ rất thích cha ruột đệ rồi, đúng không, cho nên bà mới cam tâm tình nguyện sinh hạ đệ cho cha đệ, hơn nữa yêu đệ thương đệ cưng chiều đệ.”

“Hừ, ” Nói xong lời này, mặt Cổ Vô Song liền biến sắc, đột nhiên nặng nề khế hừ, thần sắc đã giống như không đếm xỉa đến gì, “Vậy rốt cuộc tại sao mẹ đệ đưa đệ đến chỗ Chân Bất Phàm, cũng vênh mặt hất hàm sai khiến chàng —— chăm sóc đệ! Hả? Tại sao? Là Chân Bất Phàm kéo bà từ cuộc sống hưởng thụ

xuống đất sao? Không phải là bà nên hận chàng tận xương sao? Đã như vậy, đưa đệ cho chàng là tại sao? Ta hiểu, là bởi vì bà cũng không thích cha đệ, cho nên cũng hận đệ? Muốn cho Chân Bất Phàm ngược đãi đệ trong suốt những ngày còn lại của cuộc đời ư?”

“Tỷ câm miệng!” Tiền Quân Bảo đột nhiên mất đi lý trí, đánh về phía nàng liên tiếp, Cổ Vô Song tức thì nhắm mắt lại nhưng nàng chỉ cảm giác một luồng gió chợt thay đổi phương hướng, chiếc đĩa rơi xuống đất, vang lên âm thanh vỡ nát.

Tiếp theo đó là hân rống giận, “Chân Bất Phàm đáng chết, người Tiền gia đáng chết, tỷ cũng đáng chết!”

Ài. Nàng làm chuyện dại dột rồi sao? Lại cố ý chọc giận con sói nhỏ để mất lý trí này chứ?

Nhưng đối mặt với rống giận của hân, nàng lại ít nhiều thở phào nhẹ nhõm, tiểu tử này quả nhiên còn có lương tri và lý trí, sau đó nhanh chóng sờ sờ cái bụng tròn vo, trấn an bào thai trong bụng chớ bị giật mình, tiếp nặng nề thở dốc một hơi.

Thật may là hân không có thật sự hạ thuốc phá thai, chuyện này, không khó giải quyết như nàng tưởng tượng vậy.

Tóc có chút lộn xộn, nàng nhẹ nhàng vén tóc rơi trên trán, đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, ngữ điệu chuyển từ im lặng sang dịu dàng, “Ngày đó Chân Bất Phàm nói cho ta biết chân tướng của sự tình, ta thấy được trong lòng chàng đã từng có suy nghĩ —— Tại sao bà lại sinh ra chàng.”

Nói xong dừng một chút, trước để Quân Bảo cảm nhận được cảm giác trong đó, mới lại thở dài, “Chàng nói cha chàng rất yêu mẹ đệ, dù biết mẹ đệ thành phu nhân của người khác, dù mình rõ ràng đau lòng phải chết nơi đất khách quê người, vẫn lựa chọn tha thứ như cũ. Mẹ đệ có lẽ không sai, không phải bà nguyện ý bị người không thương mua làm thê tử, cũng không phải là bà nguyện ý vì người kia sanh con dưỡng cái. Nhưng mà Quân Bảo à, ” Nàng liền im lặng nhìn hân, gương mặt ửng hồng dưới ánh nến, vẻ mặt cũng dịu dàng.

“Khi ta làm mẹ mới biết, từ mang thai đến khi sinh ra, cũng chờ đợi khá lâu, nhưng nói thời gian dài, thì chỉ một nháy mắt đã trôi qua rồi. Ta từng ngày từng ngày chờ đợi nó ra đời, cũng từng ngày từng ngày lo lắng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mỗi ngày ta đều rất kích động khi nó lớn lên từng ngày từng ngày trong bụng, trở thành một loại hạnh phúc nặng trĩu. Có lúc mệt mỏi sẽ tự dừng tức giận, sau đó liền ý có nó, nói những chuyện đúng lý hợp tình. Ta sợ nó sau này sẽ không ngoan không có tiền đồ, nhưng đồng thời lại tràn đầy hi vọng, hi vọng nó khỏe mạnh lớn lên. Mỗi ngày ta đều ở ước mơ sau khi sinh ra nó sẽ sống một cuộc sống vui vẻ.”

Nàng nhẹ nhàng nhìn về phía hân, “Loại tâm trạng này, ta tin tưởng, là mỗi người làm mẹ sẽ có. Bà, sinh Chân Bất Phàm cho người đó, nhưng bà lại từ bỏ chàng.”

“Ha ha ha.” Tiền Quân Bảo đột nhiên bật cười ha ha, “Cho nên, hân có thể bức tử bà sao?”

“Đệ lại sai lầm rồi, ” Cổ Vô Song vô cùng chăm chú nhìn hân, “Kết cục là chính bà lựa chọn. Bây giờ chúng ta đã không thể nào thảo luận tâm trạng của bà lúc đó, cũng không thể nào biết được suy nghĩ của bà lúc đó thế nào, nhưng có một chút ta có thể khẳng định, bà quả thật yêu đệ. Mà cuối cùng, bà lựa chọn tin tưởng Chân Bất Phàm, lựa chọn tin tưởng đứa con của một người nào đó bị bà vứt bỏ.”

Nàng thở khê ra, “Đệ biết không, mỗi người đều có tính tùy hứng, cho nên có thể trở nên tùy hứng, là bởi vì được nuông chiều. Mà mẹ đệ, thật ra thì luôn nuông chiều đệ.”

“Hừ.” Hân hừ lạnh, “Tài ăn nói của Cổ Vô Song quả thật tuyệt vời!”

Tiền Quân Bảo cãi bướng, nhưng trong lòng lại mờ mịt. Không, không phải vậy, đối mặt với nội tâm đang dao động, hân chỉ trực giác muốn phủ nhận.

Qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có người ở trước mặt hân nhắc qua chuyện này, nói qua sự kiện này, cho nên chân tướng khác lại đột nhiên xuất hiện mở ra ngay trước mắt, làm ặt ặt giả của hân đã kiên cố thâm sâu, đột nhiên tan vỡ ra —— không tìm được nơi giải thoát.

Cũng không phải!

“Hừ cái gì?” Cổ Vô Song nói xong thì rất bình tĩnh, “Qua nhiều năm như vậy, Chân Bất Phàm đối xử với đệ không tốt sao? Thành thật mà nói, nếu như năm đó ta là chàng, ta nhất định sẽ cự tuyệt, dù sao người cướp đi tình thương của mẹ là đệ, ta sẽ nhắm mắt làm ngơ.”

“Ta mới nhắm mắt làm ngơ!”

“Như vậy, đệ cả ngày ở trước mặt hần, đeo lên khuôn mặt tươi cười dối trá, còn không chút kiêng kỵ nhiều loạn cuộc sống của chàng, là đệ mất trí sao? Ta tin tưởng lấy năng lực của Quân Bảo tiểu đệ, mang theo hành lý đi thật xa, không ai có thể ngăn cản được đệ. Hoặc là. Đệ chỉ muốn để cho chàng thừa nhận đệ, thừa nhận đệ là đệ đệ của chàng?”

“Thúi lắm, đó là chính hần ngu xuẩn! Ta muốn tự tay phá hủy tất cả của hần, ta muốn hần ném thử mùi vị mất đi tất cả.”

Cổ Vô Song thản nhiên cười, “Vậy sao? Vậy chúc đệ thành công.” Tiếp đó xoay người, ngồi trở lại bên giường, “Sắc trời cũng không còn sớm, ta cùng hài tử cũng muốn ngủ, đứng rồi Quân Bảo.” Nàng dừng một chút, đột nhiên lộ ra nụ cười đùa giỡn, chỉ chỉ bụng của mình, “Muốn sờ cháu của đệ không?”

“”

Tiền Quân Bảo đột nhiên phát hiện lần đầu tiên tiếp xúc với nàng thì nàng cũng nói ra những chuyện kinh người, chỉ là, vì sao đại ca hần. Không, tại sao tính tình của tên khốn kiếp kia thay đổi?

Đáng chết, đại ca danh xưng này kêu quá lâu, quá thuận miệng rồi.

Nghĩ tới đây, hần hít sâu điều chỉnh tâm trạng, đẩy tất cả dao động trong lòng ra ngoài, sau đó nhìn Cổ Vô Song đã nhàn nhã nằm xuống, nữ nhân này thật cho là mình đang có lợi thế sao?

Ngủ đi, đến sáng sớm ngày mai, nàng sẽ không cười được.

Vì vậy hần từ từ trừng mắt nhìn, nở nụ cười lần nữa, “Vô Song tỷ, vậy tỷ nghỉ ngơi thật tốt.” Ngày mai chỉ sợ cũng ngủ không được.

Tiếp đó vì để ngừa ngộ nhỡ, từ từ đi tới trước mặt nàng, điểm huyết ngủ nàng lần nữa.

**

Sáng sớm hôm sau, Cổ Vô Song ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại.

Mà Tiền Quân Bảo dù bận vẫn ung dung đợi nàng tỉnh lại.

Thật sự có cảm giác ngủ rất ngon. Từ lúc chính thức tiến vào màu hạ, nàng vẫn rất nóng, buổi tối cũng sẽ bị nóng đến tỉnh lại, toàn thân nhơ nhớp khó chịu.

Cái tên Chân Bất Phàm kia nhìn thấy, mặc dù không nói gì, nhưng mỗi lần nàng phát cáu cũng nhịn xuống, không kêu một tiếng, sau đó buổi tối mỗi ngày cũng sẽ gọi người bưng hai bồn nước lạnh đặt ở bên trong phòng. Thỉnh thoảng tỉnh ngủ, sẽ phát hiện không biết hần lấy từ đâu ra, cây quạt nhỏ vô cùng không hài hòa với hình thể của hần giúp nàng quạt quạt gió, nếu quá nóng nàng ngủ không yên ổn, hần còn có thể tự thân động thủ, dùng khăn lông ướt giúp nàng lau mồ hôi.

Sau đó thấy nàng tỉnh lại, sẽ ngáp một tiếng, lại nằm xuống giả bộ đi ngủ, chắc, thật là người kỳ quặc, nhưng không ngờ lại sắc sảo như thế. Ngày hôm qua chắc sắp điên đi, không được, vẫn phải nghĩ biện pháp trốn thôi.

Chỉ là như đã nói qua, gian phòng kia đại khái là bởi vì liên quan đến vị trí địa lý, buổi tối gió thổi từ từ, rất là thoải mái, ừm, chẳng lẽ là vị trí Cổ phủ không thuận lợi sao?

“Vô Song tỷ đã tỉnh rồi sao?”

Nàng liếc bên cạnh một cái, khe cau mày, thật là, bị người nuông chiều rồi, hôm nay không có chuẩn bị nước ở bên cạnh, thật là có chút không thói quen. Lấy tay móc ghèn ra, sau đó lại sờ sờ cái bụng tròn vo, ừm. Thật may là vẫn còn ở đây.

“Đói bụng sao?”

Nàng gật đầu một cái, đang mong đợi hắn làm điểm tâm gì đó nữa, hắn nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, ý vị sâu xa nói, “Vậy thì đi Vô Song Lâu ăn điểm tâm sáng thôi.”

“” Cổ Vô Song trực giác phát hiện thâm ý trong lời nói của hắn, bỗng dừng cau mày, chẳng lẽ hắn lại có âm mưu quỷ kế gì?

“Vô Song tỷ biết rõ ta mang lòng quấy rối mà còn có thể trấn định như thế sao?” Hắn nhàn nhạt nhếch môi, “Quân Bảo rất bội phục.”

“Đệ muốn làm gì?” Chính là bởi vì đoán không ra, Cổ Vô Song mới chính thức lo lắng.

Hắn cười, “Tỷ đoán đi.”

37. Q.3 - Chương 7: Đại Kết Cục

“Sẽ không phải là đệ hạ độc ở trong đồ ăn chứ.”

Cổ Vô Song đột nhiên nói ra một câu.

Vẻ mặt Tiền Quân Bảo trong nháy mắt trầm xuống, tiếp đó nhếch miệng, cười mà không nói.

“Đệ thật sự hạ độc?” Mặc dù trong lòng phủ nhận ý nghĩ này, nhưng mà vẻ mặt kia, còn có tính chất buồn bán của tửu lâu. Sắc mặt Cổ Vô Song tối sầm lại, cảm giác hô hấp bị chặn lại, giọng nói cực lạnh, “Đệ phải phá hủy Vô Song Lâu ta hiểu, sao đệ có thể tổn thương dân chúng vô tội chứ?”

Hắn đột nhiên chế trụ cổ tay của nàng, “Đi theo ta.”

“Buông ra!” Nàng vừa nghĩ tới có khả năng này, nhịp tim liền không kiềm chế được đập loạn, trải qua mấy ngày nay, Vô Song Lâu nghiêm nhiên đã trở thành tửu lâu đông khách nhất thành Nhữ An, die, endanle/quy., don mỗi ngày khách tựa như mây, rất là náo nhiệt.

Hơn nữa mặc dù ông chủ là nàng, nhưng bởi vì liên quan đến đứa bé trong bụng, nên giao cho người phía dưới đi xử lý, cho nên mặc dù nàng mất tích, khẳng định là Vô Song Lâu vẫn kinh doanh như cũ.

Vừa nghĩ tới mỗi người khách tới thường thức thức ăn ngon, có lẽ sẽ gặp tai bay vạ gió, hốc mắt nàng liền không nhịn được ửng đỏ, trong giọng nói cũng có chút run rẩy, “Ta nói đệ buông ra!! Tiền Quân Bảo, trước khi đệ làm ra chuyện gì không cách nào vãn hồi lại được, ta khuyên đệ nên quay đầu lại!”

Hắn mím chặt môi mỏng, không nói một lời, vẫn lôi kéo nàng đi ra ngoài như cũ.

Tuổi của hắn rõ ràng nhỏ hơn nàng, hơn nữa bởi vì vấn đề khuôn mặt, chỉ nhìn vào là biết còn nhỏ, mặc dù trong bụng nàng có thêm một khối thịt, vẫn không chống lại được sức của hắn như cũ, chỉ có thể bị hắn kéo đi về phía trước.

Chỗ này nhìn rất quen mắt, là nơi nào đó ở ngoại thành của thành Nhữ An, khó trách mát mẻ như vậy.

“Tiền Quân Bảo, rốt cuộc đệ muốn làm gì? Đệ có bản lãnh thì đấu với Chân Bát Phàm đi! Chớ làm tổn thương người vô tội!”

“Thế nào? Lúc này tỷ mới để cho ta hướng vào Chân Bát Phàm sao?” Chẳng biết tại sao hàm dưới cửa hắn lại căng lên, hình như đang nhẫn nại cái gì đó.

Cổ Vô Song hít sâu một hơi, biết mình sẽ giống như những người Tiền gia kia, bị lôi kéo đi “chứng kiến” loại “đâm vào tim đau xót” nào đó! Trốn tránh không phải biện pháp, nghĩ như vậy, nàng nặng nề phun ra một ngụm khí, định không phản kháng, không nói thêm gì nữa, mà là đoạt lại quyền chủ động, hướng Vô Song Lâu bước đi.

Từ xa vừa mới nhìn thấy Bảng Hiệu Vàng Vô Song Lâu, Tiền Quân Bảo ngăn cản nàng tiếp tục đi tới, cũng giờ tay lên điểm á huyết của nàng. (huyết cam)

Mẹ, nàng nên sớm đoán ra hai người bọn họ là huynh đệ, mặc dù hỗn tiểu tử Tiền Quân Bảo này không thừa nhận, nhưng chiêu thức lại giống nhau như đúc. Chỉ có thể từ xa nhìn khách nhân không ngừng tiến vào, hiện tại cũng không biết là giờ gì, Vô Song Lâu mở cửa vô cùng sớm, nghĩ đến những khách đã “gặp nạn”, tim của nàng đập bịch bịch kịch liệt, đã bắt đầu vùng vẫy muốn đi tới.

Khi nhìn thấy hai ba khách nhân ôm bụng chạy ra từ Vô Song Lâu, đầu tiên là nàng kinh ngạc một phen, sững sờ hồi lâu, sau đó trong lòng mới nghĩ ra suy nghĩ, đệ ấy hạ thuốc xổ?

Hắn giống như là biết suy nghĩ trong lòng nàng, hừ một tiếng, cao giọng, “Vô Song tỷ không tin ta không phải sao?” Hắn cũng không phải là hạng người mất đi lương tâm, cho nên dù muốn kéo cái tên khốn kiếp đó xuống Địa phủ, hắn cũng không nghĩ muốn hạ độc, không biết vì sao, khi Cổ Vô Song nói hắn hạ độc, không ngờ tim của hắn đau nhói.

Tất cả thần kinh của Cổ Vô Song bỗng buông lỏng, hốc mắt lại càng đỏ, chứa đầy nước mắt, lỗ chân lông ra. Cầm tay áo lên hung hăng lau qua——

Mẹ nó, nàng mắng ở trong lòng một câu thô tục, rõ ràng người làm sai chuyện, bây giờ lại bày ra một bộ dạng bị ủy khuất, hại nàng nổi trận lôi đình!! Còn khiến cho người ta sử dụng phương thức ngày thương Chân Bất Phàm hay dùng, đánh một chưởng, về phía sau cổ của Tiền Quân Bảo.

Hắn một tiểu tử trở tay không kịp, cả người chao đảo một cái.

Cổ Vô Song sờ bụng một cái, hung hăng nhìn hắn chằm chằm, sau đó vừa đánh một chưởng xuống, mẹ nó, lão nương mắng không được đệ, chẳng lẽ lão nương vẫn không thể đánh đệ sao?

Cứ như vậy, danh dự của Vô Song Lâu bị hao tổn không phải chuyện đùa, hơn nữa cũng không thiếu người không biết sự tình ra vào, dĩ nhiên trong lòng vẫn nặng nề thở phào nhẹ nhõm, đệ ấy không có hạ độc. . . . Sau đó khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên, bởi vì trước đó một thời gian, nàng thật cho là đệ ấy làm ra chuyện không người nào có thể tha thứ.

“Hừ!” Cho đến khi nàng đánh cái thứ ba Tiền Quân Bảo mới phản ứng được, ngay sau đó giữ chặt cổ tay nàng, ánh mắt hung dữ, “Tỷ dám đánh ta?” Lời nói còn chưa dứt, thì người đã bị một cước đá bay.

Da mịn non mềm môi hồng răng trắng chính là hắn, cứ như vậy bị hạng người không chút nào “thương hoa tiếc ngọc”, một cước đá bay.

Tiền Quân Bảo phản ứng nhanh chóng đứng lên, khi tầm mắt nhìn tới hai ba người đánh tới, chính là mấy người Trương Tứ Thư Trương Ngũ kinh. Cổ Vô Song mới yên lòng.

Vừa mới thấy, tức thì Tiền Quân Bảo bị đá bay, nhưng nàng vẫn không thấy chồng nàng.

Chỉ là mới một đêm, lại như cách ba thu, nghĩ muốn chàng nhưng cũng vô dụng. Hơn nữa chàng đã làm gì? Chỉ một đêm mà thôi, mà đám râu ria kia lại chiếm cả nửa bên mặt, cộng thêm một mối thức trắng đêm không ngủ cùng với lo lắng chưa kịp biến mất, xem ra là có chút suy sụp rồi. . . . Nhưng khí thế hiên ngang của chàng, ngược lại càng thêm quyến rũ động lòng người.

Hại trái tim nhỏ bé của nàng không cẩn thận đập tình thích, chàng cha của đứa bé.

“Tiểu thư tiểu thư!” Xuân Đào mang theo tiếng khóc nức nở chạy về phía nàng.

Sao người cũng tới? Cổ Vô Song giật giật khóe miệng, nói không ra lời, Lâm Văn Thăng cũng kịp thời xông ra, giải á huyết cho nàng.

Đầu tiên Chân Bất Phàm xác định nàng cùng hải tử không việc gì, sau đó mới dời tầm mắt sang người toàn thân có gai đệ đệ cùng mẹ khác cha.

Rất khác khi ở thành Hoán Sa, hắn nhất định không có ý định bỏ qua cho tên trước mắt rồi.

Tiền Quân Bảo a một tiếng vọt lên, đánh nhau với Chân Bất Phàm, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, hoặc là ý lớn hiếp nhỏ.

Công phu Tiền Quân Bảo đều là Chân Bất Phàm dạy, tự nhiên đánh không lại hắn, cộng thêm lúc này Chân Bất Phàm rõ ràng tức giận ở trong lòng, cho nên hai ba lần, tiểu tử kia liền như con gà bị chàng bắt ở trong tay.

Canh giờ đã không còn sớm, trên đường phố chẳng biết lúc nào vây quanh không ít người, sau đó dưới con mắt mọi người, bàn tay của Chân Bất Phàm cũng không chút nào do dự, đánh vào hông của Tiền Quân Bảo.

“Bốp!”

Một chưởng này, không ngừng vỗ vào trên hông Tiền Quân Bảo, còn vỗ vào trên mặt của hắn, vỗ vào trên tôn nghiêm của hắn.

Cái này rõ ràng phương thức là dạy dỗ tiểu hài tử!

“Bốp!!”

Chân Bất Phàm xuống tay không chút lưu tình, sức lực rất nặng, một chưởng đánh xuống, âm thanh kia chỉ cần nghe thôi người ta cũng cảm thấy sẽ rất đau.

“Bốp!”

“Người buông ta ra ——!” Mặt của Tiền Quân Bảo sung huyết đỏ bừng, nhìn kỹ phía dưới, trong hốc mắt thậm chí có nước mắt.

“Bốp!”

“Buông ta ra, cái người khốn kiếp này!” Tiền Quân Bảo chỉ có thể như đứa bé, không ngừng né tránh. Trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở, chỉ cảm thấy tất cả nguy trang, đều bị người ta nhấn tâm xé rách.

“Bốp!”

“Bốp!”

“Bốp!”

.

Chân Bất Phàm mỗi một chưởng cũng đã quyết tâm, Tiền Quân Bảo toàn lực uốn éo người, nhưng Chân Bất Phàm vẫn không nhúc nhích giữ lấy vạt áo của hắn như cũ, sau đó giống như người làm cha, vể mặt lạnh túc (lạnh lùng+nghiêm túc), đôi mắt ưng nhìn chăm chăm, môi mỏng mím chặt, tiếp tục đánh.

Người ở chỗ này không một người nào dám mở miệng nói chuyện.

“Tiểu thư.”

Cho đến khi nhìn thấy người công tử như ngọc trước kia bị đánh cho chảy nước mắt, Xuân Đào mới dám kìm nén bức bối, thiện tâm đại phát, nghĩ thay cho công tử như ngọc kia nói với tiểu thư một câu hữu ích.....Ai ngờ.

“Người cầm miệng.” Biết dụng ý của Xuân Đào, Cổ Vô Song lên tiếng trước khi Xuân Đào định nói tiếp.

Tướng công nàng dạy dỗ đệ đệ, nha đầu này xen vào làm gì.

Xuân Đào cũng chỉ có thể ngoan ngoãn không lên tiếng, tiếp tục thương cảm cho công tử Tiền Quân Bảo một mặt nước mắt nước mũi. Ai, cũng chỉ là đứa bé mười bảy mười tám tuổi mà thôi.

Nhân tiện ở trong lòng âm thầm quyết tâm, đời này, cả đời này, nàng tuyệt đối không thể đắc tội cô gia!!

Loại phương thức này, quá thương tổn tự ái rồi!!

Cho đến khi Chân Bất Phàm cảm thấy tay đã mỏi, chàng mới ngừng lại, sau đó quay đầu lại ngăm nhìn Cổ Vô Song, “Nàng không có sao chứ?”

Cổ Vô Song híp mắt, gật đầu một cái, sau đó cười cười, “Không cần phải để ý đến thiếp, tiếp tục đi.” Đứa trẻ này xác thực thiếu dạy dỗ, Vô Song Lâu kia là cái sọt lớn.

Chân Bất Phàm mới nhìn lại Tiền Quân Bảo, hấn định co rúm người lại một chút, cũng không có nghe nường tử đề nghị, mặt lạnh nói một câu, “Nói xin lỗi.”

Trong giây phút Tiền Quân Bảo chống lại tầm mắt của Chân Bất Phàm, mới tìm trở về chút tự ái đã bị tàn phá, quật cường hơi nhếch môi, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào. “Ta không sai.”

“Nói xin lỗi.” Giọng nói Chân Bất Phàm càng lạnh lùng hơn, “Ta sẽ không nói lần thứ ba.”

“Ta ——”

“Chẳng qua ta sẽ cởi quần” Trước khi hấn cự tuyệt, Chân Bất Phàm tàn khốc nói ra quyết định của chàng. Hả.....

Cổ Vô Song mới sợ run lên, rốt cuộc phát hiện, trước kia chàng đối xử với nàng như thế là vẫn còn nhân từ.

Phòng ngự trong lòng của Tiền Quân Bảo hoàn toàn tan vỡ, nước mắt giống như là chuỗi ngọc bị đứt, rơi liên tục.

“Khóc cái rắm, ” Chàng không khỏi toát ra hơi thở cường đạo, “Ba.”

“Hai.”

“Thật xin lỗi ——” Tiền Quân Bảo gào thét một câu, “Ta nói xin lỗi ——! Ô.”

“Phốc ——”

Xuân Đào dưới không khí trang nghiêm yên lặng nói xin lỗi này lại không có đạo đức bật cười.

Cổ Vô Song hừ một tiếng, tiến lên một bước, nhìn Tiền Quân Bảo khóc đến hồ đồ, lạnh lùng nói, “Biết sai là tốt rồi, giải quyết vấn đề của ta và đệ luôn.”

Đến nỗi sau đó trên người Tiền Quân Bảo treo một Đại Bài tử, bị trói phạt đứng ở trước cửa Vô Song Lâu, trên bảng hiệu viết ——“Ta trộm hạ thuốc xổ, ta không biết xấu hổ! Ta biết sai rồi!” Mười mấy chữ cái to, đây là chuyện sau này.

**

Tiền Quân Bảo trước mặt rất nhiều người ở thành Nhữ An, sau khi trải qua tự tôn bị phá hủy, hấn trừ trầm mặc, hiện tại trong lòng rất sợ Chân Bất Phàm.

Nhưng thay vì nói sợ, còn không bằng nói là kính sợ.

Thậm chí, hấn không hận Chân Bất Phàm nữa rồi.

Hơn nữa buổi tối ngày hôm đó Chân Bất Phàm nhốt hấn ở trong vựa củi, sau đó lại bưng tới một chén cơm chân gà nướng mà hấn thích ăn nhất để ở trước miệng cửa phòng, hấn chẳng những không cảm thấy hấn giống như tiểu Cầu, mà là không có cốt khí sinh ra một cổ cảm động.

Cảm động.

Hấn đã rất lâu rồi không có cảm giác qua loại cảm nhận này.

Thật ra thì lời nói đêm qua của Cổ Vô Song, mặc dù hấn không muốn, nhưng lại như một ma chú, càng không ngừng quần vòng quanh mình, mẫu thân không thương đại ca, cảm thấy đại ca là vật bán, những thứ này hấn đều biết, hơn nữa hấn cũng biết, đại ca chưa bao giờ chân chính tổn thương qua mẹ con bọn hấn.

Thay vì nói trả thù mẫu thân, không bằng nói đại ca đang dùng thực lực chứng minh hấn có thể, chứng minh mẹ ban đầu vứt bỏ đại ca là sai lầm.

Hấn biết, là người Tiền gia! Là người Tiền gia chịu đựng không nổi buôn bán bị cướp đoạt mới kinh hoảng, mới đuổi bọn họ ra khỏi nhà.

Mẹ lại như chuyện đương nhiên đổ tất cả tội lên trên người đại ca, nhưng mà khi đó, hần thật sự không nghĩ như vậy, khi hần và mẹ chịu đựng những ngày gian khổ nhất, hần đã từng ra đường ăn xin, đại ca thường xuất hiện im hơi lặng tiếng, mang đến cho hần một chút thức ăn, cho thêm hần một chút bạc.

Đại ca không có mang hần đi, có lẽ trong mắt đại ca, có mẫu thân ở bên người, quan trọng hơn cái khác.

Thật ra thì trước đó hần chưa từng trách qua đại ca, trên thực tế đại ca vẫn là người hần tôn kính, cường đại như thế.

Hần chỉ không chịu nổi mẹ đột nhiên rời đi, khi đó, hần cảm giác mình giống như không còn gì nữa, nhưng lúc đầu, đại ca không nói gì với hần, trừ dẫn hần theo bên người, cái gì cũng không nói.

Hần mới sợ, sợ không có mẫu thân, sự tồn tại của hần có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên hần mới nghĩ tới phải làm chút gì.

Cho đến khi đại ca ném hần vào Vành Đường Hà.

Hần lo lắng đại ca thật sự không cần hần, mới thay đổi phương thức.

Hần rất hâm mộ những hài tử bị cha mẹ dạy dỗ kia, bởi vì chỉ có yêu thương, mới có thể tức giận đánh phạt. Nhưng đại ca cũng không quản hần, không đánh hần cũng không mắng hần, mặc kệ hần làm cái gì, đại ca đều giống như chuyện gì cũng không xảy ra, cũng sẽ không nói nặng một câu với hần.

Nhưng đại ca lại đối xử với đám người Trương Ngũ Kinh khác biệt, sẽ bày ra dáng vẻ đại ca, thậm chí lên tiếng dạy dỗ, cho nên hần luôn vô cùng không thích bọn họ.

Về phần những nữ nhân kia, họ cũng không xứng với đại ca, mỗi lần đối mặt với sự quyến rũ của hần, hoặc là mấy lần nói láo, liền không hề nguyên tắc mà phản bội.

Hần nghĩ hần có thể chứng minh.

Thật ra thì Vô Song tỷ nói đúng —— mỗi người đều có tính tùy hứng, cho nên có thể trở nên tùy hứng, là bởi vì được nuông chiều.

Hần có lẽ cũng biết điểm này của đại ca, mới không chút kiêng kỵ như vậy, cũng chỉ có như vậy, hần mới cảm thấy mình tồn tại.

Lần đầu tiên đại ca nổi giận với hần, lần thứ nhất đó hần trợ giúp Vô Song tỷ chạy trốn, đại ca nói với hần, “Không có lần sau.”

Là xuất phát từ tâm trạng gì đây? Hần lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng sau khi hần cố gắng nhiều như vậy, khi hần muốn đại ca thừa nhận năng lực của mình, chứng minh hần có năng lực trả thù người Tiên gia, đại ca lại không có xuất hiện.

Thì ra kết quả vẫn là, đại ca không cần hần?

Hần mới biết, trừ báo thù, hần chỉ muốn chứng minh mình!

Cho nên, hôm nay đại ca ra tay đánh hần, hần mới cảm thấy vui vẻ? Nhưng mà, cái móng thật sự rất đau. Hần cũng chẳng quan tâm bản, nằm trên rơm rạ, lấy tay mức cơm đưa vào trong miệng.

Ôi. Thơm quá.

**

“Được rồi, đệ có thể lăn.”

Cổ Vô Song nâng cao bụng bự, nhìn Tiên Quân Bảo.

Hần hừ một tiếng, cũng chẳng thèm đối phó cho qua với nàng, “Sao đệ phải đi?”

“ĐxxCM, Chân phủ cũng bị ngươi làm cho sụp đổ rồi, ngươi còn dám mặt dày mày dạn ở chỗ này?” Trương Ngũ Kinh mắt thấy lại muốn xắn tay áo.

“Trừ phi đại ca mở miệng đuổi đệ đi.” Tiên Quân Bảo nói xong, cả trong lòng cũng nói như thế.

Chân Bất Phàm cũng lười phải nhìn hấn, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của hấn đi đến trước mặt Cổ Vô Song, ôm hông của nàng, không đầu không đuôi mở miệng, “Hôm nay có đá nàng hay không?”

Cổ Vô Song ừ một tiếng, “Người này cũng bạo lực giống chàng.”

Sau đó vừa nói vừa đi theo Chân Bất Phàm vào trong phòng.

Nhưng ít ra.

Đại ca không có mở miệng đuổi hấn đi đúng không?

Ngẩng đầu khiêu khích liếc Trương Ngũ Kinh, mặt người nào đó thành màu đen rồi.

Vì vậy thời gian trôi cực nhanh.

Cổ phủ nhiều hơn một người không có nhiệm vụ, mặt dày mày dạn ở nơi này, chính là họ Tiền tên Quân Bảo.

“Vô Song tỷ, cho đệ sờ cháu nhỏ một chút.”

“Nằm mơ.” Chân Bất Phàm đen mặt. Coi trai thì cũng thôi, lỡ con gái thì chẳng phải là thiệt thòi lớn sao? Nhất là cái bụng đó là của nương tử mình.

Tiền Quân Bảo cười cười, cố ý không để ý gì đến đại ca hấn, mà là lại bày ra một bộ dạng vô tội độc nhất vô nhị, “Vô Song tỷ ~”

“Gọi đại tẩu.”

“Vô Song tỷ ~” Cuối cùng hấn cũng tìm được phương pháp kiềm chế đại ca rồi!

“Ta nói, hai người còn tiếp tục cãi vã sao?” Cổ Vô Song đột nhiên rên lên một tiếng, sau đó mặt không chút thay đổi nói, “Ta muốn sinh.”

Sau đó.

Hoa Thanh Phong tới cửa nói muốn làm bà vú (?) cho con gái bảo bối độc nhất vô nhị của Cổ Vô Song và Chân Bất Phàm, đây là chuyện sau này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-hanh-khong-hen>